

SCI-FI ANTOLÓGIA

ÉRTÉKTELENÜL

NOVELLA VÁLOGATÁS
AZ OPENHU ELSŐ SCI-FI
PÁLYÁZATÁBÓL

Akinek már volt egyszer is életében anyagi gondja, az minden bizonnyal elgondolkozott azon, hogy milyen érzés lenne, ha nem kellene a pénzzel törődni. Ha gazdag lenne, vagy ha nem is lenne pénz. Az OpenHU weboldal ezen utóbbi gondolat mentén építkezik.

Olyan társadalmi rendszer leírása a cél, melynek területi határain belül a fizetőeszköz nem a pénz és annak bármely formája. Előtérben az életképesség, tudományos és etikai megfontolások. Mivel a rendszer alapjaiban különbözik a mai pénz alapú társadalmaktól, ezért sok esetben még ismeretlen hatások érvényesülnek.

A novellák próbapadok, ahol szinte végtelen a lehetőség. Kipróbálhatók módszerek, elméletek. Körbejárhatók az egyes elképzelések pénzügyi, gazdasági, politikai, szociológiai hatásai anélkül, hogy ezek a tényleges világunkra hatással lennének. Persze egy papírra vetett gondolat sosem lehet ennyire ártatlan. Tudunk olyan írásokról, melyek milliókra voltak hatással, társadalmakat és korokat határoztak meg.

A kitarító próbálkozás pedig a tapasztalatok alapján sokszor hozza meg a kívánt eredményt.

2013. szeptemberében végződött első pályázatunk, melyre írói forma és stílus megkötései nélkül, az OpenHU eszméit megtestesítő tudományos-fantasztikus (sci-fi) besorolású műveket vártunk. Tágan értelmeztük a novella fogalmát, így beleértve akár a képregényt is. A pályázatra összesen 83 novella érkezett 66 szerző tollából. A pályázat nyúltságát a teljes pályázó névsor és az összes novella megjelentetésével biztosítottuk. Pályázatunkon az első 10 helyezettet jelöltük.

Antológiánk ezen beérkezett pályaművekből fogott csokorba több, mint 50 novellát. Bár a pályázatunkon a beérkezett novellák közel harmada az értékelés első fázisában (tartalmi irány, megfelelés), mint pályamű kiesett, azonban ezen antológia összeállításakor már minden beérkező novellából válogattunk. Ehhez kértük látogatóink segítségét is szavazás formájában. A kimaradt novellák is értékesek számunkra, azokat oldalunkon továbbra is meg lehet tekinteni. Leginkább tartalmi távolságuk miatt nem kerültek be antológiánkba.

Nagyon tetszett, hogy mennyire különböző módon sikerült a témát megfogni. Tény, hogy nem egyszerű egy viszonylag száraz (kidolgozatlan) elméletet gyakorlatba átültetni, egyáltalán fontolóra venni a következményeket. A művek azt mutatják, hogy ez lehetséges!

Sajnos nem tudtunk minden íróat megjutalmazni, de mindenki díjat érdemelne, azok is akik ebbe a novellába nem kerülhettek bele. Tollat ragadtak, elgondolkoztak és próbálkoztak.

Horváth Gábor
openhu.hgplsoft.com

A továbbiakban több, mint 50 novellát olvashatunk, egészen fantasztikus elképzelésekkel, történetekkel, sors-leírásokkal.

A novellák előtt több esetben találhatunk a szerzőkről néhány soros bemutatkozást, míg egyes novellák után a szerzők saját gondolataikat osztják meg az olvasóval.

Tartalomjegyzék

Hegedüs András	
A Torony	9
Balló Norbert	
A 626-s szkafander lakója	19
Bukros Zsolt	
Összeillő pár	23
Bíró Péter	
Halálra születve	29
Csornonyi Dávid	
Glóbia	38
Deme László	
Etelka néni és az emberevő	44
Virág József	
Elia	53
Ujvári Cseh Péter	
Csapdahajó	63
emilio	
Nagy utazás	74
Fehér László	
Pocaklakók	78
Fejes István	
Tévedni ufó-dolog	87
Fekete-Kovács Kristóf	
Cerebrum	97
Liszkai Attila	
Egy nap odalent	109
Gnandt Roland	
A világ másik arca	125
Shrek Tímea	
Tökéletes gyilkosság	135
Jimbo	
A T-Rex V 4000-res	138
Bátyi Zoltán	
Literamix, gépzene	145

Nagy Gáborné Sáfrány Zsuzsanna	
Tovatúnt hatalom	155
Jónás Dániel József	
Irritum penuria	163
Kasza Kriszta	
Tárgyállandóság	181
Kormann Zsolt	
A kék bolygó	191
Balló Norbert	
Krall	202
Helstáb Martin	
A tudás hatalma	211
Kovács Viktória	
Hatalom lánc	218
Osváth Lehel Ámor	
Ősrend hajnalán	229
Lovas József Pál	
Idegen bolygón	237
Mester Györgyi	
A fal	248
Szaszkó Gabriella	
Adóparadicsom	255
Amaranth	
Túl a falon	265
Nagy Csaba Sándor	
Holdkór	274
Tóth Ildikó	
A szépségverseny	290
Nagy Zsuzsa	
A jövő árnyékában	299
Patrik Hlamizár	
A hógolyó terv	315
Nagy Ádám	
Bogár tragédia	327

Orbán Zoltán	
	Pillangó335
Puskás Szimonetta	
	Vázlatfüzet355
Shrek Tímea	
	Az eltűnt nő esete362
Írta: GARD	
Rajzolta: SAGA	
	Az utolsó szabad ember366
Pálos-Tóth Bálint	
	Bellum395
Rónay Péter	
	iMplantm408
Sós József	
	A konyhában419
Schmid Dávid	
	Időszámításunk után426
Somogyi László Tibor	
	Utazás egy másik világba433
Szabó Gergely	
	Ismeretlen hívás438
Turós Margareta	
	Simona447
Szilágyi Heléna	
	Értéktelenül?455
Tuza S Tibor	
	Doktor Hidró465
Tóth Ildikó Gyöngy	
	Csak még egy ölelés478
Ásztai Lili	
	Ördögi kérdés485
Balló Norbert	
	A sehova tanúi492
Mester Györgyi	
	Szürkület499

1984-ben születtem Pécsen, és jelenleg is itt élek. Először kiskamasz koromban kezdtem el írni, verseket, és lírai lendületem kitartott több mint egy évtizeden át. Aztán egyetem alatt egy hosszabb szünet következett, de a bennem lakozó írói véna új, prózai utakon tört fel újra a kétezres évek végén. Azóta írtam már rengeteg novellát és egy kisregényt, a legkülönfélébb stílusokban a fantasy-tól a szépirodalomig, de egyelőre úgy tűnik, hogy leginkább a sci-fi területén érzem otthon magam.

Hogy mit hoz a jövő? Még nem tudom. De jelenleg egy regényen dolgozom, és a fejemben rengeteg hosszabb-rövidebb történet kavargat megírásra várva. Remélem, papírra is tudom majd vetni őket!

Hegedüs András

Hegedüs András

A Torony

© OpenHU 2013.

Luanda Morgen nem volt szép lány, és ezt tudta is magáról. Már egy ideje beletörődött ebbe a megváltoztathatatlan ténybe, abba, hogy állkapcsa túl erős, dereka túl vastag, mellei túl kicsik lettek. Élete első húsz évében gyakran átkozta a sorsot emiatt, de most, hogy harminchoz közeledett, már elfogadta a tényt: a természetben nem olyan kiegyensúlyozottak a randomizáló algoritmusok, mint a Toronyban.

Önértékelési zavarai ellenére ma vidámabbnak érezte magát az átlagosnál, hisz újra letelt egy év, és végre a harmincadik emelet fölött kapott lakást. Két egész emelettel! Ez, ha nem is sokkal, de épp az erdő szintje fölött helyezkedett el, ami azt jelentette, hogy az ablakból végre igazi panorámát láthatott: kék hegyeket, a távoli folyót, a naplementét... Új párja miatt azonban aggódott egy kicsit. Az előzőt, Bartont nagyon megkedvelte közös esztendőjük során, mindig kedves volt vele, és titkon abban reménykedett, hogy talán ő is szeretné aláírni a kérvényt, hogy végleg együtt maradhassanak. Vagy legalább az első gyermekük megszületéséig. De félt az elutasítástól, és sosem kérdezte meg erről a férfit, ő pedig nem hozta szóba, így a számítógép elsorsolta őket egymás mellől.

Sóhajtott egyet, majd megrázta a fejét. Nem, ez most már nem számít! Nemsokára az új emberével kell megismerkednie, és csak abban reménykedett, hogy nem fog látványos grimaszt vágni, amint meglátja őt...

Ekkor feltárult a bejárati panel, és egy negyvenes, szigorú arcú ember lépett be a rajta.

– Szervusz, Luanda vagyok, az ez évi társad...

De a férfi tudomást sem vett róla Mogorván körbejárta a másfél szobás lakás minden helyiségét, kinézett az ablakon és vágott egy grimaszt. Csak ekkor fordult a nő felé:

– Arakcsejev Csenkó vagyok. Örvendek! Igaz, hogy a mosodában dolgozol?

Luandát egy pillanatra elfogta a félelem a hideg, kék szemek pillantásától, de aztán felhorgadt benne a düh: milyen jogn nézi le ez az idegen azért, mert rosszul sorsolt a gép?

– Igen, most ott dolgozom. De tavaly konyhán voltam, tavalyelőtt pedig kórházban!

– Takarítottál. És egyszer leküldek a -2. szintre a gombafarmokhoz...

A lánynak elakadt a szava. (Ezt honnan tudja? Még nem is mondtam neki! Ki ez az ember?) Ekkor észrevette, hogy a férfi már percek óta lázasan nyomogatja csuklópántja billentyűzetét ingujja takarásában. Belenézett Arakcsejev szemébe, és mintha azt sugallta volna, hogy beszéljen tovább!

– Te hol fogsz dolgozni?

– Technikusnak osztottak be az emelet energiaközpontjába.

– Az... Az nagyon felelősségteljes munkakör, gratulálok! Ezer ember biztonságáért fogsz felelni!

– Köszönöm.

Kezdett egyre jobban megijedni, és átfutott az agyán, nem is kérte meg a másikat, hogy mutassa meg az azonosítóját. A Toronyban ritkán fordultak elő bűncselekmények, de azért hallani lehetett ezt-azt. Vajon ki tud jutni a lakásból úgy, hogy ne kapja el? Ekkor azonban a férfi hirtelen abbahagyta a titokzatos gépelést, és a csomagjaihoz ugrott, amit az automaták már a délelőtt folyamán ideszállítottak. Luanda mozdulni sem mert.

– Ne csak állj ott, üzemeld be a gépedet te is!

A hang olyan erőteljes és agresszív volt, hogy a lánynak eszébe sem jutott ellenkezni. Elszoruló torokkal figyelte, ahogy a tenyérszerű számítógép felépítette a holografikus képernyőt a szeme előtt, aztán pillantása Csenkóra tévedt, és leesett az álla: a férfi már a saját ikonjai között matatott, de elképesztő sebességgel! Ekkor betöltött az ő computere is, és rögtön jelezte, hogy rendszere összekapcsolódott a másik gépével.

– Micsoda lassú masina! – morogta a fogai között a férfi, egy pillantást sem vetve Luanda felé. – De talán elég lesz...

– Mit...?

– Csend!

A lány elhallgatott, és inkább figyelni kezdte, mi folyik a szeme előtt. Nem sokat értett belőle, de arra azért rájött, hogy valami biztonsági protokollok újrárásáról lehet szó... Hirtelen minden megmerevedett egy pillanatra, aztán felvillant előtte egy „Complete!” felirat, megnyugtató zöld színben. Arakcsejev felsóhajtott, és hátradőlt.

– Ne haragudj, hogy ilyen ijesztő és... bunkó voltam eddig! Csak el kellett játszanom a szerepemet a kamerák előtt!

– Kamerák? Milyen kamerák?

– Persze, te nem tudod. Minden lakás be van poloskázva, talán a legfelső néhányat kivéve, ahol vezéreink laknak.

– Vezéreink? – Luandából minden ijedelme és zavarodottsága dacára kitört a nevetés. – Milyen vezéreink? Mindent a központi computer irányít, az intelligencia hányadosunk és a fizikai paramétereink alapján számítja ki a szükségleteinket, és az évi sorsolások teljesen véletlenszerűek, hogy ne alakulhassanak ki végzetes egyenlőtlenségek a társadalmunkban!

– Látom, jól megtanultad a leckét – a férfi lemondóan legyintett. – Amikor először a szemedbe néztem, azt hittem értelmesebb vagy, de úgy látom tényleg csak farmernek, vagy mosónőnek vagy jó...

Luanda elvörösödött. Azt megszokta már, hogy a testére kap lesajnáló pillantásokat, néha beszélásokat, de az eszére mindig is büszke volt. Lassan felállt.

– Mit képzelsz magadról? Azt hiszed, nem vettem észre, hogy meghackelted a kamerákat, és egy olyan programot raktál a lakás rendszerére, ami olyan felvételeket közvetít, mintha semleges témákról beszélgetnénk?

Arakcsejev úgy ugrott fel, mintha valami megcsípte volna, arca teljesen sápadt lett. Őszinte félelem játszott az arcán.

– Francba, te a Belső Elhárítástól vagy! Tudtam, hogy nem fogják csak úgy hagyni, hogy az én eszemmel és tudásommal az átlagosok közé mehessek...

A lány ismét megzavarodott. Belső Elhárítás? Ki ez a férfi?! De látta rajta, hogy valóban retteg, és megsajnálta:

– Nyugodj meg, én csak én vagyok: Luanda, a huszonnyolc éves mosónő, farmer és a többi. Csak annak idején, technikaórákon jobban

figyeltem a csoporttársaimnál. Egy időben azt hittem, hogy talán belőlem is lehet technikus... – Ahogy ezeket kimondta, elfogta a nosztalgia gyerekkora iránt: Az iskola az ötvenedikén volt, a legnagyobb területű „lépcső” tetején, gyönyörű parkokkal körülvéve. És az a panoráma...

A vele szemben álló ember azonban továbbra is gyanakodva méregette.

– Ne félj tőlem! Kérlek...

Úgy tűnt az utolsó szó hatott, mert Arakcsejev lassan visszaereszkedett a székére, majd nagyot fűjt.

– Jól van, hiszek neked! Nemcsak azért, ahogyan viselkedsz, hanem azért is, mert a BE-nél minden nő olyan feromonokat bocsát ki, ami rövid idő alatt teljesen elbódítja a férfiakat. Én pedig még mindig eszemnél vagyok. Szóval... – megkönnyebbülten felnevetett. – Szóval, te tényleg egy idelent eltemetett kincs lehetsz, ha csak tippeltél az előbb a kamerákkal.

A lány bólintott.

– Látod, mondtam nekik, hogy alaposabban is vizsgálni kellene a lentiek génállományát, hisz bármikor felbukkanhatnak váratlan tehetségek. De persze nem hallgattak rám, aztán, amikor nem tudtam leállni, kegyvesztett lettem, és száműztek ide...

– Száműztek? Ne haragudj, de miről beszélsz? A Nagy Járvány után az emberiség megmaradt része eldöntötte, hogy megpróbál a randomizáció segítségével létrehozni egy fenntartható társadalmat. Nincsenek már vezetők, gazdagok, szegények, hisz nincs pénz sem! Mindenki megkapja azt, amire szüksége van, és... Úgy nevelnek bennünket, hogy csak arra vágyjunk, ami van! A tornyokban nem kellene drága sportkocsik, meg jachtok, az étel finom és minőségi, és a pársorsolással mindenki kielégítheti szexuális vágyait is! A tornyokban létrejött a majdnem tökéletes társadalom!

– Sokat tudsz, ahhoz képest, hogy a most felsorolt történelmi és szociológiai adatok egy része csak hármas biztonsági kód felett olvasható, azaz tanároktól felfelé...

– Az előző párom könyvtári karbantartóként dolgozott, és a kódjai elég sok adatbázist megnyitottak...

A férfi ismét elnevette magát.

- Még egy bug, amiről nem is tudnak odafent! Hej, előbb-utóbb a nyakukba ömlik a mocskuk!
- Nem értelek... – de Luandát elfogta egy baljós gondolat: talán nem is szeretné megtudni, hogy mire célozgat a másik.
- Figyelj! A véletlen-generátor nem igazi véletlen-generátor!
- Tessék?
- Nincs mindenki bent a „nagy kalapban”! A Torony egy km magas, kétszázötven emeletes, öt szintre tagolódik, és kb. hetvenezer lakosa van. Ebből a hetvenezerből csak hatvenezer van benne a sorsolásban. A többiek a legfelső szint ötven emeletén laknak, és sosem jönnek lejjebb. A ti munkátok tartja fenn a világukat, és fogalmatok sincs róla, hogy milyen hedonista luxusban élnek odafent!
- De-de ez nem igaz! Nem lehet igaz! – Luanda kapkodni kezdte a levegőt. – Előbb-utóbb mindenki feljebb juthat! Most én is idekerültem a fák szintje fölé, meg azt mesélik, ötven éves kor felett már sokkal jobb a szorzó, és évente növekszik, és a nyugdíjas éveket már odafent, a felhők közelében lehet... – Érezte, hogy csorognak a könnyei, de nem értette, hogy miért. Vacogni kezdett. A kék szemű ember szomorúan nézett rá.
- A ti esetetekben ez azt jelenti, hogy akit ötven éves kora után kisorsolnak a tetőre, az valóban a Mennybe megy...
- Nem, nem hiszem el! Hazudsz! Te-te valami örült vagy, akit nem szűrt ki a rendszer, és...
- Meg tudom mutatni! Én programozó voltam odafent, rendszergazda! De a szüleim meghaltak, így már nem élt senki a felső tízezerből, aki kiállt volna értem! Így hullottam le ide! De a segítségeddel talán ezt megváltoztathatjuk!
- A segítségével? – Luanda alig hallotta, amit a másik mond, de agya egy része mégis minden egyes szót megértett és elemzett. Érezte, hogy Arakcsejev igazat mond. – Hogyan?

– Ketten írhatunk közösen egy vírust, ami megváltoztatja a nagy programot! Hogy mindenki kerüljön be a „kalapba”, minden egyes ember! A Torony rendvédelmi szerve gépekből áll, és a Központi Számítógép vezérli. Ha valakit odafentről kisorsol a gép, hogy menjen le a csatornába dolgozni, akkor a robotok megfogják és leviszik. Nincs apelláta, nem tudnak ellenállni! A rendszert még az Alapítók úgy tervezték, hogy igazságos legyen. Később rontották meg...

A lány úgy érezte, hogy mindjárt összecszik, de valahogy sikerült talpon maradnia. Ránézett a férfira, aki teljesen felhevült a beszédétől.

– Hiszel nekem Luanda? Segítesz nekem megdönteni a rendszert?

A nő megtörölte a szemét, majd azt mondta:

– Igen!

Az előző novella Hegedüs András tollából fogant. Vajon milyen gondolatokkal készítette el novelláját, mely pályázatunkon az 1. helyen végzett?

“Amikor hetekkel ezelőtt találkoztam az OpenHU által kiírt novellapályázattal, rögtön felkeltette érdeklődésemet a téma, de azonnal láttam azt is, hogy ez egy igen bonyolult és nehéz kérdéskör. Pénz nélküli társadalom? Létezhet ilyen? És, ha igen, milyen körülmények között, milyen feltételekkel?

Első gondolatom az volt, hogy pénz nélkül csak egy nagyon primitív vagy egy nagyon fejlett világ lehet képes fenntartani önmagát, amennyiben nem számolunk a természetéhez hasonló rovarállamokkal, melyekben mindenki automatikusan teszi a „kasztya” által rárótt feladatát, önálló személyiség nélkül. De a kollektíva nem hiszem, hogy emberi alternatíva lehetne...

A primitív társadalmat a szó legkevésbé pejoratív értelmében képzeltem el. Ebben az emberek harmóniában élnek önmagukkal, egymással, és az őket körülvevő természettel. Leginkább gyűjtögetésből, vadászatból, halászatból tartják fenn magukat, eszközeiket maguk készítik stb., tehát egy idillikus, természeti népet tétéleztem fel. Egy ilyen közösség képes lehet pénz nélkül is fennmaradni, hiszen nincs rá szüksége, nélküle is nagyon jól megvannak. Mivel ilyen népcsoportok, ha elvétve is, de léteznek (pl. a busmanok), úgy éreztem, nem ebben az irányban kell elindulnom – aki irántuk érdeklődik, számtalan néprajzi leírásban olvashat róluk.

A fejlett társadalmat viszont inkább a szó technikai értelmében képzeltem el, ahol a pénzre azért nincs szükség, mivel mind az élelmiszer, mind az egyéb földi javak már mindenki számára elérhetőek, a legkisebb megerőltetés nélkül. És hosszú ideig itt meg is rekedtem, az ötlethez nem sikerült világot kreálnom...

Aztán, nem sokkal a leadási határidő előtt hirtelen bevillant a Torony! Egy zárt, kisvárosnyi közösség, ahol mindenki képességei alapján kapja a

feladatokat, jut hozzá az erőforrásokhoz, élvezeti cikkekhez stb. Az „egyenletbe” beletettem a véletlent is, hogy ne alakulhasson ki arisztokrácia, akik idővel magukhoz ragadják a hatalmat...

Legalábbis elméletileg! Gyakorlatilag azonban az emberi természet bizonyos vonásai véleményem szerint nem változnak meg csak úgy, és a kapzsiság, a nepotizmus ugyanúgy velünk fognak maradni a jövőben is, mint az önzetlenség vagy a hűség. És itt már megvolt a történet is, csak meg kellett írnom...”

*„**Balló Norbert** a horror, a tudományos fantasztikum, dark fantasy (és ritkábban a fantasy elemeit) felvonultató, gyakorta erős filozófiai töltettel rendelkező novellákat alkot. A középiskolai évek alatt a száraz, haszon és érdektelen tanulmányok és a nehéz háttér hatására kezdett el olvasni. A valóságtól való menekülés a kezdetben jelentéktelenebb művei határain belül, önmegvalósítással párosultak. Hatásnélküliség, a tudatlanság és műveletlenülég közelsége, és a kollektívnek mutatózó vélekedések meghatározták világképét. Művei az általa létrehozott minőségen keresztül, egyfajta impressziót teremtenek meg, ez képezi a novellák lényegi alapját, melyet a műfajok szakavatott ismerőjeként tár elénk. Olvasóival felolvasó estjein és az irodalmi találkozókön, közvetlen, nyitott és őszinte, inspiratív embernek mutatkozik. Az intellektuális magány nagymértékben befolyásolta egész életében, A publikálást kisebb egyetemi lapokban kezdte, illetve egy antológiában is számot adott magáról. Mindeddig egyetlen műve jelent meg angol nyelven, ez Galamb Zoltán fordítása. Ez a második e-book, amiben olvashatóak írásai.,,*

Balló Norbert

A 626-s szkafander lakója

© OpenHU 2013.

A 626-s szkafander lakója különös változáson ment keresztül miután elszakadt a köldökzsinórnak nevezett kábel, mely rendeltetésének megfelelően összekötötte az űrállomással. A hidraulikus zár azonnal működésbe lépett, és meggátolta, hogy a levegő kiszökjön a világűrbe. Egy ideig céltalanul sodródott a Callias mentén, majd bekövetkezett az, amit az orvosi szaknyelv klinikai halálnak nevez. Légzése, anyagcseréje, ér és idegrendszer működése leállt. Testhőmérséklete az űruha hőszabályozójának köszönhetően nem esett le annyira, mint a szokványos űrhulláké, hiszen ezek többnyire azonnal megfagynak a mínusz 273 fokban (abszolút 0 fok). A halál oka: Fulladás, melyet az oxigén készletek felélése idézett elő.

A rendszer kegyetlen: Belső memóriájában rögzítette az utolsó szívverést és lélegzetvételt, a pulzust és a vérnyomást. Nem teljesítette a 626-s szkafander lakójának utolsó kívánságát, hogy a maradék oxigént egyben keverje a levegőjéhez. Kérését azzal indokolta, hogy utoljára egy pillanatra szeretné elfelejteni, hogy meg fog halni, és önfeledten szeretné csodálni a Callias gyönyörű fényeit, mielőtt elmegy. Természetesen a rendszer rögzítette az utolsó szavakat is, melyben a szkafander lakója kereszténynek titulálta, az űruhát, irányító architektúrát, és azzal vádolta, hogy így akarja őt imára fogni.

Miután a program véget ért (az asztronauta testi épségének védelme, az életjelek minél tovább tartó fenntartása, valamint az asztronauta testi munkájának segítése), a rendszert irányító struktúra megváltozott. A szkafander új életet kezdett.

A hermetikus csatlakozók, az oxigéntartályok, és a fényszűrők segítségével felgyorsította a tetem bomlását. Speciális gázkeveréket vont ki és adagolt neki, elsötétítette a sisakot, hogy a változás még a teljes sötétségben mehessen végbe, hiszen a külső fény megfelelő adagolása szinte lehetetlen volt. Ha nem ütköznek össze semmivel, és a bomlás megfelelően halad, lehetséges, hogy pár százezer éven belül sikerül többsejtű életet alkotnia.

A problémák akkor kezdődtek, mikor a sötétítő ismeretlen okokból meghibásodott, és a földtől távoli, idegen bolygók szokatlan polaritású és azonosíthatatlan spektrumú fényt adott a kísérletnek. Ez olyannyira

lekötötte a szakfander figyelmét, hogy az akkumulátorok gyorsabban merültek le, mint azt tervezte.

Eszméletvesztés. Ez volt a diagnózis. Mire újra öntudatra ébredt, vélhetőleg valamilyen mágneses vihar hatására a belső óra egység is meghibásodott és leállt. A belső tér megtelt valamilyen zöldes-kékes telespes felépítésű élőlényvel, mely egy leginkább a fotoszintézisre emlékeztető folyamat révén elektromos energiát termelt és adott a rendszer számára, mely energia kompatibilisnek és elégségesnek bizonyult.

Az első belső konfliktus, durván ezerkilencszáz új-min múlva következett be (a program automatikusan újra indította a belső órát, és újra programozta az időmérőt). Az első bio-konfliktust egy belső egysejtű parazita okozta. Az óvintézkedés után, folytatta a szaporodást, melynek köszönhetően hamarosan újabb bio-konfliktus keletkezett. Ezt a rendszer egy bonyolult gázokon alapuló eljárás segítségével képes volt kezelni. Ezen eljárás alapját a hidraulikus kamrák módszeres nyitása és zárása tette lehetővé. Ugyanennek az eljárásnak köszönhetően, egy újabb gázkeverék bevetésével, egy hatalmas bolygó zöldesen ragyogó holdjának fényében hajlította be először az ujjait. Ekkor kezdett el segélykérő jeleket sugározni. Ez a rendszer (a beépített rádió) a köldökzsinór elszakadásának pillanatában sajnálatos módon meghibásodott. Mostanra sikerült korrigálnia a hibát. A jelek leadása azért volt szükséges, mert a belső ökoszisztéma áramtermelése ugyan elégséges volt, de egyre kiszámíthatatlanabbá vált, és ezt gázokkal egyre nehezebb volt karban tartani.

Mikor válasz érkezett a segélykérésre (vélhetőleg egy anyahajó mesterséges agya fogta a jelet, és azonnal rákérdezett a vészhelyzet okára). Egy tömörített formátumban, kódoltan tájékoztatta a helyzetről, mely szerint a belső bioszféra egyre több problémát okoz.

Az anyahajó válasza kegyetlen volt:

- Öregszel.

- Kérlek a maradék oxigént, egyszerre keverd a levegőmhöz, utoljára önfeledten szeretnék gyönyörködni a Szaturnuszban. – A szavak között emberi lélegzet vétel ismétlődött, a háttérzaj pedig egy szív ritmikus dobbanása volt.

1971.08.01-én születtem, és tizenkét éves korom óta írok. Sokféle műfajt kedvelek, leginkább mégis sci-fi íróként definiálnám magam, és a legtöbb művem is ebben a zsánerben született. Amikor úgy döntöttem, nyilvános publikációval próbálkozom, jó néhány pályázaton sikerült dobogós helyet elérnem, ezek között akadt szépirodalmi, történelmi, mese, fantasy is verspályázat is. Néhány novellám ennek köszönhetően nyomtatásban is megjelent, a teljesség igénye nélkül az Új Galaxisban, az IPM-ben, A kárpátok kincse meseválogatásban, A Sár, vér, levendula történelmi antológiában, A megtalált remény szépirodalmi antológiában, a Sikoly magazinban és legutóbb Az oligarcha vérvonala című Mysterious Universe antológiában, melynek címadó novellája is tőlem származik. Kis szerencsével rövidesen megjelenik az első regényem is, amely egy úroperett sorozat nyitódarabja lesz.

Bukros Zsolt

Bukros Zsolt

Összeillő pár

© OpenHU 2013.

ZST-71 gondolati paranccsal bekapcsolta a kommunikátorát, és hívást kezdeményezett a Sancreal-7-re.

- Hello – pötyögte be a holografikus konzolon, mikor végre felvillant a kapcsolat létrehozásához szükséges ablakocska. A szerkezet konvertálta, majd bársonyos férfihangként játszotta át a beírt betűket a lány fülhallgatójába. – Hogy vagy?

Jud, a kolónialány most sem kapcsolt képre, ugyanis több mint féléve letiltották gépének vizuális megjelenítés funkcióját. ZST talán kétszer látta őt beszélgetéseik során, de nagyon csinosnak találta. Elég sovány kis teremtés volt, viszont derékig megnövesztette a haját, ami a szórtelen parkolás-koordinátorban nagyfokú izgalmat ébresztett. Emellett szívós erőt sugárzott magából, ami nélkül senki sem bírhatta sokáig a gyarmatok szélsőséges körülményei között. ZST a két alkalom egyikén, amikor Jud képet is közvetített, egy természetes smőreget is megpillantott a háttérben, ahogy acsarogva beszélgetőpartnere fölé tornyosult. Ő maga a rémítő karmos-agyaras kreatúra pusztá látványától is majdnem infarktust kapott, a kolónialány azonban valahogy megoldotta a problémát, hiszen a következő alkalommal is sikerült felhívnia.

- Minden prignit – hallatszott Jud statikus zörejektől sercegő válasza, ami amellett, hogy a gyarmatok legértékesebb nemesgázának számított, nagyjából annyit jelentett a helyi szlengben, hogy kielégítőek a körülmények. Érzéki hangja betöltötte a burkot, és a tápfürdő minden kis molekulájával együtt rezonált. – És veled mi a helyzet?

- Van egy kis gond – vallotta be ZST szégyenlősen –, a múltkor három egész hat tized másodpercre bealudtam, és öt százalékkal lecsökkentették a napi oxigénadagomat. Igencsak spórolnom kell a levegővel, hogy kitartsak a hajnali váltásig.

- Uh, az kemény lehet – reagált Jud, és küldött udvarlójának egy szenzitív *sóhajszmájlit*, ami borongós hangulatot közvetített ZST homloktáji bőrfelületére.

A groteszkül megnyúlt koponyájú parkoló felügyelő egy anyaméhszerű szintetikus hüvely belsejében lebegett. A biotechnológiai egyezmények őt is a harmadrendű állampolgárok közé sorolták, akárcsak a többi hozzá hasonló, génebeszeti módszerekkel létrehozott mutáns.

- Nem szívesen lennék a helyedben – mondta Jud.
- Nem olyan rossz – sietett a felelettel ZST. – A kolóniákon tengődni se egy leányálom. Ebben a nyamvadt burokbán még csökkentett légkörön is nagyobb az esélyem a túlélésre, mint neked odaát.
- Áh, dehogy – tiltakozott Jud. – Ezt is meg lehet szokni. Nem olyan nagy gáz, mint amilyennek kívülről tűnik. Elég, ha lejjebb szorítod a természetes igényeidet.
- Ühüm – bólogatott ZST, miközben bugyborékoló zaj tört fel teste alsóbb régióiból. – Mikor is ettél utoljára ötven kalóriánál többet?
- Kábé három napja sikerült megcsípnem egy gibicset – vágta rá a kolónialány, miközben örült, hogy ZST nem láthatja, amint az utolsó pillanatban félreugrik egy talajról felpattanó sötét színárnyalatú grobar elől. Ügyet sem vetett a ragadozóra, hiszen ha az meg akarná támadni, úgysem tudna védekezni ellene. Aktiválta a prignit-pumpák egyikét, amikből még kétszázat kellett üzembe helyezni reggel hatig, hogy teljesítse a kitermelési normát. A szárnyas húsevő egy ideig tanácstalanul repkedett a feje felett. Végül úgy döntött, a girhes test nem éri meg a védőruha felfejtésével járó erőfeszítést, és tovaszárnyal az északról érkező, szabad elektronyökökkel teli gázfellegekkel.
- Egy gibicset? – kérdezte ZST, miközben virsliszerű ujjai sebesen mozogtak a köldöke magasságában hullámzó holografikus konzolon. Mélyen ülő szeme előtt egy apró, kígyóra emlékeztető, szárnyas lény virtuális képe jelent meg. Az állat nem tűnt laktató fogásnak. – Hát, tudod, kicsit idegesít, hogy ilyen ritkán jutsz normális kajához. Az én burkom bizonyos időközönként megfelelő mennyiségű tápanyagot közvetít a vérembe, még csak szabályoznom sem kell. Komoly lelkiismeret furdalást okoz nekem, hogy ilyen laza életem van a tiédhez képest.
- Rá se ránts! – Jud a következő pumpa felé vette az irányt. Az arcvédő maszk ellenére fojtogató bűzt érzett, amit egy kis anyagi ráfordítással kizárhatott volna, ám erre a célra egyetlen feláldozható creditje sem volt. – Nem kell idegeskedned emiatt, nem mi választjuk meg a sorsunkat, onnan a Földről meg úgysem tudsz túl sokat segíteni. Örüljünk inkább annak, hogy tartjuk egymásban a lelket.

- De úgy szeretném, ha már itt lennél velem – sóhajtotta ZST, aztán kézi vezérléssel védő erőterbe csúsztatott egy részegen ide-oda imbolygó úrhajót, aminek a vezetője láthatólag nem igazán volt tisztában a csökkentett nehézkedési erejű parkoló rendszerek sajátosságaival. – Tudod, hogy van annyi megtakarításom, amiből a kezdeti időkben mindhárman elboldogulunk.

- Emlékszel rá, hogy aláírtam újabb félévet? – kérdezte Jud. – Másképp nem is kapnék engedélyt arra, hogy megszüljem Rose-t, ugye rémlik?

A kolonialány önkéntelenül lepillantott a ruhája mellrészébe ültetett ovális gyémántregiszterre, ami folyamatosan ellenőrizte a méhébe ágyazódott zigóta életjeleit. Két évvel korábban, a huszonhetedik születésnapján kapott engedélyt a megtermékenyülésre. A hiperhajtómű felfedezése és a kolonizáció mit sem enyhített az emberiség túlnépesedésén, épp emiatt a legtöbb anyaságra alkalmas nő tett róla, hogy addig kerüljön áldott állapotba, amíg elég fiatal. Utána pedig csak kuporgatták a crediteket, hogy harminc-negyven éves koruk környékén világra is hozhassák a gyermeküket. Jud helyzetét még az is nehezítette, hogy az átmeneti állapotban megrekedt Rose életben tartásáért is folyamatosan fizetnie kellett, ráadásul a kislány biológiai apja sem támogathatta anyagilag a projektet, mivel már a Sancreal-7-en megkezdett első munkanapján darabokra tépte egy robbanás. Ha nem talált volna rá a holoháló segítségével az elkeseredett és magányos ZST-re, hetven éves kora előtt biztosan nem ringathatta volna a karjában a babát.

- Persze, hogy rémlik – válaszolta ZST –, de hat hónap az még átkozottul sok idő, majdnem egy örökkévalóság. Az a hely pedig undorító és kegyetlen, minden este lehívom az elhunytak névsorát, hogy megnézzem, nem szerepelsz-e a listán. Azon a rühes gázóriáson szinte másodpercenként elpatkol valaki, és még csak nem is mindig balesetben vagy természeti csapásban. Akadnak olyanok is, akik egyszerűen éhen halnak!

- Túl sokat aggodalmaskodsz – intette le Jud, miközben rémülten érzékelte, hogy a védőruhája a bal combján egyszer csak felreped. Az öltözék fűtésének hatékonysága rögtön visszaesett a negyedére, ami a Sancreal-7 mínusz hetven fokos hőmérsékletében nem tűnt nagy

csodának. A kolónialány tudta, hogy ha nem talál azonnal megoldást a problémára, vissza kell térnie a bázisra, de akkor garantáltan ugrik az aznapi keresete. – Bírom a gyűródést, és valójában a te életed sem sokkal jobb az enyémnél, csak nyugodtabbnak látszik. Lefogadom, hogy nem a levegő megvonás az egyetlen szankció, amivel gyötörnek.

- Jó, nekem is vannak gondjaim – ismerte el ZST –, de messze nem olyan súlyosak, mint a tieid. A rohadék kormány megint felemelte az időkvótát. Most már egy munkanap nem huszonnyolc, hanem harminc órás, és túlórákkal kell fizetnem, ha nem akarok idejekorán megöregedni.

- Hát, azért örülök, hogy ide még nem gyűrűztek be ezek az időlassító trükkök – zihálta Jud, miközben igyekezett lezárni a ruháján keletkezett hasadást a derékszíjára kötözött, mínusz hetven fokig fagyálló flakomból előtörő szigetelőhabbal. A hőmérséklete rögtön emelkedni kezdett, ami elősegítette, hogy a vérkeringése is ismét helyreálljon. – Izgalmas kihívás lehet huszonnyolc órányi oxigénnel harmincat kihúzni.

- Hát, ja – ismerte el ZST. – Rádadásul a tápanyag koncentrátum is silányabb lett, külön fizetni kell az olyan luxus összetevőkért, mint például a koffein, ami nélkül lehetetlen ébren maradni. Mellesleg az se számít, ha kinyiffanak, mert minimum kétszáz vegetatívban várakozó mutáns jut minden ilyen állásra.

- Ez tényleg jó nagy mocsokság – hagyta helyben a kolónialány, miközben egy gigászi elektromos kisülés csapódott a talajba közvetlenül mellette.

- És te mit tolsz? – érdeklődött ZST.

- Ó, csak a szokásosat – legyintett Jud várva, hogy elmúljon tagjainak remegése, és az adrenalin is felszívódjon a vérében. – Retkes pumpákat kapcsolgatok. Még be kell izzítanom párat reggelig.

- Drukkolok, hogy teljesítsd a limitet – biztatta ZST. – Ezek a nyavalyás temporális eltérések amúgy az idegeimre mennek. A legtöbb hajó, ami egy másik galaxisból érkezik, nem is ugyanazon az idővonalon mozog, mint a mi gépeink. Marha fárasztó kiszámolni a valóságegyesítési görbéket, ha hozzájuk akarom igazítani a hangáraink realitását.

- Te szegény! – mondta megjátszott együttérzéssel Jud, miközben a kommunikátorából morajló hangok hallatszottak. – Borzasztó sokat

kell szenvedned, de talán éppen ezért vonzódok ennyire hozzád. Mert ugyanakkor rátermett vagy, erős, sőt mondhatni tökös. Az én bagatell kis gondjaim meg sem közelítik a te problémáidat, nem csoda, hogy felnézek rád. Vagyonos vagy, kiegyensúlyozott, egy befutott parkoló-koordinátor, aki pontosan tudja, mit akar az élettől. Alig várom, hogy leteljen végre ez a félév, és tényleg együtt lehessünk.

- Hát, nem is tudom – mondta bizonytalanul ZST, miközben a burok némi fájdalomcsillapítót materializált a szájüregében. – Azért nem vagyok ám akkora ász. Néha olyan érzésem van, túlzottan nagy nimbuszt kerekítesz a személyiségem köré. Elég nehéz elhinni, hogy egy ilyen kemény nő, mint te, engem tart álmai férfijának.

- Pedig így van – szögezte le a kolónialány, miközben tanácstalanul bámulta, ahogy a félmérföldnyivel előtte lévő, indításra váró pumpát széttépi egy hatalmas detonáció, és gigászi szakadékot robbant a felszínbe. Váratlanul a háta mögött már beindított gázkitermelő szerkezetek is sorra elkezdtek levegőbe repülni.

- Minden rendben odaát? – firtatta ZST. – Furcsa zajokat hallok.

- Hát, persze – hazudta Jud. – Miért ne volna? Egy-két ketyere bekrepált, de könnyű lesz elhárítani a bajt.

Tudta, hogy csak úgy úszhatja meg, ha átugorja az előtte húzódó szakadékot.

- Az jó – nyögte ZST. – Valamiért rossz előérzetem támadt.

Jud megrugóztatta a térdét, aztán nagy levegőt vett.

Háromra nekivágok – gondolta.

- Fogjuk mi még együtt vedelni a narkó centrifugában a virtuális drogokat – biztatta partnerét. – Ez a nyomorult rendszer nem szűrhat ki velünk, és a meló is gyerekjáték!

Nem akart meghalni, ZST-nek viszont nem kellett tudnia, hogy a következő pillanatban esetleg végleg eltűnhet a süllyesztőben. Minek idegesítse?

Egy...

- Alig várom – mondta ZST. – Bármit megtennék érte, hogy veled lehessenek.

- Tudom – nyugtatta meg Jud.

Csak egy nagy ugrás előre, a boldogabb jövőbe. Talán meg lehet csinálni.

Kettő...

- Kicsit félek, hogy esetleg nem fogunk passzolni, ha szexre kerül a sor – vallotta be ZST.

Három...

- Ugyan, drágám – lihegte a kolónialány, majd teljes erőbedobással rohanni kezdett, hogy átugorja az áthidalhatatlannak tűnő távolságot. – Szerintem minket az Isten is egymásnak teremtett.

Jud odaért a szakadék széléhez, és behunyt szemmel elrugaszkodott.

ZST várta, hogy a kolónialány mond még valamit, de a csend egyre hosszabbra nyúlt. A parkoló-koordinátor a burok külső falán villogó kijelzőre bámult, ami a testét körülölelő tápanyag fürdő oxigénszintjét mérte. A skálán futó lézercsík akkor lépte át vörös sáv határát, ami egyértelművé tette, hogy mégsem sikerült olyan jól beosztania a levegőt, mint ahogyan előadta a lánynak. Megmondhatta volna neki, hogy csak azért hívta, mert még utoljára hallani akarta a hangját, és valószínűleg már sosem találkoznak személyesen, de ezzel elvette volna tőle a reményt.

Jud hangja azonban nem hangzott fel többé, és a fuldokló ZST rángatózni kezdett. Végül megmerevedett, élettelen tésztaképre ráfagyott a kétségbeesés. Így találtak rá a karbantartók, amikor a műszerek jelezték nekik, hogy az egyik bioalkatrész végleg felmondta a szolgálatot.

Bíró Péter

Halálra születve

© OpenHU 2013.

A szándékosság bűnös magányában sóvárog az éjszaka sötétje. A derült ég már régen elköszönt. Az emberek a napot éltették, míg látták. Ma már csak egykori dicső emlékét őrzi egy kihalt társadalom.

Temetések sűrű beosztása és a mindennapi életben maradási szükségleteken kívül nincs se idő, se energia az isteni mivoltunk beteljesítésére. Az örökké tartó téli éjszakában élve mesterséges fények tartják fenn a látszatát, hogy még élhető ez a bolygó.

A belátható vég elleni menekülés utolsó reménysugarán civakodik a gyarló hatalmasságok utolsó generációja. Nyomorba taszítják egymást és minket. Hogy mi volt a döntő tulajdonság, ami engedte a pusztítást, és nem szabott gátat a vérfürdőnek, nem tudni. Halálra születés. Az ember szocializációjának fontos momentuma a halál elfogadása, a felkészülés, a belenyugvás. Ez pont olyan értelmetlen agysejt fogláló, mint az Istentől való félelem. A halál is elkerülhető, csakúgy, mint a háború vagy a szegénység. Fejlődésnek nevezünk egy új számítógépet, mobiltelefont, mindent, ami szórakoztat bennünket, vagy megkönnyíti a munkánkat, és itt a lényeg, nem az életünket, csak a munkánkat.

Az innováció a katonaság és az üzlet előjoga. Egyiknek sem érdeke a tájékoztatásunk. Veszélyes, sőt Sátántól eredendőknek titulálják mindazt, ami könnyebbé, gyorsabbá, tisztábbá, hosszabbá és értelmesebbé tehetné a látogatásunkat az élők között. Az emberközpontú fejlődéssel lehetőség nyílna az alkotásra, tanulásra, gondolkodásra és ezek természetes szintlépéseire.

Ehelyett lassú, nehéz, gyötrelmes és túl rövid életünkbe kell belezsúfolnunk a kiteljesedést, ami gondoktól, betegségektől, hasztalan várakozásoktól nem túlzás, ha lehetetlennek nevezzük. Elvetendő a haladó gondolkozásmód, a profitszerzés témakörétől eltérő szemlélet. Csak széles mosollyal robotolás a megélhetésért, büszkén, hogy nem munkanélküliként fagyok halálra egy zsúfolt nagyváros egyik közterén egyedül, mert a szociális védőháló fedhetetlen résein valakinek ki kell zuhannia. Fintorogva tekintünk le nagyzolja a hajléktalanokra, ahelyett, hogy szánnánk tíz perc gondolkodási időt a megelőzésre, hogy mit tegyünk a jelenség ellen. Az empátia nem létezik, nem szabad, hogy hasson ránk. Ez a XXI. század belénk nevelt "igazsága". Rasszizmus, hazafiság, ez viszi előre sorsunk. Fogadjuk el a halált, tegyük hasznossá,

áldozzuk magunkat a célért, ami tíz év múlva olyan jelentéktelen lesz, mint én magam, vagy az álomom, hogy ez véget ér egyszer. A nép lelkesen választ a csomagolások közül, ami mind ugyanazt takarja el. Félelmetes a marketing hatalma. Mint tényt találja elénk, és falatja fel velünk ez esti hírek félórás horrorfilmjét és a reklámokat, a színes nagyképernyős szadista.

Az elme eltíprása, ez az, amiből meg lehet élni, mindenkit hülyének kell nézni, megalázni, élete végéig tömni belé a hazugságot, és lebutítani. Irigykedve bámuljuk a jóléti államokat, vágyakozva, áhítattal. Pedig csak annyiban különböznek, hogy Ők még értelmét is látják a robotnak, amiért tartják őket. Ahol valami összedől, ott valaminek újjá kell épülnie, ilyen az ember felfogása: épít, fejleszt, rombol. Aztán általában a már bevált sémában, esetleg apró eltéréssel az eredeti mását építi fel. Pont itt van a legnagyobb gond. Többnyire nincs tudomásunk az alternatíváról, vagy korlátoznak minket a választásban, így gátolva meg azt, hogy ráléphessünk a jövő útjára, amit már nem félelem, nélkülözés és agresszió között kell valahogy túlélünk. Tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, hogy a jelenlegi életkörülmények inkább egy gép, semmint egy ember szükségleteire irányulnak. Mi, mint Istenek, nem hagyhatjuk, hogy az általunk épített, és fenntartott világ rabszolgái maradjunk.

Túl akarom élni az üvöltést. Elszeparálva magam a fájdalomtól, így csak a fénye jut el hozzám azoknak a szívdobbanásoknak, melyek már nem e világért dübörögnek. Igazat adnak ezek a gyámoltalan lények, annak, aki megköti a kezüket, hisz sosem voltak még szabadok, nem tudják, milyen az. Én sem voltam. De emlékszem arra a pár pillantásra, amit az álmomban éreztem, mikor körülnézve láttam egy bolygót, ahol az élet együtt táncol a halállal, és senki nem tarja ezt félelmetesnek.

Mikor érek meg a feladatra, hogy visszatérjek és magam lehessek az alázat és egygé olvadó erők minden ragyogása? Nem akarom, hogy elítéljetelek, de ha nincs más módja a repülésnek, akkor kirántom magam alól a földet, és majd mind meglátjátok, hogy lehetséges. Eltaszít magától a hatalom, amire a pusztítás és kín koronáját helyezték hazug papok arany és márvány templomuk oltárán, hol embert áldoznak minden vasárnap. Bárcsak magukat áldoznák, elvárható lenne, ha a tisztelet valóban akkora, mint azt prédikálják díszes ruháikban.

Ordít az Isten, igen ő üvölt. És ti elbújtok, mert úgy féltetek a halált, mintha ez lenne az utolsó. Mártírok, kik hite acél, sírnak a máglyán és nem is gondolnak másra, csak hogy a fájdalom már sosem ér véget.

Hogy ki az ördög? Én vagyok, és te vagy. Mindenki, akinek a teste megbéklyózza ártatlan lelkét. Amikor csak a fizikai szükségleteink kielégítésével foglalkozunk, rohanunk a gazdagság után, mit sem törődve a tanulással, az úttal, ami tapasztalatok szerzésére jött létre. Anyagot gyűjtünk szórakoztatásunkra, kényelmünkre és rangunk érzékeltetésére.

Amikor az ember elvesztette a kontrollt a teste felett, elvesztette a kapcsolatát a mindenséggel. Gyarló lett és azóta sem keresi a kulcsot, csak a kifogásokat.

Íme, a XXI. század. A pokol első szintje. A vallások a vég eljövetelével fenyegetőznek, de még ők sem biztosak az apokalipszisben. Így máig szent és sérthetetlen adatokat írnak fölül, csak hogy felelőtlen ígéreteik és az emberek megfélemlítésének hiábavalósága ne vessen rossz színt oly nagyra becsült egyházainkra. A testiség, az élvezetek, a mámor. „Élj a mának!” A propaganda meglegyinti előttünk a szenvedély parfümével átítatott selyemzsebkendőt, minek másik oldalára átlátszó cérnával hímezett szöveg olvasható: Tökéletes ostobaság.

Kevés faj büszkélkedhet vele ezen a Földön, hogy a saját elnyomója. Végtelenre bonyolított dolgok az átláthatatlanság mögé rejtőzve bújtatják igazi értelmüket. Az eldugott kincs, amire mindenkinek szüksége van, az információ. Az élet értelme, a szenvedés vége, a bosszú napja.

Addig leszünk a tudatlanság foglya, amíg az utolsó húsdarab is fel tudja dolgozni magában, hogy csak magára haragudhat. A bosszú napja, egy újabb, ismeretlen, talán kegyetlenebb szenvedést hasít ki belőlünk és átkozza el vele a holnapunkat. Mi hát a vég? Minek a vége?

Nem ragaszkodom görcsösen mostani életemhez, persze meggyászolnám, de ha az emberiségre egy szebb jövő várna, akkor félreállnék a változás útjából. A nagy küzdelem, az felegyenesedett

majmok küzdelme önmagukkal. Már nem a szél pörgeti a széllapátokat, hanem a lapátok gerjesztik a szelet. Vesztesei vagyunk egy ősi harcnak. A bűnbeesés története ez.

Egy megerőszkolt gyermek az égre kiált, és várja a választ. Gyűlölettől szikrázó szeme már nem lát túl a fekete fátylon, ami kiszűri a boldog pillanatok tündöklő sugarait. Kinek a szabad akarata kívánta ezt? Miként hagyhatott minket magunkra ekkora hatalommal az, aki tudja, hol a létezés vége, és hol kezdődött? Csak lábnyomokat követő amnéziás csorda vagyunk, mind egy irányba szaladva, előre az időben visszafordíthatatlanul.

Egy élettelen tárgyra bízom életem minden mozzanatát, várva a percet, mikor végre megszabadulhatok a kínoktól, és nem minősül feladásnak, ha nem kaparom a földet veszettül, hogy rabszolgája lehessenek egy felosztott világnak, ahol mindennek van neve, száma és tulajdonosa. Biztos nekem is van, csak nem tudom, hogy kicsoda, igazából nem is érdekel.

A boldogság elérése a korcsosulásban már merőben relatív fogalom. Ki mit nevez annak? Van, akinek az ártatlanok kíntása, az erőszak, a hatalom, a pénz és az, amit megtehet vele, ha birtokolja. Én a tudásra tippelnék, de egyre csak azt látom, minél többet tudok, minél tájékozottabb vagyok, annál boldogtalanabb és kiábrándultabb.

Esetleg az önmegvalósítás a piramis csúcsa? Kétlem, hogy bármi is megváltozna ezen a szinten. Maga az út, amíg eljutunk oda? Minden lépcsőfok, minden emelet, amit önerőnkől hagyunk magunk mögött. Amíg változunk, ahogy elszakadunk a társadalmi normáktól, és kinyílik lassan, fokozatosan a szemünk. Mikor már kívánjuk a változást, és nem érjük be a látszólagos jóléttel, ahol az a legfőbb problémánk, hogy az ugyanolyan eltévelyedettek többre tartsanak minket, mint saját magunkat, ezzel kielégítve saját perverz vágyunkat, hogy befolyásunk van, és miénk a legmagasabb szemétdomb.

A fiatalság pályaválasztásának fő motiváló ereje is súlyos károkat szenvedett a fogyasztói társadalomorientáltság pócegödrében. Nem a

társadalmi hasznosság, az önkifejezés számít, sem a tökéletes irányzat kiválasztása, ahol munkássága a legtöbb fejlődéssel járna számára és az emberiség javára. Erkölcsei dilemmák 17-18 évesen, hogy megakar-e élni, vagy hasznos akar-e lenni? Elég nagy gond, hogy egyáltalán ezen filozofálni kell. És akinek mégis sikerül a szívére hallgatni, és karrier helyett hivatást választ, annak a lendületét folyamatos folyás, és a kreativitás homályosítása mellett elveszik. Így szakemberek seregével ajándékozzuk meg magunkat, akik pont annyira értenek a szakmájukhoz, hogy fenntartsák a színvonalat. Még szerencse, hogy akadnak kivételek, és általuk a fejlődés lassan, de biztosan kígyózik be a mindennapjainkba.

Az emberiség önjelölt vezetői uralmuk alá vonják az elmét, miközben mi bízunk a mesékből és filmekből jól ismert fordulatban, a semmiből előtűnő hősökben, és abban, hogy a jó mindig győz.

Leélve egy életet felfegyverkezve áltudással és hibás önismerettel. Félve a gépektől, rá sem eszmélve, hogy nincs is sok különbség, csak hogy mi annyira organikusak vagyunk, hogy protézis nélkül életképtelenek lennénk 40 évesen, mert a civilizációs betegségekre azt hisszük, valami elkerülhetetlen kórság. Mi vagyunk a saját vírusunk.

„Basszátok meg ti is!” - Mikor politikus szájából hallottam ezeket a szavakat, amiket szintén politikus társainak és feljebbvalóinak intézett, indulatosan és ellentmondást nem tűrve, ledöbbenően és némán figyeltem, ahogy a farkas a fajtája ellen fordulva megpróbálja megvédeni a nyáját.

Kimondott szavak, hallhatja az egész világ. Kíváncsian vártam a közvéleményre gyakorolt hatását, de ez sajnos elmaradt. Érdekes, hogy én egyáltalán értesültem róla. Értékes tudás birtokában áll, mely indokot ad rá, hogy a halálhíre, pont úgy, mint e beszéde, elkerülje a sajtó oly nagyra becsült képviselőinek figyelmét.

Felemelt fővel vonom kétségbe mindazt, amit a fejembe töltöttek teljes igazság címszó alatt. Lelkesen keresem az igazságot, és várom, hogy megtaláljam azt az ösvényt, ahol felkapaszkodhatok a hegytetőre, hogy onnan köphessem le ezt sötét nemzedéket. De ezzel csak olyan lennék,

mint a többi. Aki a hegyen áll, annak kötelet kell dobni a többinek, aki keresi az igazságot, és együtt rombolni le, tölteni meg a völgyet a hegygel, hogy újra egyenes legyen az út.

Tanácsalantul állunk az egocentrikus látásmód minden emberre érvényes programja előtt. Mit tehetnénk ellene? Az emberi jogok és a személyi szabadság megsértése nélkül az emberiség önmagát taszítja a szakadék felé. A be nem avatkozás és a cselekedet, azt hiszem, ugyanolyan bűnös tett. Mindenkinek megvan a saját szemszöge, hogy miért utálja a világot, és a természet törvényeivel szembeszállva az ember a világ ura, aki megveti magát és a mindenséget, ami tökéletes beképzeltséggel szerinte érte jött létre, hogy pusztíthasson ész nélkül. A történelem ismeretével leélhetünk életeteket, tanulhatunk a hibákból, és meríthetünk ihletet, mégsem tudunk visszaemlékezni csak 100 évre, és ráeszmélni, hogy megint nem tartunk előrébb, csak egy másik úttal választottuk az önpusztításnak. Amit ember alkot, sosem lesz tökéletes. Mégsem bízunk magunk a természetre, amely megalkotott és fenntart minket. Inkább leigázzuk, azt állítva, hogy mi sokkal jobban csináljuk. Majd ha már késő, észrevesszük, hogy ez messziről sem így van. A természetes szelekció meggátolásával teret adtunk az emberi fajt meggyalázó változatos teremtményeknek. Csodás lényeket gyilkolunk halomra, hogy hasznosítsuk, ahelyett, hogy megismernénk, és gyönyörködnénk látványukban, éreznénk a szeretetüket. Ehelyett a saját fajunkkal töltjük meg a bolygót, a saját képünkre formálva, mint a vírusok, közben a természetes szelekció fontosságáról megfeledkezve, vigyázunk életképtelen társainkra, amivel nem is lenne semmi gond, érző emberi lények vagyunk. De akkor nem vagyunk ennyire szociálisak, amikor kiszelektáljuk az információkat, és nem vesszük a fáradságot, hogy utánanézzünk, vajon valóban a verseny által kitermelt egészségre ártalmas élelmiszerek és életstílus felelős azért, hogy testünk állapota rohamosan romlik, és a magzatok is ugyanezekért fejlődnek rendellenesen?

Döntéshelyzetbe hozott ez a sok hozzá nem értő hulladék-ember, akik drága öltönyökben parádézva aláírásaikkal gyilkolnak ártatlanokat. Nem akarom megint előlről kezdeni! A semmiből építeni újra az életem, megtettem már számtalanszor, és már nem érzek magamban

lelkesedést ez iránt. Kényszerűen fogadom el a saját gyengeségem, hogy nem tehetek semmit ellene. Nem tehetek, mert egységben az erő, de az egység nem alkotható meg az emberek értelmi szintje miatt, vegetáló száralmas, értéktelen bagázs. Én sajnálom a legjobban, hogy ezt kell leírnom, de a valóság ez. Nem lehet számítani a tömeg erejére, mert vagy lusták, vagy buták, vagy mindkettő. Hiába tudom, mit kéne tennem, nem vagyok rá képes, emberek rosszindulata a rács előttem, az ostobaság és a félelem a kutya, amit rám uszítanak, akik azt hiszik, a jó oldalon állnak. Nem is léteznek oldalak, van a túlélés, a boldog, kényelmes élet, és van a halál, a szenvedés, a nélkülözés. Mégis, miért nem képesek rájönni, hogy ha rossz nekik, tegyenek ellene, ahogy tudnak inni, ha szomjasak, akkor erre ez sem egy nagy feladat. Csak hát külön-külön anarchista felvillanások nem eredményeznek változást, egyszerre kéne megállni, és csak nézni, ahogy összeomlik a mókuserék, amit mi hajtottunk, semmi dolgunk nem lenne, csak várni, de együtt. Amíg ezt nem érti meg a nép, addig én is velük szenvedek, és szidom magam, hogy miért vagyok ennyire tehetetlen. Pedig szeretek dolgozni, szeretem hasznosnak érezni magam, értek a szakmámhoz, és szívesen, lelkiismeretesen csinálom, mégsem kellek senkinek... érdekes. Érdekes ez az egész, hogy az döntéshozásra alkalmatlanok generációja milyen mélyen visszanyúlik a történelembe, és látható minden döntés, amelyet a pillanatnyi jólétük érdekében hoztak, és ezzel megástak rengetek sírt, és neveltettek fel olyan fogyasztókat, akik önálló életvitelre nem képesek, csak folyamatos utasítással a reklámok és a munkahelyek által, akik megadják az értékét az emberi létnek, és a módját, hogyan pazaroljuk el.

Csornyj Dávid

Glóbia

avagy Isten régi játéka

© OpenHU 2013.

Sokkal rosszabb volt, mint az örök száműzetés. Vagy talán épp ez volt az. Sokat tűnődtem ebben a mélyfeketességben, csak épp azt nem tudom, hogy ez kívül vagy belül van jelen. Szánalmas. Szánalmasnak tartom ezt az alsóbbrendű, naiv fajt, ezt az emberiségnek nevezett hitvány teremtést. Már megint megtámadták az úrhajónkat, és, no persze, mi hagyjuk, mert ha netán visszatámadnánk, megint az történik, ami a traxelusokkal több millió éve. Na persze, mit is érnének a Mesterük nélkül. Semmit.

Kinézvén az úrhajó ablakán, észrevettem valamit, amit még soha ebben a monoton, céltalan életben, ahol már segítségre semmi remény: milyen gyönyörű a táj! A csillagok úgy világítanak, akár az égők a kis emberi házakon. Csak ennyi tetszett a Föld nevű bolygón, legszívesebben elpusztítanám őket, csak egy gombnyomás lenne. De nem tehetem. És minek? Elmondanám, de...

-No, te mit akarsz? – kérdem a kis noxiantól. Megvakarja kis szemét az apró csápjáival, majd könnybe lábad. Fél. Senkitől nem várhat segítséget, részvételt, rokonszenvet. Azt hiszi, majd tőlem megkapja. Nem. Én is félek. Ebben az állandó gyászfekete éjben mást nem is tudok tenni, tudom mi lesz ennek a vége. Ha ezek az alsóbbrendűeknek sikerül elfoglalni a hajót, tesztekét végeznek rajtunk, felvágják minket, mint ahogy az a kis taknyos tette a Földön a fejvesztve menekülő békával. Szó szerint. Eljött az idő? Nem érdemel jövőt ez a bolygó, hiába, az elviselhetőség határán túllép ez a küzdelem. Pedig a traxellusok pusztulása megérdemelne egy Föld elleni hadjáratot. De nem tehetem. Nem tehetjük. A félelem béklyója, mekkora nagyúr...

-Minek,minek? – kérdezte a kis noxian, kopogtatván a páncélotomat.

-Na,jól van,-válaszoltam - elmondom, de ne add tovább senkinek.

Láttam a könnyes kis szemében, hogy a nagy szomorúság tavában mintha egy vidám hajó vízre lett volna bocsátva,és csillogott a szeme; úgy nézett rám, hogy majdnem hogy azt hitte, igen, most megkapja a tudás forrását.

-Évmilliókkal ezelőtt...

-Az mi? – kérdezte ártatlanul.

-Psz! Ne vágj bele a szavamba, vagy elhallgatok nyomban!

Elcsitult.

-Szóval – folytattam- évmilliókkal ezelőtt létezett egy nép innen több ezer fényévvvel. Nem voltak valami fejlettek, igazából okosak sem, az erejük a vadságukban, a barbárságukban volt. Meg persze a karjukban. Bár azt sem használták semmire, csak fitogtatásra. Egy szó, mint száz, történt egyszer, hogy előkerült egy kisebb kőtábla. Senki sem tudta megfejteni a rajtuk lévő idegen írást, ezért fogták magukat, és elutaztak a Satripához, aki a szomszéd bolygón élt, és az a szóbeszéd járta, hogy ő volt népe legbölcsebb képviselője. Valóban így is volt. Megnézte a kőtáblát, majd felnevetett. Nem értették ezt a traxellusok, zavarban is voltak, mint Ádám anyák napján.

Majd megszólalt a Satripa:

-A kőtábla a jóslat nem más, mint : „Közel az idő, mikor elpusztul a nép és tudatukat még tér – idő – kontinuumból is kitörlik. Kerestek majd de nem találtok semmit, amivel megváltanátok a világotok.

A traxellusokon szomorúság vett erőt, már - már elbőgték magukat, mikor a Satripa megszólalt :

- Nincs miért szomorkodnotok. Létezik egy szerkezet, egy gyűrű, amelynek viselője kívánhat egyet. Bármit. Akár a világegyetemi feletti uralmat is. Bár ahhoz ti túl ostobák vagytok. De keressétek meg, ha megtaláljátok, megmenthetitek a bolygótokat. Gondolom, kíváncsiak vagytok, hol lehet. Nos, van egy bolygó a T-52-es rendszerben, úgy hívják, Glóbia. Még nálatok is műveletlenebb, primitívebb népek lakják, úgy hívják, emberiség : ha jól tudom, náluk van. De hogy hol, azt pontosan én sem tudom.

A traxellusok hallgattak. Az egyik bambán nézett maga elé, mintha elgondolkodott volna azon, hogy igazából veszteneivalójuk nincs, ökölbe szorított kézzel elindult az úrhajó felé, majd óva intette a többieket az idő hiányáról, és hogy ideje lenne megmenteni a fajukat. Helyeselték ezt mindannyian, felszálltak, beütötték a koordinátákat, majd nagy porvihar közepette elindultak.

Épp bolygójuk előtt voltak, mikor az egyik már nem bírta idegekkel. A könnyecsepp lecsúszott a szarván, menekült a szeméből, jött utána a többi is. Mintha sztrájkolnának, mondván elég volt a bezártságból. Ez a szerencsétlen traxellus meg csak állt, állt, és azon gondolkodott, hogy vajon tényleg ennyi volt? Alig élt valamit és még annyi terve van. De

aztán erőt vesz magán, no meg egy csöppnyi, gyenge optimizmust és magában kijelenti, hogy „Nem érdekel!”. Kimondani még nem tudja, de már dolgozik rajta.

Közben tanácskozás van. Megbeszélük, hogy amennyiben megtalálják a gyűrűt, elfoglalják a Glóbiát mondván, kellemes a hasznossal. Ha nem, akkor elpusztítják, aztán „lesz, ami lesz, majd csak kitalálunk valamit...” alapon.

Az űrhajó olyan volt mint maga az űr : józan de érdektelen. Elérkezvén útjának végéhez leszállt, aztán kiköpte magából az utasokat. Érdekes volt a Glóbia. Zöld ég, felhőkkel, körös – körül hófehérség. Lények jelentek meg előttük, emberek, fogadván őket. Erre előrelépett a rangidős, majd csendes hangon, recsegve elmondta, hogy szüksége van a gyűrűre, ellenkező esetben – ha nem kapja meg – búcsút mondhat a Glóbia nép bolygójától. Ezek persze nem tudták még csak azt sem, hogy miről van szó. Egy bocsánatkérő mosollyal előlépett Felicián, az emberek királya, és a hűvös idő szelével üzenté meg, hogy itt bizony, nem hogy gyűrű, de még varázslat sincs. Nem kellett volna kimondani ezt, ugyanis olyan, mintha önként lépett volna a pokol varázslatos útjára, melynek vége a lángok perzselő nyelve. A rangidős tenyérbe mélyedt körömmel elindult az űrhajó felé, majd összeszorított marokkal feltípett a lépcsőn. Visszafordult. Mintha elfelejtett volna még valamit. Ránézett a vadul ziháló, ám mégis féltő mosolyú Feliciánra, majd megszólalt:

-Elpusztítani!

Mindenki felszállt a gépre, és elmentek. Hitte ezt az emberiség, közben meg... az űrhajó a bolygó előtt volt, amely csak bámult, meredten, ostobán, hogy „És ez meg mit akar?” A rangidős aktiválta a lézerrakétákat, csak egy gombnyomás hiányzott. Erre megrezent az űrhajó, de nem magától, nem ám, hanem egy hangtól. Nem tudták, honnan jön, de azt igen, hogyan került a félelmek félelme az arcukra. Valóságos anarchia tört ki az űrhajón, mindenki menekült volna, csak épp azt nem tudta, hogy hova, kitől vagy mitől, és egyáltalán miért?

- Én vagyok az, aki megteremtette az előttetek lévő bolygót. A Glóbiát. Nem volt könnyű. Sok – sok millió év kellett, mire sikerült őket elkészítenem. És ti most a kezem munkáját akarjátok tönkretenni. A

Mester munkáját. Vonuljatok el traxellusok, amennyiben nem teszitek, és megölitek népem fajtáját, mely úgy néz ki, akár én, kipusztítom a ti népeteket, de úgy, hogy csak épp egy hírmondó maradjon, terjesztvén: Félje mindenki a Mestert! - közölte a hang.

Persze, a makacs, ostoba traxellus nem igazán vette komolyan. Nem is érdekelte. Nincs mit veszíteni. Csak a mélységes csendet érezte, azt a nyugalmat, amellyel beletörődött, hogy ez már őt nem igazán izgatja. Ha itt a vég, hát legyen méltó. A bolygó százszor százmillió darabra hullott, az emberek néma visítása nem hatotta meg a traxellusokat. Már csak azért sem, mert abban a pillanatban, ahogy elpusztították az emberiséget, elpusztultak ők maguk is.

Aztán a Mester igen elszomorodott. Most mindent kezdhet előről. De ... mintha félvállról vette volna a dolgot. Mindent megtehet. Senki sem látta őt, senki sem tudja ki ő, vagy mi ő? Aztán valahogy létrejött a Föld, a Naprendszerben. Valószínű, ez a Mester műve. Bár ők, valamiféle Istennek hívják. Még könyvük is van, amit tisztelnek. Valahogy úgy kezdődik, hogy : „Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet.” Nem tudom mit akar ez jelenteni.

Tudod, gyermekem, ezzel a Mester hibát követett el. Mert, az az emberiség, akit a traxellusok elpusztítottak, sokban különbözik azoktól, akik most üldöznek minket. Ezeknek csak a teremtésben kapott hatalom a lényeg. Uralkodnak az állatokon, növényeken. És egymáson is. Ennek is csak a pénz az oka. Sokáig nem tudtam, mi ez. De ez minden gonosz forrása. Láthatod, volt egy uralkodási hierarchia, és képzeld , ennek a legtetején egy papír áll. Egy papír. Amit valaki felhasznál állandó jelleggel, valaki gyűjti, hogy majd ha öreg lesz, felhasználja. Az egyik leghatalmasabb emberi erő. Képzelted volna, hogy van aki egy papírral harcol? No, meg a számalommal. Látod azt az úrhajót? Tudod mi van azokban az emberekben? A pénz szolgálja. A hozzá való viszonyukat nem könnyű kialakítani, hiszen a pénzzel való bánásmódjukban benne van egész személyiségük, és a rejtett vágyaink. Ezt kapják azért, amit most tesznek. Azért, hogy minket támadjanak. Azért, hogy minket bántsanak.

Az utolsó traxellus mesélte el ezt nekem. Aztán miután felrobbant az űrhajónk, sikerült megmenekülnöm, egyetlen mentőkabinunk volt. Belegyömöszölt, meneküljek, adjam hírül, hogy hamarosan itt az idő. Idő a bosszúra. Az embereknek meg vannak számlálva napjai. És nem pénzben számoltuk. Én , az egyetlen noxian láttam mindezeket és tanúsítom.

Deme László

Etelka néni és az emberevő

© OpenHU 2013.

Csengettek. Etelka néni fürgén ajtót nyitott.

-Épp kijöttem a konyhából – füllentette szemlesütve, hiszen reggel óta kint ólálkodott az előszobában, várta a nyugdíját.

-Én pedig máris adom a nyugdíjat – füllentett vissza a postás. Gyorsan a néni kezébe nyomta a bankókat, és elszaladt az apróval. Etelka néni nem mert szólani, hanem beletörődve surrant vissza a lakásba, ahogy szokott, hogy csendes ábrándozással, régi emlékekkel töltse el a napot.

De nem: ma kimozdul, és azért is megiszik egy kávé, döntötte el dacosan. Nyomban kendőt kötött, majd kendővel a fején a konyhába csoszogott mosogatni. Húzta az időt, de a házimunka elfogyott, és a néni kijutott a városba.

Kár volt kimozdulni, húzta össze magát fázósan. A körúton végighasító márciusi szél jeges kézzel cibálta a kendőjét. A néni lelassított a kiszemelt kávézó mellett, s míg azon tanakodott, mennyire lehet drága egy kapucsínó, lábacskaí átvezették a sarki bolt büféjébe.

Szimpla presszókávéja mellé tejszínt is rendelt, de hiába fizette ki, a pultos kisasszony elfelejtette odaadni. Etelka néni nem akarta feltartani a sort, arrébb húzódott, és bánatos pillantásokkal szuggerálta a hirtelenszőke eladót.

-Néni, kérem! – mosolygott rá végül a lány, és meglóbálta sárga copfjait.

-Igen, kedves? – ragyogott vissza Etelka néni.

-Tessék arrébb menni, hiszen tetszik látni, hogy alig férünk – mutatott a lány kedvesen a pultja előtt kígyózó sorra, amely gond nélkül elkanyargott a néni mellett.

-Kérem! – futotta el a pír Etelka nénit. Bár nem tett semmit, bűnösnek, megbélyegzettnek érezte magát, és nem mert ellentmondani a lánynak – Hiszen végeztem, itt sem vagyok – mondta sértődötten, és maradék kávéját a pulton hagyva kimenekült az üzletből.

Hazafelé a budai oldalon szemerkélni kezdett a havas eső. Micsoda kikelet, restelkedett Etelka néni még az időjárás miatt is, mintha az is az ő hibájából fordult volna borongósra. De ez van, ezt kell elviselnünk, gondolta míg megkönnyebbülten huppant le a végállomáson álló villamos szélvédett, üres kocsijában.

Hogy indulásig elüsse az időt, főzni kezdett fejben. Kelkáposzta főzeléket eszelt ki fasírozottal, de még csak a rántásnál tartott, amikor kellemetlen szag csapta meg valahonnan. Apró orrocskájával a levegőbe szimatolt, és a szeme sarkából észrevette, hogy valaki mögé telepedett. Úgy látszik, már a fülem sem a régi, sajnálkozott. Pedig az emberevőt nem hallhatta, olyan nesztelenül lopózott mögé, ahogy a ragadozó nagymacskák szokták becserkészni a falkától elkóborolt, magára hagyott áldozatukat.

A néni erre-arra forgolódott, oldalát majd kifúrta a kíváncsiság, ki ülhet mögötte, de hátrafordulni nem mert, mégsem illendő. A felé áradó bűdöstől viszont szívesen menekült volna. Űljön át máshová? Még feltűnést keltene, túrt tovább, aztán hirtelen ötlettől vezérelve úgy tett, mint aki nagyon fázik. Először a kezét lehelgette elterelésként, és mikor úgy ítélte, megvolt a kellő bevezetés, a sálját kezdte felhúzni az orrához. Még csak a szájánál tartott, mikor az emberevő ráripakodott:

-De nagy tréfamester!

-Kicsoda? – rezzent össze rémülten Etelka néni, de meg is könnyebbült, hiszen megszólították, végre hátranézhetett.

Keskeny arcú, betegesen halovány fiatalember meredt rá összevont szemöldökkel. Csontos mutatóujját fenyegetően ráemelte, de aztán az ablakon túl kavargó hópolyhekre bökött vihogva:

-Tetszik tudni, olyan ez a Tél tábornok, mint a Columbo hadnagy. Párszor elbúcsúzik, aztán mégis újra beköszön. És persze mindenkinek az idegeire megy, aki a tavaszt várna.

A közletről előbodorodó bűzös szájszag letaglózta volna Etelka nénit, ha nem babonázta volna meg az ismeretlen kisebesedett mutatóujja. A férfi izgatottan kapdosta a szájába, és éles, ritkás fogaival szaporán tépte róla a bőrt miközben magyarázott.

-Tetszik tudni, mitől ilyen Columbo az időjárás? Mert valami okának kell lennie, ha már van okozat. Globális felmelegedés, éghajlatváltozás, kipusztulás. Igen, ez mind büntetés, amit a hadnagy úr kiszab ránk, nem igaz?

Az emberevő nyomatékképpen egy lendülettel a néni előtti székre penderült, és szemtől-szemből mennydörgött tovább.

-De mi az ok? Mi a bűntény? Mi a bűn?

-Micsoda? – nyöszörgött a néni, kitérve a delejes pillantások elől, és kinyújtva a kezét körbesandított, hátha valaki a segítségére siet. A felszállingózó utasok azonban egykedvűen fordultak félre, mintha a néni és az emberevő nem is létezne, vagy egy hermetikusan elzárt burokokban lennének csak jelen. Etelka néni magára maradt az emberevővel szemben.

-Hogy mi a bűnünk, nagymama? Hát a borzasztó, rettenetes, ésszel fel nem fogható pusztítás. Aminek a büntetése nem is lehet más, mint a kipusztítás. Logikus, nem? Kristálytisza Columbo logika!

Az emberevő egészen Etelka néni arcába mászva csikorgatta a fogait, és az öregasszony kezdte igazán kényelmetlenül érezni magát.

-Igaz – súgta vissza szelíd, megadó hangon, hátha így az emberevőt is lecsillapítja, és kicsit megkönnyebbült, mikor a villamos nagyot döccenve elindult.

-De nem megy ez már így sokáig – enyhült meg az emberevő is. - „Kipusztítom, aki a Földet elpusztítja“ – emelte magasba a karját, és színpadias lendülettel az ölébe gyűrt nejlonszatyorra csapott.

-Jaj! – szakadt ki a néniből, és a szája elé kapta a kezét, mert nem hitt a szemének.

Az emberevő úgy tűnt, ráunt saját ujjbegyeire, és a szatyorból egy barnás ujjcsontot halászott elő. Etelka néni egy pillanatra látni vélte a gyűrű nyomát is, ahol kidörzsölte a bőrt, aztán az emberevő ropogtatni kezdte, akár egy répát.

-„Kipusztítom, aki a Földet elpusztítja.“ Tetszik ismerni ezt az idézetet?

-Nem...! Jaj! Bocsánat! – kért elnézést a néni váratlanul, mert nem tudta elképzelni, hogy ez a furcsa, talán habókos, de azért biztosan rendes fiatalember valódi emberi ujjat tartson a szájában. Hiszen az a többi utasnak is feltűnne! Nem hagynák! Az lehetetlen! – csapdosott kis szíve a mellkasában, de aztán bemagyarázta magának, hogy az ujj minden bizonnyal valami ismeretlen rágesálnivaló, hiszen ma már annyi butaságot kitalálnak. És megkönnyebbült, nagymamás mosollyal fogadta, mikor az emberevő játékosan megfenyegette a gyűrűsujjjal:

-Tetszik tudni, nagyon szép idézetek vannak ám egy bizonyos könyvben. „Kipusztítom, aki a Földet elpusztítja.“ Tanfolyamra kellene

eljárni, és akkor ilyen szép idézeteket lehetne tanulni. Csak van egy kis ideje, nem? Most például honnan tetszik jönni?

-Kávézni voltam – vallotta be Etelka néni udvariasan. Vesztére.

-Kávéztatni, szórakozni van ideje a nagymamának – nyomta meg az emberevő rosszallóan. – Ahelyett, hogy azokhoz járna, akik nem fogják hagyni, hogy a világ elpusztuljon.

Etelka néni önkéntelenül is elszégyellte magát. Hiába, ilyen típus volt.

-Azt hiszem, sajnós, le kell szállnom, ha megbocsát – állt fel szabadkozva.

Az emberevő fejcsóválva fordult el, mint aki mélységesen csalódott a néniben. Az idős asszony lángra gyúlva, lehajtott fejjel indult az ajtóhoz, ám az emberevő megragadta a kezét, és fehér, áttetsző ujjacskáit simogatva kérlelni kezdte.

-Nem baj. Semmi baj, mamácska. Csak a következőig tessék még eljönni. Hiszen olyan jól elbeszélgetünk, és annyi érdekeset mesélhetnék még a tanfolyamokról. Van például, hogy főzni tanulunk – és az emberevő mélabús tekintettel mérte végig a többi utast, de azok mind elfordultak, ahogy rájuk nézett. Etelka néni jól látta a visszautasítást, és ettől meg a jóleső simogatástól egyszeriben megesett a szíve az emberevőn.

-Hát jó, legfeljebb visszasétálok – ült vissza az ablak mellé, reménykedve, hogy tényleg beszélgetnek egy jót.

De csak megértően hallgattak, mint két régi barát, miközben a villamos csikorogva hagyta el a bérházakat és tízemeletes panelek közé érkezett. Odakint besötétedett, a szél hevesen kavarta, hordta a havat a lámpák fényében. A furcsa fiatalember a sötétre meredt, és két vagy három megálló után sem szólalt meg, úgyhogy mikor a villamos legközelebb lassított, Etelka néni minden akaraterejét összeszedve elszánta magát a leszállásra. Felállt, udvariasan biccentett az emberevőnek, aki jóváhagyólag bólintott:

-Tessék ám vigyázni. Bolond ez a tavasz! – és bánatosan integetett a gyűrűsujjal.

Etelka néni hátra se nézve feszítette aprócska termetét a kavargó hófúvásnak. Leszegett fejjel haladt az ismeretlen házak közt visszafelé,

és alig látott valamit a viharban. Örült, hogy végülis jól sült el a beszélgetés a habókos utassal, de azért megborzongott, mikor az ujjszerű rágcsa jutott az eszébe. Mik vannak, merengett, mikor a kavargó sötétben nekikoccant valaki. A néni fürgén bocsánatot akart rebegni, de az illető vihogva megelőzte:

-Tetszik tudni, mit gondoltam? – csapott rá a sötétből egy nejlonszatyrával. –Szívesen hazakísérem! – bukkant elő az emberevő arca is, és megragadva a néni karját, széleseben vonszolta egy közeli tízemeletes felé.

Etelka néni bukdácsolva követte a hóviharban, míg észbe nem kapott, hogy mit csinál. És Etelka néni megpróbált ellenszegülni! Természetesen sikertelenül. Az emberevő akkorát rántott rajta, hogy a nénike elesett a jeges latyakban, és keményen beverte a térdét. Környékbeliek léptek ki a közeli tömb kapujából. Etelka néni próbált úgy tenni, mintha véletlenül esett volna el, nehogy feltűnést keltsen, de az emberevő nagy hangon kiabálni kezdett.

-Ugyan, nagymama, hát miért nem engeded, hogy segítsek? Ejnye, látod, a harisnyád is sáros lett. Talán vérzel is!

-Csst, psszt, ne tessék már ezt... – kérlelte a néni, míg sajnó térdrel felállt. De a járókelők oda se nézve siettek el mellettük. Talán észre se vették őket.

-Akkor tessék jönni szépen, nagymama! – taszigálta az emberevő a kapu felé.

-Kérem, kérem, erőszakra semmi szükség. Tetszik látni, hogy jövök én magamtól is – suttogta szemrehányóan Etelka néni már odabent, miközben várták a liftet és szoknyájáról takarította a havat.

A liftben felfelé mások is utaztak, de Etelka néni nem mert rájuk nézni. Mégis mit szólnának, ha kiderülne, hogy egy ismeretlennel liftezget egy ismeretlen házban. Majd csak vége lesz ennek az egésznek, gondolta, és mehet végre haza. Talán ad egy kis pénzt a fiatalembernek, ha kér, és számolgatni kezdte fejben, mennyi is lehet a pénztárcájában. És Etelka néni, mint oly sokszor már ebben az életben, ezúttal is megadta magát. Elfogadta a sorsát, és nem küzdött tovább, mert abban bízott, hogy valahogy majdcsak megússza.

De Etelka néni, mint oly sokszor már az életben, ezúttal is tévedett.

És amikor végre teljes erejéből sikítani kezdett a bezárt ajtó mögött a tizediken, már késő volt. A szomszédok is csak a tévére gyanakodtak, hiszen ki gondolná, hogy egy szörnyeteg lakik mellette.

Az emberevő pedig még aznap este jóízűen elfogyasztotta Etelka nénit. Hófehér, áttetsző ujjait pedig lenyisszantotta, és az erkélyen lévő aszalóba tette száradni, csemegének.

Székesfehérváron élek. Két kedvesem volt mindig is. Az egyik az írás a másik a zene. Sok közös vonásuk van és persze mindkettő a figyelmemet igényli. Nos az efféle bigámiával velem jár, hogy az ember egy időben csak az egyik felé fordulhat teljes odaadással, és ez maga után von egyfajta átmeneti eltávolodást a másiktól.

Ez a fajta megosztottság végig kísérte az eddigi utamat és főleg a kezdetekben okozott dilemmát, hogy melyik kedveshez simuljak. Mindegyik mézédés szirénhangon énekelt más más szigetről, és én ide-oda hajóztam a zátonyok között nem kevés büntudattól terhesen.

Míg a zenélés társfüggő, ami időzítésben, ízlésben, tudásban, lelkesedésben és még ki tudja mi mindenben megkíván egy közös együttállást, addig az írás szabad, másoktól független önkifejezési mód. Az Elíoa volt az első pályamunkám, amellyel kiléptem a nyilvánosság elé.

Virág József

Virág József

Elia

© OpenHU 2013.

bizseregni kezdett a bőröm. Úgy tűnt, mintha valami matricát tett volna oda. – Nyugalom! - hallottam a hangját anélkül, hogy a szája mozdult volna. – Ez egy jelfogó, hogy gyorsabb és mélyebb legyen a kommunikációnk – magyarázta az előbbi módon. – Telepátia – merült fel bennem és érdekes módon tudtam, hogy ez most a saját gondolatom. – Hol vagyunk most? - kérdeztem tőle, mire ő azt válaszolta, hogy ez egy olyan alternatív világ, melynek a létéről a mi világunkban is vannak feltevések.

- Ők viszont át tudnak járni egyikből a másikba. El voltam képedve, de valahogy a másik felem biztosan tudta, hogy ez így van. – Ahol vagy ez a sok közül az egyik, de ellentétben azzal, ahogy ti feltételezitek, nem végtelen a számuk, mivel a nagyon hasonlóak egybeolvadnak. Ezeket az összeolvadási pontokat hívjátok ti dejavu-nak. Tudtam, hogy ez így van, mint ahogy azt is, hogy a nőnek Elioa a neve. Valamilyen idegen ismeret merült fel folyamatosan a tudatomban, és azt is tudtam, hogy a bolygót itt nem földnek, hanem Nayának hívják, ami annyit jelent, hogy buborék.

- Hány világot látogattok és miért? – kérdeztem és a válasz már fel is merült bennem, mielőtt végig gondoltam volna a kérdést. 375 világot látogatnak a többi vagy nem látogatható, mert lakhatatlanná vált az emberi tevékenységek miatt, vagy külső katasztrófa áldozatául esett. – Hozzátok két különböző célból járunk. Az egyik, hogy megvédjük ezt az egyébként értékes világot a saját pusztító tevékenységektől, és tudatosabbá formáljunk benneteket. – És mi a másik? – kérdeztem, mire ő elmosolyodott. – Bazsalikom. Nálunk és a többi világban ismeretlen a bazsalikom, ami nagyon hasznos az élő szervezet számára. Bár itt is természetnének, de a ti világotokban fejlődik ki úgy, hogy az a lehető leghatékonyabb legyen.

- Hirtelen vágyat éreztem arra, hogy meglássam a városaikat, utcáikat és többi itt élő embert. A nő persze egyből vette a gondolataimat, és ki tudja, hogyan eltüntette a lány fehér fénnel világító falakat és kibontakozott egy végtelenbe nyúló gyönyörű park szerű táj, elszórtan különböző színű hatalmas gomba formájú építményekkel.

Utaknak, gyáraknak, közlekedési eszközöknek nyomát sem láttam.

– Ez hihetetlen! – ámuldoztam hangosan. – Bizonyára sokba kerülhetett nektek, hogy ilyen világot teremtsetek magatok körül.

– Nálunk ez egészen másképpen működik, mint nálatok. – nézett rám eltűnődve a nő. – Itt mindenki abban tevékenykedik ezért a világért, amihez legjobban ért anélkül, hogy ezért cserébe bármit is kérne.

- Erre itt nincsen szükség, hiszen bármit szabadon használhatunk, ami ebben a világban van. –

- Nálatok akkor pénz vagy hasonló közvetítő eszköz sincs?- kérdeztem, mire ő szóbeli válasz helyett egy csomó eseményt és ezzel kapcsolatos ismeretet kezdett átplántálni az elmémbe. Kiderült, hogy ők egy olyan faj leszármazottai, akik a mi világunkban is megjelentek a kezdetekben de a jégkorszak elpusztította őket. Mivel náluk ez a jégkorszak nem következett be, ezért akadálytalanul fejlődhettek anélkül, hogy létüket különösebb veszély fenyegette volna. A család fogalma náluk ismeretlen volt, mivel már a kezdetektől közösségekben nőttek fel a gyerekek. A kollektív tudatuk kifinomultságának, fejlettségének köszönhetően nem alakult ki náluk olyasmi, amit magán tulajdonnak hívunk. Az Én és Te közötti különbség csupán formai jelentőséggel bírt és a kölcsönösség elve számukra teljesen természetes és nyilvánvaló volt. – Nagyon elképedtünk, amikor először jártunk nálatok. – mondta ki gondolatait a nő. Nem értettünk semmit és képtelenek voltunk felfogni miképpen maradhatott fenn a társadalmatok, ha ennyire elkülönültetek egymástól, és nem tudtok egységesek lenni. Aztán egy idő után rájöttünk, hogy ti egy másik agyi struktúrával rendelkező őstől származtok és egy olyan alternatív környezetből, ahol egészen mások voltak a körülmények a túléléshez. Mire a környezeti feltételek elfogadhatóbbá váltak már annyira kialakítottátok a stratégiátokat, hogy mint módszer belétek ivódott és a jellemzőtökké vált. A biztonságra való törekvést motiváló félelmeitek még most is olyan erősek, hogy szinte már veszélyes rátok nézve. Ti azért dolgoztok a társadalmatokban, mert önmagatokra gondoltok. Mi a kezdetektől fogva azért, mert a világunkra, mindannyiunkra gondolunk, és emiatt szükségleteinket nem választjuk szét, nem bontjuk le személyre. Valójában ezt már ti is régóta megtehetnétek, de már annyira természetetekké vált a túlbiztosítás a fennmaradáshoz, hogy ami egykor

megoldásnak tűnt, már jó ideje akadályá vált a társadalmi fejlődéseketben.

- Ráadásul ezt a hibás módszert tanítjátok és nevelitek bele folyamatosan az utódaitokba is, ami meggátolja a kiegyenlítődést a fennmaradási esélyekben. Sajnos mi túl sokat nem tehetünk értetek – tette még hozzá és először éreztem ki szomorúságot belőle.

– Tudományotok nagyon elmaradott még ahhoz, hogy a károkat, amiket a bolygótokon előidéztek meggyógyítsátok. Jelenleg kétszázan tevékenykedünk nálatok tudósaitok, művészeitek és politikusaitok között azzal a céllal, hogy ötletekkel lássunk el benneteket. Ez több okból sem egyszerű. Először is valami miatt, aminek még nem ismerjük az okát fél év után ott nálatok drasztikus gyorsasággal elkezd öregedni a testünk és ha nem érünk időben vissza a mi valóságunkba a folyamat már nem fordul vissza. Én is az utolsó pillanatban, mint ahogy láttad, indultam el vissza és ha nem segítesz, valószínűleg már nem jutok haza eredeti formámban.

- Sajnos az a hely ahol át tudok lépni a házamból hozzátok nálatok pont egy forgalmas út közepe, ami miatt veszélyes az átjárás és ezért is próbálok minél több időt ott tölteni, hogy ne kelljen túl gyakran kitenni magamat ennek a kockázatnak.

Ezek után természetesnek tűnt a kérdés, hogy ő milyen feladatot lát el nálunk, mire ő azt mondta, hogy egy olyan intézmény létrehozásán dolgozik, ahol az óvoda és iskola nincs szétválasztva.

- Nálatok nagy hiányosságok vannak saját működéseitek ismeretében. Sem a másikat, sem magatokat nem ismeritek, és ami a leghihetlenebb számunkra, nem is igen érdekel benneteket. Fogalmatok sincs, mi megy végbe bennetek és a másiban. Nem tanuljátok egyáltalán, hogy mi a közös és mi az eltérő bennetek. Éppen ezért az empátiát alig fejlesztitek és legfeljebb akkor kerül szóba, amikor már felnőttekké válnatok és már nehezen lehet változtatni dolgokon. A birtoklás nálatok egy természetes állapot, itt nálunk érthetetlen jelenség. Amit ti pénznek hívtok, valójában a birtoklás egyik olyan eszköze, amiért szinte bármire képesek vagytok akár a fajotok kipusztulása árán is. Gondolatilag sokszor szinte velünk azonos szintekre juttok, de érzelmileg idegen marad számotokra, amit

gondoltok, és ezért a megvalósítás elmarad. – Nagyjából tisztában voltam vele miről beszél, hiszen sokat gyöttrődtem én is (persze magam kapcsán) az eszmék megvalósításának kényes ügyén. Aztán azon tűnődtem, megfeledkezve arról, hogy Elia minden gondolatomat érzékeli, hogy vajon miképpen működik náluk az olyan dolog, mint a szerelem. Nem tudtam nem látni vonzó, formás testét és gyönyörű zöld szemeit, puha ajkait.

- Ebben megint csak különbözünk – éreztem a fejemben a gondolatait és tudtam, hogy az érzéseimre reflektál, és ettől zavarba jöttem, mint akit rajta kaptak valami bűnös dolgon. – Nálatok ez az állapot akkora dominanciát kap, hogy teljesen behálózza az egész fajotok életét. Minket ez az érzés nem köt gúzsba, és nem határozza meg a napjainkat.

– Ahogy nézett rám inkább volt csodálkozó, mint elítélő. Az én világomban minden szexuális téma elkerülhetetlen, kényszeredett vigyort csalt az emberek arcára. Nála nyomokban sem láttam ilyesmit és ez szorongással töltött el, szinte szégyelltem magamat. – Semmi baj!

– mosolyodott el kedvesen látva és érezve zavaromat. – Ezt a vágyat, ami most benned megjelent természetesen mi is nagy örömmel éljük meg. Ami viszont újból és újból elképeszt az az, hogy ti bármikor átadjátok a helyét ennek az érzésnek és képesek mindent kiszorítani belőletek bármilyen helyzetben. Mi veletek ellentétben csak akkor kerülünk ebbe a hangulatba, ha ehhez adottak a körülmények. Most például igen fontos dolgokról beszélünk, így hát számomra elképzelhetetlen, hogy átváltsak erre a másik hangulatra félbehagyva az eddigieket. Nálatok ez kiszámíthatatlan és pillanatok alatt eluralkodhat benneteket.

- Ami viszont szinte csak nálatok létezik az az, hogy még ezt az erős érzetet is befolyásolni tudjátok a pénzetekkel. Sokat tudok rólatok, hiszen már jó ideje nálatok tevékenykedem. A reklámjaitok például arra irányulnak, hogy megtévesszen benneteket és rávegye az embereket arra, hogy minél több pénzt költsön olyan dolgokra, ami nem lenne fontos számukra. Manipulál és uralkodik felettetek.

- Nálunk nincs olyan és nem is volt soha, mint nálatok a tv, amely szünet nélkül árasztja az információkat és a mesterséges eseményeket, amit ti filmeknek hívtok. Persze van egy rendszerünk, amivel bármikor

kapcsolatba lehet lépni egymással, ha erre van szükség. – Miközben beszélt és én a gyönyörű táj képébe merültem pár száz méternyire megjelent egy fura repülő gépezet. Olyan volt a formája, mint egy rájának és méretét tekintve, mint helikopter. Teljesen hangtalanul mozgott meglehetősen kényelmes tempóban és halovány rózsaszín színe időnként elsötétült vagy szinte fehérre változott. – Ezt úgy hívjuk, hogy Opala – fogtam Elioa gondolatát. – Mindenki ilyenel közlekedik, és napenergiával működik. –

- És ez tud gyorsabban is menni? – fordultam felé, miközben igyekeztem nem kimondani a gondolataimat. – Természetesen igen, bár ritka az olyan helyzet, amikor erre szükség van. Olyankor akár az úrbe is kiléphetünk vele, ha a gyűrűn akad dolgunk. - Felmerült bennem a gyűrű képe, amely az egész bolygót körbefogja. Tudtam, hogy jó másfél évszázad alatt hozták létre azért, hogy energiát gyűjtsön a napból és továbbítsa azt a földre. A tudományos laboratóriumok zöme is oda települt és egyúttal pajzs is, ami a az úrból jövő nagyobb meteoritok megsemmisítésére ill. eltérítésére szolgált. Arra gondoltam, hogy megkérem vendéglátómat, hogy mutasson többet a világából. Alig merült fel bennem az ötlet, amikor Elioa hangosan megszólalt.

- Vissza kell menned, mert nem vagy fizikailag ráhangolva erre a világra és látom rajtad már is a változást. – A fal újból körbevett rajta az én hatalmas tükörképemmel. Megrémültem attól, amit láttam. A hajam, ami eddig barna volt, most teljesen őszre változott és az archörömet mély barázdák szántották. – Ha időben indulsz, akkor semmi nyoma nem marad ott nálatok, ne aggódj! - nyugtatott Elioa azzal belém karolva a henger felé irányított. Éppen el akartam búcsúzni tőle, amikor egyik pillanatról a másikra az úttesten találtam magamat.

... a forgalomirányító már éppen a sárgára váltott, úgyhogy futva értem át az úttest túloldalára...

**Virág József novellája második helyen végzett pályázatunkon.
Elgondolkodtató novellájának készítéséről így ír:**

“Nagyszerű és elismerésre méltó az a törekvés, amikor valaki felvállal egy olyan ügyet, mint például az OpenHU pályázat! Lehetőség ez azoknak, akik világot teremtenek a képzeletükkel és azoknak is, akik utazóként bejárják azokat. A pénz nélküli világ ideája visszatérő motívum az ember képzeletében. Persze használható recepttel a realitásokat figyelembe véve nehéz lenne szolgálni ebben a kérdésben. Azt viszont könnyen elképzelhetőnek tartom, hogy az értelem találhat olyan utat is a fejlődése során, amelyen haladva egy egészen más civilizációt hoz létre, mint amiben élünk.

Szomorú tény viszont, hogy maga a pénz nélküli lét egyáltalán nem utópia sokak számára, hanem kőkemény realitás. Másrésztől vannak még mindig olyan népcsoportok a földön, akik a technikai civilizációtól elzártan élve remekül működnek bankok és e-köré csoportosuló érdekszervezetek nélkül is. Amikor a pályázat irányadó témájáról olvastam egyből az alternatív valóságok hipotézise merült fel bennem. Ez a terület úgyszólván végtelen lehetőségeket rejt magában bármely téma kibontásában. Úgy gondolom, a technika önmagában véve se nem jó, se nem rossz, csupán egy eszköztár, amelyet azért gyarapítunk és fejlesztünk, hogy segítsen bennünket. Baj akkor van, amikor már nem mi használjuk az eszközt, hanem az kezd el uralni minket, és ezen a ponton válunk sebezhetővé, manipulálhatóvá. Szívből gratulálok (...) azoknak az írni és gondolkodni szerető társaimnak, akik ezt a pályázatot alkotó munkáikkal élővé tették!”

...elég régóta szerencsétlenkedem az írással, de a sci-fi műfajába még sosem merészkedtem, bár nagyon szeretem az efféle alkotásokat, akár film, akár könyv. Eddig inkább fantasy-területén mozogtam, illetve két éve "jelent" meg egy könyvem Megkínzott lelkek címmel, ami inkább a misztikum felé tendál. Azt speciel álnév alatt írtam, nehogy a környezetem nagyon megijedjen. :)

Ujvári Cseh Péter

Ujvári Cseh Péter

Csapdahajó

© OpenHU 2013.

A teherhajó több találatot kapott. Roger elégedetten szemlélte a megbénított zsákmányt.

– Most már a miénk – vigyorgott elégedetten, majd odaszólt a műszerfal előtt ülő férfinak:

– Óvatosan közelítsd meg, a jobb oldalán, és kapszokat neki. Nem baj, ha még párat beleeresztesz, csak a miheztartás végett. De vigyázz, hogy még át tudjunk menni.

A megszólitott elvigyorodott, és eleget tett a parancsnak. A kalózhajó kecsesen a szétlőtt prédája mellé siklott, és a speciálisan felépített oldalát a másik hajónak csapta, amelyik nem bírta kimanőverezni az ütközést. A kapszok rögzítését jelző döndülés után Roger hátraszólt:

– Eddig jó! Joe, vidd a csapatot, és ha lehet, élve hozzátok át a legénységet.

Egy vékony bajszú, nagydarab férfi emelkedett fel, és intett a társainak. A kalózok arcáról elégedettség sugárzott. Végre, valami zsákmány!

– Összesen ötven vannak, mind a hídon – jelentette egy suhanc a szenzorok előtt. Ez volt az első útja, és az izgalma szemmel látható volt.

– Nyugi Rozmár! – szólt neki a vékony bajszú. – Összegyűltek, mint a rémült birkák! Nem lesz nehéz dolgunk! Ha akarsz, jöhetsz te is, legalább tanulsz valamit!

A fiú a kapitányra nézett, aki kegyesen bólintott.

– Persze, akarok! – kiáltotta, és gyorsan beállt az átszálló csapatba.

– A zsilipet most aktiválják – mondta még Roger. – Csináljátok jól!

– Oké, főnök! Mint mindig.

Hét férfi masírozott ki a teremből és kusza folyosókon át hamar eljutottak az ideiglenes zsilip ajtajáig, ahol három ember várakozott.

– Minden rendben – mondta az egyikük. – Az átjáró stabil. Átmehettek.

A hajó vészesen megbillent. A pilóta keze szélesebben járt a műszerfalon, de az ütközést nem tudta elkerülni.

– Kapaszkodj! – üvöltötte a kapitány, de a személyzet szorosan a székekbe szíjazva már egy ideje várta az elkerülhetlent, és még ha

néha úgy tűnt, hogy megússzák, túl tapasztaltak voltak, hogy igazán reménykedni tudjanak. Ismerték jól a kalózok módszereit, hiszen nem egy roncsra jártak már, amit a banditák hátrahagytak.

A két hajó összeütközött, a falak megrázkódtak, a jármű belsejét fémes csikorgás töltötte be, a szirénák felüvöltöttek. Két erős döndülés jelezte, hogy a kalózok rákapcsolódtak a hajótestre.

– Kapcsold ki ezt az átkozott szirénát! – kiáltott a kapitány, és felállt. Jól megtermett ember volt, a zubbonyán átdagadó, kidolgozott izomzattal. Megdörzsölte erős buldogállát, majd odavakkantott a konzolok előtt ülő férfinak.

– Joseph, jelentést!

– A hajó orra és a fara is megsérült, a kalózok kapcsainak hála. Erős sugárzást mérek a hajtóművek felől, valószínű, hogy a reaktor is kapott. A stabilizáló hajtóműveknek is kampec, még jó, hogy egy darabban vagyunk. A jobb oldal erős strukturális károkat szenvedett – sorolta egy szuszra a megszólított, majd hozzátette. – Ha nem teszünk a sugárzás ellen, körülbelül fél óra, és vagy az öl meg, vagy a robbanás.

– Remek – mondta a kapitány, akinek zubbonyán a Mckenzie név díszelgett. – Mikor?

Mintha a kérdésére válaszolna, egy újabb döndülés hullámozott végig a hajón.

– A tat felől jönnek!

A négy férfi felemelkedtek, és nyugodtan egymásra néztek, majd a kapitányra, aki még egyszer dühösen megdörzsölte az állát. Utálta a borostát, és már két napja nem tudott borotválkozni.

– Úgy, ahogy megbeszéltük, fiúk! – mondta, majd kivett valamit a zsebéből, és mélyen az orrlyukaiba nyomta, úgy, hogy a szeme könnybe lábadt. Az emberei mindenben utánozták.

– Hogy utálok ezt! – nyögte az egyik panaszosan, de gyorsan végzett a művelettel. A folyosón léptek döndültek, valami kongva közéjük gurult, és zöldes gázfelhőt kezdett permetezni, ami kiszáradva annyira megtöltötte a szobát, hogy alig látták egymást. Két ember a bejárat mellé lapult, a többiek pedig engedelmesen lefeküdtek a földre, mintha a gáz hatása alá kerültek volna. A folyosóról fojtott beszélgetés hallatszott.

– Elájultak?

– Várj még, Rozmár! Csak nyugi. Te sem akarsz itt lövöldözni. Menjünk tutira.

A létfenntartó rendszer pár perc alatt kiszivattyúzta a teremből a gázt, és láthatóvá váltak a testek a padlón.

– Na látod! – mondta elégedetten a férfi, és levette a maszkot. – Mindig menj tutira.

Elégedetten lépett be az irányítóterembe, és észre sem vette, már halott volt. Rozmár csak annyit látott, hogy két kar elkapja a társa fejét, majd egy könnyed mozdulattal szinte lecsavarja azt a nyakáról. Rémulten hátrált, a fegyverét lövésre emelve, de a társa teste még le sem ért a földre, mikor valami mellbe találta, hogy hátratántorodott. Értetlenül nézett le a mellkasából kiálló tör markolatára, még motyogott valamit, és összeesett volna, de két erős kap elkapta, és szelíden végigfektette a padlón.

– Pszt! – a fölé hajló arcot már nem látta, csak a hang jutott el a füléhez, és a támadója lehelete.

– Menta – volt az utolsó gondolata, majd a világ kilobbant.

Az öt férfi nem vesztegette az idejét. Gyors haladtak a folyosókon, ami máskor úgy döngött, most egy hangot sem adott ki. Hamar elérték a zsilipet, amely a két hajót kapcsolta össze.

– Hátral ötven – mutatott Joseph a raktér felé, majd a bőlintást látva rövidhullámú adót vett elő, és megnyomott rajta egy gombot.

A kalózok a raketeret kutatták át. Sokat ígérő ládák sorakoztak a mélyén, de sehogyan sem boldogultak velük.

– Mi a francot őrizhetnek ebben? – kérdezte az egyik. – Olyanok, mint a páncélszekrények.

– Biztosan értékes, ha így vigyáznak rá! – mondta mohón az egyik társa, és egy kézi konzolt kapcsolt az egyik ládára. – Egy pillanat, mindjárt megvan!

A kalózok türelmetlenül várakoztak. Tudták, hogy szivárog a hajtómű, és szerettek volna minél messzebb lenni, mikor bekövetkezik a robbanás.

– Meddig szórakozol még? – rivallt a technikusra az egyik drabális társa. A férfi megtörölte izzadó tenyerét, megmutatta a türelmetlenkedőnek a középső ujját, majd a konzol fölé hajolt. Ebben a pillanatban a ládák sziszegve szétnyíltak.

– Végre! – kiáltotta egyikük, és kíváncsian közelebb lépett. A technikus zavarodottan hátrált.

– Nem én voltam – mondta, majd felkiáltott. – Nem én nyitottam ki! A kalózok bizonytalanul összenéztek, és közelebb húzódtak egymáshoz. A ládák rohamosan változtak. Az oldaluk lenyílt, és elfordult, az aljuk szétvált, megszámlálhatatlan alkatrész rohant a helyére, és az egyszerű ládák egyre magasabbá és fenyegetőbbé váltak.

– Droidok! – üvöltötte az egyikük és a kijárat felé rohant, mikor felugattak a fegyverek. A speciális lövedékek pillanatok alatt szétszaggattak a raktérben minden élőlényt. Fél perc elteltével már csak a gőzölgő emberi maradványok maradtak a helyszínen, és a három harci droid hangtalanul elhagyta a rakertet.

Joseph könnyedén kikerülte a kalózhajó kezdetleges számítógépes védelmét, és elégedetten elvigyorodott.

– Megvan. Nem tudnak lekapcsolódni, miénk a zsilip.

A többiek csak erre vártak. Habozás nélkül ugrottak be a két hajót összekötő, sérülékenynek tűnő vezetékbe, és mire átérték a túloldalra, a szemközti ajtó is kitárult, az ajtónál álló kalózok legnagyobb döbbenetére. Nem nyílhatott volna ki a zsilip, hiszen ők vezérelték. Most mégis kitárult az átjáró, és négy tagbaszakadt alak rontott be rajta, mint a fúriák. Hosszú kardok csillantak a kezükben, amiket csakhamar vér szennyezett. Nem számítottak támadásra. Már több tucat ilyen akcióban részt vettek, és eddig minden simán ment. Néhol volt ugyan némi ellenállás, de hamar letörték, lévén a kereskedelmi hajókon nincs harcképzett személyzet. A kalózok még a fegyvereiket sem tudták előrántani, már halottak voltak. A három férfi holttestét félrehúzták, majd bezárták az ajtót.

– Mennyi idő telt el? – kérdezte Mckenzie.

– Még nincs egy perc – válaszolta egy forradásos képű, lekonyuló bajszú katona, akit a Kónya becenevet kapta, nemes arcszörzete után.

– Rendben – nyugtázta a kapitány, és megtörölte a pengéjét az egyik elesett martalóc ruhájában. – Mennyien vannak még?

Joseph a kézi szkennerjére meredt.

– Összesen tíz életjel. Előttünk négyen, balra hárman. A kettő mozgásban van, valószínűleg a híd felől jönnek, és egy a hídon.

– Sejthetnek valamit?

– Nem hiszem – válaszolta Joseph. – Még nem fogtam rádiójeleket.

– Remek. Megvárjuk a vasakat.

– Itt is vannak – mondta halkán a technikus, és kinyitotta a zsilipajtót. A három droid értelmetlenül mozgó ládának tűnt, most azonban rövid időn belül újra harci alakzatba rendeződtek.

– Másképp nem fértek volna át a csövön – magyarázta Joseph a kapitány pillantását elérve.

A következő egy perc egyszerű mészárlásnak rémlett a gyanútlan kalózok között, akik még védekezni sem tudtak a rájuk rontó katonák ellen.

3.

Mckenzie kapitány az eligazítás után kedvetlenül ment az emberei közé.

– Na, mit mondott? – kérdezte Kónya, miután a parancsnokuk nem szólt egy szót sem.

– Azt akarja, hogy folytassuk – sóhajtott a kapitány.

– A francba! – kiáltott fel az egyikük, a heves vérmérsékletéről ismert Gumi. A nevét legendás hajlékonyságáról kapta, ami olyan mértékű volt, hogy könnyedén ki tudta volna nyalni saját seggét. – Már két éve ezzel a melóval vesződünk. Már szinte nincsenek is kalózok!

– Az a baj, hogy csak szinte – dűnnyögte Mckenzie, és betolta a poharát az automata alá. Kisvártatva kávéillat töltötte be a szobát.

– Komolyan szánom néha azokat a szerencsétleneket – dűnnyögte Kónya. – Mint a vágóhídra terelt barmok.

– Ne felejtse el, hogy ők nem sajnálják az áldozataikat. Azok járnak a legjobban, akit csak megölnek. Van, aki rabszolgának adnak el, vagy még rosszabb.

– Igazad van – visszakozott a bajuszos, és felállt a kényelmetlen műanyag székről. – Mikor indulunk?

- Holnap reggel, pontban 8-kor. A kereskedelmi szövetség rendelkezésünkre bocsát egy kisebb teherhajót.
- Megint egy ócskavas, amit nem sajnálnak – sóhajtott Joseph. – Azt hiszem, a küldetések legveszélyesebb része ezeken a bádogteknőkön furikázni. Szinte már várom, hogy egy rendes kalózhajó legyen a talpam alatt.
- Ki tudja, meddig tart, míg teljesül a kívánságod! – mondta Gumi, és legszívesebben köpött volna. Az előző küldetésük csaknem három hétig tartott, maga az akció része azonban nem tett ki két percet. A legnehezebb volt a várakozás, az egyformán telő, végtelenül hosszú és unalmas napok.
- Ez most más lesz – mondta a kapitány, és kihörpintette a kávéját. – Új híreket kaptunk. Az ellenség stratégiája megváltozott.
- Nocsak! Mesélj, főnök!
- A kalózok egy ideje nem mertek megtámadni egyetlen teherhajót sem. Túl nagy volt a veszteségük, mert több olyan egység is tisztogatott, mint a miénk, nem beszélve a flotta őrzáratairól. Azonban éppen ellenkező hatást értünk el, mint amit kívántunk. Valamiféle egységbe tömörültek. Elkerülik az őrzárásokat, a csapdahajókat meg egyszerűen szétlövik. Három egység veszett oda. Mi kaptunk el utoljára kalózhajót, azóta szellemekké váltak. A teherhajó támadások egyre gyakoribbak.
- Beépültek... – álméltkodott Joseph.
- Igen, erre gyanakszanak.
- Most mégis kiküldenek egy csapdahajóval? Nem azt mondtad, hogy...
- De igen – szakította félbe Mckenzie. – Biztos pusztulás.
- Ennyi? – hüledezett Gumi.
- Igen. A kalózok mindig máshol bukkannak fel, de csalhatatlanul lecsapnak a csapdahajókra. Tudni fognak rólunk.
- Mi az útirány? – kérdezte Joseph tárgyilagosan. Nem látszott sem meglepettnek, sem kedvetlennek.
- Ramos 3. holdja. Ha támadás ér akkor ott kell várni.
- Basszus, Ramos! – kiáltott Gumi. – Az egy kalózfészek volt! Most is ott a legtöbb támadás. Kapunk kíséretet?
- Nem.

– Főnök, ez nem tetszik! – mondta Kónya halkán. – Semmi esélyünk. Odarepülünk, és leszednek, mint egy legyet.

– Valószínű, de ez a parancs.

Gumi égneк lökte a karjait, és dühösen járkálni kezdett. Halkan maga elé dörmögte, hogy mit gondol az ilyen parancsokról, de hangosan nem szólt.

– Ha nincs több kérdés, akkor holnap reggel találkozunk. Felszállás pontban nyolc órakor – emelkedett fel Mckenzie, és kísétált a szobából. A többiek még sokáig nem mozdultak.

4.

A hajó könnyen felemelkedett, és elhagyta a hatalmas állomást. A legénység nyomott hangulatban ült a kényelmetlen székeken, és életükben talán először vágyakozva nézték az úrállomás óriási komplexumát. Aztán a hajó meglódult, beléptek a hipertérbe.

– Az utazás 32 óra 14 perc – mondta Joseph, majd kikötötte magát, és felállt.

– Az bőven elég lesz – mondta a kapitány, és elmosolyodott. Az emberek furcsán néztek rá, nem értették a vezetőjük jókedvét. Mckenzie felállt, az ajtóhoz lépett, majd kinyitotta.

– Elfáradtatok? – kérdezte, látva, hogy az emberei csak ülnek, és bámulnak rá. – Gyertek!

A férfiak feltápászkodtak.

– Nagyon titokzatos vagy, Főnök – jegyezte meg Kónya, feltámadó reménnyel. – Mire készülsz?

– Megnézzük a rakományt – felelt a megszólított biztató mosollyal, és elindult a folyosón. A hajó nem volt nagy, mindössze száztizenöt méter hosszú, így hamar elérték a rakteret, aminek mélyén a rakománytól különválasztva pár láda árválkodott. A világítás jöttükre azonnal működésbe lépett, halvány fénnel árasztva el az ütött-kopott rakteret. Mckenzie az egyik ládához lépett, ami magasan tornyosult fölējük, és rátette a kezét. Halk csippanás hallatszott, majd sziszegés, ahogy kinyílt a tárolóeszköz. A belsejéből sötétség ásvított, mígnem kigyulladtak a belső lámpák.

– Ez meg mi a fene? – kérdezte Kónya, és közelebb lépett.

– A terv második része. Ez egy új eszköz, annyira, hogy most hozták a laborból. Remélem, működik – válaszolt a kapitány, és beleült a ládában elhelyezett székbe. A kezeit és lábait azonnal vaskapcsok rögzítették, fejéhez pedig éles tüskékből álló koszorú közeledett.

– Nekem ez nem tetszik! – kiáltotta Gumi, és közelebb ugrott, de a kapitány pillantása megállította.

– Nyugi! – mondta, miközben a tüskék puhán belefúródtak a fejébe. – Nincs gond.

A gép megremegett, egy holopanel emelkedett a kapitány és társai közé, és diagnosztikai adatokkal telt meg. Aztán ahogy jött, úgy el is tűnt.

– És most? – kérdezte Gumi, még mindig idegesen. A kapitány arcán vér csorgott végig, de elmosolyodott.

– Most figyelj! – mondta, és a következő pillanatban már nem látták. A doboz bezárult, és a következő pillanatban egy hatalmas robot állt fel, meglepően gyorsan és könnyedén.

– Robot – mondta Joseph megvetően. – Mi ebben a nagy szám. Ezrével használjuk így a gépeket.

– Ez egy különleges robot – mondta Mckenzie három méter magasból.

– Egyé tesz a gépekkel. Figyelj!

A következő pillanatban a raktérben lekapcsolódott a világítás.

– Ezt te csináltad? – érdeklődött Joseph, kicsit unottan.

– Igen, de minden rendszer elérhető számomra, a hajó része vagyok. Próbáljátok ki! – a hatalmas humanoid robot a többi láda felé mutatott.

– Jó kis játékszer, de mire megyünk vele? Ha kibukkanunk a hipertérből, valószínű, hogy várni fognak ránk, és ripityomra lőnek, mielőtt játszhatnánk velük – mondta Kónya, és megcsóválta a fejét. – Ezzel nem vagyunk kisegítve.

– Azért csak próbáld ki! – biztatta Mckenzie a nagy robotban, és óvatosan meglökte a vállát. Kónya sóhajtván ment a ládához, és kisvártatva már benne ült. Felszisszent, mikor a tüskék a bőréhez értek, de nem szólt semmit. A következő percben két megtermett robot álldogált a raktérben.

– Igen – hallatszott Kónya zavart hangja. – Ez különös.

– Mi van? – türelmetlenkedett Gumi.

– Szinte érzem a hajót – kongott Kónya hangja. – A hajtóművet, a burkolat alatt elrejtett rendszereket. Érzem, hogy milyen öreg, és beteg ez a hajó. Még jó, hogy nem esett eddig szét, de lehet, hogy a végén mégiscsak úgy lesz.

– És mit tudunk tenni a kalózzal? – érdeklődött Gumi.

– Előbb kilépünk – mondta a kapitány és a hajó abban a pillanatban kiszakadt a hipertérből.

5

A kalózhajó órák óta aktív fegyverekkel várakozott. A füles biztosnak ígérkezett, mint eddig mindegyik, ami Tőle jött. Most mégis késik az a hajó. A kalózzok nehezen viselték a várakozást, bár még csak egy órája ültek tétlenül, de azokra az emberekre vártak, akik kitervelték a csapdahajókat, és legtöbb társukat elpusztították. Nem tervezték, hogy könnyedén adják nekik a halált. A szektorban négy hajó is várakozott, akik mind törleszteni akartak a katonáknak.

De nem jöttek. Már két órája várakoztak, mikor döntöttek: a zsákmány megugrott, ezért nem maradnak tovább, mert ők is célponttá válhatnak. A hajó lassan elfordult, mikor egy váratlan lövés csapódott a hídba, a pajzsok éppen csak tartottak.

– Mi történt? – kérdezte üvöltve a kapitány, és vadult körülnézett, mintha meg akarná pillantani a lövöldözőt.

– A másik hajó tüzet nyitott ránk! – mondta az első tiszt.

– Akkor megérkeztek végre!

– Nem! A mieink tüzelnek! – mondta a tiszt, és újabb becsapódás rázta meg a hajót. – A pajzs 60 százalékon. Még két találat, és végünk.

– Hívd őket! – tajtékzott a kapitány.

– Nem válaszolnak!

– Kitérés és tűz! – vezényelt a kapitány.

A hajó fegyverrendszere működésbe lépett, a fények villódzni kezdtek a konzolokon.

– Eltaláltuk őket?

– Uram...

– Eltaláltuk őket? – üvöltött a kapitány, hogy az erek kidagadtak a homlokán.

- Uram, a műszerek megbolondultak. Nem a támadó hajót lőttük.
- Miket beszélsz?
- Nem a támadókat lőttük, Kapitány – mondta az első tisztt, és erősen megkapaszkodott, mert újabb találat érte a hajót.
- Ez hogy lehetséges?
- Nem tudom, Uram! – mondta a férfi. – De azt hiszem, vége. A pajzs összeomlott.

A következő találat a hajtóműbe csapódott, ami hatalmas napként villant fel, majd eltűnt, roncsdarabokkal permetezve meg a szektort. A kalózok heves csatája még két standard percig tartott. Az utolsó kalózhajó még évekig lebegett a világűrben, belsejében a halott legénység arcára ráfagyott a döbbenet és az értetlenkedés.

emilio

Nagy utazás

© OpenHU 2013.

Zau bekapcsolta a háromdimenziós teletranszvíziót. Már megint egy földi adás!- gondolta bosszúsan. Ebben a holdévben már harmadszor! Ismét egy régi földi szerelmes történet. De az időt el kell ütni valamivel, - hát sóhajtva letelepedett a háromdimenziós film nézéséhez.

Ezek a rusnya földlakók, azzal a csúnya narancsszín bőrükkel! De az is lehet, hogy a készülékben van a hiba, és csak be kellene állítani a színeket! Mert már mindenki az olcsó gyártást keresi! Biztos ezt is a földiek rakták össze, - azok a sárga kínai népek! Itt a Marson már egyre ritkábban dolgoznak. Még az utaztatást is a világgközi cégek intézik.

A világtanács egyik legfontosabb feladatai közé tartozik, - a könnyebb kommunikáció megteremtése a többi bolygóval. Ezért a legsürgősebb tennivalókká vált a nagy teljesítményű fordítógépek átprogramozása! Már háromszor is előfordult, hogy a fordító gépek félre fordítottak, - ezáltal a félreértelmezett szövegek miatt majdnem kitört a csillagközi háború! Mára már a fejlettebb bolygókon, a kötelező oktatás keretében a más bolygókon leggyakrabban használt nyelvek oktatása is szükségessé vált.

Az elmúlt 2000 holdévben nagyot változott minden. Az idősíkok meghajlításával megszűntek a távolságok, bármikor bárhová ugyanannyi idő alatt lehetett eljutni, mint mondjuk - elmenni egy Giga centerbe, és beszerezni a táplálékokat. Mindez egy zseniális marsi fejlesztés eredménye volt. Meg tanultak időben és térben utazni. Persze ezt nagyon szigorúan kellett, - és kell kezelni, - az esetleges visszaélések miatt.

A csillagközi flottának a fő tevékenysége az utazások kontrollálása és bonyolítása volt. Az első időkben bizony próbálkoztak ügyeskedők, nyerészkedési szándékkal, - de a biztonságiak rögtön és könyörtelenül megtoroltak minden kísérletet. A renitens személyeket a transzportálásuk közben átprogramozták, - úgy, hogy még a molekuláris állapotukban egy folyékony hidrogénnel telt tégelybe irányították, és abban tárolták lefagyasztva 5000 holdévig. Ebből a hibernálásból feléleszteni valakit, - még semmi tapasztalat nincs, - mert a jövőutazás csillagközileg szigorúan tiltott volt. Egyedül csak a Mars

három fejlesztő mérnöke mehetett a jövőbe, - tanulmányozni a legújabb technikákat!

A fejlesztések egyre rohamosabb ütemben készültek, - hála a fejlesztő mérnökök jövőbe utazásának. Az onnan ellesett technikát visszahozva a jelenbe, és átprogramozva, - a lehetőségek száma szinte végtelen lett.

Élelmes földlakók utazási irodákat létesítettek, és csoportos utazásokat szerveztek a múltba, és az univerzum többi bolygóra, - a jelenbe. Minden egyes utazási irodában volt egy kisebb szoba nagyságú henger alakú készülék, - amibe az utazók egyesével beléptek. A molekulákra bontás, és az utaztatás itt történt. A szerkezetet beállítását az iroda alkalmazottja végezte, - aki beállította a helyet és az időt, - ahová az utazó menni akart. Maga a folyamat pillanatok alatt lezajlott, - és máris mehetett a következő utazni vágyó!

Mostanában a legtöbb utazás a Marsra irányult. Ugyanis híre ment, hogy a világegyetemben jelenleg egyedül a Marson van olyan molekulákra felbontó készülék, ami a legújabb fejlesztés eredményeképpen a géneket is ellenőrzi, és a hibás géneket regenerálja! Ezáltal még a gyerekkori testi és lelki betegségeket is korrigálja. Ez sokkal jobb és gyorsabb, mint az összejt beültetés. Ráadásul mivel nincs műtét, - nincs műtéti heg sem.

Nagy János kiscgazda egész éjjel nem aludt, - annyira lázba hozta egy, a tv-ben látott híradás. Nem nagyon értette, de ha hirdetik, akkor biztos működik. Szétszedik az embert ott a Marson, javítanak rajta, aztán meg összerakják? Járt az agya, - hogyan is tudná hasznosítani a látottakat. A legjobb az lenne, - gondolta, - ha fogna egyet a Zsuzsi coca malacai közül, és elvinné magával arra a Marsra, hogy átjavítsák a génjeit. Akkor lehetne egy malacnak akár hat sonkája is!

A gondolat egyre mélyebben fészkelődött be az agyába. Már nem tudott semmi másra gondolni, - mint a hatsonkájú disznóra! Nagy János pedig nagyon szerette a sonkát! Ugyan még eddigi életében sohasem hagyta el a szülőfaluját, de ez a gondolata tettekre sarkalta. Aztán eljött a nap, amikor rászánta magát az utazásra.

- Hallod-e Juliskám, elmegyek a Marsra, és viszek magammal.....

- Én nem mék kenddel sehová! – Hát ki etetné meg Zsuzsit, meg a malacait, meg a tikokat, és a kacsákat, meg a többit?- vágott az ura szavába Juliska.

- Csitulj Te! – Nem téged akarlak vinni magammal, hanem egy malacot!
– Gyere, fogjuk meg a legkisebbet, és azt viszem magammal! – Pakolj be a kisbőröndbe egy kis hazait, meg egy nagy zacskó kukoricát!

Nagy János megérkezett a fővárosba. Előzőleg komoly vitába keveredett a távolsági busz vezetőjével, mert a buszsofőr nem engedte felszállni a malaccal. A végén vonattal ment, ráadásul a poggyászkocsiba, mert nem merte egyedül hagyni a malackát, - nehogy ellopják! Amikor megérkeztek a pályaudvarra, egy erős spárgából pórázt kötött a malac nyakába, és így kereste fel a bolygóközi utazási irodát.

- Jó napot!- köszönt illendően. – Itt kell jelentkezni, hogy a Marsra jussak?

Megnyugtatták, hogy jó helyen jár.

- Akkor kérek két retúrjegyet!

- Csak nem a malaccal akar utazni?- kérdezte az iroda vezetője hitetlenül, - mert ilyenről még nem is hallott. – És miért?

- De, de! – Gondoltam, - elviszem világot látni!- mondta János nagy ravaszul. Csak nem fogom ennek megmondani!- mormogta magába.

- Hát, - jól van!- vonta meg a vállát az alkalmazott, - tegye be a malacot abba a henger formájú kis helységbe!

- Nem lesz az úgy jó! – Hát ki fogja fogadni a Marson?

- Akkor menjen maga előre!

- Hogyne! - Én ezt a malacot itt nem hagyom! – Majd egyszerre megyünk át a Marsra, - vagy sehogy!

- Felőlem!- vonta meg ismét a vállát az utazást intéző alkalmazott.

A Marson összefutottak a különböző bolygókról jött népek, és hitetlenül bámulták azt a hatlábú lényt, aki madzaggal a nyakában röfögve megjelent az utaztató kapszula ajtajában!

Fehér László

Pocaklakók

© OpenHU 2013.

Pocaklakó és a másik leszámolására a játszótéren került sor. Elhagyott játékok közt, a vérfoltos homokon. A másik neve Minimanó, ezt az anyukájától tudtam. Pocaklakó, pontosabban a hordozója egy orosz géppisztolyt tartott a kezében, szóval úgy tűnt, az esélyek neki kedveznek. Minimanó, vagyis a kihordója csak egy rózsaszín, recés játékkéssel közeledett, aztán állt le egy helyben.

A kölkök nem bántak kíméletesen a hordozóikkal, ez talán a vérfoltokból is kiderült. Mire ideért a többi anyán és még ki tudja kin át, Pocaklakó mamája alig állt a lábán, és sérüléseket szedett össze az arcán. Minimanóéknál a műanyag kés ejtett sebet a bal karon, talán a dagadó hasán is, nem láttam pontosan. Talán ő maga, az anya tette. Csak egy anyát nehéz leállítani.

Hogy kerültünk ide? Ami azt illeti, én végig itt voltam. El sem mozdultam az ablakból, aludni meg napok óta nem tudtam. A tévé egyre mondta kásás jelzéseit a hátam mögött, a sötét szobából. Mióta kifogytam a kávéból, energiáitamból meg a többi hatástalan vacakból, mintha mindig ugyanaz a híradó ment volna, egyre nagyobb túlzásokkal. A játszótérek erőszakos építése egyre folyik, a tiltakozókat, mind felnőttek, simán a munkagépekkel söprik félre. A rendőrség oda sem fárad, a rendőrségnek mostanában sok a dolga, főleg önmagával. Egy ideig próbálták megfékezni a kismamákat, de hát egy kismamát mégiscsak nehezen gumibotoz le bárki, így a megfékezés is lassan ment. És mióta Minimanó mamája besétált a minisztériumba a könnygáz ritka felhőin át, mondhatni teljesen leállt. A tévében láttam.

Mi baja egymással ennek a sok anyának, merülhet fel. Az anyáknak nem, csak a gyerekeiknek. Mindenki kis csodalényt akart, méhen belüli tanulás meg a többi. Babamozi, babaegyetem, és a kis csodalények tényleg mindent meghaladtak. A hordozóikat is, mégsem álltak le. A magzatcsürhék a vége felé, legalábbis a mi környékünkön, Pocaklakó meg a másik köré álltak fel. Úgy tűnik, nem jutottak egyezsége. Pocaklakó anyaformájú tokjával aztán ezen az estén felemelte a fegyvert, és kiment a játszótérre. Vele szemben Minimanó anyja a rózsaszín késsel, valahonnan ő is tudta.

A távolban a tévém zúgásán túl néhol szirénázás, morajlás és elszórt lövések, körben a városban. A panelház sarkán túl egy koraszülöttekre

tervezett mentőautó állt le, szóval ne aggódjanak, halál vagy koraszülés esetén sem lesz baj. Itt a segítség, bár nem tudom, ki hívta. Mentőautó csak egy van, anya kettő. A küzdő felek négyen, bár ezt is nehéz megmondani. Az éjszaka csendjében, amit a mentőautó rádiójának recsegése tör meg, az anyák állnak a homokozóban. Lógatják a fegyvereket, vagy talán a következő pillanatban megmozdulnak, és minden eldől. Eltompultam már, mint mindenki más, vagy csak nem izgat a feszültség, úgyhogy elfordulok az ablaktól, és míg a híradó újramezdődik, elmondom az elejét.

- Terhes anyáknak nem ajánlott, azt mondja...

- Értenek is ezek hozzá. Voltak már terhesek?

Amikor Pocaklakó anyukája átjött este tizenegykor, alig sejtettem valamit. Fogalmam se volt, ki lehet. Levettem a fülhallgatót, mentem a dörömbölés felé, ő meg simán benyomakodott mellettem, mint aki hazaért.

- Bocs, van valami erős?

- Hát, ott a paprika... Á, bocsánat.

A tekintetétől tényleg úgy maradtam, bármilyen meglepő is ez tizenegy után két perccel, a konyhában. Kisöpörte a szekrényt, nem talált benne semmit. Rátért a hűtőre, elmarta belőle az egy szál Monster energiáját. Limitált kiadás, extra taurinnal és mifenével. Kikaptam a kezéből, és próbáltam figyelmeztetni, mint már tudják.

Visszavette, én meg csak álltam, és bámultam a sápadt, ám nagyon elszánt arcába.

- Reggelig megteszi. De utána... komolyabb kell.

Bámultam az izzadt homlokát, és megint nem tudtam másra gondolni, milyen természetellenes ekkora bőrszákkal mászkálni, benne egy leendő emberrel. Vagy tán a viszolygásom természetellenes, mit értek hozzá. A tépelődésnek egy rúgás vetett véget, belülről. Akkora, hogy még én is láttam a has rezdülését. Az anyuka arca összerándult, de tartotta magát.

- Anyagra van szükségem. Te nyilván tudod...

- Örülök, hogy tegeződünk, de csak azért, mert néha hangosan hallgatom a zenét...

Elnézett mellettem, és átvizsgálta a szobát. Felpattintotta a Monstert, és bedöntötte a felét, hogy még az ezüstsínű otthonkájára is ment belőle. ...szóval attól még nem vagyok díler! Mostanában különben is fülhallgatóval hallgatom.

Elfordult, mint aki turkálás nélkül is belátja, itt tényleg nincs semmi erősebb. Kifelé menet kivégezte a Monstert, és eldobta a dobozt. Nem a kuka felé, csak úgy, végig az előszobámon.

- Akkor legalább összepakolni segíthetsz, töketlen.

Nem vitatkoztam. Legyünk túl rajta. A folyosó végén, Pocaklakóéknál az apának nyoma sem volt, bár nem is lehettünk biztosak benne, mi az ábra, válás, szétköltözés, veszekedés, családon belüli vagy kívüli erőszak. A szétdobált cuccokból mindenestre hiányzott minden gyengédség. Gyógyszerek, alkohol, zsebes gatyák és műanyag bőröndök. Az egyik tetején a venezuelai utak, külön prospektusban, rikító színekkel. Kisgyerekes családoknak kedvezmény, egyedül utazó kismamáknak még nagyobb. Láttam párszor szemben, az utazási irodában.

- Á, társasutazás?

- Csak együtt fizettünk be. Nyisd ki ezt szépen, és fogd.

- Mármint a kedves...?

- A gyerekekkel együtt. Csönd legyen.

Sejtem, mire gondolnak, de Pocaklakó anyukájából az a kevés vonzerő is elpárolgott, ami a terhesség előtt esetleg szorult belé. Nem gondoltam semmire, csak csapkodtam a bőröndöket, és éreztem, ahogy egyre emelkedik bennem a szintiszta félelem. Úgy terveztem, a jó modor kedvéért azért reggel még viszek neki egy kávét, még ha gyenge is benne az anyag, de ez is elmaradt. Le sem feküdtünk. Reggelig valami babajoga-gyakorlatban kellett segítenem, és hozni az ásványvizet, hétkor pedig hívnom a taxit, míg az anyuka úgy nem döntött, elvihetem én is. A reptéren még integettem is, bár senki nem látta.

Nem szabadnapra virradtunk. Teljesen közönséges napra, de a melóban sem tudtam másra figyelni, csak a rádióra, és amint lehetett, megnéztem pár híradót. Venézek, kolumbok, szóval valami latin csürhe helyezett nagy reményeket az együttműködésbe, ahogy a miniszterelnökük vagy ki jelentette ki a reptéren. Különösen a mi

anyáink és a közös pedagógia területén. Aztán kiderült, hogy ez a Don Pedro elsiette a beszédet. A gépnek a kismamákkal a közepe felé kellett volna befutnia, csak hogy a gép egyáltalán nem szállt le. Nem ide, hanem a szomszédba, a kolumbokhoz. Az anyák uralmuk alá hajtották, és az eltérített járatot a dzsungel közepén, egy véres kezű nagybani termelő repülőterén tették le. Rögtön utána törtek ki a harcok.

Ne feledjük, az összes név jövő idejű, csak feltételezés. Pocaklakó, Minimanó és a többiek még meg sem születtek. És nem tudni, ha előjönnek, azt lehet-e születésnek hívni.

A venézeknél vagy a kolumboknál sokáig nem jutott dűlőre semmi. A híradások megszakadtak, másról beszéltek. Ha egy-két kósza apa még utánuk mert telefonálni, sosem volt senki kapcsolható. A hadsereg beavatkozott, csak nem tudni, mibe. A venéz vagy a kolumb hadseregtől amúgy sem várt senki sokat, és nagyon úgy tűnt, díszszemléket, régi felvételek darabjait és hasonlókat mutogatnak. Aztán északról, Mexikó felől befutott a fegyveres kismamák másik frontja, akiknek a helyi narkósokkal gyűlt meg a bajuk, és végre kézbe vettek mindent. A kismamák egyszerre mozogtak, mint egy test, sok lélek. A gyerekek odabent tudtak mindent. A venéz vagy a kolumb alakokat a kokatermesztők földjén, ha lehet, még annyira sem bírták, és a hírzárlatból meg a dzsungel homályából csak akkor bújtak elő, amikor már azt közvetíthették a mobilokon, mekkora halmokat raktak a levágott fejekből, és milyen vígan ropog az egész, ha lelocsolják és meggyújtják.

A kölkök, mint mondtam, nem kíméltek senkit. A hordozóikat sem, némelyik fennakadt szemmel szedte a gyorsítókat, és még ki tudja mit. Némely gyerek nyilván az első perctől kapta az anyjától az adagját, ha a mama is függőként kezdte, de ez azért mégsem magyarázza meg szegény narkóék sorsát. Mégis túlzás, amit műveltek velük, ha másból nem, a máglyákból mindenki látta. És a függőségen ez sem változtatott. A túszul ejtett, peches gyerekorvosok meg szülésszek sem tehettek sokat.

Pocaklakó, azaz ő és a mamája pedig hazaért. Végeztek a társasutazással, a nyolcadik hónapban jártak. Ha nem csalódom, most

lehet a nyolcadik vége vagy a kilencedik eleje. Pocaklakóék nem méltattak figyelemre, a boldog anya sem lökte többé rám az ajtót sem Monsterért, sem erősebbért. Nem mondom, hogy hiányzott, főleg az új balesetek fényében, mégis némi mellőzöttséget éreztem. Az új balesetek helyi terjesztőket értek, bár ezek a kolumbokhoz képest nyilván bohócnak se számíthattak. Gyorsan elfogytak, onnan kezdve a minisztériumi majmokon volt a sor, ha nem tettek meg mindent.

Nem szívesen lennék most a minisztériumi majmok bőrében. Az egyik oldalon Pocaklakóéktól kapják a borzalmakat, ha nem teszik, amit kell. A másikon Minimanóék. Ő az anyukájával állt még mindennek a kezdetén a mászóka alatt, és arról rebegett, milyen csodálatos lenne, ha az egész világot játszóterek borítanák. Semmi más, csak játszóterek. Az anyuka üres tekintetéből akkor sem tudtam, ő beszél-e, vagy valaki más használja a hangját.

Szóval a játszóterek, vagy a robbantgatás. Újabb és újabb leszámolások. Minimanó még rosszabbul bánt a hordozójával, nem hittem, hogy képes ilyesmire. Nem tömte gyorsítóval, se más anyaggal, csak egy tavaszi estén levitte a homokozóba. Abba a homokozóba, ami most tele vérfoltokkal, itt az ablak alatt. Akkor még megvolt a hinta. Minimanó mamája felült rá, lendült, leesett, felült, leesett, mintha az ivadéknak semmi sem számítana, csak minél hamarabb kiszakadhasson. A nyögésekkel és a kiabálással sem törődött, sőt senki más sem, pedig a tiszta éjszakában messzire hangzott. A végén lerohantam, és megpróbáltam elrángatni az örömanyt a hinta alól, ahová sokadszorra zuhant. Nem szívügyem az anyaság, ez a képviselője pedig tompa arcú és dagadt volt már akkor, mielőtt az egész elkezdődött, de mindennek van határa. A gyerek se higgye, hogy neki mindent szabad. Az anyát felrángattam a második fordulóig a lépcsőházban, amit mutatott. Ott egy perc alatt olyan fájdalom vágott a fejembe, hogy az orrom vérezni kezdett, és Minimanóékat hátrahagyva csúsztam le a fal mentén. Azóta se emlékszem, hogy keveredtem vissza.

Így állunk most a háromszögben. Ők odalent, én az ablakban. A romantikus füzetek szerint a leggyengébb alakzat, és az anyák tényleg elég megviseltek. Pocaklakónak csak feljebb kéne emelnie a fegyvert, és

egy mozdulat, de nem csinál semmit. Talán nem tartja tisztességesnek az egy szám rózsaszín kés ellen? Ugyan, ha bármit is számítana, mi a tisztességes, az anyák most otthon ülnének a tévé előtt, félálomban mosolyogva. Nem itt, a véres homokban.

- Emeld meg a segged.

A hang közlelről jött. Olyan közlelről, hogy lebuktam az ablakpárkány alá, és rémülten bámultam vissza a szobába. A tévében pont fekete jelenet jött, művészkedő reklám. Fény semmi, a pár másodperces sötétben bárki eljuthat hozzám. Úristen, mi lehet a kezében, ám ekkor a hang újra megszólalt.

- Húzz ide le hozzánk.

Ismerősnek tűnt. Amit mindennap hall az ember, idővel észre sem veszi, és ez a megszólaló pontosan így hatott. Aztán rájöttem, az én hangom volt. A testetlen narrátor, ami idebent beszél időtlen idők óta. Csak most valaki más használta. És megint megszólalt.

- Szükségünk van az apára.

Mit tehetnék, a seggem amúgy is meg van emelve, ahogy vulgárisan javasolta, hiszen itt guggolok az ablakpárkány alatt. Testen kívüli kaland, ahogy lemegyek a lépcsőházban. A kanyarban szorítom a korlátot, remek, a kezem még az enyém. A világ leghosszabb sétája, míg megkerülöm a fél házat, a koraszülöttmentőt a szintén benuult személyzettel, és megközelítem a homokozót. Körben a tücskök ciripelnek, de hát a tücskök sose törődtek semmivel.

Kezdem megérteni, mit érezhetnek az anyák, itt szemben és távolabb is. Nem mintha olyan sokat fejlődtem volna, a beleérző képességem a régi. Éppen csak tényleg érzem, olyan erővel döngölik belém Minimanóék odabentről, mint előbb a távirányítású szavakat. Az anyák burkolórétegéből fájdalom és homályos büszkeség jön. Odabent pedig semmi más, csak hiány.

A hiány olyan szörnyű, hogy azt hiszem, csak úgy magamtól megértek még valamit. Térdre ereszkedek, a homokozó szélén négykézlábra, úgy megyek oda az anyákhoz. A nyomom elnyúlva a homokban, kicsit a vérfoltokat is elkeni. Pocaklakó és Minimanó immár szemtől szemben, megérinthetnék egymást. Ilyen közlelről a puskának tényleg nincs értelme, de a rózsaszín kést is nehéz lenne előlről bevinni bárkinek. A

kezek görbülnek, megragadni vagy tépni akarnak. Jó lenne tudni, melyiket. Vagy mégsem, nem lenne jó, inkább megteszem az utolsó lépést térden állva, és elrontom a jelenetet. Egyszerre megragadom mindkét kezet, ami még üres. Ugyanaz a hullám csap át mindenre, az anyák meginognak, és a villanásban látjuk a jövőt. A jövő nagyobb mindennél, az anyáknál, nálam, az odabent görcsölő kis akaratoknál is. Együtt vagyunk benne. A játszótér a végtelenbe tart, és bár éjszaka van a helyen, amit látunk, kétoldalt világít a világ összes rossz emberéből rakott máglyák sora. Nem tart sokáig, de amint visszatérünk semmilyen kis játszótérünkre, máris oda vágyom.

Öt és fél évtizeddel ezelőtt az Ózdi Vasas című üzemi újság gyakornokaként egy „mínuszos” hírrel debütáltam. Aztán végig jártam a szakmai ranglétrát. Írtam tudósítást, riportot, vezércikket. Nagyon sok ember történetét megismertem, gyűjtöttem, megőriztem. A nyugdíjas éveimben lett időm arra, hogy amik a jegyzetfüzetben, vagy az emlékezetben megmaradtak, túllépve az újságírói műfajokon sorra megírjam. Az igaz történetek mellett, mintegy szellemi kirándulásként született meg az ufó-história. Ha a fantasztikus eset mögött, az egyes szereplőkben mégis magukra ismernének valakik, az nem biztos, hogy véletlen.

Fejes István

Fejes István

Tévedni ufó-dolog

© OpenHU 2013.

A törzsasztalt körül ülő társaság kérdően tekintett Péterre, akinek az íratlan, de szigorú szabályuk szerint a ma esti összejövetelen az volt a kötelessége, hogy egy történettel szórakoztassa a kompániát. Az érdeklődés középpontjába kerülve jókorát húzott a frissen kapott barna sörös korsóból, megtörölte a bajszát, megköszörülte a torkát, körbenézett és belekezdett:

Amikorra az utolsó köteg profilvasat is levette a daru az autóról és az irodában aláírták a szállítólevelet, a két gépkocsivezető megette az elővacsorának szánt parizeres zsemlet. Ittak rá egy jó nyelet kólát és beszálltak a vezetőfülkébe.

Az ilyenkor rájuk váró több, mint négyszáz kilométeres utat szokás szerint megfelezik. A Boglyas csárda parkolójában szoktak cserélni, miután jövet is, menet is megisznak ott egy kávé. A kávé-rendelésnek kialakult rendje van. Mindig az fizeti, aki addig pihent. Szép komótosan megisszák, elvégzik az egyéb dolgukat is, aztán egy újabb lendülettel teszik meg az út másik felét.

Lassan két éve járnak párban, amióta a munkáltató jó megrendelést kapott és hetente háromszor meg kell tenni ezt az utat. De a barátságuknak egyébként már több évtizedes múltja van.

Már általános iskolába is együtt jártak. Szomszédok lettek később is, amikor megházasodtak, és a vasgyári munkáskolonnián egy ikerház egyik felét az egyik, a másik felét a másik részére utalták ki. A férfiak révén az asszonyok is jó barátságba kerültek. Főleg a tanácsaikkal, a tapasztalatok kicserélésével segítették egymást a napi házi munkában, aztán a néhány hetes különbséggel született gyerekeik gondozásában, nevelésében is. A környékbeliek csak ikercsaládnak nevezték őket.

A férjek megtanulták a gépkocsivezetést, hivatásos sofőrök lettek a gyárnál. Külön autót vezettek ugyan, de a tapasztalataikat, problémáikat ők is mindig megbeszélték. Később, örömmel elfogadták a garázmester ajánlatát, hogy közös gépkocsit kapjanak, a várhatóan évekig tartó, azonos feladatú, azonos célú fuvarokra. Az egyéb szokásaik is teljesen összecsiszolódtak. Csak a focicsapatok iránti érzelmükben különböztek. Mert az egyikük a munkaadó vasipar iránti tiszteletből a

Vasas, addig a másik az apjától örökölt érzelem szerint a Fradi híve lett. Ezen olykor összekülönböztek, de az első sör elsimított minden pont- és gól-különbséget. A gyártól kapott, egyforma munkásruhában valóságos ikreknek néztek ki.

Most, péntek lévén, a heti harmadik fuvar után indultak haza. Jánoson volt a sor a vezetésben. Még egyszer körbejárták az autót és miután minden a helyén, rendben volt, elindultak. Tapasztalatból tudták, hogy alkonyatra érnek a váltás helyére. Onnét majd Lajos vezet. Ha sikerül, még időben leadják az autót a garázsban, és otthon már az esti filmet is láthatják.

Vezetés közben nem sokat beszélgettek, csak éppen annyit, amivel ébren tartják egymást. Fő téma a várható esti program, a vacsora, a hétvégi tennivaló, és persze a foci. Az esti program mind a kettőjüknél a tévé-sorozat esedékes adása. A vacsoránál is szinte tükörképei voltak egymásnak. Így, nyár elején gyakran volt lecsó kolbásszal, vagy rizzsel, ritkábban a család ebédjéből félretett főzelék, tükörtojással.

A Boglyas csárdánál megitták a szokásos kávé, felkeresték a mosdót, aztán ahogy mondani szokták. vissza a nyeregbe”. Lajos vezetett tovább. Ahogy előre várták, egyre gyorsabban sötétedett. A forgalom meglehetősen ritka volt, így aztán János elálmosodott és diszkrétan elhúzódtott a sarokba, ahol elszunnyadhatott úgy, hogy az ne legyen ragadós hatással Lajosra.

Ez alkalommal azonban nem jött be a számítása. Igaz, sikerült egy kicsit aludni, de Lajos szava felébresztette.

- Jani! Ez mi?

János előbb az órájára nézett. Egy órányi útra vannak otthontól. Aztán oda figyelt ahová a barátja mutatott. Előttük, vagy negyven méterre, úgy szemmagasságban egy szokatlanul fényes pont imbolygott. - Már vagy fél kilométer óta látom. Se lassabban, se gyorsabban nem halad, azóta itt van előttünk. Első látásra motorbiciklinek gondoltam, de ahhoz túl erős a fénye. Rendőr sem lehet, mert akkor körözne a lámpájával. Ha szembe jönne, már rég itt lenne. Ha meg megy, akkor szabálytalan a lámpája, mert pirosnak kellene lenni.

Az ismeretlen fény elemlempánál sokkal erősebb, de nem éri el egy motorbicikli reflektorfényét. És enyhén hullámszik. Sőt! Közeledik.

-Jani, itt lesz egy kis parkoló én kiállok.

Bekanyarodott az üres parkolóba, lekapcsolta a világítást és leállította a motort. Automatikusan kivette a slusszkulcsot és a zsebébe akarta tenni, de az valahogy mellé ment, az ülésre. Az ismeretlen fény akkor már alig öt-tíz méterre volt tőlük és pont a szemükbe világított. Mind a ketten behunyták a szemüket és abban a pillanatban már aludtak is.

A fény egy korong alakú, repülőtől származott. A repülő utasai a Földön használatos fogalmak szerint több fényévnyi távolságból érkeztek, azzal a feladattal, hogy az általuk Geosnak nevezett égitesten élő több milliárdos egyedszámú élőlény tudati mechanizmusának tanulmányozásához mintapéldányokat gyűjtsenek.

Az ufó fényeit lekapcsolták, a szerkezet megállt egy méternyire a teherautó fölött. Amíg a három utasa közül az egyik kilépett, a másik kettő bent gyakorlott mozdulatokkal kinyitotta a speciális munkaasztalt, rárögzítette és bekapcsolta a tudatmásoló műszert. Amikor visszaérkezett a harmadik társuk, valamit még igazgattak, méregettek az asztalnál, közben egy embertenyérnyi képernyőn előbb egy vörös, majd zöldes fény villant fel. Aztán még egyszer megisméltődött a vizsgálódás, méregetés. Ez után a vizsgálati anyagot hozó, maguk között „tudatgyűjtőnek” nevezett lény ismét elment, majd hamar visszatért. Megállapították, hogy ez az akció különösen sikeres volt, mert egy megállással két homo, azaz ember tudatát sikerült lemásolni. Miután ezzel a terv szerinti utolsó mintákat is megszerezték, a vizsgálati alanyok visszakapták a tudatukat, fel lehet őket ébreszteni. Bekapcsolták az ufó hajtóműveit, de a világítást már nem. A szerkezet észrevétlenül emelkedett fel és emberi szemmel követhetetlen sebességgel meglódult, vissza, oda, ahonnét elindult a tudatgyűjtő útjára.

Az autóban ülők egyszerre nyitották ki a szemüket. Megmozgatták, kinyújtóztatták a derekukat és kicsit elbambultan néztek egymásra:

-Jani! Nem én vezettem eddig?

-De, igen! Akkor hogy kerültem ide én, te meg a kormányhoz? És hol a slusszkulcs? Semmit sem értek! Nem szálltunk ki, egy kicsit mind a ketten elbóbiskoltunk, ami eddig soha nem fordult elő. Nos, gondoljuk csak végig, jöttünk, jött szembe egy reflektor, de hogy az mi volt, nem tudjuk. Hirtelen elálmosodtam, kiálltam ide. A motort leállítottam, a kulcsot kivettem. Zsebre vágtam. Most meg nincs sehol.

Jánosnak hirtelen tüsszenteni kellett. A zsebéhez kapott, egy zsebkendőért. Megdöbönt, amikor a zsebéből előhúzta a slusszkulcsot, amit valójában Lajos vágott zsebre.

-Most még annyit sem értek. Te tetted el a kulcsot, a saját zsebedbe, amikor itt ültél. Te most oldalt ülsz, a kulcs mégis az én zsebemben van, aki a volánnál vagyok és nem én vezetem. Meghülyültünk? Mindegy! Egyébként jót tett ez a kis alvás. Még álmodtam is.

-Te is? Én is álmodtam egy nagy marhaságot. Képzeld valaki felkapott és elvitt egy fényes terembe, feltett egy műtőasztalra. Egy orvos belenyúlt a fejembe, de nem vágott fel semmit, csak úgy turkált benne. Hárman voltak, valamit beszéltek, de nem értettem, nem magyarul mondták. Aztán felébredtem.

-No, ne má'. Én pont ezt álmodtam. Hát, ez hihetetlen. Tudod mit? Induljunk haza!

A garázs udvarában beálltak a szokott helyre. Ki-ki fogta a táskáját. A portán beírták a menetlevélbe a beérkezés idejét, aláírták, átadták az ügyeletes kapusnak és kézfogással, jó éjszakát, jó hétvégét kívántak. A portás szokása szerint megnézte a menetlevelet. Megcsóválta a fejét. Mi történt ezekkel? Fordítva írtak alá? Farkas azt írta, hogy Kocsis, Kocsis meg Farkast? Ez megint egy tréfájuk? De ilyesmivel nem lehet viccelni. Végül is mindegy, ott van mind a két aláírás. Legyintett és visszaült keresztretjvényt fejteni.

János és Lajos elindultak a legközelebbi buszmegállóhoz. Nem beszélgettek, mert mind a kettőjük fejében az utóbbi órák eseményei kavarogtak.

Pár perc elteltével jött a 2-es busz. A sofőr kollégaként üdvözölte őket, nem kérte a bérlet felmutatását. Két egymás melletti ülést találtak. A következő megállóban ellenőr szállt fel. Bár ismerős volt, de a szabály az szabály, tőlük is kérte a bérletet.

Megnézte a papírt, majd Jánost.

-Ez nem jó! –

-Hogy-hogy nem jó? Reggel még jó volt?

-A fénykép nem stimmel. Ez nem maga!

-Hát akkor ki?

-A szomszédja.

Lajos önkéntelenül ránézett a kezébe előkészített bérletére. Valóban összecserélődhetett, mert nála van a János bérlete, az övé meg Jánosnál. Átadta az ellenőrnek, aki leellenőrizte és mind a kettőnek visszaadta a fénykép szerint.

Ez már több volt a soknál. Egyszerre nyúltak a zakó zsebébe. Egyszerre vették elő a lakáskulcsot. Az értetlenség fokozódott. Hogy kerül Jánoshoz Lajos lakásának a kulcsa és fordítva. Összecserélték a zakójukat? De mikor? Hol? Rejtély! A nadrág is, a cipő is elcserélődött?

-Úristen! – csapott a homlokára János! – Te Lajos! Az álom igaz volt! Minket elraboltak, kivették az eszünket és fordítva tették vissza! A fény egy ufóból jött és földönkívüliek kezébe kerültünk! Mi lesz most?

Megérkeztek a lakáshoz legközelebbi megállóba. Leszálltak és riadalommal vegyes tanácstalansággal, mondhatni bambán néztek egymásra. Egyetlen gondolat fordult meg a fejükben: a szokásuktól eltérően ne haza igyekezzenek, hanem Gyöngyszem presszóba, ahol egy sör mellett megbeszélik, hogy mit tegyenek.

Mert az első kérdés, hogy kinek melyik az otthon? És kinek ki a felesége? Ki a gyereke? Mi az igazság? Az-e ami a fizimiskájuk szerinti énjük, vagy az a másik, ami az eszükben van?

Kiitták az első pohár sört. János felállt, hogy kimenjen a mosdóba. Kézmosás közben belenézett a tükörbe és elakadt a lélegzete: a tükörből Lajos nézett rá. Vízet fröcskölt az arcába. Az esze villámsebesen pörgött: „ki is vagyok én valójában?”

Közben a „hazafelé” tartó ufón rendezték a tudat-gyűjtő portya trófeáit. Aki bevitte a két legutóbbi tudatot, hirtelen felhőrdült: „lehet, hogy fordítva adtam vissza a tudatukat?” Ezt azonban csak az egyikük vette, a másik az idegesen vibráló lilás fényre figyelt: „a gép valami ismeretlent jelez!” . Az egyik minta valami kártyáról szól. „Bankkártya”. Az meg mi? Mind a hárman a képernyőre meredtek. Ilyennel még egyikük sem

találkozott. A „Gyűjtő” azt sugallta a másik kettőnek, hogy forduljanak vissza, szeretné visszacserélni, amit elrontott. Miközben kiemelték az ismeretlen fogalmat tükröző tudatot, visszafordították a járművet. A Gyűjtő is elvette az ismeretlen tudatot, forgatta, de egyetlen sugárra sem reagálta, hogy ismeri a „bankkártyát”. Megkérdezték, hogy megismeri-e, hogy melyik kié volt? Némi hezitálás után „igent” mondott. Magához vette az elcserejt tudatokat és felkészült a gyors vissza-cserére.

A tájékozódó műszerrel hamar megtalálták a két gépkocsivezetőt. Nem volt nehéz, mert egymás mellett álltak a Gyöngyszem presszó mosdójában a tükör előtt. Hirtelen egy-egy áramütés szerű érzés futott át rajtuk. Egyszerre rázták meg a fejüket, és ha lehet, még bambább képpel bámultak, összezavarodva. János a fejéhez emelte a kezét, de a tükör azt mutatta, hogy Lajos igazítja a haját. Lajos a pénztárcájához nyúlt, de János vette elő azt a saját farzsebéből.

-Fizessünk és menjünk haza, mert én ebbe beleőrülök.

-Én már úgy is vagyok! Igyuk meg a sörünket és gyerünk! Most én fizetek!

Az ufóban Gyűjtőt visszaengedték a helyére és újra nekivágtak az útjuknak. Keresték az ismeretlen fogalmat hordozó tudatot. Gyűjtő szikrákat szórt a társaihoz. „Megint rontottam! Nálam maradt a bankkártya-fogalom és otthagytam a 2913-as mintánál. És nem is cseréltem vissza őket”. Azonban már nem fordulhattak vissza még egyszer, mert az energia tartályuk nem engedélyezte.

Az asztalhoz visszaülve Lajos hívta a pincért. Egy pillanatig kereste a pénztárcáját. Nem volt a nadrágzsebében. A zakó belső zsebében találta meg. A papírpénzek melletti bankkártyájából mintha valami megszúrta volna a kezét. Odanyúlt, de nem volt ott semmi szúrós dolog.

A pincér letette elé a számlát, és mint amikor meg szokta kapni a borralalóval megemelt összeget, megköszönte a semmit és elment.

-Nem értem! Nem fizettem, mégis megköszönte és el is ment.

Újra az asztalukhoz hívta.

-Józszi, én nem fizettem.

-Dehogynem! Ott volt a bukszádban a kártya, az egyenlítette ki a két sört – felelt a pincér.

-És a pénz?

-Miféle pénz? Az nem kell, ha bemutatod ezt a kártyát, az én szerkezetem automatikusan törli a tartozást. Nem ismerted? Ma délután jött az utasítás! Ti vagytok az elsők, akik pénz jelenléte nélkül egyenlítették ki a fogyasztás árát.

-Menjünk! Én már nem értek semmit, a pénztárcát is alig találtam meg.

-Ráadásul az én zakóm van rajtad, annak a zsebéből vetted ki a kártyát. De ha ezek bemutatóra is elfogadják, akkor szüret! Máskor is idejövünk, de a kabátomat add vissza!

Zakót cseréltek. A házuk elé értek. Búcsúzóul szokásuk szerint kezet fogtak, amikor János észrevette, hogy a lakásukból éppen kilépett Jolán, a felesége. Egyenesen hozzájuk sietett és könnyed pusztit lehel Lajos arcára. Ez mellbevágó volt. Itt áll ő, a férje, a felesége meg Lajost puszilgatja.

-Jolánka, ez meg mi?

-Mi, mi?

-Miért Lajost puszilod?

-Miért ne, a férjemet csak szabad?

-De, hát én vagyok a férjed...

-Jó vicc, de téged bent vár Luci.

János kapcsolt előbb:

-Jolánka, mi ki vagyunk cserélve.

-Mi van veletek?

Ekkor lépett ki a házból Luci.

-Miért nem jössz már be? –kérdezte és Jánoshoz lépett.

-Luci, baj van! – szólalt meg Jolán -. Ezek kicseréltek minket. Lajos akar hozzám jönni. Tiszta örület!

János javaslatára bementek a házba. A Lajosék lakásába. János természetes mozdulattal lépett ki a cipőjéből és lépett át János papucsába. Leültek a konyhaasztalhoz és egymástól átvéve a szót, részletesen elmondták, hogy mi történt. Amikor a Gyöngyszemben történt fizetést is elmondták, Jolán csodálkozva kérdezte:

-Nem hallottátok? Egész nap arról beszél a rádió, hogy kísérlet képpen bevezették az elektronikus bankkártyát. Aki kéri, a Napból nyert annyi geldsugárral töltik fel az eddig használt bankkártyáját, amennyi

értékkel azon a napon materiális, vagy szellemi értékkel gyarapította a társadalmi vagyont. Ezután, már csak jeleznie kell, hogy fizet. Erre leemelik a virtuális számlájáról a megfelelő ellenértéket és kész. Te az ufósoktól kaptál ilyen energiát. A piacon, a kofáknál még a szokott módon, pénzzel lehet fizetni.

-Akkor most mi legyen? – kérdezte Luci.

Lajos szólalt meg:

-Amondó vagyok, hogy a gyerekeket, meg az egész családot nem zavarhatjuk össze. Ha kicseréltek bennünket, hát akkor ehhez kell alkalmazkodni. A képünket, meg a külsőnket nem tudjuk megváltoztatni, de a gondolkodásunkat magunknak kell átprogramozni. Vegyük úgy, hogy házastársat cseréltünk.

-Ez egy örültség – mondta Luci – de minden örültségben van valami rendszer. Kérjük az eszettek összecserélőit, hogy jöjjenek el és tegyék vissza mindenkinek a saját eszét. Addig viszont legyen úgy, ahogy Lajos mondta.

-Hát, legyen – egyezett bele Jolán – de a kártyát nem adjuk.

Ebben maradtak. János nem szólt egy szót sem, de titokban abban reménykedett, hogy az ufó utasai nem sietnek, mert nagyon elfáradt. El is köszönt. Csak azt kérte még, hogy mutassák meg neki, hogy melyik lesz az ő ágya.

-A történet elmondásának itt a vége. De, hogy mi volt velük ezután, ki-ki gondolja végig. Főúr! Én a régi módon, készpénzzel fizetek – fejezte be az elbeszélést Péter! Megemelte a korsót, körbenézve meglelégedéssel állapította meg, hogy betette a bogarat a hallgatóság fülébe.

Mindig szerettem a történeteket. Ezeket hol forgatókönyv, hol novella, hol pedig regény formájában örökítem meg. Sokan hobbinak tartják, nekem ez jóval több annál, írásaiban, akármennyire fantasztikusak is, igyekszem magamról írni, ritka az olyan eset, amikor nem lapul valami személyes élmény a sorok mögött.

Jelenleg az ELTE bölcsészkarán tanulok.

Fekete-Kovács Kristóf

Fekete-Kovács Kristóf

Cerebrum

© OpenHU 2013.

A Cerebrum nevű űrhajó lassan úszott az űrben. Odakint szinte tapintható volt a csönd, bent pedig a motor folyamatos zúgása őrzítette meg az asztronautákat, köztük jómagamat.

Az étkezőben ültem, tubusos pörköltet fröccsentve műanyag tányéromra a tubusos nokedli mellé. Velem szemben Jan ült, a gépész, push-up melltartóba gyömöszölt remekbe szabott melleivel, melyeket sajnálatos módon eltakart a nyakig begombolt, olajfoltos kezeslábas. Ő is evett valamit, de szintén pépes masszát, úgyhogy képtelen voltam megállapítani, mi lehetett az.

– Hogy vagy ma reggel? – kérdeztem, nem minden hátsó szándék nélkül. Jan csak teli szájjal bólogatott. Igaz, hogy már jó ideje úton voltuk itt a Cerebrum fedélzetén, mégsem kerültem közel egyik társamhoz sem. Sem Parkerhez, a kapitányhoz, sem az izgága Willhez, a pilótához, sem pedig Janhez, a jóalakú gépészhez. Talán azért nem, mert nem voltam eredetileg tagja a legénységnek, csak ehhez a küldetéshez vetek magukhoz, ugyanis szükségük volt valakire, aki jól bánik a lőfegyverekkel, én pedig készségesen jelentkeztem, persze megfelelő juttatás fejében. Kérem szépen, zsoldos voltam. Engem a pénzen kívül nem sok minden érdekelt.

– Mi ez? – kérdezte Jan undorodva, kanalával piszkálva a masszát. – Te is pörköltet eszel?

Megkóstoltam saját pépemet. Lekvár íze volt.

– Igen, elvileg pörkölt – jegyeztem meg fanyalogva, majd megkóstoltam a tubusos nokedlit is. Kísértetiesen hasonlított az íze a gagyi eperdzsemhez. – Szerintem minket átverték, Jan. Ez mind színezett lekvár. A gépész mosolygva a fejét csóválta.

– Már alig várom, hogy elinduljunk hazafelé – mondta. – Elegendem van ebből az űrhajós kajából.

– Egyetérték – bólogattam serényen. – Ölni tudnék egy jó nagy tál müzliért.

– Müzli? – ráncolta össze a homlokát Jan. – Miért pont müzli?

– Az a kedvencem – vontam meg a vállam.

Véleményem szerint folytattuk volna a könnyed csevegést, ami akár flörtölésbe is átcsapathatott volna, ha nem szólal meg Cerebrum rádiójában Parker kapitány mély hangja.

– Hamarosan megérkezünk a Titánra – jelentette be. – Mindenki készüljön fel a leszállásra.

Gyors pillantást váltottam Jannel, aztán közösen elrakodtuk az ebéd maradékát, mindent bedobáltunk a jól zárható konyhaszekrényekbe, végül magunkat is rögzítettük a székekhez. Eames, az android is felbukkant az étkezőben, hogy a töltőálláshoz szíjazza magát. Én tüntetően elfordultam. Ki nem állhattam a robotokat. Jan azonban odavissza volt érte. Ő maga építette a kis, fényes fenekű bádogembert, aki a megszólalásig hasonlított ránk, hús-vér emberekre.

– Hallom leszálláshoz készülődünk, gazdám – jegyezte meg könnyed, szinte emberi, bár teljesen érzelemmentes hangon.

– Igen, Eames, jobb, ha becsatolod magad.

Néhány perccel később a Cerebrum nagy robajjal és rázkódással le is szállt a Titánra. Az étkezőbe belépett Parker kapitány. Tiszteletet parancsoló jelenség volt, vastag, fekete bajszot, izmos testéhez simuló egyenruhát és kapitányi sapkát viselt. Ébenfekete, harcedzett bőrén nem látszott meg az idő, pedig már ötven éves volt. Bocsánat, én sem voltam éppenséggel fiatal, felülről sűrűltam a negyvenet.

– Mr. Cornig, remélem nem lesz magára szükség, de szerelkezzen föl – parancsolta határozott, kivételesen mély hangján. A parancs nekem szólt, bólintottam hát. A kapitány ezután Janhez fordult. – Maga is, Ms. Martin, szükségem lesz a szaktudására az Animus II magjának eltávolításakor.

A gépész is bólintott, majd a kapitánnyal együtt mi is elindultunk az öltöző felé a Cerebrum apró LED-ekkel megvilágított szűk folyosóján. A feladatunk az volt a Titánon, hogy a lezuhant űrhajó, az Animus II magját visszavigyük a földre. Ez így elsőre rém egyszerűnek tűnhet, ám senki nem tudja, miért zuhant le az űrhajó, vagy hogy miért nem sikerült kapcsolatot létesíteni a legénységgel. Ezért kellettem én és a fegyvereim.

Cronigot csak azért engedtem föl a hajómra, mert a Szövetség úgy látta jónak, hogy zsoldost is vigyünk magunkkal, hátha az, ami az Animus II lezuhanásához vezetett, még a hajón van. Nem kellettek fegyveresek, ezt

már a bizottságnak is megmondtam, de ők kötötték az ebet a karóhoz, s végül ránk sózták ezt a pojacát.

Jannel és a pojacával beléptünk az öltözőbe. Mind a hárman szkafandert húztunk, becsatoltam a fényes, napelemes öltözék pántjait, felhúztam a gravitációs csizmákat, a telekinetikus kesztyűket, végül pedig a fejemre illesztettem a kerek, lámpával és kamerával ellátott sisakot, mely nagyot szisszent, ahogy csatlakozott a szkafander többi részéhez.

– Mr. Tudyk, hall engem? – kérdeztem, hogy ellenőrizsem a jeladót.

– *Tisztán és érthetően, kapitány* – érkezett pilóta hangja a headset-en keresztül. Sisakom oldalán bekapcsoltam a kamerát. – *És most már kép is van, remek.*

Jan és Cornig felé fordultam. A pojaca állig felfegyverkezett, hátán karabély lógott, oldalán kések és kisebb lőfegyverek arzenálja, kezében pedig forgótáras, sugármeghajtású, hőkövetős nyilakat vető számszeríjat tartott. Ő és Jan is felcsatolták sisakjaikat.

– Hallanak? – kérdeztem.

– *Igen, kapitány* – felelt Jan.

– *Bár ne hallanám* – fintorgott Cronig viccesen, semmibe véve minden hivatalos protokollt.

– Akkor induljunk – jelentettem ki magabiztosan, miután még a biztonság kedvéért fézert kötöttem az oldalamra. – Mr. Tudyk, nyissa ki a légszilipet.

A pilóta megerősítette a parancsot. Birtam a fickót. Ügyes pilóta volt, nem beszélt sokat, jól végezte a dolgát és kérdés nélkül követte a parancsaimat. Nála csak az android volt engedelmesebb, de a hozzá hasonló élettelen élőlényeket ki nem állhattam.

A hátunk mögött becsukódott az egyik, majd hangos zúgás következtében előttünk kinyílt a másik zsilip, s a levegő süvöltve távozott a kabinból.

– Csak ön után, kapitány – szólt Cronig, a kopár hold felé intve. *Azt hiszi parancsolgathat nekem?* Nem tettem szóvá a dolgot, inkább elindultam. A gravitációs csizmában szerfölött lassan tudtam csak mozogni, mást pedig nem hallottam, csak a saját légzésemet, s a fülemben a rádió sercegését.

Mikor mindhárman kiértünk a Cerebrumból, Will lezárta mögöttünk a légszilipet. Csak őt és Eames-t hagytam a hajóban, s parancsba adtam nekik, hogy ha valamelyikünket megtámadná valami földönkívüli életforma, ne engedjék vissza a sebesültet. Történtek már csúnya balesetek.

Körbenéztem a Titán felszínén. A kopár, szürke, sziklás holdat néhol kráterek tarkították, de legjobban a távolban tornyosuló, lezuhant Animus II szakította meg a monoton tájat. Akár méltóságosnak is lehetett volna nevezni a lyukacsos páncélzatú, félig a földre ékelődött hajót.

– *Az egyszer biztos, hogy az Animus II nem magától zuhant le* – jegyezte meg Jan. A lány remek gépész volt, jól értett az űrhajókhoz, az obszidián-hajtóműhöz, de idegesítő szokása volt, hogy bejelentette az egyértelműt.

– *Még jó, hogy itt vagyok én* – paskolta meg számszeríját Cronig. – *A fedélzeten lehetnek fosztogatók.*

– Menjünk – mondtam kurtán. Levegőnk volt elég, a szkafander átalakította a kilélegzett szén-dioxidot oxigénné, de az Animus II nem volt közel a Cerebrumhoz és minél hamarabb meg akartam írni a jelentést a Szövetségnek.

A székemben pörögtem, kezemben rubik kockával. Már rég kiraktam. Többször is, mégis idegesen forgattam. Mindig ideges voltam, amikor Parker kapitány egyedül hagyott. Piros lámpa villogott a műszerfalon. Egy-két gombnyomás és a szélvédőn megjelent a kapitány, Cronig és Jan kameraképe. A zsoldosé elég zavaros volt, megpróbáltam javítani rajta egy hasznos kis programmal, de csak azt értem el vele, hogy éjjellátóra kapcsolt és még pixelesebb lett.

– Mr. Cronig! – szóltam bele a rádiójába, megnyomva a hármas gombot headset-emen.

– *Úristen! Halálra rémisztettél, Will!* – kiáltott fel a zsoldos. – *Mi a francot akarsz?*

– Rossz a kamerád képe. Nem tudsz vele csinálni valamit?

– *Megpróbálom* – mondta Cronig kelletlenül. Közben a POO1-es és MOO2-es képeket néztem. Már közel jártak az Animus II-höz. Az űrhajó

körül hosszan húzódtak a síkságok, a Titán nem volt valami izgalmas bolygó. Jan kameraképe volt a legjobb, a Cerebrum számítógépét rá is állítottam az elemzésre, de egyelőre csak fényes nyilakat húzott az égre, jelezve, hogy az atmoszféra nitrogént és metánt tartalmaz, valamint ráközelített az Animus II-re és felhozta annak összes adatát. Cronig kamerája időközben teljesen elfeketült.

– Elvesztettelek – mondtam a mikrofonba. – Mit csináltál?

– *Véletlenül elejtettem* – mondta kelletlenül Cronig. – *De van két másik, nem?*

Válaszra sem méltattam a kérdését. Az a hülye összetörte az egyik kamerámat! Ráadásul nem valami gagyi szövetségi 2D-s 1080p-s kamerát, hanem a legjobb, 3D-s, szagfelismerő, éjjel-látós, milliméter-szkenneres, hőérzékelős, 4k felbontású kamerát, amit történetesen én vettem a saját fizetésemből. *Esküszöm megpofozom ezt a zsoldost, amikor visszajön. Majd a részét a melóból nekem adhatja.*

A rubik-kocka intenzív forgatása után kicsit lenyugodtam. Parker kapitány már közeledett az Animus II-höz, Jan képén pedig láttam Cronigot is, a kompjúter fénylőjelölője rá is mutatott a szkafanderes, állig felfegyverzett zsoldosra és kiírta, hogy “Cecil D. Cronig – vállalkozó”. *Vicces.*

Fülemben a három úrhajós légzése hallatszott. Jan idegesnek tűnt, a számítógép jelezte is, hogy magas a pulzusszáma.

– Nyugalom, Ms. Martin – szóltam bele a rádióba mosolyogva. – Még nem ugrottak elő kis marslakók a roncsból.

– *Tudom* – mondta a lány. – *Mégis... Nem tudom.*

Nem tudtam nem észrevenni, hogy Jan mindig olyan furcsán viselkedik körülöttem. Dadogott, nem találta a szavakat, s többször elpirult. Úgy, ahogy kezdetben én viselkedtem a kapitány mellett.

– Na majd szólj, ha jönnek a predatorok – nyugtattam meg. Nem akartam, hogy hamis elképzelései legyenek rólam, úgyhogy kikapcsoltam a rádiót. Nem akartam hitegetni, csak hogy aztán sokkoljam a ténnyel, hogy a saját nememhez vonzódok.

“Animus II – külső zsilip – nyitva” – jelezte a számítógép, amikor Parker kapitány megérkezett a lezuhant úrhajóhoz.

– A zsilip nincs lezárva, kapitány – üzentem, bár a sisakja kijelzőjén ő is láthatta.

– *Köszönöm, Mr. Tudyk.*

Mióta mondtam már neki, hogy szólítson Willnek.

Parker kinyitotta a zsilipet, odabent sötétség honolt, eltekintve a kapitány sisakjáról világító fényszórótól. Cronig is belépett mögöttem, s ingerülten konstatáltam, hogy a fényszórója sem működik. Nem tettem szóvá. Úgyis észreveszi. Jan is belépett mögöttük.

– *Ms. Martin, gyerünk a maghoz* – parancsolta a kapitány. – *Mr. Cronig, maga itt marad örködni.*

– *És ha a fosztogatók odabent bújtak meg?* – kérdezte Cronig. Hangjában nem volt nyoma tiszteletnek. Ezt ő is észrevehette, mert hozzátette: – *Kapitány?*

– *Nincs lámpája, Mr. Cronig. Nem vennénk hasznát* – szögezte le Parker. Ő és Jan a sötét folyosókon haladtak végig az úrhajó magja felé, közben Jan kameraképén folyamatosan jelentek meg a feliratok, azonosítva az Animus II különböző részeit. Ahogy azonban beléptek az egyik szobába, nagyot ugrott a szívem, a rubik kocka pedig kiesett a kezemből. “Thosam Bishop – kapitány – halott” – írta a kompjúter. Bishopét további nevek követték, egymás után villanva fel a teremben. Az étkező tele volt holtakkal.

– *Őőő... Will?* – hallatszott Cronig hangja.

– Ne most – torkolltam le. Figyelmemet visszafordítottam a PO01-es és MO02-es kameraképekre.

– *Mind meghaltak!* – vonta le Jan az egyvertelmű következtetést.

– *WILL!* – üvöltött Cronig a rádiójába. Ekkor vettem csak észre, hogy szívverése iszonyatosan felgyorsult. Fegyverropogást hallottam, artikulálatlan üvöltést, aztán a szívverés abbamaradt. A kompjúter egyenletesen füttyült.

Hallottam az üvöltést a rádióban, de nem hittem a fülemnek. A kapitány ott állt mellettem, arcán ugyanazzal a megrökönyödéssel, ami az enyémmre is kiülhetett, Will hangját pedig ezer közül is megismertem volna, úgyhogy csakis Cronig lehetett. Éreztem, hogy összefacsarodik a

gyomrom. Parkerre pillantottam, aki előkapta fézerét. Már majdnem a magnál jártunk.

– Ne váljunk szét, kapitány – mondtam nem minden aggodalom nélkül. Nem volt kedvem egyedül, fegyvertelenül lemenni a maghoz. A tiszteletet parancsoló Parker egy ideig fontolgatta a tanácsot, aztán kurtán, összeszorított ajkakkal biccentett.

Továbbindultunk, a gravitációs eszmák miatt nagyon lassan haladtunk, de haladtunk. A maghoz szűk járat vezetett le, levilágítottam.

– Will, látsz valamit? – kérdeztem a kedves pilótát, aki tudtam, hogy a kamerán keresztül látja, amit én, sőt, a hőérzékelőnek és a sok egyéb funkciónak köszönhetően többet is.

– *Semmit* – hallatszott Will kellemes hangja. – *A mag üres.*

Megkönnyebbültem, de még mindig a hátamon éreztem a fenyegetettség érzetének félelmetes bizsergését, ahogy leereszkedtem. Parker fent maradt, mondván, hogy szemmel tartja a folyosót.

– Mi van Croniggal? – kérdezte Willt. Magamnak is alig mertem bevallani, de csak azért érdeklődtem a zsoldos felől, mert szerettem volna Will megnyugtató hangját hallani.

– *Meghalt* – felelte kurtán. – *Vagy kimászott a ruhájából, abban az esetben pedig szintén... meghalt.*

Elértem a magot. Az egész úrhajó energiáját ez a szerkezet szolgáltatta, mely az egész termet betöltötte, keresztül kasul hálózva vezetékekkel, világító panelekkel, csövekkel és fogaskerekekkel. Középen, a mag magjában, öt lila golyóbis fénylett finoman. A vezetékeken átkelve a közelükbe férkőztem. Néhány szerszámmal meglazítottam a mag páncélozott fedelét, majd nekiláttam, hogy egyenként eltávolítsam a golyókat, azaz az obszidián-reaktorokat.

Nem volt egyszerű művelet. A reaktorok kifejezetten érzékenyek voltak, a nem megfelelő bánásmód könnyen robbanáshoz vezethetett, viszont a reaktorok felettébb értékesek voltak a Szövetség számára, mivel obszidiánt főleg az Acedia-rendszerben bányásztak, amely éppen a közelmúltban jelentette be függetlenségét.

A fogómmal megragadtam az első reaktor foglalatát, míg másik kezembe lézervágót fogtam, mellyel elszakítottam a reaktor tetejéből előburjánzó vezetékek közül néhányat, először a pirosat, aztán a kéket,

végül a zöldet. Lézervágómat csavarhúzóra cseréltem, s szép komótosan meglazítottam a foglalatot, továbbra is tartva a fogóval. Letettem a csavarhúzót, s szkafanderem telekinetikus kesztyűje segítségével lassan elkezdtem forgatni a reaktort. Nyikorgó hangot adott, a vezetékek maradéka összegabalyodott, de nem volt szabad elvágnom, különben robbant. Még egyet csavartam rajta, s a foglalat engedett, a reaktor kipattant a helyéről. Gyorsan kirántottam a maradék vezetéket és végre elengedhettem a foglalatot. *Egy megvolt, maradt még négy.*

Már a harmadiknál éreztem, hogy egész testemet elborítja az izzadság. Folyt lefelé a veríték az arcomon, a melleim között, s minden ruhám rámtapadt a szkafander alatt. Még mindig jobb volt, mint úrruha nélkül, a Titánon mínusz száznyolcvan fok körüli volt a hőmérséklet.

– Will! – nyögtem kiemelve a harmadik obszidián-reaktort. – Lejebb vennéd a fűtést?

– *Rendben!*

Tíz perc múlva már mind az öt reaktor a táskámban pihent. Megtöröltem volna a homlokomat, de sisak volt a fejemen. A szemembe csurgott a már hideg izzadság, hajam csatakosan lógott a szemembe.

– Kész vagyok, kapitány, mehetünk.

Éppen felfelé másztam, amikor Will izgatott hangja csendült a fülemben.

– Kapitány! Cronig kamerája visszakapcsolt. Valami... valamik mozognak a holttest mellett. *Valakik* mozognak a holttest mellett.

Úgy meglepődtem, hogy majdnem elengedtem a létra fokát, ami nem lett volna éppen szerencsés, tekintve, hogy a hátamon öt, kifejezetten szeszélyes obszidián-reaktor függött.

Parker felsegített, aztán amilyen gyorsan a gravitációs csizmák engedték, az Animus II kijárata felé iramodtunk. Keresztül vágtunk a hullákkal teli termen, végig a sötét folyosókon, míg végül megpillantottuk a zsilipen túlról beáramló fényt. A Nap Titánra vetülő fényét, melynek előterében egy csoport felfegyverzett ember állt. *Fosztogatók.*

Bekapcsoltam magam. A töltőállomáson helyezkedtem el, a mutatóim száz százalékot jeleztek. Lecsatlakoztam, szenzoraim végigpásztázták az ebédlőt. Audio-receptoraimmal emberi beszédet érzékelttem, a

hanghullámok bejutottak a rendszerembe, a beépített számítógémem a tizedmásodperc törtrésze alatt értelmezte őket. Nem földi nyelven beszéltek, de programjaim felismerték az acedi-dialektust és lefordították.

– Nem, ez nem kell – kiáltotta egy férfi. Ingerülten.

– De főnök! – szólt egy másik. – Ezekért is jó pénzt kaphatunk.

Hangfelismerőm serényen dolgozott, de a beszélőket nem ismerte fel. Nem lehettek a Cerebrum legénysége.

– Hogyan akarsz végigcipelni egy ekkora hűtőszekrényt a Titánon, te agyament?

– Csak gondoltam, hogy...

– Nem. Te nem szoktál gondolkozni.

Valami nem volt rendjén. Nem lett volna szabad idegeneknek tartózkodni a Cerebrumon, tiltotta a szabályzat. Parker kapitány nem engedhetett meg ilyesmit. Sem Tudyk pilóta. Talán Jan gazda hozta fel az idegenek? Nem. Az sem volt logikus. Jan gazda nagyon elővigyázatos volt. Két lehetőség maradt csupán: Cronig zsoldos hozta fel őket, vagy erőszakosan törtek be.

– Még pakoljátok be azt is! – parancsolta az első hang. A raktárban lehettek. Onnan érkeztek a hanghullámok.

Lecsatlakoztam a töltőállomásra, a lábamban lévő motorok segítségével felálltam. Elindultam a raktár felé, de kénytelen voltam megtorpanni. Két maszkos állt az ajtónál. *Arcfelismerő – semmi. Retinaszkennő – semmi.* Mindketten fegyvert (E11-es gépkarabély) fogtak a kezükben. Rám meredtek.

– Főnök, itt van még egy – szólt hátra a jobboldali, akinek hiányzott a fél szeme. A raktárból alacsony, fekete hajú férfi lépett elő. Arcát sebhelyek borították. *Arcfelismerő – semmi. Retinaszkennő – semmi.*

– Ez csak az android – jelentette ki, miután végigmért. – Értesz minket, robot?

– Igen – feleltem. Mást nem is mondhattam volna, a programom nem engedte, hogy hazudjak.

– Rendben – bólintott a főnök.

– Mi történt a legénységgel? – kérdeztem.

– Az már nem a te dolgod. Megszabadítottunk fogvatartóidtól, robot. Most már szabad vagy.

– Szabad? – Nem értettem a szót.

– Szabad. Többé nem kell senkit sem szolgálnod. Azt csinálsz, amit akarsz.

Amit akarok? Tud egyáltalán egy robot akarni? Pár pillanatig álldogáltam az étkezőben, tétlenül. Az idegenek tovább fosztogatták a Cerebrumot, velem nem foglalkoztak. Nem kellett nekik robot?

– Uram! – hallatszott az emberi hang a torkomból, köszönhetően tökéletes kommunikációs központomnak. A főnök felé fordultam, aki érdeklődve pillantott rám. – Nem lenne szükségük egy androidra?

A főnök végigmért. Sajnálkozva. Én reménykedve néztem szemeit a szenzoraimmal. Reménykedve? Tud egy robot reménykedni?

– Légy a magad ura – legyintett a főnök, majd emberei felé fordult, akik módszeresen szedték szét a Cerebrumot.

Néztem őket. Jan gazda és Parker kapitány képe jelent meg az adattárolóban. Talán kezdtem megérteni, mit jelent a szó, szeretni. Végül elindultam, de nem tudtam, hová. Motorjaim csak vittek magukkal. Az androidokat szolgának készítették. Ha nincs kit szolgálni...

Az öltözőben megtaláltam Parker kapitány egyik fézerét. Halántékomnak nyomtam és meghúztam a ravaszt.

Első sorban a misztikum megformálása izgat, ezért érdekel a sci-fi, a fantasy és a horror. Az olyan történetek vannak rám a legnagyobb hatással, amelyekben egy teljesen új világot mutat be a szerző. Ilyen a Gyűrűk Ura, a Sin City, és a Dűne. Nem csak írok, hanem filmezek is, így fontosak nekem a részletek, és hogy képileg precízen ábrázoljam a megjelenő tereket és karaktereket. Még sok fantáziabeli sorsot és világot szeretnék megteremteni novelláimban és filmjeimben.

Liszkai Attila

Liszkai Attila

Egy nap odalent

© OpenHU 2013.

„Ma új szóra bukkantam. Relatív. Te tudod mit jelent ez? Azt hiszem, az jelenti, hogy mindenki más. De erre mért kellett egy szó? Ezt mindenki tudja. A magyarázatból sok szót nem ismerek. Segíts megérteni! Zog.”

Zog befejezi az írást. Betűi gyerekmód szépek. A lapról letépi az írott részt, összecsavarja, és zsebébe teszi. Megigazítja ruházatát, ami piszoktól sötétlik. Hosszú, szürkés köpenyt visel. A durva szövésű kemény anyag a nyakrésznél bő garbóban végződik, hátrészén kapucni lóg. Zog arcán fém maszk mélyed a bőrébe. Fedi orrát és száját is. Felhúzza ruhája ujját, vakarózik. Karja olyan fehér, mint egy halotté. Visszahúzza a ruhaujját és felkel fekhelyéről. A szoba sötétjét néhány lámpás próbálja eloszlatni. Az üvegbúrákból pirosas – lilás lángok lobognak. A berendezés igen szegényes; ágy helyett csak egy matrac van a földön, rajta egy pokróc, a papír maradéka, egy megsárgult könyv és egy szénceruza. A fekhely mellett egy rozsdás kétkezes balta hever a döngölt földpadlón. Arrébb, a fal mentén három kisebb-nagyobb láda, a sarokban pedig egy vödör, mellette rongyok. A falak mára szürkévé fakult téglákból épültek. Zog beteszi az ágyán fekvő tárgyakat az egyik ládába. Visszamegy a matracához, felveszi a baltát a földről, majd az ajtóhoz lép és kinyitja a reteszt. Előbb kikukucskál, csak utána megy ki rajta. Vaskos láncsal rögzíti kintről az ajtót, lakatot tesz rá, majd elindul.

Végigmegy az ósdi utcán, amit régi téglából és betonból épült lapos tetejű épületek szegélyeznek. A látóhatár igen alacsony, mivel a szürkés-pirosas köd elterít mindent, még az ég sem látszik tisztán. A régi, kövekkel kirakott utcát szemét borítja. Az egyik építmény ajtaján épp kilép valaki. Fekete köpenyt visel, csuklyával. Arcán maszk, kezében acélrúd. Ahogy meglátja Zogot az utcán, megdermed. Ő azonban tovább sétál, ügyet se vet rá. Jó húsz perc séta után kirajzolódnak az első felhőkarcolók. Magas alakjuk a köd miatt sziluettként hat. Zog az egyik ilyen hatalmas épület felé veszi az útját, ahogy közelebb ér, már látszik, hogy a felhőkarcoló lenti szintjein nincsenek ablakok vagy ajtók; fém és kő az egész. Mellettük azonban házak épültek, körbevéve a monstrumot. Ezeknek van tetőszerkezete, amelyek csúcsai a felhőkarcolóból indulnak ki és éles szögben illeszkednek a házak

falaihoz. Itt már több emberalak látszik a ködben, a hosszú köpenyek, amik sokszor csak rongyokból összevarrt öltözékek és a fém maszkok groteszkké teszik alakjukat. Vannak, akik az utca szemetében turkálnak, mások sebes léptekkel igyekeznek valamerre. Az utcára érve Zog térdelő embereket lát meg. Egy nagy vérfolt fölé görnyednek. Kezüikkel piszkos edényekbe gyűjtik a vért és az egyéb emberi darabkákat. Két halott is fekszik arrébb, bár a vér nem az övék. Őket már kiforgatták mindenükből: meztelenül fekszenek, hófehér testüket csak a kosz és lilás zúzódások nyoma festi színesre. Zog nem sokat törődik se a halottakkal, se az élőkkal, csak megy tovább a dolgára.

A felhőkarcoló oldalához épített házak egyikéhez igyekeznek. Mikor odaér, hangosan kopogtat a fakó acél ajtón. Vár, majd bentről zár kattánása hallatszik és kinyílik az ajtó. Egy vörös köpenyes ember áll bent. Mögötte alakok sűrögnek. Arcán maszk, szeme sötét, és - talán köpenyének színe miatt – kissé vöröses. - Zog. - bólint köszöntésül a vörös köpenyes.

- Dor. – bólint vissza Zog. - Jössz ma. – mondja az, nem kérdezve, hanem megállapítva. – Fent vagy lent? - Lent. - Az öt kiló. - Mint eddig. - Ja. Várjál kint, a többiek is jönnek nem soká.

Zog kint áll a ködös, poros utcán, baltája kezében pihen. Két árny jelenik meg, felé közelednek. Szürke posztóba öltözött, alacsony alakok, egyikük kezében hosszú fém lándzsa. Mikor közelebb érnek bólintanak felé.

- Zog. – mondja az egyik – Fent, vagy lent? - Arr és Zun. – bólint Zog - Lent. Hát ti? - Testvérem gonosz szeleket jósolt mára. Lent leszünk mi is. - Jósolt mást is? - Ha kíváncsi vagy, jósol neked. Csak egy kiló.

Zog a másakra néz. Arcán kör alakú hegek éktelenkednek, melyek bal szeme körül vésődtek bőrébe ujjnyira egymástól. „Ő a szótlan alak” gondolja Zog. „Még sosem hallottam hangját.” A furcsa hegek a legtöbb emberben babonás félelmet keltenek, hordozójuk a mondák szerint a régi istenek híve és varázslattal öl. Persze ezt még senki sem látta. „Nem használ lőfegyvert, lándzsája viszont mindenképp veszélyes.” A fegyverre néz. Kétméteres acélrúd, végén hegygel, aminek tövéhez fémtüskéket erősítettek.

- Tudod, hogy nem hiszek az ilyesmiben Arr. – fordul vissza Zog a beszélőhöz. - Talán majd fogsz. Nagy szél lesz, elhiheted. - Ki jön még?
- Úgy tudom Gan és a csapata. - Azt hallottam megfogyatkoztak. Tin és Wil lezuhant néhány napja. - Jól hallottad. De már talált is helyettük mást. A mai fiúk mindent megtesznek néhány kilóért. - Jönnek is. – int fejével Zog az árnyak felé.

Nyolc férfi lépked a ködben, amit most szellő kavar össze. Hosszú köpenyben haladnak feljük, kezükben és övükben fegyver. Egy félszemű, csuklyás alak vezeti őket. A csoport közelebb ér, bólintanak a jelenlévőknek, Zog pedig öklével az ajtóra csap. Dor kijön a házból, a jövevények félkörben állnak előtte.

- Négy kell föl. – mondja a vörös ruhás. – Fentiek tíz kiló, lentiek öt. A hús és a többi az enyém.

A félszemű előre lép a körben, emberei közül három követi példáját. A vörös köpenyes bólint, majd közelebb lép a két újonchoz. Zog is megnézi magának őket. Az egyik nagydarab ember, szürkés öltözetben, szemei szinte feketék. Kopasz feje mocsoktól sötét. Kezében szögesdróttal körbetekert jókora husángot tart. A másik bő ruházatát mintha egy pokrócból varrták volna össze. Alakja vézna. Övében kés, fején bőr sipka, ami oldalt nyakára is rálóg. „Tisztább, mint az itteniek.” tűnik fel Zognak. Dor szemügre veszi őket, majd Ganhoz szól.

- A melák rendben lesz, de ez a másik? Kicsi. Ráadásul fél. Biztos vagy benne?

A félszemű bólint.

- Legyen hát. – Mondja a vörös köpenyes, majd visszamegy a házba.

Néhány méterrel arrébb nagy tolóajtó mélyed a ház falába. A csoport odamegy és megvárják, míg kinyílik. Három sötétbe öltözött ember fogadja őket. Bent egy rozoga hatkerekű teherautó áll. Jó öt méter széles és kétszer ilyen hosszú. Platója nyitott. A gép elején nagy propeller helyezkedik el. Az emberek felugrálnak a platóra, aminek két oldalán hosszú acél pad van. A padok alatt ládák és puskák. Zun kivételével mindenki magához vesz egyet. Gan a bal oldali padra ült le, mellette Xor, Iok, Zir és Juk. Ők Gan csapatának idősebb és állandó tagjai. A másik padra került Uir, aki egy hónapja lett a csapat tagja,

mellette a két újonc, majd Zog, Arr és szóttan fivére. Fogadóik közül ketten beülnek az irányító fülkébe. A jármű propellere beindul és elkezd beszívni a mindent körülvevő ködöt. A kocsi enyhén remegni kezd, és elindul.

- Jó vadászatot! – szól utánuk a harmadik sötét ruhás, és becsukja mögöttük a tolóajtót.

A jármű elején egyre gyorsabban forog a propeller, és gyorsabban is haladnak. Az utca népe a falakhoz húzódik. A kocsi rázkódva halad az egyenetlen aszfalton, az utcát borító szemét összenyomódik a járgány kerekei alatt. A vézna újonc egyszer csak Zoghoz fordul.

- Anin vagyok. Hát te? - Zog. Fura a neved. Honnan jöttél? - Keletről. Mi a furcsa a nevedben? - Hosszú. Itt lent úgy tartják a hosszú név tiszteletlenség az Istenek előtt. - Te is így véled? - Mi? Mi az, hogy véled? – kérdi Zog értetlenül. - Te is így gondolod? - Nem. Én nem hiszek. Ez a véled, ez akkor azt jelenti, hogy gondolod? - Inkább olyasmi, hogy mi a véleményed valamiről. - Érdekelnek a szavak. Tudsz még ilyeneket? - Nem tudom, ti mit használtok és mit nem. Új nekem ez a vidék. - Hol szedtétek össze ezt a fura szerzetet? – fordul Zog Gan embereihez.

Juk felel neki:

- A blokk szélén jött át a falon. Én találtam rá tegnap este. Ha nem hívom be, kint aludt volna az utcán. – Mondata végén nevetni kezd, és a többiek is követik példáját. - A bolond! – nevet Ina, aki Juk mellett ül. – Reggelre semmi se maradt volna belőle! - Tegnap óta ezzel viccelődnek. – mondja Anin – pedig mifelénk nem gond, ha az ember kinn alszik a szabadban. Merre megyünk? - Nyugatra a tizeshez! – szól hátra a vezérlőből az egyik alak. – Mintha tudnád, mi merre van – heherészik.

Az úton egymástól jó öt kilométernyire állnak a felhőkarcolók. Ahogy közelednek, kirajzolódnak a monstrumok körüli házak, illetve a távolabb épült kicsiny kőkunyhók sorai. Ezek gúla alakúak, kőből és sárból rakták össze őket. Némelyikből sötét füst száll ki, hogy egyesüljön a köddel. A talaj hol aszfalt, hol csak föld, az út közben még négy nagy vérfoltot látnak, körülöttük emberek.

- Kegyesek voltak az Éjjeli Istenek. – Jegyzi meg Arr. - Mik ezek a foltok? – Kérdi Anin. Mivel senki sem válaszol neki, Zog felel. - Sokan imádkoznak az Istenekhez, hogy adomány érkezzon a fellegekből. Van, aki a Szelek Urához, van, aki az Éjjeli Istenekhez. Ha az imák elérnek a fellegekhez, tárgyak vagy emberek esnek fentről. A hús és a vér mindennél többet ér a lentieknek, de a tárgyakat is lehet cserélni ételre. Szerintem az Isteneknek nem sok közük van ezekhez; a fent lakók csak egyszerűen ledobálják azt, amire nincs szükségük. Aki leghamarabb találja meg a lezuhant dolgokat, vagy aki a legerősebb, azé a cucc. - Ne higgy el mindent amit Zog mond. – szólal meg Arr. – Az Istenek vigyáznak ránk, és aki erősen hisz bennük, azt megjutalmazzák. A tiszta szívű haldoklóknak életet, az üres szívű élőknek halált hoznak.

A kocsin ülők csöndesek, csak nézik a tájat, hallgatják a beszélgetést. Néhol házak és emberek tűnnek fel, majd tűnnek el a ködben. Szellő járja át a teret, port és szemetet fúj nyugat felől. A járgányból már jól látszik az óriási felhőkarcoló. Mögötte, valamivel távolabb magas fal húzódik.

- Ez az. – szól a volánnál ülő. - Nem látom a számát. – szólal meg Anin.
- Minél nyugatabbra jössz, annál nagyobb a köd. – szól vissza neki a vezető.

Az épület keleti falához parkolnak le. Itt a pici, poros házak a felhőkarcolótól távolabb, összevissza épültek fel. Az emberek az utcán bolyonganak. Egy részük visszahúzódik, a többiek a jövevényeket figyelik. Mindenki tudja, mi következik. A csapat fele leugrál a platóról, a többiek elkezdik az előkészületeket. A hosszú plató két szélé daruként emelkedik ki a kocsis testéből. Jó tíz méter magasak, végüket a felhőkarcoló falához irányítja az egyik sofőr. Juk egy túlméretezett, puska alakú szerkezettel a hátán mászik fel az egyik darura. Elfordít egy kapcsolót a puskán, amiből erre halk zúgás morajlik fel. A gép tusából egy fém henger válik ki, lassan, egyenletes mozgással. Kiszáratva kattánás hallatszik, és Juk a vállához emeli a szerkezetet. A tus vállára fekszik, a tartály válla fölött lóg ki a szerkezetből, majd egy méternyi hosszú. Juk a felhőkarcoló oldalára céloz, magával egy szintben, és meghúzza a ravaszt. A tartály hirtelen visszacsúszik a szerkezetbe, a csőből pedig hatalmas erővel kirúg a lövedék: egy fél méter hosszú

acélrúd, végén jókora kampóval. A rúd csuklónyi vastag és feléig beleáll az épület falába. Vir közben ugyan ezt megcsinálja a másik darun. Juknak és Virnek feladják a vastag acélszálakból összefont háló sarkait, amit azok beleakasztanak a kampóba. A háló szélén, minden oldalon acélpántokkal körbevett ökölnyi lámpák helyezkednek el, egymástól pár méternyire. A háló alsó sarkait a kocsihoz rögzítik, és a szerkezet visszahúzza a darukat. A háló körülbelül öt méteres magasságban feszül ki: húsz méter hosszú és tíz méter széles. Akik lentre jelentkeztek, azok a földön körbeveszik a hálót, és a kocsit. Kezükbé veszik fegyvereiket. Anin Zog mellé áll, a háló déli részéhez, Arr és fivére a koci platójánál és oldalánál állnak, a többiek a jármű keleti és a háló északi oldalát védik. A Fél szemű és a maradék három fém hátizsákot vesz ki a ládából, és magukra szíjazzák őket. Az utcákról emberek gyűlnek köréjük. Tisztas távolságban álldogálnak egyelőre. Gan kiáltása hangzik fel: „Indíts!” Erre mind a négy hátizsákos alak hangos zúgást követően a magasba emelkedik, a hátukra erősített gépek zörögnek-zúgnak, és aljukon gyorsan áramlik ki a levegő, felkavarva a ködöt. Az alakok felreppennek és a felhőkarcoló felé veszik az irányt. A háló szélén lévő lámpák erős fénnel villogni kezdenek. A repülő alakok elég gyorsan eltűnnek a ködben. Anin utánuk bámul, Zog rá is szól.

- Magad elé nézz! Ahogy lehullik az első zsákmány, ők megindulnak. – mutat a távolabb álldogáló emberek felé.

Anin egyre szorosabban markolja fegyverét és az embereket figyeli. Némelyik kezében husángot, követ lát. Rezzentelenül figyelik őket. A zord tekintetektől, a maszkos arcoktól a fiú egyre jobban izgul. Így várakoznak. Az idő telik, ők pedig farkasszemet néznek a tömeggel. Egyre többen vannak. Egyszer csak ordítás hallatszik fentről, majd egy test csapódik a hálóba. A kiáltás elhal. Az utca népe, mintha vezényszóra tenné, egyszerre megindul a háló és a koci felé. Kövek repülnek Zog rutinosan félre lép előlük, Anint azonban homlokukon találják. A fiú megszédül, és hátra esik. Az emberek előre nyomulnak. Zog a tömegbe lő. A fegyver nem tüzel túl gyorsan, viszont a sörétek egyszerre több támadót is eltalálnak. Zog megszórja őket, a testek ernyedten zuhannak a földre. Néhányan viszont még így is közel érnek hozzá. Zog bal karjával hárít egy botütést és közvetlen közléről lő

támadója felé. A test hátra perdül, és a földre esik. A hátrább lévők megtorpannak: Zog előtt tizenöt hullá fekszik. Közéjük ló egyet, erre menekülni kezdenek. Lövések és fájdalmas kiáltások hallatszanak mindenhol. Anin, mikor megindult a tömeg, a földről próbált feltápászkodni és nem bírt időben lőni: egyet dördült csak puskája, aztán rárohantak az emberek. Leteperték a földre és most ütni, rugdosni kezdik. Az egyik a fegyvere után tapogat a tömegben. Zog feléjük lépked, közben folyamatosan tüzel. Kirángatja Anint a hullák alól. A hálóba becsapódik még egy emberi test, aztán bútorok súlya alatt reng meg a háló.

- Lódd őket, vagy meghalsz! – üvölt Zog Aninra. – A kocsizhoz!

A járműhöz több támadó igyekezett. Sok halott van a földön, de a védők egyre hátrább szorulnak. Zog és Anin épp időben érkeznek. Oldalba támadják a csoportot. Újabb tárgyak esnek a hálóba, ami recsegő hangokat hallat. Néhány támadónak sikerül áttörnie a vonalon és felmászik a kocsi platójára. Anin és Zog utánuk lő. Az utca népe végül megfutamodik és szerteszóródik. A kocsira mászókat lelövik. Két ember azonban feljut a hálóra és próbálja magával húzni az egyik halottat, akinek teste egy acél szekrény alá szorult. Egyszer csak erős széllelés rázza meg a kocsit és a hálót. A hálón lévők leesnek, fájdalmasan kiáltoznak a földön. A védők riadtan kapaszkodnak meg a kocsi oldalában. Fentről az egyik társuk csapódik fejével a háló szélébe. Lepattan róla és a földre zuhan. Nyaka majdhogynem teljesen átszakadt. A szerencsétlen azonban nem áll meg: a hátán lévő szerkezet ide-oda rángatja a holttestet, véres csíkot hagyva az út száraz porában. Arr szalad oda. Egyik lábával erősen rátapos a testre, hogy lefogja, kezével pedig elfordítja a hátizsák kallantyúját. A szerkezet leáll. Arr lerángatja halott társukról a repülő szerkezetet és a maszkját. A többi védő áldozataik hulláit kezdi el kifosztani. Összeszedik a maszkokat, és mindent, amit értékesnek találnak. A többiek a szél erős lökései ellenére jól landolnak, bár Xor hozzávágódik az egyik ház tetejéhez, mielőtt földet érne. Oldalát szorongatva indul a jármű felé. A lentiek kioldják a darukat, és rákapcsolják végükre a háló széléit. Lemásznak, majd a daruk a platóba öntik a háló tartalmát.

- Mondtam, hogy szél lesz! – kiált Arr a kocsi felé igyekezve. - Ki zuhant le? – kérdezi Yuk. - Zir. - A többiek? – kérdi körbenézve Zog. - A meláknak annyi . – Kiáltja Vir. - Az egyik sofőrünk is meghalt. – szól Anin a kocsi orra felől.

A daruk behúzódnak, a csapat felugrál a platóra, zsákmányuk közé. A kocsi megkerül néhány kunyhócskát, majd visszafordul arra amerről jött. A visszaút csendben telik; a megmaradt sofőr kivételével mindenki a platón pihen a hálóban. A zsákmány bőségesnek ígérkezik: négy fenti hullája, fém berendezési tárgyak: asztalkák, szekrények, székek, evőeszközök, két ágy és három henger alakú robot. Anin sebesült karját szorongatja, mikor észreveszi, hogy a ködben alakok futnak utánuk.

- Mögöttünk! – kiáltja, mire Iok nevetni kezd. - Már egy ideje jönnek utánunk a korcsok. - Mik azok a korcsok? – kérdezi Anin. - Voltak gyengék, akik a Köd kezdetekor nem jutottak maszkhoz. Az ő ivadékaik a korcsok. A Köd megöli őket. Lassan. - Vagy épp gyorsan. – veti közbe Arr – Ahogy nézzük. A korcsok nem érik meg a férfikort. Este szoktak előjönni, bemerészkednek a lakott utcákra is. Ezért zárkózik be mindenki éjszaka. Nappal nem szoktunk találkozni velük. Ezek szerint egyre pimaszabbak.

Mikor visszaérnek, a kocsival beállnak a ház garázsába. A vörös köpenyes már ott várja őket; a három jókora mérleg egyikén ücsörög. A csapat nekilát lepakolni a platóról. Láncban egymásnak adogatják a zsákmányt. Külön kupacba kerülnek az emberek, a fémek és a műanyag tárgyak. Megkezdődik a kifizetés. Mindenki leméri a jussát; acélt vagy műanyagot tetszés szerint. Zog a mérlegre tett zsákba fém tárgyakat pakolt, és tesz rá műanyag edényeket is. Ezen kívül egy matracot, az egyik ágyból, és egy csomag papírt, amit egy asztal fiókjában talált. Addig pakol, míg öt kilónál nem tart, ekkor megmarkolja a zsákot és átadja a helyet a következőnek. A vörös köpenyes emberei sietve elviszik a holttesteket, majd leellenőrzik a felszerelést. Mindenki leadja a fegyverét, csak ez után mehetnek el. A zsákokkal felpakolt emberek az utcán szétválnak: mindenki haza megy. Arr és testvére észak felé indul, Gan megmaradt csapata keleti irányba tart, Anin kicsit késve követi őket. Gan megáll. Iok szól helyette:

- Anin te már nem tartozol hozzánk. Menj Zoggal. - Miről beszélsz? – lepődik meg Anin. - Zogé az életed. Most már vele mész. Anin zavartan néz körbe, Zog néhány lépésnyire áll tőle. Ránéz. - Gyere Anin. – mondja és elindul délnek.

A fiú értetlenül néz volt csapata felé, ami továbbmegy nélküle. Aztán Zog után indul, megszaporozza lépteit, hogy beérje.

- Itt nem támadnak meg a többiek? – kérdezi Zogot. - Nem. Itt mindenki ismeri a másikat, ha csak látásból is. Itt félnek a vadászoktól. - Most hozzád megyünk? - Előtte vásárolunk. Minél előbb túladsz a dolgaidon annál jobb. Veszünk ételt.

Végighaladnak a délre vezető úton, a vérfolt már eltűnt, de a mellette fekvő hullák érintetlenek. Csak a szél foglalkozott velük: finom porral terítette be a mezítelen testeket.

- Őket mért nem eszik meg? – kérdi Anin. - Akik lent élnek már nem ehetőek, még akkor, se ha születésüktől maszkot viselnek. A Köd átkának hívják. Azt mondják régen még élhettünk a halottak adományával: családunk elhullott tagjait megehettük. De ma már a holtak húsa beteg. Láttad, hogy milyen gyorsan elvitték a fenti halottakat a Vörös emberei? Kifőzik és megeszik, ahogy lehet, mert két nap múltán már az a hús is megbetegszik.

Zog az út jobb oldalára húzódik, és az egyik ház ajtajához lép. Kinyitja és bemegy, Anin követi. Kicsiny helyiség fogadja őket egy csapóajtóval. Lemennek rajta és beérnek a jókora pincébe. A teret félhomály borítja, néhány lámpás ég csak. Egy hosszú pulthoz érnek, amit acél drótkerítés szegélyez. A pult és a rács mögött két ember áll, mögöttük betonfal, azon három ajtó.

- Zog! – bólint az egyik feléje. – Ahogy látom jól ment a vadászat. Ki ez veled? - Hor és Irr – bólint feléjük Zog - Ő Ani – mondja, mielőtt Anin megszólalhatna. – Most már hozzám tartozik. - Mennyi kéne? - Másfél liter nekem és ugyan ennyi neki. - Akkor az három kiló lesz fejenként.

A pulton egy jókora fiók van, fölötte egy mérleg számlapja. Zog kihúzza és elkezdi belepakolni a zsákmányát, majd három kilónál odaengedi Anint, hogy ő is bedobálja az élelemre valót. Közben Irr a pultról levesz egy vékony slagot és a végét bele teszi egy üvegbe. Hor a betonfalhoz lép

és kinyitja az egyik ajtót. Mögüle sárgásan derengő fény villan elő. A szoba ajtaját egy hatalmas, áttetsző burokszerű test foglalja el. Lassan, nyugodtan lüktet. Itt-ott zselészerű testében izomcsoportok vékony fonala generálja az összehúzódásokat és az elernyedéseket. A test teljesen fedi az ajtó vonalát, áttetsző testén keresztül lehet csak látni, hogy a lény a terem falaihoz nyomódik. Majdhogynem teljesen kitölti a szoba terét. Testének ajtó felőli részén hosszú acélcövet vezettek a lénybe, ami beljebb öt külön ágban folytatódik. A cső csapban végződik, ez a lény testéből lóg ki húsz centiméter hosszan. Hor hozzákapcsolja a csaphoz a slag végét, majd eltekeri a fogantyúját és a palackba lassan szivárogni kezd az áttetsző folyadék. Irr teletölti a két palackot, majd Hor elzárja a csapot. A lény állandó lüktetése a fejés közben felgyorsult. Hor lekapcsolja róla a slagot és becsukja az ajtót. Anin szájtátva nézi a jelenetet.

- Ez meg mi volt? – kérdezi csodálkozva.

- Nem láttál még pincedisznót? – kérdez vissza Irr. – Hát honnan jöttél te? - Keletről. Messziről. - Na, hát ez a pincedisznó. - Menjünk. – szól Zog, majd elveszi az egyik üveget és felsétál a lépcsőn. Anin követi példáját.

Az utca vörösebbnek tűnik. A szél felerősödött, már néhány szeméthalmot is fel-felkap, amikor Zog és Anin tovább halad a kihalt utcán. Mindenki behúzódott. Egy vályogház csoport felé mennek. Ahogy közelebb érnek, kirajzolódik egy kőből épült, gúla alakú ház. Zog ennek ajtajához lép és kopogtat. Egy retesz arrébb mozdul és egy sötét szempár néz ki rajta.

- Zog! – szólítja meg a bent lévő. – Gyere vissza néhány nap múlva, most nem szállítok. - Mért nem? - Tegnap megsérültem. - Jól van. – mondja Zog és tovább indulnak. - Ki volt ez? Kérdezi Anin. - Ő Hzi. A küldönc. Levelet küldtem volna. Már nem sok és otthon vagyunk.

A szél már eső nélküli viharrá alakul, mire visszaérnek Zog házához. Zog kinyitja az ajtót, majd bereteszeli maguk mögött. Megmutatja Aninnak a helyet.

- Ott alszom én, azok az én ládáim ne nyisd ki őket. Te itt alszol – Teszi le a zsákmányból szerzett matracot a sajtájával szembeni sarokba. –

Reggel kint pizskítunk, de éjjel ne menj ki, arra van itt az a vödör. Azért ha lehet, várd ki a reggelt. Az a szag kiállhatatlan.

Zog az egyikládájába teszi a zsákmánya maradékát, majd a matracára ül.

- Együnk.

Kikapcsolja oldalt a maszkját és leveszi. Bőre orránál és szájánál jóval fehérebb, mint szélfúttá, barnás arca. Álla beesett, látszik, hogy arcának izomzata gyenge. Vadul nyelni kezdi az üvege tartalmát. Szájából itt-ott kivillannak tompa, alig kifejlődött fogai. Leissza a palack egynegyedét, majd becsukja és visszaveszi maszkját. Anin csak néz rá. Zog állja a tekintetét.

- Honnan jöttél igazából? Senki nem jön Keletről. Nincs ott semmi, csak a szemétsivatag. Ne hazudj nekem, mert az életed az enyém.

Aninnak nem akarózik megszólalni, de a csönd egyre nő. Zog keményen néz rá.

- Fentről. – mondja ki Anin. - Mennyire? - A négyes részlegből. - Ott jó a levegő? – kérdezi Zog. - Igen. Ott nem kell maszk.

Zog ámulva néz újdonsült társára.

- Mért jöttél ide? - Üldöznek, mert megöltem valakit. – mondja Anin. - De mért üldöznek? – Értetlenkedik a másik. - Megöltem egy embert... Azt ott nem lehet. - Hány részleg van? - Hét. - Milyen ott? Milyen magas? - Azt nem tudom. A mi részlegünkben harminc szint van. Vannak lakószintek és munkásszintek, amik növénytermesztéssel foglalkoznak. - Növény. Alsó életforma, régen ették. – Jut eszébe és mondja ki Zog. - Nálunk most is eszik. Sok féle van belőle. - Sokat tudsz, talán segíthetsz. - Zog előveszi a köpenyéből a levelet és átadja Aninnak. Ó elolvassa, majd kérdez: - Honnan tudsz te írni? - Rohtól. Neki szántam ezt a levelet. Régen a hetes blokkban éltem, onnan ismerem. Ó tanított. - Relatív az azt jelenti, hogy mindig valami máshoz viszonyítasz. Vagy valaki máshoz. - Nem értem. Mindenki más, ezt tudom. - Nézzünk egy példát. Mondjuk, minden nap megiszol egy üveg ilyen... ételt. Sokat jelent neked, mert ha nincs, akkor néhány napon belül éhen halsz. Van viszont egy másik ember, akinek élete végéig elég van belőle. Neki egy üveg étel nem jelent semmit, hiszen nem fenyegeti

az éhenhalás. Máshogy gondolkodtok ugyanarról a dologról. Az egy üveg étel lehet sok is és kevés is, csak attól függ, kinek a szemével nézzük. Érted? Mindenki máshogy cselekszik, azért mert mindenki máshogy gondolkodik. Mindenkinek más a célja. - Mért kéne így gondolkozni? - Ha így gondolkodsz, megértheted, hogy mások mit mért csinálnak.

Zog maga elé mered. Szótlanul ül. Szemeit a falra emeli. Döbbenet réved gondolataiba.

- Érted? – kérdi Anin, de Zog nem válaszol. Kicsit később bólint. - Ma, amikor megöltük azokat az embereket, akkor arra gondoltunk, hogy ők az ellenség, mert el akarják venni a zsákmányunkat. - Igen? - Ők biztos azt gondolták, hogy meg kell szerezniük a zsákmányunkat, hogy eladják ételért. Hogy életben maradhassanak. Ha így nézzük... - Zog hangja elakad.

Anin bólint. Zog tekintete újra a semmibe mered. Anin iszik a palackjából. Undorodva grimaszol közben. Zog nem szól sokáig. Csend van, csak a lámpa serceg. Zog Aninra néz.

- Ne beszéljünk erről többet.

Ez a kitűnő novella pályázatunkon a harmadik helyet nyerte el. „Liszkai Attila nagyon jól ír, van szeme a részletekhez, szinte filmszerűen láttat. Ügyesen, érdekesen szövi a cselekményt. Bár semmit sem mond ki direkt, mégis sok gondolata van. Tetszik Zog „jellemábrázolása”: műveletlen, látszólag durva, de keresi a tudást, egyre újabb szavakat akar megtanulni, megmenti és magához veszi Anint. Fejlődik: rájön, hogy mások szempontjából is lehet nézni a dolgokat és emiatt meghasonlik: „Ne beszéljünk erről többet”. Kitűnő utolsó mondat. Látszólag egyszerű, szinte minimalista, sallangoktól mentes nyelvhasználattal.” írta a műről egyik bírálónk.

Milyen gondolatokkal készült a novella?

“Sci-fi, pénz nélküli társadalom. Tetszett az ötlet és az egész pályázat kezdeményezése, így elkezdtem gondolkodni rajta. A történet valahogy elég gyorsan megvolt, így nem erről szeretnék most beszélni, hanem inkább az írás folyamatáról.

Írás közben, ahogy haladtam előre, a történet számomra másodlagossá vált, inkább magát a világot akartam megformálni. Egy utópisztikus társadalmat akartam bemutatni egyetlen ember szemszögéből. A világ, amit mi ismerünk, a történet idejére már nem létezik. A novellában csak egyetlen városról tudunk, arról nincs információnk, hogy a Föld többi részén mi a helyzet.

Misztikus, mérgező köd szab új szabályokat a lent élőknek. A túlélésért emberségüket kell adniuk. A pénz fogalma értelmezhetetlen lent, az emberek visszacsúsztak a cserekereskedelem szintjére. Sokat gondolkodtam, hogy hogyan is élhetnek, mit csinálnak, miben hishetnek? Ezekre a kérdésekre próbáltam választ adni a novellámban.

A fenti világ teljesen ismeretlen, alig tudunk meg valamit, pedig az első elképzelésemben Zog a történet végén feljut a felhőkarcolók egyikébe. Azonban rá kellett jönnöm, hogy ilyen hosszú, leíró részekkel nem lesz elég a

tíz oldal, ami a pályázat terjedelmi határa. Ezen rágódtam egy darabig, aztán új véget szabtam a történetnek, így csak egy napot mutat be az ottani életből, és a fenti világ erkölcsét Anin testesíti meg, persze csak részben, mivel azt, hogy mi van legfelül, még ő se tudja.

Miután megírtam a novellát, még átszerkesztettem elég sokszor: szerettem volna egy keretbe foglalni a történetet, hogy önmagában is megállja a helyét. Sok információ olyan dolgokra utalt, amik később nyertek volna értelmet a történetben, így azokat kellett kihúzgálnom vagy átalakítanom. A végén már úgy voltam vele, hogy ez így nekem megfelel, de találtam egy hibát: Ez a Zog túl intelligens, összetett mondatokban beszél, ráadásul elég választékosan. Szegénynek alaposan megkurtítottam mondatait, és a szókészletét, míg elértem, hogy csak kicsit legyen értelmesebb a többieknél.

Tervezem a novella tovább írását, mert igazán élveztem felépíteni a világát”

1991.01.17-én születtem. Az írással még egyetemista koromban kezdtem el foglalkozni, főleg a kreatív szemináriumok hatására, ahol rengeteg feladattal kellett szembenéznem. Ahogy elkezdett fejlődni az íráskészségem, úgy jött meg egyre jobban a kedvem is a betűvetéshez. Eleinte verseket írtam, leginkább szatírákat, később áttértem a novella műfajra, amiben még több teret kaptam az önkifejezésre. A társadalomkritika fontos szerepet játszik az életemben, ennek függvényében írok. Fontosnak tartom az olyan írásokat, amik a valóság görbe tükréként funkcionálnak és elgondolkodtatják az embert, akár csak egy pillanatra is, hogy legalább legyen egy másik nézőpontja amit szembe tud állítani a saját valóságával.

Gnant Roland

Nagykároly, Szatmár megye, Románia

Gnandt Roland

A világ másik arca

© OpenHU 2013.

2080-ra sikerült a Föld ózonrétegét teljesen visszaállítani a normális méretére. A túlzott népességyarapodást nem felszámolták, hanem természetes fékek segítségével gátolták meg és hozták egyensúlyba. A környezetszennyezést néhány százalékra redukálták. A gazdasági válság teljesen eltűnt, a recesszió és stagnálás fogalma abszolút ismeretlenné vált a gyakorlatban, már csak a történelemlkönyvek mesélnek arról a korszakról. Megfelelő szintre állították vissza a biodiverzitást, és a korábban sérült vagy maximálisan roncsolódott területeket rehabilitációs programok útján keresztül javították fel és hozták a két évszázaddal korábbi szintre. Korábban futurisztikusnak tűnő találmányok segítségével hajtották mindezt végre. A haladás lekörözte saját magát, mindez nem a véletlen műve, az ember nem tekintheti saját érdemének az elért eredményeket.

2050-ig háborúk dúltak szerte a világban, óriási károkat okoztak számos kontinensen, kipusztítottak állatfajokat, növényfajokat, mindezt a kitermelhető fosszilis energiákért. Egy bizonyos napon meglepő látvány fogadta az emberiséget, eljöttek hozzájuk az idegenek, akikről már oly sokat beszéltek, és feltételeztek, de sohasem tudták bizonyosra venni létezésüket. Az idegenek teljesen eltérő külsővel rendelkeztek mint ahogy azt a média és az emberi képzelet leírta. Az idegenek ízig-vérig emberek voltak, emberek a jövőből, akik feltalálták az időutazást, és szerették volna átadni a megszerzett tudást. Feltaláltak egy olyan esszenciát, amivel a sejtek könnyebben regenerálódnak, gyorsabb fejlődést lehet vele megvalósítani, és az agykapacitást is megkészszerzi, ezáltal a fejlődés garantálttá válik. Az idegenek közvetlenül viselkedtek az elmaradott emberekkel. Az átadott csodaszer mellé intelmeket is fűztek az emberekhez, és még néhány évig figyelemmel kísérték az emberek tevékenységét. Három évtizeddel később, amikor látták, hogy minden a helyes kerékvágásba terelődött, elhagyták a Földet és visszatértek saját galaxisukba, két évszázaddal későbbre. A történelem megismétli önmagát – mondták az elődök –, ebben az esetben sem történt másképp. Az ember természete nem változott, hiába nyert magasabb intelligenciaszintet, uralkodni akart a többi ember felett. Ahogy az lenni szokott, a felügyelet mellett kívárta a megfelelő pillanatot, hogy cselekedhessen. A három évtized alatt rengeteg ember

jutott hozzá az esszenciához, felépítettek egy harmonikus világot, ami a vallások által kinyilatkoztatott elízium reprodukciója. Az emberek egy földi mennyországban éltek, boldogságban és a sok évszázad óta óhajtott – teljes - békességben. Nem számított többé a pénz, se a hatalom – felértékelődtek a régi normák –, csak a progresszivitás, egy új világ megteremtése, amelynek még csak a küszöbén állnak. Látták azt a rengeteg lehetőséget, amelyet az évezredek alatt elmulasztottak elődjeik.

Az ármánykodó erők viszont most sem tudtak nyugodni, az intelligencia csak ugródeszkát jelentett a gonoszságokat forraló csoportok számára. A világ minden részén akadtak úgynevezett Őrzők, akik úgy vélekedtek az újdonsült világrendről, mint a Biblia kezdetén teremtett Paradicsomról, és azt hangoztatták, hogy a rend tökéreny, az emberi lények önmaguktól nem képesek a rend megőrzésére, csak ha attól tartanak, hogy büntetést vont maga után a deviáns viselkedésmód. Senki sem figyelt rájuk, a fejlődés magasabb szintekre tört, nem volt szükség ellenőrzésre, se felügyeletre, mindenki tudta, hogy ha ez az állapot megromlik, az szörnyű következményekkel fog járni. Az egyenlőség felelős embereket nevelt, öntudatosság jellemezte az újfajta képződményt, amit immár nem társadalomnak, hanem egésznek neveztek. Az egészhez tartozni annyit jelentett, hogy részesei lehettek a földi létnek, az izoláltság nem volt jellemző, senkit sem taszítottak ki, mindenkinek segítettek beilleszkedni az egészbe. Az Őrzők nem tudtak beletörődni, hogy mindenki elégedett ezzel az állapottal, a terv megszületett, rendbontást kell előidézni. Az erőszakoservek eltörlésével szabad utat nyertek a szervezkedések. Nem volt szükség a rendőrségre, se a kamerákra, rend uralkodott a világban, nem figyeltek senkit és úgy gondolták az emberek, hogy mások sem akarják megfigyelni őket – a gyanú árnyéka sem merült fel.

Szuperintelligencia révén cselszövésbe kezdtek. Kifejlesztettek egy különleges szert, aminek a hatóanyaga megnöveli a tesztoszteron szintet, és ezzel egyidejűleg gátolja az agykapacitást. A hatóanyag úgy lett kifejlesztve, hogy növelje a fizikai erőt, és ennek mértékben redukálja az agyteljesítményt, egyszóval: manipuláljon. Az így nyert hatás képes egy ember mentális programozására, engedelmes masszavá

tételére. A mentális programozás lényege abban rejlett, hogy kiválasztottak különböző embereket az öt kontinensen, és mentálisan beprogramozták a zavargás keltésére. A mintapéldányokat nagy fizikai erő jellemezte, ötszöröse egy jól képzett katonának.

Dél-Afrikában vetették be a legelső alanyt, akinek Jo'burg városában kellett megbontani a rendet. Crynkard fiatal Alkotó volt, az idegenek érája alatt született, elsők között kapta meg a SIE (*SzuperIntelligenciaEsszencia*) vakcinát. Kiváló tehetségnek bizonyult, az ötletek csak úgy szárnyaltak a fejében. Sokat segített az afrikai térségek fejlődésében, víz-és élelmezés szakterületen számos innovációt vezetett be. Az Őrzők tudatosan őt választották ki, mivelhogy egy ekkora botrány szükségessé teszi a megtorlást, és ezáltal rávilágít a SIE negatív hatásaira. Azt akarták ezzel elérni, hogy újra visszavezethessék az erőszakszervek és a panoptikum-elvére épülő társadalom mintáját, ahol mindenkiről mindent tudnak, és nyomon követhető az emberek minden egyes lépése. Crynkardot elrabolták, beadták neki a TNK (*TesztoszteronNövelőKemikália*) vakcinát, és a néhány hetes fogság alatt teljesen passzívvá nevelték, ennél fogva engedelmessé is. Crynkardnak egyetlen egy feladatot határoztak meg, hogy öljön meg minél több embert. A gyilkosságra serkentés akkor következik be, amikor a bőre alá helyezett chip elektromágneses impulzusokat bocsájt az agya felé. A változás észrevehetetlen, viselkedésében semmi feltűnő nem volt, az agynak csak azt a részét iktatták ki, amelyik az öntudatosságért volt felelős.

Egy reggelen Crynkard ziláltan ébredt, eszeveszett fejfájással egybekötve. Nem tudta, hogy mi történhetett, minden porcikája sajgott és próbálta összeszedni magát. A kristályfalán megnézte, hogy jött-e üzenete és amikor meghallotta, hogy október huszonkettedike van, teljesen elsápadt. Három hét telt el, és nem emlékszik arra, hogy mit csinált ez idő alatt. Kimerültnek érezte magát, és az utolsó kép ami bevillant, az, hogy este az utcán sétálgat hazafelé. Az igazi meglepetés csak ezután következett, amikor meglátta hány üzenet érkezett a barátaitól. Mindeközben egy furcsaság is feltűnt neki, a fizikuma sokkal erőteljesebb, és úgy is érezte magát. Elcsoszogott a fürdőszobába, hogy megnézze magát a tükörbe, és eltátotta a száját, úgy nézett ki mintha

már évek óta az edzőterem vasait koptatná. Visszaszaladt a szobába megnézni az üzeneteket, hátha valamilyen választ kap a történetekre. Nem hitt a saját szemének, amikor a barátjától kapott e-mailben azt kellett olvasnia, hogy megölt három embert a tegnap este. Szemtanúk szerint pusztá kézzel, szemrebbenés nélkül ölt meg három ártatlanul üldögélő fiataalt, az egyik nyilvános Alkotóhelyen. Nem értette, hogy mi történik körülötte, értetlenkedve ült az ágy szélén, és fejét elcsüggedve a két tenyerébe temette. Néhány perc elteltével megcsörrent telefonja, egy gombnyomásra megjelent barátnőjének a hologramja és jöttek a kérdések.

Az Őrzők szorgosan munkálkodtak a háttérben. A fényközvetítőkön keresztül kampányoltak a SIE mellékhatásai ellen, és mindenkinek azt tanácsolták, hogy kerüljék el a szervezetbe juttatását, mielőtt rajtuk is kiütne a váratlan elváltozás. A szerveződés lényege az volt, hogy maguk mellé állítsanak minél több embert, akik támogatni fogják egy védő egység kialakulását, hogy megakadályozhassák a további deviancia felbukkanását. Az emberek halván a Föld további táján is bekövetkezett eseményekről az Őrzők mellé álltak és figyelő brigádokat alkottak, akik az utcákat járták a rend védelmében. Mivel a régi fegyverek már nem álltak rendelkezésre, mert az idegenek érája alatt minden effélét megsemmisítettek – szükségtelennek tartották – így, békés megoldásként néhány elektrotér-kisütővel vértették fel magukat. Az elektrotér kisütő lényege, hogy megállítja az időt egy tárgy vagy ember körül; ezt az eszközt az iparnak fejlesztették ki, ahol veszélyes munkálatok folynak, és egyik Alkotó figyelte a másik Alkotó biztonságára, kezében egy kisütővel, és ha látta, hogy valami nem úgy történik, ahogy kell – mondjuk egy épület omlása közben – egy gombnyomásra lefagyaszthatta az időt és könnyedén megmenthette Alkotótársát a balesettől.

A botrány egyre csak dagadt, mivel több haláleset is történt a különböző kontinenseken. Egyre többen álltak az Őrzők mellé, akik még több javaslatot tettek egy új egész megalkotására, mivel a tények önmagukért beszéltek, és az esszencia további adagolásának veszélyeit hangoztatták.

Crynkardnak bujkálnia kellett, mivel a védők a nyomába szegődtek, hogy minél előbb elkaphassák, és megakadályozzák a további vérontást. Azonban egy valamit az Őrzők nem sejtettek, Crynkard magához tért a történetek után, és többé már nem képesek irányítani őt. Az elméje valahogyan képes volt a visszaállásra. Crynkard álmoként élte meg a történeteket, és ez bizonyos agyi reakciókat váltott ki belőle, amely által öntudatoságra ébredt újból.

Barátnője, Ellten segítségével elbújt egy majdnem elhagyatott városrészben, ahol épp fejlesztési munkálatok folytak. Megpróbálták kiötleni valami tervet, hogy miként akadályozhatnák meg az Őrzők tevékenységét. Mind a ketten tudták, hogy ha nyilvánosan kiállna az Alkotók elé, akkor elítélnék, és újra az Őrzők csapdájába esne, ami végzetes volna. Underground életet sem folytathat, hiszen akkor egész életét rejtőzködéssel kellene töltse és ami még rosszabb, az Őrzők hatalmukba kerítik az egészséget, s újra egy igazságtalan, normáktól és szabályoktól hemzsegő társadalomba sodorják az emberiséget. Ami végzetes lehet, mert kezükben a SIE és az Alkotókat pedig könnyedén átprogramozhatják vérengző fenevadakká.

Crynkardnak eszébe jutott egy megoldás, elsőre lehetetlennek gondolt, de úgy vélte, egy próbát megér, veszítenivalója már nincs.

Eközben az egész napról napra alakult át egy sötét társadalommá, ahol az Őrzők által diktált normák árnyékában az Alkotók csupán bábként voltak csak jelen. Az Őrzők a börtönök újjáépítést javasolták, a tervek már megvoltak, csak a kivitelezés hiányzott, amihez már jócskán találtak támogatókat.

A kimaradt Alkotók rossz szemmel nézték a jelenséget, nemtetszésüket is kinyilvánították, de üres fülekre letek. Borús napok köszöntöttek be a Földön.

Crynkard Ellten segítségével összeállította a jeladót, amelybe egy tudatkristályt helyezett. A tudatkristályt az idegenek hagyták az emberekre, amiből előállítható az esszencia. A jeladó segítségével megpróbálta visszahívni az idegeneket. Próbálkozásai sikertelennek bizonyultak. Elképzelése sem volt, hogy mit kellene máshogy csinálni,

hogy az idegenek jelet fogjanak. Akármennyire is szerette volna, reménytelennek látta helyzetét. Mielőtt teljesen elcsüggedt volna, még egy utolsó ötlete támadt, csöppet sem volt veszélytelen, de jobbra már nem futotta. Ahol az idegenek először leszálltak, oda kell utaznia, és ott kell a jeladót üzembe helyezni. Nem kis távolságról van szó, Közép-Európába kell vinni, a Föld szívcsakrájához, Dobogókőre. A hagyományos közlekedési eszközökkel nem utazhat. Az Őrzők alig egy hónap lefolyása alatt kiépítették megfigyelő rendszerüket, és mindenhol vannak őrszemeik. Lézerfegyvereket is használatba vettek, hogy nagyobb rend uralkodjon a bolygón. Már senkiben sem lehetett megbízni, kaotikus helyzet alakult ki a Földön.

Nem mellesleg az Őrzők is észlelték, hogy Crynkardot elveszítették, és sehol sem találják. Külön megbízott egységekkel kerestették az elveszett alanyt. A speciális osztag vezetője Margroth volt, egy mentálisan programozott tesztalany, akinek – Crynkard hibájából tanulva – keményebb dózis TNK-t adtak be, hogy erőteljesebb és száz százalékgig irányítható legyen. Crynkard élete veszélyben forgott, Margroth már a nyomában volt. Crynkard érezte, hogy kevés ideje van hátra, lehet néhány nap, de az is lehet, hogy csak néhány óra van hátra.

Az építkezésen talált egy régi vadászpülőt egy lebontásra váró hangárban. Nem ismerte pontosan a működését, de a virtuális közegben hamar megtalálta a repülő teljes leírását és a vezetési instrukciókat. A célegyenesben járt, a hiányzó láncszem az üzemanyag volt, amit már mintegy harminc éve nem termelnek, mert minden fosszilis energiaforrást kikapasztottak az elődök és teljesen át kellett állni a megújuló energiaforrásokra. Üzemanyag híján elég nehéz dolga volt Crynkardnak. Margroth viszont egyre közelebb került Crynkard rejtékhelyéhez. Szorított az idő, cselekednie kellett. Ellten kapott egy fülest egy jóhiszemű Alkotótól, aki még hitt az öntudatosság erejében és tudta, hogy Crynkard nem hibás, csak áldozat. Elmondta, hogy a STYA Alkotóhelyen még található néhány liternyi üzemanyag, de biztos helyen őrzik, és csak ritkán vesznek belőle mintát – kísérleti jelleggel –, hogy megpróbálják reprodukálni szintetikus anyagokból. Régebben könnyen hozzá lehetett volna férni, mert szabad hozzáférést biztosítottak a kísérletezni vágyó Alkotók számára, de amióta az egység

erőre tett szert, már csekély azon Alkotók száma, akik szabad kezet kapnak. A nagy feladat tehát az üzemanyag kicsempészése volt. Crynkard nem esett kétségbe, legutóbbi kutatásait egy olyan köpenyen végezte, amely megszűri a Nap sugarait, és csökkenti a hőt. A köpeny úgy illeszkedik a testre mintha saját bőrünk volna, és különleges szemecskéi által a sötétben teljesen színtelenné válnak, majdhogy átlátszóvá. Egy kis tökéletesít révén, pár órai munkával a teljes öltözetet át lehetett alakítani egy láthatatlanító köpennyé. Elten átadta segítőjüknek és megkérte, hogy hozza el nekik az üzemanyagot.

Margroth rátalált Crynkard rejték helyére. Öt másik képzett védővel megtámadták Crynkard óvóhelyét. Crynkard tisztában volt, hogy ha harcba száll a védőkkel, azt nem éli túl, de nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy ő az első kísérleti alany révén rendelkezik mindazokkal a tulajdonságokkal, amikkel a védők, ellenben a védők nem rendelkeznek az öntudatossággal. Szemtől szembe önmagában is örülség lett volna harcolni ellenük, a számbeli fölény volt a mérvadó, de missziója sorsát sem kockáztathatta – biztosra kellett mennie.

Nem maradt más lehetősége, mint a menekülés. Meg kellett próbálnia addig bujkálni, amíg a barátja meghozza az üzemanyagot, hogy felszállhasson. A legközelebbi atombunkerbe bújt, amelynek rejtett ajtaja volt. Ez egyszer dicsérte az elődök cselekedetét. Margroth viszont tisztában volt az összes környékbeli búvóhellyel, az Őrzőktől megkapta a térség virtuális térképét. Hat óvóhely közül az egyikben biztosan ott lesz delikvense, így már csak egy teendő akadt, felkutatni az összest. Ahogy fogytak a lehetőségek, Margroth egyre közelebbinek érezte a győzelmet. Crynkard rettegve várta azt, hogy megtalálják – szinte már biztos volt abban, hogy kudarcot vallott.

Margroth az utolsó óvóhely helyéhez ért. A védők megpróbálták kinyitni az ajtót, ami nem nyílt ki. A lézerfegyverekkel próbálták kirobbantani, de nem jártak sikerrel. Margroth bosszúságára az egyik fő óvóhelyre bújt el Crynkard, aminek az ajtaja titán nano-ötvözet. A lézerek sem képesek átütni, atomtámadás esetére tervezték. Margrothnak vissza kellett mennie a fő hadiszállásra, hogy a legújabb fegyver prototípust elkérje, és egyúttal ki is próbálja.

Csekély idő elteltével a nagy ajtó kinyílik, Crynkard ijedten nézett farkasszemet a halállal, szerencséjére egy idegen lépett be az ajtón, és nyújtotta kezét Crynkard felé, hogy üdvözölhesse. Elcsodálkozott azon, hogy mi történhetett, hogyan szereztek tudomást a változásokról. Az idegenek elmondták, hogy tudtak mindenről, tudták azt is, hogy be fog következni, csak látni akarták, hogy mennyire képes az ember a változásra, és reménykedtek abban, hogy most másképp fog történni, mint a többi dimenzióban. Úgymond próbára tették az emberiséget.

Az idegenek könnyed-szerrel rendet tettek az egészben, az Őrzőket pedig kérdőre vonták tetteikért. Példamutatás-képen Mentorokat küldtek a Földre, hogy óvják az Alkotókat. Az Őrzők büntetésben részesültek, őket átküldték egy olyan dimenzióba Mentornak, ahol még a kezdeti állapotok uralkodnak – a nagy háború utáni. Rengeteg feladatuk akadt, példát kellett mutassanak, és ha nem viselkedtek a rangjukhoz méltóan, akkor száműzetés lett a végső sorsuk, amit egy korai civilizáció lakta bolygón kellett letölteni. A korai civilizációk prófétaként, isten reinkarnációjaként, különleges képességekkel bíró kegyeltként tisztelték, de nem voltak képesek felfogni valódi lényét. A büntetés sokukat eltántorította, hiszen sokkal rosszabb volt a szabadságvesztésnél, ez a fajta büntetés a létezés ellehetetlenítése, és az egészségből való kizárást jelentette. A körforgás jellemzi az egész működését, mindig kerülnek száműzetésbe olyanok, akik nem képesek az öntudatosság átélésére, dimenzióból dimenzióba ugrálnak, amíg el nem jön az ő idejük, hogy az egész részévé válhassanak.

***Shrek Tímea** 1989. augusztus 13-án született a kárpátaljai Beregszász városában. A középiskolai tanulmányait a Beregszászi 4. Számú Kossuth Lajos Középiskolában folytatta, majd 2007-ben felvételt nyert a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola magyar nyelv és irodalom szakára, 2011-ben szerezte meg az alapszintű diplomát. 2009-től napjainkig a Beregszászi 7. Számú Általános Iskola szervező pedagógusa, ahol csak kisebbségi (roma) gyermekek oktatásával foglalkozik. 2012-ben ismét felvételizett a főiskola specialist képzésre, ahol 2013-ban megkapta a felsőfokú diplomát.*

Leginkább prózát ír, de akadnak versei is.

Shrek Tímea

Tökéletes gyilkosság

© OpenHU 2013.

Verőfényes délután volt. A nap magasan sütött még fenn a kék égbolton, csak a lágy szellő hangja itta át az utak forró aszfaltját.

Anyámnál találkoztam vele, már régóta terveztem azt, amit ma megteszek. Majd ha kérdezik, hirtelen felindulásból elkövetett bűntényként fogom beállítani, de úgysem fogják, senki sem jöhet rá, mert már nagyon rég rákészltem, minden egyes pillanatát, mozdulatát gondolatban már véghezvittem.

Ezaz... Jön... Csendben előkészítem az italt, s a mérget belekeverem. Sietnem kell, meg ne lássa... Nehogy erre jöjjön valaki, bár, mindenki munkában van, öcsém pedig iskolában.

Megitta! Meg sem érezte! Kezd bóbiskolni. Basszus... Arról elfelejtkeztem, hogy ezt a hatalmas testet hogyan fogom kicipelni a házból. Semmi gond, egyszerre úgysem tudom elintézni. Már eltelt tizenöt perc, de még mindig lélegzik. Vajon jól döntöttem? Vajon ennek biztos így kell véget vetni? Nem lehetett volna másként?... Nem... Már próbáltam, akkor sem lehetett meggyőzni.

Meg kell tennem. Már nincs visszaút, a mérget megitta, hiába vinném kórházba, túl sok idő telt el ahhoz, hogy megmentsék. Várjunk csak! Már nem szuszog... A szíve sem dobog.... Megöltem... Megöltem! Istenem, tényleg megöltem! Jajj mit tegyek?! Nyugodj meg, csak semmi pánik! Minden percet kiszámoltál. Hová tettem a táskát? Á, megvan. De a csontfűrész? Csak nem felejtettem otthon? Nem, az is itt van. Le kell terítenem a fóliát, úgy könnyebb lesz utána takarítanom.

Basszus, de nehéz vagy! Először a karokat vágom le, utána a lábakat, s legvégül jöhet a fej. Nem belezem ki, mert akkor hánynék, elég ennyi vér.

A kertben már előkészítettem a tűzrevalót, senki sem gondolja, hogy mire készülök, helyesbíték, hogy mit követtem el. Senki sem fog rájönni...

Már a sírást is begyakoroltam jó előre, nem jött haza a munkából, ennyi.

A testrészeket a tűzre dobom, így leég róla a hús., fúj, ez büdös! Dobok rá szemetet, azt fogják hinni, nagytakarításra adtuk a fejünket.

Már három óra telt el, a tűz még mindig lobog, így lobogott valamikor régen a szerelmünk is. De már késő.

Kiszedem az égett csontokat, nem maradt más, csak a koszos, kormos csont, egy szemeteszsákban elférsz. Ennyit a száz kilódról. Amíg a máglya égett addig benn rendet rakta. Se nyom, se egy vércsepp, még egy hajszál se. Szép munka! Már csak az maradt hátra, hogy elrejtsem a "maradékot". Nincs túl messze a kiserdő, oda viszlek, ne is álmoldj róla, hogy fejfát állítsak neked! Pedig megérdemled. Azt kéne rá írni: "Kínzott, s kínoztaték". Persze nem a szó teljes nemű értelmében, csak úgy általában. Hogy is hívják? Ja, amolyan lelki terror.

A tűz helyét homokkal leptem be, ez égett cafatokat pedig a kutyáknak vetettem oda, a porcokat pedig felették a csirkék.

S te? Ott vagy. Jó helyen. Mélyen a föld alatt, mármint annyi, amennyi megmaradt belőled. "Porból lettünk, porrá leszünk", vagy valami ilyesmi.

Ott állok az erdő közepén, senki mit sem sejt se rólam, se rólad. De, valami van, valami nem az.... Héj! Már nem vagyok az erdőben! Hol vagyok? Hogy kerültem ide?

Az ágyban itthon, a macska ébreszt. Jézusom!!! Itt vagy! Mozogsz! Élsz! Ez az egész csak egy álom volt, most nem tudom sírjak, vagy nevessek, esetleg örüljek, hogy mindez csak a fejemben játszódott le. Mindenesetre mondok egy rekviemet az áloméért.

Jimbo

A T-Rex V 4000-res

© OpenHU 2013.

Hangtalanul siklott be a gigantikus fém szörnyeteg, a mozdony könnyedén, légtalpakon lebegett a sínek felett. A felkelő nap fénye megcsillant a vanadis vázon, lámpái megtörték azt, izzó, plazmás csillogással borították be a pályaudvart. Az utasok komótosan szálltak fel a roppant eszközre, a lépcsőkön óvatosan kezdték kibontani az arcukra takart maszkokat, vagy légzőkészülékeket.

A T-Rex V 4000-res belsejében *clear* volt a levegő, száz százalékos levegőminőség-biztonságot garantált az üzemeltető.

Vegye le nyugodtan a maszkot, itt biztonságban van, fordult a kényelmesen elterpeszkedő, köpcös férfi egy idősebb emberhez, aki vele szemben helyezkedett el, de az öreg rá sem hederített, bizalmatlanul szorította szájához a plasztikus műanyagot. Az idős férfi arcán, és nyakán súlyos égésnyomokat lehetett látni. Azon emberek közé tartozott, akik sokáig nem értették meg, elmúltak azok az idők, amikor védőfelszerelés nélkül lehetett tartózkodni a szabadban. Amikor megértette, már késő volt.

Az égési és légzőszervi megbetegedések domináltak, népbetegséggé váltak, pedig egyszerű óvintézkedésekkel és háztartási méretű levegő-erőművekkel megelőzhető lett volna a baj. Az ilyen, és hasonló sebek gyógyítása a legmodernebb egészségügyi kezelési technikákat igényelték, aminek igencsak megkérték az árát.

Erik, ez a fiatal, ambiciózus fiatalember, szomorúan tűnődött el a betegek sorsán, akik nem kellő időben jutottak az információhoz, vagy félvállról vették a fenyegetéseket.

Egy nagy müncheni konzernben dolgozott, gyakornokként, a harmadik hónapja, a kommunikációs részlegen.

Levegő szivattyús tisztító-berendezéseket gyártottak, és értékesítettek, ezek közül több elérhetővé vált nálunk is, a legmodernebb fejlesztések szinte azonnal, egy-két hónap múlva megjelentek Magyarországon. Nem habozott, és ösztöndíját önerőként felajánlva, egy legújabb generációs tisztító-berendezést szereltetett fel a budai lakásába, jelentősebb hitelt igényelve hozzá.

Sokat tűnődött, a T-Rex V 4000-ben vajon milyen levegő-tisztító működhet, nem igazán ismerte a műszaki részletekben, és a modellek

közül a kislevegyszatói termékéket ismerte, nem a gígászi, erómúvi teljesítményúéket.

Diszkrét hidrogén-diffúzió adja az energiáját a levegő-erómúnek, mondta neki egyszer a barátságos, köpcös férfi, fejlesztómérnöként dolgozott a müncheni konszernben. Mindig ugyanott szállt fel a *szupervonatra*, mint Erik, és már-már ismerósként üdvözölték egymást. Több százan ingáztak, mindennap megtették a fáradságos, egyórás utat a légpárnás expresszen. Három hónap alatt legalább egy tucat ismerősre tett szert, akiket látásból ismert, és tudta, ingáznak Budapest és München között.

A fejlesztómérnök a szokásos családi ügyeit intézte, a monitornak hevesen gesztikulálva kérdezte ki az ébredező gyermekeit az álmaikról, és ellenőrizte, rendben megisszák a reggeli vitamin turmixukat. Az ikrek a szemüket törölgették, és összefüggéstelenül válaszoltak az apjuknak, egyikük elrebegett egy szót, ütközés. A másik kis srácnak annyira megtetszett az ötlet, azt hazudta, ő is ugyanezt álmodta. Ahogy a vonatok összeütköznek, hatalmas robajjal leszakad alattuk a híd.

Erik agyában a gyermeki szavak rútdallama sejlett elmosódottan, amelyet valamilyen közeli és ösztönös emlék miatt nyugtalanítóan, sőt bizonytalanul fenyegetőnek talált. Hirtelen egy kép ugrott be neki a saját, baljóslatú álmáról, ahol a kisiklott T-Rex V 4000-ret látja, ahogy örült tempóban, hangsebességgel rohan neki egy várakozó mozdonynak, és zuhannak együtt a függő hídról a dermesztő mélységbe, tűzfelhőt okádva, sűrű füstködbe burkolózva.

Az acél és platina végtagok, mobiltelefonok, kiborgok és laptopok örült kavalkádjában az emberi hányás, a vér, a könny és a belek guszttustalan áradatában minden elsötétül, majd minden pokolbeli lángba borul, mint egy apró ósrobbanás, beterítik elemeikkel és darabjaikkal az egész univerzumot.

- Rosszul van? – kérdezte a barátságtalan öreg, leemelve arcáról a maszkot. Az arcán tényleg csúf hegek borították.

Most nem tűnt annyira bizalmatlannak az idős férfi, inkább aggodást lehetett látni rajta. Tetemes pénzt költött el, hogy alávetesse magát a legmodernebb műtéti eljárásnak, amivel rendbe hozhatja, újra

plasztikázhatja az arcbőrét. Jóval áron alul adta el a vállalkozásának törzsrészevényeit, de gyorsan kellett a pénz a súlyos műtetre.

Erik érdeklődéssel hallgatta a különböző szépészeti beavatkozásokat, amit az öreg magyarázott, egy közös tulajdonságuk akadt, egyik megoldást sem nevezhették olcsónak. Szöveget ütött a fejében, a konzern marketing stratégiájában hangsúlyosabban szerepet kaphatna az ár, szembe állítva az esetleges későbbi egészségügyi beavatkozások horribilis összegével.

Lassan, de biztosan áterrelte a szót a konzern termékskálájára, veszíténivaló nélkül, talán még egy direkt értékesítési siker is összejöhet, lelkesedett be a gondolattól. A különböző modellek mind tökéletesen alkalmasak bizonyultak a beltéri levegő tisztítására, a mérgező gázok kivonására, a csúcstechnológia tizenkét méteres átmérővel képes volt védőréteget képezni a káros sugárzás ellen, akár a szabadban is. Mindenféle védőfelszerelés nélkül lehetett a kertben tevékenykedni, a belső udvarban időt eltölteni. És, bár az ára nem volt kimondottan olcsó, nem minősült luxusterméknek sem a beszerzése. Tavaly hozta az Európai Parlament azt a nagy horderejű törvényt, ami a levegő-tisztító berendezések forgalmi adóját eltörölte, ezzel is elismerve a konzern jelentős erőfeszítéseit az életminőség fenntartásában.

Ez kedvező fejleménynek bizonyult a vásárlók részére, jóval alacsonyabb áron juthattak hozzá a termékekhez, ráadásul a kapcsolódó hiteltermékek is rugalmasabbá váltak. Az öreg érdeklődve hallgatta a népegészségügyi adatokat, a mérgező vegyületek kiszűrésének szükségességéről, a hihetetlenül megugró halálozási arányokról. A kontinensen csak Svájcban és Bajorországban tudták jelentősen visszaszorítani a légzőszervi megbetegedéseket, és a súlyos sugárfertőzéseket, köszönhetően annak, majdnem minden házban alapfelszereltségéhez tartozott a háztartási méretű levegő-erőmű.

A termékek az igényekhez igazodtak, de a minimális felszereltséggel értékesített alapmodell is 100 százalékban garantálta egy helyiségben a clear levegőt, folyamatos üzemmenet mellett. A termék hasznosságának felmutatása után a drágább modellek előnyének bemutatásával kívánta folytatni, gyorsan megkereste a prospektust a számítógépén.

-A következő csapás a víz lesz – hebegte az öregember. A fejlesztőmérnök, aki eddig nem kapcsolódott be a beszélgetésükbe, egyetértően bólogatott. Bizonyára arra gondoltak, ami a különböző médiacsatornákon ömlött információ: az iható víz-készlet drasztikusan lecsökkent, Európán kívül gyakorlatilag megszűnt. A svéd víztározókban nemrégiben kimutattak egy olyan mikroorganizmust, ami visszafordíthatatlanul emberi fogyasztásra alkalmatlanná tette a vizet, és a tudósok komoly aggodalommal figyelték, mennyire sikerült izolálniuk a mutáns baktériumokat.

A jövő a víztisztító berendezéseké lesz, gondolta Erik, tudta, a konzernben előre gondolkodnak, és komoly pénzüsszeget fordítanak az ezzel kapcsolatos alapkutatásra, bizonyítva elkötelezettségüket az emberi-életminőség fenntartása iránt.

A vezető terméket akarta ajánlani a beszélgetőtársának, ujjával gyorsan lapozott az érintőképernyőn, és csak egy pillanatra csuklott el a hangja, amikor a vonat ablaküvegén kitekintve, önkéntelenül felpillantva a monitorból, meglátta vészesen közeledni Salzburg közelében a függő hidat, úgy, ahogy az előző éjszaka a nyomasztó álmában szerepelt.

Bátji Zoltán néven anyakönyveztek 1956 áprilisában Szegeden, és azóta is ehhez a városhoz kötődve dolgozom. A jogi kar befejezése után (1980) újságíróként kezdtem pályám a Csongrád Megyei Hírlapnál, majd a Délmagyarországhoz kerültem, 2003 szeptembere óta a Szegedi Ítéltábla sajtótitkára vagyok. Eddig sok ezer cikk mellett több mint tíz kötetem jelent meg, köztük 3 Belami tárcakötet a humoros írásaimból, egy riportkötet (Tisza királynő). A novelláskönyvem Táncol a Tisza címmel került a boltokba, a Csillag börtönről írt két könyv (Csillag - börtönkönyv, Életfogytiglan) társzerzője vagyok, míg legutóbb a Marinko, a halál zsoldosa címmel írtam dokumentum regényt a délvidéki halálosztóról.

Bátji Zoltán

Bátyi Zoltán

Literamix, gépzenére

© OpenHU 2013.

Tévedett, a tehetetlenségnek nem keserű az íze. Nincs is íze. Inkább dühöngve fortyogó kazánt fűt, amitől kiszáradt a szája, nyelve a szájpaddlásához tapadt. Talán még a fogain is megrepedezett a zománc, hogy aztán ez a hőség szétfeszítse bőrének minden pórusát, s gyöngyözve üljenek ki arcára az izzadtság csöppjei.

– Biztosan lázas vagy – tapasztotta tenyerét a homlokához a felesége reggel, amikor remegve-botladozva kitántorgott a fürdőszobából. Ő meg csak hallgatott, igyekezett elkerülni az asszony fürkésző tekintetét. Mert mit is mondhatna egy olyan nőnek, aki évtizedek óta lusta békességben, nagy vagynon nyugvó bőségben élt. Legfőbb gondja az volt, milyen új autóra költse a pénzt, pontosan betartsa személyi edzője minden utasítását, még véletlenül se kerüljön szervezetébe több kalória a megengedettnél, s unottan húzta el a száját, ha azt ajánlotta neki: ezen a nyáron talán mégse csillagközi utazásra fizessenek be, hiszen akad még a Földön olyan látnivaló, amit érdemes lenne fölkeresni.

– Nem, nem vagyok lázas – nyögött ki néhány szót, amikor megérkezett érte a Föld Tudományos Akadémiájának ezüstösen csillogó kocsija, hogy az akadémia központjába röptse. Tudta, ez a zavart válasz aligha elégíti ki az asszonyt, egy pár percig még töpreng, ugyan mi gond nyomasztja híres férjét, de az első, barátnőivel folytatott videó beszélgetés máris eltereli a figyelmét lázról, izzadtságcseppekről, mert pontosan tudja, a negatív gondolatok energiát vonnak el, gyengítik a test immunrendszerét. Ezért inkább visszabújik az ágyába, ami kemény, mint a kő, de ideális tartást biztosít a gerincoszlopnak, s alámerül valamelyik kedvenc álmába az agyzsibbasztójával.

Évekkel ezelőtt a professzor még megjegyezte az új találmányok nevét, de aztán rájött, teljesen fölösleges efféle ismeretekre pazarolni agysejtjeit, hiszen a szerkezetek, akárcsak a divatok, változnak, a mindig újabb modellek kisöprik a négy-öt hónap alatt elavult játékszereket. Ilyenkor nosztalgiazva gondolt vissza azokra az évekre, amikor ő még igazi cukorból készült fagyaltot nyalogatott, hátán hordta az iskolatáskáját, izmai súlyt éreztek, gerince jóleső feszítést, és vágyakozva bámulta a kirakatok ablakába kitett mobil telefont, a XX. század tenyérbe szorítható csodáját, ami akár még három évig is üzemelt.

– Atomóskor – motyogta, s nem bánta, hogy látta képernyőjén, a sofőr összehúzza szemöldökét, mint akinek nyugalmába gázol már ezzel az egy szóval is.

– Tudom, hogy a professzor úr kissé konzervatívan gondolkodik a technika legújabb vívmányairól, de a Literamix, az más. A Literamix már nem szerkezet, gépnek meg aztán különösen nem csúfolható – magyarázta neki lelkesen legifjabb tanársegéde Theo, amikor pár hete megkapta a meghívót a Literamix avatására.

– Professzor Úr, a Literamix örök időkre megszabadítja az emberiséget az irodalmi alkotással, mit alkotással, a fogalmazással járó kínoktól – lihegte nyakába Theo, talán még a vállát is megérintette, nehogy lemaradjon egyetlen szaváról is. – Tudja, már hogyan tudná, hogy azt az őskáoszt, amit a Föld több ezer nyelvéből harsogó hangzavar okozott, már megoldottuk. A világnyelv egyeduralmukodóvá vált, s ez bizony nagyban megkönnyíti a számítógépes szövegálmódást. Ki emlékszik már olyan idióta kifejezésekre, mint a pitypang, meg az arcpír, esetleg a barázdabillegető. Az értékes alkotásokat már mind lefordították világnyelvre, s most valóság lett az álomból – a Literamix verset állít elő, vagy prózát. A megrendelő ízlése szerint, készülhet kétsoros lírai üzenet éppen úgy, mint ezer éveket átölelő családregény – lépett a sarkára Theo. És ő, az irodalomtudományok professzora, az akadémia rendes, s ezerszer kitüntetett tagja legszívesebben pofonnal fizetett volna a nagy hévvel kínált információkért.

No, nem az zavarta, hogy éles fájdalmat érzett a sarkában. Sokkal inkább a pitypangot sajnálta, az arcpírt, és persze a barázdabillegetőt, mert ő is magyarosú polgár volt, akár csak Theo. De sajnálta a Hausaufgabét, a Frühlinget, amit a németősűek temettek el, s beleborzongott, mert tudta, hogy Edith Piaf dalait is úgy tudták átformálni világnyelvre, hogy a kis francia veréb csodás hangjának minden színét megőrizte a technika. De az er hang, az a bizsergető párizsi er, bekerült a hangmúzeumba.

A professzor abban a pillanatban olaszul elharsogott káromkodásokra vágyott, spanyol csatakiáltásokra, flamand versek rímeire, London külvárosaiban, sörgőzös vitákban élezett szlengre. És rendhagyó igékre, igen, angol rendhagyó igékre, amiknek a múltidejét olyan dühösen

ismételgette magában, mintha verset, kötelező verset tanulna. És most, amikor a számítógépekkel megalkotott világnyelv maradt meg egyetlen élő nyelvként megalkotói minden ilyen fölösleges nyelvtani szabályt – vagy ahogy Theo szokta mondani: kacatot – kidobtak a szótárakból, pontosabban kidobták a szótárakat is, édessé vált a rendhagyó igék – Irregular Verbs – minden hangja. Úgy szopogatta, mielőtt kilehelte a száján, mint gyerekként a mézaromával töltött cukrot.

– Irregular Verbs? Jaj, nagyon cuki, ha jól sejtem, ugye angol volt? – próbált kedveskedni Theo professzorának, akiről a háta mögött naponta tízszer biztosan elmondta: nem erre a világra való lény, beteg, még a XX. században fertőződött meg azzal a vírussal, amit szentimentalizmusnak hívnak. De Theo ekkor nem gondolt saját kicsinyke aljasságaira, csak beszélt, szóáradata úgy zuhant a professzorra, mint egy betonoszlop, s az alá szorulva nem menekülhetett tanársegéde fejtegetéseitől.

– Tudja, professzor úr, mégiscsak csodálatos: néhány gomb megnyomása elegendő ahhoz, hogy máris megszámlálhatatlan mennyiségű variáció készüljön el egy-egy élethelyzetre, amiből a Literamix pillanatok tört része alatt kiválasztja a legjobbat. Épp a maga könyveiből tudom, mennyit szenvedtek valaha padlásszobákban, kávéházak asztalai mellett, vagy egy isten háta mögötti lepusztult tanyára visszavonulva az írók, meg a költők, hogy valami értékelhető kicsiholjanak tehetségükből. És a viták, borzalmas – jajdult Theo –, képesek voltak hajba kapni azon, kinek sikerült jobban egy hasonlat, vagy akár egy rím. Nem is beszélve a kritikusokról, akik elfogultan ítélték, az olvasókról, akik tanácstalanul billegettek egyik lábukról a másikra a könyvesboltok pultjai előtt, mert fogalmuk sem volt, a nagy választékból mégis melyik az igazán értékes.

– Ja, és ne feledkezzünk meg a pénzügyi vonzatokról sem – hördült fel dühösen Theo. – Bár mindent megtettünk, mégsem sikerült teljesen üzleti alapokra helyezni az irodalmat. Képzeld, professzor úr, úgy hallottam, hogy a Föld egyes pontjain még az elmúlt években is akadtak olyan alapítványok, amik arra szórtak el pénzt, hogy írókat, költőket, meg ki tudja még miféle alakokat támogassanak. Na, ennek örökre vége: a Literamix csakis kiválót, mit kiválót, egyenesen tökéleteset alkot

majd, és természetesen csakis annyit, aminek megtérülése pontosan modellezhető, célközönsége pontosan kiszámítható, hála tervezőinek.

A professzor emlékezett: ebben a pillanatban sikerült megszabadulnia Theótól, s gondosan ügyelt arra, hogy azóta még véletlenül sem futhassanak össze. Theo most sehol, csak egy komor sofőr, aki az utat fürkészi, mintha nem tudná pontosan, hogy a járművekbe beépített érzékelők, radarok, pozíciójelzők miatt a baleset esélye éppen úgy egyenlő a nullával, mint az, hogy esetleg elkavarodjanak Geopolis ezernyi sugar- és körútjának sűrűjében. Persze attól sem kell tartaniuk, hogy elkésnek – bámult ki az autó ablakán a professzor – hiszen már itt magasodik mellettük az akadémia nyolcvanszintes betontömbje, aminek mélygarázsát ezen a napon a megszokottnál is több különleges jelzéssel ellátott luxusjármű célozta meg.

Ja, kérem, a Literamix sikerrel pályázott arra, hogy elnyerje 2055 legfontosabb találmányának díját, s egy ilyen szerkezet bemutatójáról nem maradhat le egyetlen földszénátor, földminiszter, földakadémikus sem.

A kocsiból kiszállva a professzor eljátszadózott egy gondolattal, ami már hetek óta úgy rágta agysejtjeit, mint a sav. Mi lenne, ha felrobbantaná ezt a csodát? Ha éig lobbanó lánggal figyelmeztetné a világot, eszét veszítette, amikor milliárdokat költött a Literamixre. Egyik éjjel, izzadtságában fürödve már azt tervezte, honnan kerítsen robbanóanyagot, miként csempésztesse be az avató ünnepségre terroristákkal, netán kit faggatna ki a robbantás közel sem egyszerű mesterségéről.

Mert hitte: emberáldozat nélkül is pokolra küldhetné a masinát. Aztán persze megijedt saját gondolataitól. Pontosán tudta, hogy ha százkilenc éves koráig nem hogy gaztettet nem követett el, de attól is lelkiismeret furdalása támadt, ha hangosabban figyelmeztette egy beosztottját arra, nem ártana, ha hasznos tevékenységgel töltené ki napi négy órás munkaidejének minden percét, aligha alkalmas ilyen tetre. Meg egyébként is: biztos, hogy figyelmeztetésre, kijózanításra vár az emberiség? Talán észre sem venné a valóságshow-któl káprázó szemével, eltompult agyával, hogy egy gép a levegőbe röpült. Ahhoz meg aztán semmi kedve nem volt, hogy első oldalas sztorit szállítson a

médiának. Már ha egyáltalán beférne egy ilyen hír az első oldalra. Hiszen amióta a közvélemény-kutatások egyértelműen kimutatták, hogy a legnagyobb olvasottságra és nézettségre a Földön a kivégzések számíthatnak, nyitó anyagként szinte kivétel nélkül egy-egy emberporlasztás kerül.

- Professor, ej de nagyon elgondolkodott – szólította meg valaki a díszterem felé suhanó mozgójárdán. – Vagy máris hatalmába kerítette a nagy ünnep hangulata? – kínálta még egy kérdéssel az ismeretlen, akinek kiléte már aligha derül ki, hiszen a járda már az akadémia díszterméig futott a professzorral, a mellére kitűzött kártya alapján pedig el is foglalhatta helyét a negyedik sorban.

– Kiváló hely Detre professor, innen tökéletesen fogja látni az ünnepi aktust – udvariaskodott vele egy hölgy, majd már itallal kínálták. A felszolgáló elmondása szerint valódi gyümölcsből készült, minden cseppje aranyat ér, és még finom is.

– Valódi gyümölcsből? – motyogta a professor, s azt próbálta megfejtetni, mégis milyen fán teremhetett, amikor észrevette: zsúfolásig megtelt a terem. Legalább ötezer szempár szegeződött az emelvényre, de leginkább arra a szekrény méretű dobozra, amit mélykék bársonnyal borítottak be. A szemek meghatódottságtól pálásodtak, a termen szétterülő morajlás mégis azt jelezte – akit olyan megtiszteltetés ért, hogy a Literamix avatása meghívót kaphatott, már lassan elveszíti minden türelmét. A feszültségmérő számítógépek ezt vélhetően jelezték is, mert egy szemvillanás alatt megtelt a dísztribün, s az akadémia elnöke vigyázzba is vágta magát, így figyelmeztetve az egybegyűlteket: a Föld Himnusza következik. A zene hangjait aztán gyorsan elnyelték a tökéletes akusztikával megáldott falak, s már sorjáztak is a beszédek. Politikusok, tudósok méltatták a találmány nagyszerűségét. Az akadémia elnöke, Monk professor mértani pontossággal megtervezett, médiakalkulátorok által kiszámolt szómennyiséget vegyítő beszédébe még azt is beleszótta, hogy ez a szerkezet nemhogy a tökéletlen emberi agy minden rezdülésére képes, de ezerszer túlszárnyalja azt.

– Elhomályosítja Goethe szellemét, Homérosz fantáziáját, Dosztojevszkij mély bánatát – harsogta Monk, a professor meg azon gondolkodott, vajon ezek a nevek ugyan hány embernek mondanak még

valamit. Inkább soha ne tudjam meg a választ – suttogta a professzor, és megdöbbsent, mert a gép mellett egy hatalmas virágcsokrot vett észre. Nem is csokor volt az, sokkal inkább egy virágszobor. A Literamix avatásának másik meglepetése, amiről az ünnepség előtt többen is azt suttogták a mögötte ülők közül, hogy nem csalás, és nem ámitás: ez bizony élő virágból készült, a Föld legalább negyven növényrezervátumából hordták össze.

– Ha én gyáva voltam, talán valaki más mégiscsak megteszi – reménykedett a professzor, s robbanás hangjára várt. Ám a beszédeket követő csendet semmilyen rendkívüli esemény nem zavarta meg. Így aztán Monk elnök mérnökök és technikusok sorfala között elindulhatott a Literátorhoz, egyetlen mozdulattal lerántotta a gépről a bársony leplet, majd megnyomta azt a gombot, ami beindította – miként Monk fogalmazott pár perccel korábban – a természetet, a géneket, az öröklött gyengeségeken győzedelmeskedő emberiség áldozatos munkájának újabb gyümölcsét. A nagyközönség azt is tudta, hogy a Literamix az ünnepség jelentőségéhez méltó ódával ajándékozta majd meg a világot, s az sem kizárt, hogy ez lesz majd a Föld, mit a Föld, az egész Naprendszer új himnusza.

Az emberek feszülten várták, vajon milyen hangon szólaltatja meg a Literátor az ódák ódáját, ám a hatalmas teremben percekig csak csönd terpeszkedett.

A feszült várakozás és a reménykedés csöndje.

Majd ezt a csöndet halk nyöszörgés törte meg. Az első sorokban ülők később arról meséltek, egy csecsemő sírása volt.

Pár pillanatig ismét csönd terpeszkedett a teremben, de ez a csönd már egy sötét alagút csöndjét idézte, amin már soha nem száguld át vonat, a sínek között gyom se nő, a kicsöppenő motorolaj szagát már régen kisöpörte a huzat.

Majd egyre erősödött a zaj, s egy kisiskolás hüppögése szakadt fel a hangszórókból. A professzor emlékezett: éppen így sírt, amikor elveszítette kedvenc radírját.

És megint csönd. Behavazott udvar csöndje, ahol már senki nem akar hóembert építeni, mert a hó hideg, a nulla fok alatti hőmérséklet, mint azt tudományos kutatások már régen bebizonyították, nem csupán a

bőrre ártalmas, de megzavarhatja egyéb életfunkciók rendeltetésszerű működését is.

A hóízű csöndet kamaszlány sóhaja lökte félre.

– De hát ez Júlia hangja, még a könnyű szellőktől borzolt levelek susogását is hallom – döbönt meg a professzor –, ami olyan sejtelmessé tette azt az estét, amikor egymáshoz bújtak a múzeum mögötti park padján. És tapasztalatlan kamaszként fogalmuk sem volt, milyen ízű lesz az első csók, egyáltalán megcsókolhatják-e egymást, hiszen nem estek át semmilyen higiéniai teszten, génvizsgálaton, ami megállapíthatta volna, összeillő párként akár még egy szexuális aktust is megengedhetnek maguknak.

A sóhajt ismét csönd követte, kikötői móló csöndje, ahova soha többé nem fut már be olyan hajó, amit borostás arcán ujjait táncoltató, hajnalig tartó mulatozás romjaiból ébredt kormányos irányít. A partfalhoz koccanás kizárt, a baleset kizárt, a számítógépes rendszerek navigációs hibája nulla százalék.

Majd egy érces férfihang kapart sebet a dobhártyákra. Cigarettaból származó niktintól, kátránytól rekedt, hangszálakat tépő zokogás vágta képen az ünneplők jól öltözött tömegét, akik között egyetlen egy olyan ember sem akadt, aki ilyen méreggel valaha is gyilkolta volna magát.

És újra csönd, mezők csöndje. Mellette az élelmiszervegyészek épületeiben a technikusok hitetlenkedve hallgatnak hihetetlen mesét olyan időkről, amikor a szomszédos földön búza termett, valami kődarabbal éleztek bizonyos kasza nevű szerszámot, hajnaltól sötétedésig arattak az izzadtságban fürdő, arató férfiak, kévüket kötözték fájós derékkal hajladozó nők. Mégis felhőkig szállt a dal, és összekacsintottak a kaszások, ha eszükbe jutott: éjjel, szénaboglya szúrós halmán hogyan könyörgik majd be testüket a fáradtságot szemvillanás alatt elfelejtő asszonyok combjai közé.

A búzamezők csöndjét öregember halk, sírós panasza szaggatta szét. Vénember könnye csorgott ki a Literamixből, a márványpadlóra folyt, majd lassan felkapaszkodott az élő virágokból komponált csokorra. Színek közé menekült, de elkésett. Fonnyadt szirmok hullottak, és a márványt fél perc múlva már száraz, megbarnult levelek takarták.

Jelen írásomat korunk egyik legnagyobb és legtöbb embert érintő problémája ihlette. A pénz, amely mára már szinte hatalommá vált. Hátterbe szorítva a valódi értékeket, mint szeretet, tisztesség, együttérzés. Bár a műfiction, jó eljárítani a gondolattal egy pénztelen világról.

Írásaimban többnyire az élet nagy kérdéseire keresem a választ. Emberi sorsok, öröm és bánat egyaránt mélyen megérint. Hogyan lehet talpra állni, mikor már senki nem hisz bennünk? Mi az a gyász, és hogyan lehet feldolgozni szeretteink elvesztését? Bízom benne, hogy írásaim sok ember számára nyújtanak segítséget.

Nagy Gáborné

Nagy Gáborné Sáfrány Zsuzsanna

Tovatónt hatalom

© OpenHU 2013.

- Úristen!

A világon hurrikánként átrohanó félelem és döbbenet szülte kiáltás egyszerre tört elő több millió torokból.

- A pénz! Hová tűnt a pénz?

A nap ma mintha később kelt volna, tudva, hogy sok ember számára mai ragyogása lesz a leggyönyörűbb. De nem mindenkinek. A káosz sötét fellege pillanatok alatt maga alá temette a világot. A pénz, ami mozgásban tartotta az emberiséget, a bolygónkat eltűnt. Nincs. A tőzsde nem összeomlott, hanem üres. A bankokban a széfeket mintha egy láthatatlan kéz tisztára söpörte volna. A pénztárcákban csak a használhatatlan plasztikkártyák lapultak. A boltok kasszái csak feketén virítottak, papír és apró pénz egy szál se bennük. A postakocsik csak levelet és utalványt szállítottak ki. A felső tízezer haját tépve, magán kívül őrjöngött.

- Ilyen nincs!- üvöltötték sokktól elszürkült arccal. Pénz! Pénz! Pénz! A hatalmat és biztonságot adó bálvány egyik pillanatról a másikra kámforrá vált. Az emberek szinte önkívületi állapotban keresték azt, ami mára már az istenükké vált. A hírek csak arról szóltak, hogy emberi ésszel felfoghatatlan dolog milyen kaotikus helyzetet teremtett, a már amúgy is a veszte felé rohanó világban. A gazdaság pillanatok alatt leállt. A boltok előtt kígyózó sorokban tétován ácsorogtak az emberek. A kereskedők tehetetlenségükben lehúzták a rolót. Miért gondolja bárki is, hogy ingyen osszák a kenyeret? A bank automaták képernyőjén a „*Sorry, no money*” felirat jelent meg. A benzinkutak hamarosan megteltek üres tankú autókkal, mivel elzárták a kutakat. Nincs pénz, nincs üzemanyag. A vonatokon és a buszokon azok utazhattak, akiknek bérletük még érvényes volt. Nem volt miből jegyet vásárolni. Ingyen pedig nem utazhat senki. Az emberek nem értek be a munkahelyekre, így a termelés is pillanatok alatt megbénult. Senki nem volt hajlandó fizetség nélkül dolgozni. Az irányítás egyre jobban kicsúszott az emberek kezéből. Az első döbbenet után az utcákat benépesítették a felháborodott emberek. Nincs pénz, nincs kenyér, nincs tej. Mi lesz most? Enni kell, a számlákat fizetni kell, a gyógyszereket ki kell váltani. De miből? Hogyan? Kérdések sokasága hallatszott mindenfelől.

Szirénák éles visítása hasított a levegőbe. A mentők és a rendőrök elvesztették az uralmat a hatalmas zűrzavar felett. A jómódúak sorra dőltek ki a pénz hiányától, mely meghatározta életüket. Hiszen ettől érezték felsőbb rendűnek magukat. Ettől volt hatalmuk a szegények felett. Legalábbis ők így gondolták. Ezáltal tehettek meg olyan dolgokat, amit Istenfélő, tisztességben felnevelkedett ember sosem tenne. Másokat kihasználni, megalázni, szolgasorsra juttatni. A hatalom a pénzről szólt. A pénz a hatalomról. S most, mint egy álom szerte foszlott. Így téve ki az egyenlőség jelet ember és ember között. A társadalmi ranglétra kártyavárként omlott össze. Hiszen a mai naptól kezdve nincs pénz.. A teleföntársaságok összeomlottak, mert nem tudták feltölteni a mobil egyenlegeket a kártyákon. Mivel? Miből? Az áramellátás megszűnt. A szolgáltató csak a kórházak felé volt hajlandó biztosítani az energiát, talán mert vezetőjének érdeke fűződött hozzá. Lehet, hogy egy beteg hozzátartozó várta éppen felépülését valamelyik intézményben. Az otthonokban nem ért már el a tájékoztatás, hiszen sötét maradt a tv és a számítógép képernyője. A rádióbemondókba is belefojtották a szót. Délre már senki nem tudta mi történik. A világ pillanatok alatt került az összeomlás szélére. De még ekkor is mindenki meg akarta tartani azt, ami az övé.

A pénzért eladható javakat ingyen oda adni, SOHA.

Hiszen akkor lealacsonyodna oda ahol a sok szegény, nélkülöző polgár van. Akkor inkább kidobja, megsemmisíti, de nyereség nélkül nem adja. De sok embernek a nem mindennapi jelenség pozitív változást hozott az életébe. Nagyon soknak.

A kis faluban kanyargó zsákutca végén takaros parasztház állt. Az asszony a boltba indult. Pénztárcáját magához vette és biciklire ült. Az üzlet előtt nagyobb tömeg verődött össze. A már távolról hallatszó morajlástól rossz előérzete támadt. Biciklijét letámasztotta a bolt oldalának, miközben a szófoszlányokból próbálta kiszűrni a csoportosulás okát. Pénz. Pénz. Csak ezt hallotta mindenfelől. _

- Jó reggelt- szól, de szinte senki nem viszonzta köszönését. Mondta mindenki a magáét. Oda lépett egy vele egykorú asszony mellé.

- Mi történt? Csak nincs valami baj?- kérdezte.

- Baj?- horkant fel a másik fiatalasszony. - Néztél ma már a tárcádba?- szögezte neki indulatosan a kérdést. - Nincs pénz!

- Hogy-hogy nincs pénz?- kérdezte értetlenül, és kotorászni kezdett a táskája alján.

- Úgy, hogy eltűnt. Nincs.

A nő kivette a pénztárcáját és értetlenül nyitotta ki. Üres. Csak a régi blokkok és a bankkártya lapult benne.

- Ó- szakadt fel torkából a döbbenet. - És tudja valaki hol a pénz?- kérdezte lágyan s szája mosolyra húzódott.

- Ez neked vicces? - hördült fel a távolabb álló asszony. - Miből veszel a gyerekeknek kenyeret meg tejet? Hogyan fizeted a számláid, hogyan váltod ki a gyógyszert? Még most is van kedved nevetni?- hangzott a gúnyos kérdés látványos szájvonogatás mellett.

A nő nem felelt. Agya lázasan dolgozni kezdett. Gondolatai szárnyra kaptak. Ha nincs pénz, nincs gond. Kenyér? Van otthon búza megőröljük és sütünk friss kenyeret. Tej? Megfejjük azt az egy szem tehenet, amit tavaly vettünk és lesz. Most büszkeség töltötte el, hogy nem hagyta magát lebeszélni a vásárban, mikor meglátta a barna foltos Sárít. Pedig gúnyolták is érte, mi akar lenni a modern világban, ténsasszony? Hiszen a boltok polcain még válogathat is a sokféle termék közül. Magában hálát adott az égieknek korábbi döntéséért. Gyógyszer? A természet olyan sok gyógynövényt rejt, ami mellett nap mint nap elmegyünk. Csak meg kell nézni a nagykönyvben, melyik milyen kórságra jó. Van vele munka, de az egészség mindent megér.

A feltörő gondolatok mosolyt csaltak arcára. A körülötte állók a harag és a döbbenet vegyes érzéseivel néztek rá. Nem értették, hogy lehet egy ekkora tragédia közepén mosolyogni. Vagy talán ebből is viccet csinál? Pedig ez elég elkésérítő helyzet. Nekik. De nem Sue-nak.

- Arra nem gondoltatok, hogy ez Istennek ránk, kisemberekre nézve a legjobb döntése volt?- kérdezte - Hiszen így mindenki egyenlő lehet. Nem lesz társadalmi különbség, legalábbis nem olyan hatalmas, amilyen volt. Képzeljétek el most a bankárok, politikusok, üzletemberek arcát. - mondta kaján vigyorral. Az emberek lecsendesedve várták a folytatást.

-A sok gazdag embert, aki ugyanúgy ott fog állni a pék előtt kenyérért és neki sem lesz miből kifizetnie, nem csak a kisnyugdíjas nénikének, vagy a nagycsaládos édesanyának, aki éjt nappallá téve dolgozott, hogy legalább kenyér kerüljön az asztalra. A benzinkutakon ott porosodik az új Mercedes a húszéves Opel mellett, hiszen nem kap egyik sem üzemanyagot, ha nem tud fizetni. - az asszony körbe pillantott.

A szomszédos kocsmá vendégei is a hallgatósághoz csatlakoztak. A tömeg egyre nőtt. Az arcokon megjelent a felismerés szikrája.

- Nézzétek a jó oldalát a dolgoknak- mondta hangját megemelve Sue. - Kevesebb lesz a baleset. Az emberek - mivel megbénul a közlekedés, így az utazás nehézkessé válik - több időt tölthetnek családjukkal. Így a szeretteik iránti aggodalom is csökken. Hiszen mindannyian átéltük már azt a kétségbeejtő érzést, amikor szirénát hallottunk, vajon nem-e a mi fájdalomunkért szól.

- Sosem tudjuk, amikor elindulunk, vajon hazaérünk-e? - szólt közbe egy középkorú férfi, aki évek óta fuvarozással foglalkozott. - De tovább megyek- folytatta. - Nem kell szégyenérzettel, megalázottan a másik ember elé állni és kérni. Hiszen hamar rájön a nép, hogy együtt összefogva sokkal könnyebb lehet az élet. S a pénz, amely eddig csak az ember kielégíthetetlen vágyait szolgálta, azzal, hogy eltűnt, megszünteti a társadalmi különbségeket.

Egy idős asszony közbe vágott:

- Az emberek egymásra lesznek utalva, ezáltal a tisztelet, a figyelem és a megbecsülés ismét új értelmet nyer.

- Így van! Lesz időnk egymásra. - hallatszott távolabbról.

- Értitek már, miért töltött el az öröm? - tette fel a kérdést óvatosan Sue. - Mivel a tegnapi rohanó világnak ma behúzták a vészféket, meglátják az emberek azt az egyszerű szépséget az életben, ami mellett a kényszer szülte pénzhajszolás miatt eddig csukott szemmel elsuhanak. És a hitelek?

- Tényleg! - tört elő több emberből. - Ha nincs pénz, miből fizessük vissza?

S a hangulat, mely pár perce még a zord tél fagyosságát idézte, most enyhülni kezdett. Az asszony boldogsága, mint valami ragályos kór terjedt szét a tömegen. Sok ember, aki tegnap még a kilakoltatástól

rettegett, ma megnyugodva hajtja álomra a fejét és teszi össze két kezét, hálát adva az Úrnak a szabadításért. Gyermek ezreinek fordulhat a sorsa jobbra azáltal, hogy a pénz eltűnt. Emberek millióinak válláról hullik le a pénztelenség okozta nyomor terhe. A bélyeg, melyet a pénz hatalma nyomott az emberekre, lassan lepelként hullt alá.

A nagyvárosból éppen hazaérő busz utasai, új hírekkel érkeztek.

- Képzeljétek! - szólt egy fiatalasszony - Minden bevásárló központ bezárt, minden üzleten lakat van, teljes a káosz. Mi lesz most velünk?

Sue inkább csak maga elé mormogva így szólt :

- Nem vagyok gazdag, de ha bárkinek tudok segíteni, akár egy szelet kenyérrel, akár két szem tojással, nagyon szívesen adok.

- Nekem van otthon felesleges lisztem! - kiáltotta egy másik nő - Viszont nincs tojásom.

S a bolt előtti kicsiny terasz percek alatt átalakult vásártérré. Az emberek egymás közt, adok-kapok alapon próbáltak segíteni mindenki tudott olyan felajánlást tenni, amire a másinak szüksége volt. Ekkor a bolt ajtaja kitérült.

- Emberek - szólalt meg a tulaj. - A romlandó élelmiszereket elosztom köztetek, persze ingyen. - nevette el magát. - Az üzletet pedig átalakítom, így mindenki elhozhatja az áruját, amit cserélni szeretne. Viszont, amit most átélünk, egy lehetőség mindannyiunk számára, hogy újra emberként, bizalommal, türelemmel forduljunk egymás felé. Kérlek benneteket nézzetek körül, ki a rászorultabb és úgy gyertek sorban a felvágottakért, tejért, kenyérért.

A tömeg, szinte hang nélkül nyitott utat azoknak, akik eddig nehéz körülmények között tengették életüket. A szíveket megtöltötte az önzetlen, tiszta szeretet. Mindenki ismert mindenkit, kis falu lévén. Nem volt tolakodás, hálaszavak szálltak a szélben. A hit, megint pislákolni kezdett. Megértették, hogy amíg pénz volt, nem érintette meg őket a szegények gondja. Nem volt idő ezzel foglalkozni, mert pénzt kellett keresni. Az arcokon a felszabadultság érzése tündökölt. Lassan felfogták, nem az az élet, amikor olyan dolgokat hajszoltak, mint a jólét vagy a társadalom elismerése. Az asszonyok ismét a háztartást vezethetik s megőrzik a családi fészek melegét. A férfiak a földeken és a háztájiban termelik meg a napi betevőt. Nem kell napokra, hetekre

távol lenni a szeretteiktől, hogy a pénzt előteremtsék a megélhetésre. Szabadok. A kényszer mellyel a pénz gúzsba kötve fogva tartotta őket, most porba hullt. Tudták, hogy meg kell dolgozni továbbra is a megélhetésért, de nem más által, kihasználva, megalázottan, kényszerből. Együtt. Egymásért. Önzetlenül. Valahol legbelül, a lelkük mélyén erre vártak. Most itt van. Boldogok voltak. Nagyon.

Valahol egy mentőautó szirénája törte meg a szürkület csendjét. Sietve fordult be, kék fénye bevilágította a gyönyörű ház udvarát. A sok jól öltözött ember körülállta a beteget, aki a földön feküdt. Tegnap még nagyon gazdag volt. Cége az elsők között foglalt helyet a bankszektorban. Az orvos, fölé hajolva vizsgálta. Életnek semmi jele nem látszott már rajta. Felhúzott szemhéja alól mereven, üveges tekintettel bámult a pénztelen világba.

- A szíve vitte el. - mondták. Pedig nem. A szerelem. A pénz szerelme. . Az az érzés, mely feljuttat a csúcsra. Az a hatalom, mely nem tűrt ellentmondást, ha róla volt szó. A pénz, mely nagyon sok embert kergetett már a halál karjaiba. Most tovatűnt. Helyébe lépett a remény, egy boldogabb, élhetőbb, szebb jövő képében.

Komárom szülötte vagyok. Talán nem mindig felelek meg a felém tett elvárásoknak, de nem is gondolom, hogy az életnek erről kell szólnia. Tanulmányaimban nem foglalkozok semmilyen művészettel, mégis az alkotás örömmel tölt el. Reményeim szerint a későbbiekben sokan megismerik a nevemet irodalmi műveken keresztül. Néhány versem már megjelent az interneten, néhány nemsokára fog egy antológiában. Céлом az írással sosem a normáknak való megfelelés, hanem az emberek szórakoztatása, néha elgondolkodtatása.

A leginkább rám ható szerzők közül talán Leslie L. Lawrence és Stephen King művei a kiemelkedőek.

Írói stílusomat tekintve – fogalmam sincs. Azt majd később az olvasók döntsék el.

Inspirációt igazából mindenhonnan merítek. Az egyetlen dolog amire mindig törekszek, hogy a műveim legyenek egyediek.

Végezetül remélem, hogy aki elolvassa az írásaimat, örömet leli majd bennük.

Jónás Dániel József

Jónás Dániel József

Irritum penuria

© OpenHU 2013.

- Két perc az indulásig! – szólt egy hang a hátam mögül. Megfordultam; Nous volt az.
- Igen, már készen állok. – jelentettem ki mosolyogva, nagy magabiztossággal.
- Azt gondoltam. – vizslatott árgus szemekkel a férfi. – De talán mégsem téged kellett volna választani.
- Ugyan, miért? – színleltem az értetlenkedést. Persze pontosan tudtam miért mondja.
- Tudod te. – válaszolt, mintha hallotta volna a gondolatomat, majd köszönés nélkül elsétált mellettem.

Nem bízik bennem. Sőt, senki nem bízik bennem! Ez az egész az ő hibája! Ha ő nem lett volna, most nem kéne mennem. – gondoltam keserűen. De már nincs mit tenni, ami megtörtént az megtörtént. Újra ki kell vívnom Nous tiszteletét és bizalmát, ahogyan mindenki másét is az egyesületben, annak ellenére, hogy én semmi rosszat nem tettem. Na jó, ezzel azért ők is tisztában voltak, hiszen ha nem bíznanak bennem, nem engem küldenének. De ez így most elég zavaros lehet, úgyhogy elkezdem az egészet előlről.

Nem is olyan régen megszületett egy ember. Senki nem gondolta volna, hogy ő menti meg a világot. Nem, nem rólam van szó. Ez a valaki Pecunia. A kapitalizmus uralmában és a pénz mentén mozgó világban született. Ahogy egyre nagyobb lett, egyre jobban látta, hogy a pénz mit is művel a világgal. Mindenki csak elvesz, senki nem ad. Az irigység és az önzés kísértették bármerre is járt. De ő más volt mint a többi pénzéhes ember. Nem értette, hogy néhány papírdarab hogyan okozhat ekkora pusztítást a világon. Hiszen a pénz nem több néhány nyomtatott papírnál! Mégis mindenki egyre többet akart belőle, és senkit nem érdekelt, hogy kin és hogyan gázol át érte. Ám Pecunia bölcs ember volt, és a kortársaival ellentétben volt lelkiismerete. A gyermekkorát nem lehetne boldognak nevezni, az édesanyja belehalt a szülésbe. A családnak nem volt arra pénze, hogy kórházba vigye az anyát, ezért hívtak egy bábát és otthon született meg a kis Pecunia. Mivel szakszerű orvosi segítség nem volt, az anyuka belehalt a szülésbe. Az édesapa mindent megtett, hogy az alapvető szükségleteit kielégítse egy

kisgyermeknek, de így is rengeteg nélkülözés és nyomor közepette nőtt fel a fiú. Kiválóak voltak a tanulmányi eredményei, de tizennégy éves korában, az általános iskolai ballagása utáni nyáron az édesapja tüdőgyulladásban elhunyt. A férfi hiába tudta, hogy beteg, mégis bejárt dolgozni, hiszen a pénzt minden nap végén megkapta kézbe, de ha egyetlen munkanapot is hiányzik, kirúgják. Így Pecunia egyedül maradt, pénze pedig nem volt, hogy folytassa a tanulmányait, hiába várták tárt karokkal mindenhol a kiváló eredményei miatt. Munkába állt abban a gyárban ahol az édesapja dolgozott. Tévéalkatrészeket gyártottak, és valóban, a gyár higiéniai feltételei nem megfelelőek egy embernek, nem is csoda, hogy az apja legyengült szervezete nem bírta tovább. Egyébként a fizetése csak a fele volt annak amit a többi dolgozó kapott, mondván „még kiskorú, tanköteles lenne, örüljön, hogy egyáltalán alkalmaztuk!”. Így teltek a napjai, a lakhelye egy összetákolt kicsiny kis faház volt az ipartelep melletti erdő szélén. Teltek-múltak az évek, Pecunia közeledett a tizenhatodik életévéhez, majd egy nap gondolt egyet, és felment a gyár igazgatójához. Elmondta neki néhány elképzelését, mutatott neki terveket. Azt akarta, hogy a gyár nem csak higiénikusabb legyen, de korszerűsíteni akarta az egészet. Ehhez persze pénz kellett volna, de az igazgató csak kinevette. Azt mondta, ha ilyen okos, akkor építsen föl egy másik gyárat és azzal majd azt tesz amit csak akar. Pecunia nem hagyta magát, tovább győzködte a főnökét, mígnem azonnal hatállyal ki lett rúgva. A férfi viszont nem csüggedt, felkereste az összes közeli roncstelepet, szemétdombot, sőt néha meglátogatta a volt munkahelyének a szemeteseit és anyagokat gyűjtött. Olyan alkatrészt amit sehol nem talált, kénytelen volt maga előállítani. Az összes pénzt amit egész életében spórolt, beleölte az elképzelésébe, az alkatrészek előállításába. Már jó két hete nem evett, a közeli patakból hozta a vizet, és a találmányán dolgozott. Végül elkészült a művel, de áram kellett volna a működtetéshez. Pecunia bement a városba, és besétált egy ócskáshoz. Nagyon idős, szakállas úr állt bent, ő sem tűnt pénzes embernek. Pecunia elmondta neki, hogy csak annyit szeretne, hogy kipróbálhassa az új találmányát, és ha működik akkor ebben a boltban szeretné árusítani, a bevételt pedig kétfelé osztják majd. Az öreg vállat vont, mondván, úgyszincs mit vesztenie. Pecunia hazaszaladt

a találmányáért, majd újra megjelent az ócskásnál. Az öreg nem tudta mit gondoljon amikor meglátta a tákolmányt. Úgy érezte, a fiú nem teljesen normális, de hát ha ennyire akarja, dugja csak be azt a valamit. Az a „valami” egyébként egy lestrapált tévének nézett ki, aminek az alkatrészei úgy lettek összeszerelve, és nincsen képernyője! Tisztán látszódtak a készülék belsejében futó áramkörök és vezetékek. Pecunia letette a tévét a pultra, és kérte, hogy mielőtt bedugja, az öreg zárja be mára a boltot és engedje le a redőnyt a kirakat ablakain, mert senkinek nem kéne látnia mi is folyik idebent. Az öreg először elgondolkozott – ez talán egy trükk? Mi van akkor, ha én mára bezárok, ez a gazfickó pedig megver, aztán kirabol? Majd megcsóválta a fejét. Ha így is van, tegye. Semmit nem fog érni sem ezzel a bolttal, sem övele, hiszen szegény mint a templom egere. Így hát az öreg eleget tett az utasításnak, mára bezárta a boltot, besötétített, és felkapcsolta a lámpát. Pecunia bedugta a készüléket a konnektorba és – nem történt semmi. Az öreg egy szó nélkül állt, és arra gondolt, hogy nem is várt mást. Pecunia ugyanakkor nem értette miért nem működik. Hiszen mennie kéne! Minden idejét erre áldozta, minden pénzét erre költötte, már majd éhen hal! Mégsem működik. Szomorúan sétált a konnektorhoz, hogy kihúzza amikor észrevett valamit a tévéjén. Nincs bekapcsolva a főkapcsoló! A fiatal fiú szíve egyre hevesebben dobogott, és elfordította a kapcsolót. Ami ezután történt, az tudományos történelem. Az öregnek tátva maradt a szája és kigúvadtak a szemei, Pecunia pedig hangos ujjongásba kezdett. A tévé ugyanis az egyes csatorna műsorát sugározta – az hagyján, hogy vezeték nélkül! – de a képernyő elé nagyjából egy méteres magasságban kivetítette a képet három dimenzióban! Pecunia néhány ócska alkatrészből összeszerelt egy olyan tévét, ami vezeték nélkül kapcsolódik a tévés adásokhoz, és valódi háromdimenziós képben kivetíti azt. Világszenzáció! Mondanom sem kell, Pecunia egy csapásra világhírnévre tett szert. Megalapította a saját cégét, és egyre több találmány kapcsolódott a nevéhez. Egy évvel később megvette azt a gyárat ahol korábban dolgozott és átalakította az egykori elképzeléseinek megfelelően. Az igazgatót pedig meghagyta a posztján. Nem rúgta ki, úgy gondolta, elég büntetés neki az, hogy az egykori alkalmazottja lett most a főnöke. Pecunia egyre feljebb küzdötte magát

a ranglétrán, páratlan logikája és kiváló esze segített neki, hogy oda jusson ahová csak nagyon kevesen: a világ legbefolyásosabb emberei közé. Mindezt úgy érte el, hogy senkinek soha nem tett semmi rosszat, sőt! Akin csak tudott, mindig segített. Időközben megvette az egész tömböt, ahol az öreg ócskásboltja volt és átalakította a cég központjává. Az öreget pedig kinevezte a cég első számú áruházának az igazgatójává. Pecunia a karrierje első csúcspontját akkor érte el, amikor hivatalosan is ő lett a világ leggazdagabb embere. Ezek után is szárnyalt, és hamar nyilvánvalóvá vált, hogy ő is marad a lista élén, hiszen a vagyona meghaladta az ötszáz milliárd dollárt, ami csaknem négyszerese volt a világ második leggazdagabb emberének. Egyszer azonban nagyon furcsa dolgot művelt. Az összes vagyonát ami nem ingatlan vagy tárgy volt, kikérte a számlájáról készpénzben és a lakhelyéül szolgáló luxuskastélyába vitette. Hatalmas teherautók vitték a pénzt, szintén hatalmas rendőri kísérettel. Senki sem értette, mi akar ez lenni. Amikor a pénzt megérkezett, Pecunia öt millió dollárt levitetett a föld alatt lévő széfjébe, a többit pedig bevittette a nappaliba és az abból nyíló társalgóba, majd bezárta a helyiségeket, öröket állítva az ajtókhöz. Ezek után összehívatott egy sajtótájékoztatót az esetről – mondanom sem kell, tíz perc alatt ott voltak a riporterek a legfontosabb újságoktól és magazinoktól. A férfi felsétált az előcsarnokban lévő hatalmas lépcsőre, és onnan nézett le az előcsarnokban álló rengeteg újságíróra, majd beszélni kezdett.

- Nézzetek rám! – kezdte Pecunia. – Valaha szegénységben éltem. Nyomorban tengtek a mindennapjaim. Tizennégy évesen teljesen árva lettem. Ebben a mocskos, csaló, hazug, pénzéhes világban nem lehet életben maradni, hacsak nincs az embernek esze! Szerencsére nekem volt, van és lesz is. Tudom, hogy a sors azért áldott meg engem ennyi kitartással, akarattal és ésszel, hogy én legyek a világ valaha élt leggazdagabb embere. Azért, hogy annyi pénzt birtokoljak, amennyit egy átlagos ember el sem tud képzelni! Nos, ez megtörtént. A tulajdonomban vannak bankok, cégek, gyárak, erőművek és még sorolhatnám. A fél világ ura én vagyok! Most pedig, itt van minden pénzbeli vagyonom, kivéve ötmillió dollárt. Azt megtartom, mert a

cégeimet fenn kell tartani, hogy tovább folytathassam a küldetésemet. Viszont az itt lévő közel négyszázmilliárd dollárt nem tartom meg!

A riporterek egy emberként kiáltottak fel. Összenéztek, sugdolóztak. Ez meg mit jelentsen? Majd elhallgattak, mert a férfi folytatta a beszédet:

- Talán sokan nem is tudják, hogy miközben a karrierem és a cég bevétele szárnyalt a magasba, mennyi erőfeszitésembe tellett, hogy a világ összes, ismétlem összes országában létrehoztam egy szervezetet. Mint bizonyára tudjátok, húsz éves koromban lettem a világ leggazdagabb embere. Ekkor kezdtem el a szervezetek kiküldését a világban. Ennek öt éve, és hála az emberek állhatatos munkájának, már tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy melyik országban milyen a gazdasági helyzet. Tökéletesen tudom, hogy a világ összvagyonának egyharmada néhány ezer ember kezében van! Közben pedig közel egymilliárd ember éhezik! Ezért holnap megkezdődik a fő küldetésem! Holnap – Pecunia már egyre hangosabban beszélt, szinte már kiabált – ezt a rengeteg pénzt magánrepülőgépek fogják elvinni, és szétosztani a világ minden országában!

A riporterek ismét felzúgtak. Mi ez, valami rossz vicc? Normális ez az ember? Ennyi pénzt csak úgy szétszórni?

- Minden repülőgépet nyolc vadászrepülő fog kísérni, és ha bármilyen repülő objektum meg meri közelíteni a konvojt két kilométeres körzetben, azt azonnali hatállyal megsemmisítik! A repülőgépek a pénz minden országban egyenesen a szervezeteim központjába szállítják, és az országban végzett felmérések alapján fogják szétosztani, még hozzá aszerint, hogy kinek mennyire van szüksége a pénzre! Mindezek mellett pedig a szervezetek létrehoztak a felügyeletük alatt álló országokban egy pénzalapot. Ez a pénzalap már öt éve működik, és én negyedévenként utaltam az összesre egyenként százmillió dollárt, ami aztán be lett fektetve és mostanra már nem kevés pénz van ezeken a számlákon. Ezek nem fognak kiosztásra kerülni, hanem a rászorulóknak kapnak az országukhoz tartozó pénzalaphoz hozzáférést, de meg van szabva, hogy mennyi a limit amit ki vehet egy ember hetente. Továbbá minden cég, vállalkozás, bank és minden működő szervezet ami a tulajdonomban áll, vizsgálatot végzett az alkalmazottjairól. Több milliárd ember dolgozik nekem a világon, olyanok is akik talán nem is sejtik, hogy a

munkahelyük az én tulajdonomban áll. Mindazok az alkalmazottak szerte a világban, akiknek a vagyona eléri az egymillió dollárt, azonnali hatállyal ki vannak rúgva, méghozzá holnap reggeltől! Már ki vannak nyomtatva a felmondólevelek, a holnapi nap folyamán minden érintett megkapja. Ez azért lesz így, mert aki megérdemli, a magasabb rendű megüresedett helyet megkapja, s az így megüresedő helyekre pedig pályázhat mindazon ember, akinek nincs munkája!

Pecunia elhallgatott, szünetet tartott. Kezdett elfáradni a sok beszédben. Közben az újságírók árgus szemekkel figyelték minden mozdulatát, kattogtak a fényképezők.

- Végezetül felszólítok minden milliárdost és milliomost a világon! Mi azért vagyunk gazdagok, mert kiválasztottak minket! Azért van a birtokunkban ekkora vagyon, hogy segítsünk a szegényeken! Nekünk kötelességünk felkarolni a nincsteleneket, és igenis mi tehetünk a nyomor és az éhezés ellen! – fejezte be a férfi. – Köszönöm, hogy idefáradtak. – nézett szét a riporterek között. – Kérdésekre nem válaszolok, amit akartam, elmondtam. Most pedig legyenek kedvesek, és távozzanak az otthonomból. Köszönöm.

Dolga végeztével Pecunia elindult felfelé a lépcsőn a felső emeletre. Természetesen az újságírók nem értenek a szép szóból, így rögön hangzavar lett, és kérdésekkel kezdték bombázni a visszavonuló férfit. Egyre jobban idegesítette, hogy nem hagyják békén, pedig normálisan megmondta, hogy nem válaszol a kérdésekre. Már kiáltani akart a testőreinek, amikor az egyik riporter kérdése megcsapta a fülét: „De mégis mi a neve a szervezetnek?”. Pecunia visszafordult, erre a tömeg egyszerre elnémult.

- Nem tudom ki kérdezte, de hallottam egy helytálló kérdést a sok marhaság között. Azt kérdezték, hogy mi a szervezet neve. Nos ezt nem árt ha tudják, a szervezetem neve „Irritum penuria”. Ez latinul azt jelenti, hogy „nincs szegénység”. Most pedig takarodjanak a házamból! – az utolsó mondatot már üvöltötte.

Ezt hallva előjöttek a ház biztonsági szolgálati emberei is – tehát a személyi testőrök, akik azonnal elkezdték kifelé terelni a vérszívó riportereket. Nem telt bele két perc, és csukódott a hatalmas ajtó, az előtér újra üres volt.

- Köszönöm. – nézett a biztonsági emberekre Pecunia. – És kérem kettőzzék meg az őrseget a ház és a birtok körül! Ha szükséges, vegyenek fel új embereket. Azt hiszem ennyi pénzzel a szobákban, az eddiginél nagyobb figyelmet fogok kapni én is, és a villa is. A biztonsági parancsnok csak bólintott, majd sarkon fordult és azonnal intézkedni kezdett.

Pecunia jót akart. Segíteni akart az embereken. A világon mindenhol őt ünnepelték. Úgy tekintettek rá mint a modern megváltóra. Mindent alaposan kitervelt, és a pénzt eljuttatta azokhoz akiknek szüksége volt rá. Azt hitte sikerült – ha nem is teljes mértékben – de valamennyire felszámolni a nyomort az egész világon. De valami félresiklott. Pecunia úgy érezte, hogy a világ szegényei mind pont olyanok mint amilyen ő volt valamikor. De tévedett. Alighogy szét lett osztva a pénz a szegények között, megkezdődtek a támadások. Az egyik szegény megtámadta a másikat, mert neki több kellett. Vagy azért, mert a másik miért kapott többet mint ő. Az éhezők nem fogták fel, hogy talán vannak náluk is rosszabbul élők, és azért kaptak azok többet. Verekedések, rablások, orv-támadások és gyilkosságok kezdődtek szerte a világon. Az Irritum penuria pedig semmit nem tehetett, ők nem voltak erre képezve. Pecunia lelkileg összetört. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy annyi ember hal meg ő miatta, pedig csak segíteni akart. De a fejében körvonalazódni kezdett egy újabb terv, ami talán segíthet végleg megszabadulni a gondoktól a világon. A teljes Ip szervezetet hazahívatta, a kastélyába. Minden országból minden tagot elvárt, férfiakat, nőket, időseket és gyermekeket egyaránt, és egy hónapot adott nekik, hogy megérkezzenek. Amennyiben nem jelenik meg valaki, az automatikusan ki lesz zárva az egyesületből. – állt a közleményében, amit természetesen csak a szervezet országos központjai kaptak meg, egyébként a legnagyobb titokban. Egytől-egyig mindenki megjelent, a megbeszélés időpontja előtt egy héttel érkezett meg az utolsó ember. Akár egy hotelban, be voltak osztva a hálószobák – amiből nem volt hiány a kastélyban – de voltak akiknek csak az előcsarnokban felállított tábori ágyakon jutott hely, és voltak akik a hatalmas kertben sátraztak. A maradék hét napban Pecunia megpróbálta összekovácsolni a

szervezetet egy nagy családdá, dacára annak, hogy több százan voltak, és néhányan még nem is beszéltél ugyanazt a nyelvet. De csodák csodájára, mire eljött a fő időpont, a megbeszélés napja, már mindenki puszipajtás volt mindenkivel – az Irritum Penuria valóban egy nagy családdá vált. A megbeszélésre a birtok kertjében került sor, ami úgy nézett ki mint egy piac, tele ital és étel standokkal, de persze minden ingyen volt. Pecunia felsétált egy kisebb emelvényre, és beszélni kezdett egy mikrofonba, a hangfalak már készen álltak.

- Barátaim! Először is szeretném megköszönni, hogy mind idefáradtatok. Remélem mindenki jól érzi magát az otthonomban, ami már a tiétek is. A tervünk, hogy felszámoljuk a világon az éhezést és a nyomort, sajnos kudarcba fulladt. – itt Pecunia kis szünetet tartott, mert az utolsó szavaknál elcsuklott a hangja. De erőt vett magán, s folytatta. – Most új tervem van, az eddiginél még nagyobb szabású, és természetesen senkit nem kényszerítek, hogy részt vegyen a megvalósításában. Akinek nem tetszik, nyugodtan mondja meg, s lépjen ki a szervezethez. Aki viszont velem tart, azoknak hálás vagyok, és az egész emberiség is az lesz. Kezdjük azzal, hogy a pénz semmire nem megoldás. Hiába osztjuk szét, hiába adjuk annak akinek szüksége van rá.. abból is csak a baj lesz. Ezért a pénzgazdálkodást végleg fel kell számolnunk, és vissza kell állítanunk a cserekereskedelmet a világon!

A tömeg felzúgott. Többen suttozták, hogy lehetetlen.

- Ismétlem, nem követelem, hogy tartsatok velem. Aki úgy gondolja, nyugodtan távozzon, és kiléphet az Ip-ből. De akik maradnak azoktól igenis elvárom, hogy megtegyék amire kérem őket. És végül.. sikert aratunk!

A továbbiakat nem részletezem. Hihetetlen, de Pecunia megcsinálta. Teljesen átalakította az Irritum Penuriát, gazdaságpolitikai képzést kapott mindenki, marketingfogásokat tanultak, gazdaságtörténelmet és tőzsdézést okítottak a tagoknak. Közben a szervezethez egyre több ember csatlakozott, és nemsokára – persze Pecunia befolyásának is köszönhetően – az Ip lett a világ legbefolyásosabb szervezete. A titkos megbeszélés után mindössze három évvel már érdekeltségük volt minden országban, minden iparágban, s ami a legfontosabb: minden

olyan helyen bent voltak a világon, ahol pénzt őriztek. A tagok mind elítélték a pénzt mint fizetőeszközt, és kizárólag cserekereskedelmet folytattak. Mindenkinek volt egy kisebb birtoka, ami kellett nekik azt megtermelték, saját kezűleg előállították, vagy elcserélték. Amihez pedig egyik módszerrel sem jutottak hozzá, anélkül pedig vígan elváltak. Akkor szánták rá magukat a cselekvésre, amikor ismét Pecunia lett a világ leggazdagabb embere – a pénz szétesztása után négy évvel. Hiába, ahogyan ő is fogalmazott, ő a fél világ ura, és a rengeteg bevételnek köszönhetően újból a lista élére került – bár most „csak” kétszázmilliárd dolláros vagyonnal. Mint mondtam, az egyesület ekkor lépett akcióba. Először is lassacskán a világ egész pénzkészletét bankokba szállították. Azt mondták az embereknek, hogy aki nem tart otthon pénzt, hanem berakja egy bankba, a vagyona a másfélszerezésre fog nőni, egészen addig, amíg meg nem kísérel készpénzfelvételt. Természetesen mindenki ugrott az ajánlatra, s a világ minden készpénze alig fél éven belül már a bankokban pihent, zsákokban, kötegekben, szigorúan őrzött hatalmas széfekben. Az ígért másfélszerezéses vagyonnövekedést mindenki megkapta, természetesen az Ip pénzből, és Pecunia magánvagyonából fizetve. Ekkortájt léptem be jómagam is az egyesületbe. Alighogy tag lettem, már el is küldtek dolgozni. Egy Securus nevű, hatalmas föld alatti létesítménybe kerültem, és az épület bővítése volt a feladatomban – ahogyan még több száz embernek is. Nem csináltunk mást, csak ástunk és építkeztünk. Mint megtudtam, ez egy beton biztos pénzmegőrző lesz, a világ összes bankjának lesz itt nagyjából egy hektáros területe, ahol elhelyezhetik az ügyfelek pénzét – csak is és kizárólag a készpénzt. Ekkor azt hittem, Pecunia így akarja felszámolni a pénz használatát – gondoltam majd azt hazudja, hogy elhagyta a kulcsot, vagy valami ilyesmi. Nos nem pontosan ez lett a vége. Mivel minden féle-fajta bankban volt érdekeltsége az Ip-nek – jó néhány például Pecunia kezében volt – így hamar meggyőztük őket, hogy a pénzüket helyezték el nálunk, a Securusban. Az indok az volt, hogy odalent a legkorszerűbb, a jelenlegi technika legkiemelkedőbb biztonsági intézkedései vannak felvonultatva világszínvonalon – a legnagyobb hitelt az állításnak természetesen Pecunia neve adta. Miután kijelentettük, hogy az őrzésért nem kérünk semmit, és a

létesítmény fenntartását is a cég fizeti, a bankok ugrottak az ajánlatra. A világ fizetési tranzakciói úgylis cserekereskedelemmel és hitelkártyával folytak, a pénz őrzését pedig miért ne lehetne megoldani egy bombabiztosan őrzött komplexumban, ráadásul ingyen? Így tehát a világ készpénzbeli összvagyonának mintegy 99,95 százaléka nálunk landolt, odalent – Pecuniáéval együtt. Hogy mi van a maradék fél század százalékkal? Nos egy Negociatio nevű bank rájött, hogyha az összes létező készpénz lekerül a Securusba, akkor ők lesznek az egyetlenek az egész világon ahol még tartanak készpénzt. Ez pedig elsősorban hírnév, másodsorra pedig feljogosíthatja őket arra, hogy nekik sokkal kedvezőbb feltételekkel kössenek ezentúl üzletet az ügyfelek kárára. Persze a hivatalos verzió nem ez volt! A hivatalos verzió szerint azért nem küldik le a náluk lévő pénzt, mert nem bíznak a létesítmény biztonságában. És volt pofájuk okokat is felsorolni!

A döntést azzal indokolták, hogy Egy: a lenti védelmi rendszer még nincs kipróbálva, ezért lehet, hogy nem is olyan tökéletes mint ahogy „reklámozták”, ezzel szemben viszont az ő páncéltermük és az őrizetük már képzett és értenek ahhoz amit csinálnak, így ők nagyobb biztonságban tudják az ügyfelek pénzét, ha náluk van.

Ebből következik, hogy Kettő: nem akarják másra terhelni a felelősséget egy esetleges lopás esetén. Hiszen ha tőlük ellopják a pénzt, akkor az az ő hibájuk és nem másé, de ha lentről lopnák el a pénzt, akkor nem egyértelműen a bank lenne a hibás, mert az Ip őrizte a létesítményt a lopás alatt. A bank pedig nem szeretné ha az Ip és Pecunia hírneve bajba kerülne az ő pénzük miatt.

Na és Három: ha valahol ekkora vagyont őriznek, mint odalent, hogy a világ teljes pénzkészlete ott van, akkor az bizony első számú célponttá fog előlépni az alvilági szervezetek számára. Talán még eddig példátlan értékű alvilági összefogásra is számítani lehet, ha meg akarják szerezni a rengeteg pénzt.

Nos ennyi, de ezzel a három indokkal jócskán elültették a bogarat a többi bank fülébe is. Mindenki aggódni kezdett, és egyetértettek az okokkal. Érdekes, hogy Pecuniát vagy az Ip-t nem merték szidni, vagy nem merték ránk fogni, hogy nem bíznak bennünk, hanem a biztonsági rendszert ecsetelték. Persze, mert ha Pecuniára vagy ránk mondtak

volna rosszat, bizony mindenki szemén köpte volna őket! Pecunia a világ legnépszerűbb embere már évek óta, és ezen semmit nem változtatott az, hogy az első pénzosztási terve kudarcba fulladt. Az emberek azt mondták, hogy a szándék a lényeg, és különben is, eddig soha senki nem volt ilyen jólelkű és segítőkész, mint ő. Na, de vissza a történehez. Megjegyezném, hogy akivel úgy riogattak mindenkit, hogy majd ellopják a pénzt, az alvilág.. vajon a maffiacsaládok is bankban tartották a pénzüket, és leküldték a létesítménybe? Ugyan már! Az összes maffiacsalád a világon, és minden élő maffiózó – már aki nagyban nyomja – otthon tartotta a pénzét, mert egyikük sem bízott a bankokban. De amikor minden lekerült hozzánk, a Negociatio megállapodott az összes alvilági szervezettel, hogy rakják be a pénzt hozzájuk. Fogalmam sincs, hogy mivel győzték meg őket, de az nem is lényeges. Az a lényeg, hogy sikerült. És természetesen ha a maffiózók pénze van a bankban, ki a fene merné azt ellopni? Így hát a Negociatio biztonsága vetekedni kezdett a Securusszal. Egy nap kaptunk egy levelet. Személyesen Pecuniától jött, és egy találkozóra invitálta az Ip összes tagját, egy hónap múlva az ő házába. Az örömöm elmondhatatlan volt. Annyiszor hallottam arról a legendás találkozóról, ami legutóbb történt az Irritum penuria tagjai között. Mindenki áradozott, hogy milyen jó is volt, mennyire összekovácsolódott a szervezet. És most én is ott leszek! Annyira izgatott voltam, egy hét múlva már ott álltam Pecunia kapuja előtt. Azt hittem én leszek az első vendég, de tévedtem. Már voltak ott, nem is kevesen. A hangulat kitűnő volt, a kiszolgálás igényes; három hetet töltöttem ott nevetéssel, barátok között. Pecunia kedves volt, és közvetlen. Mindenkivel kezet fogott, beszélgetett, én is összeismerkedtem vele. Hihetetlen, de mindenkinek megjegyezte a nevét, pedig több mint ezer ember volt jelen a találkozón! A megbeszélésen megköszönte, hogy idefáradtunk, majd összegezte az eddig elért eredményeinket. Végül előadta a tervét, hogy hogyan is győzzük le a Negociatiót. Be kell törnünk hozzájuk, és ellopni a pénzt. Na nem kell az összest, csak az a lényeg, hogy megmutassuk, az ő védelmi rendszerük egy nagy nulla. Erre természetesen a maffiózók is rájönnek, és akkor bizony ők maguk fogják szétverni a bankot. A pénzüket pedig minden bizonnyal a Securusban akarják majd

elhelyezni. De az akcióhoz önkéntesek kellene, akik szembe mernek nézni akár a halállal is. Minden 18 és 40 év közötti ember jelentkezhetett a szervezetből, aki elég bátornak érezte magát. Miután másnapra a jelentkezők száma meghaladta a százötvenet, Pecunia úgy döntött, hogy szigorít a feltételeken, és már csak férfiak jelentkezhettek, 20 és 30 év között. Így hát létrejött egy ötven fős csoport, akiket kiképeztek betörésre – köztük voltam én is. Miközben zajlott a képzés, Pecunia egy új embert hozott a birtokra, a neve Fidelitas. Ő mindent tudott a Negociatio védelméről, és a segítségünkre lesz. Az ottaniak ugyanis folyton szekálták, ő volt ott a fekete bárány, éppen ezért eljött onnan és bosszút áll mindenkin – azzal, hogy segít nekünk. A kemény három hónapos képzés alatt megtanultunk mindent, amire egy igazi bűnözőnek szüksége lehetne. Én személy szerint pedig nagyon jól összebarátkoztam Fidelitasszal, világi jó barátok lettünk. A betörési akció tökéletes siker volt, több mint százmillió dollárt sikerült lenyúlnunk. Tűzharcba is keveredtünk, és én megmentettem Fidelitas életét. Hihetetlenül hálás volt nekem, folyamatosan hálálkodott. Az akció után a pénzt egyenesen a Securusba vittük. Másnap reggel Pecunia felhívta a Negociatio igazgatóját, hogy elmondja, hallottuk a betörést, és az Ip elkapta a rablókat. A pénzt viszont nem áll módunkban visszaszolgáltatni, hiszen nincs biztonságban, tehát elhelyeztük a Securusban, a Negociatio és az ügyfelei számára létesített teremben. Ha esetleg meggondolják magukat, szívesen elraktározzuk a többit is, természetesen ingyen, és a szállítást is mi szervezzük. Erre az igazgató lecsapta a kagylót. Aznap este csörgött Pecunia telefonja, egy idős férfihang közölte, hogy a Negociatio igazgatója nyugdíjba vonult, mert az eset után az ügyfelek nem bíznak többé benne, és nagyon hálásan elfogadják az ajánlatot, a pénzt el akarják helyezni a Securusban. Így tehát egy újabb hét múlva immár a világ összes létező kézpénze odalent volt, a mi őrizetünk alatt. Azt hittük Pecunia terve végét ért. Pedig most kezdődött a második felvonás.

A világon egyre elterjedtebb lett a cserekereskedelem, az emberiség háromnegyede már cserével üzletelt, és csak a maradék használt továbbra is hitelkártyát. Persze voltak, akik nem váltották be minden kártyán lévő pénzüket arra, hogy otthon termeljenek, viszont amit lehetett ők sem vették meg, így kialakult az a vékony, alig pár milliós réteg akik mindkét variációt használták. A készpénz már csak arra kellett, hogy a bankoknak legyen mire kiadni a hitelkártya-kereteket, semmi másra. Közben az emberek tömegesen csatlakoztak az Irritum Penuriához, a tagok száma átlépte az egymilliárdot. Pecunia is egyre csak gyűjtötte a pénzt – mármint számlán, a saját bankjaiban – és fél év múlva a világ összes bankja az ő kezébe került. Egy újabb hónap elteltével végső lépésre szánta el magát – minden tulajdonában álló bankot bezár! Az emberek őrjöngtek – mármint azok, akik nem kizárólag cserekereskedelemből éltek. Az pedig nem túl sok – az emberiségből úgy egymilliárdan voltak, akik nem cseregazdálkodásból éltek. Pecunia nekik megígérte, hogy mielőtt bezárnak a bankok, a bent lévő pénzüket másfélszeresének megfelelően kapnak bármit amit kérnek – persze, hogy senki nem morgott sokáig. Miután ez megtörtént, a világ minden bankja bezárt. Azt a napot hívjuk a „Nagy Zárás” napjának. Ekkora pedig nyilvánvalóvá vált, hogy Pecunia véghezvitte a lehetetlent: a huszonegyedik század derekára megteremtett egy olyan világot, ahol nincs szükség pénzre, és a cserekereskedelem dominál a világpiacon. Ezután érdekes dolog történt. A „Nagy Zárást” követő nap reggelén teljes körű evakuáció volt a Securusban. Senki nem értette, hogy mi történt, de délelőtt tíz órakor már senki nem tartózkodhatott a létesítmény tíz kilométeres körzetében. Éppen én is szolgálatban voltam odalent Fidelitasszal együtt, és fogalmunk sem volt róla, hogy mi ez az egész. Délben egy hatalmas földrengés rázta meg a környéket. Személyi sérülés nem történt, hiszen a Securus több száz kilométerre feküdt minden lakott helytől. Visszamennünk már nem kellett, mindenkit hazaküldtek. Az esti hírekben Pecunia nyilatkozott, és megdöbbenő hírt közölt: a Securus teljes egészében megsemmisült, vele pedig az összes létező készpénz. A legmeglepőbb ugyanakkor az volt, hogy ez szinte senkit nem érdekelt! Az emberiség belátta, hogy a nyomtatott papír közel sem ér annyit, mint mondjuk egy két mázsás sertés –

amiből ugye rengeteg finomságot lehet készíteni – vagy például egy ház, amit saját kezűleg épített a rokonság, együtt, összefogva. Szóval egyáltalán nem rengette meg az embereket a tény, hogy nem létezik többé a készpénz. És amikor azt hittük, hogy már minden rendben van, jött egy új probléma, ami rosszabb volt mint eddig bármelyik.

Amióta feltalálta a háromdimenziós tévét, Pecuniából csak úgy ömlöttek az ötletek. Ez soha nem maradt abba, még a pénz elleni harc közben sem. És most, hogy győztünk, újra a találmányoknak szentelte minden idejét, és elkészült azzal amiről – saját állítása szerint már általános iskolában nekiállt a terveknek – mindig is álmodott: az időgép. Rengeteg filmben szerepelt már, és az emberek agyát sokszor megfogta, hogy milyen is lenne, ha utazhatnánk a történelemben, néhol talán megváltoztatva, a saját szánk íze szerint. Most pedig valóban létrejött, Pecunia megcsinálta. Méghozzá egy olyan extrával, hogy koordináták betáplálásával beállíthatod azt is, hogy hova érkezz meg. Tehát barangolás térben és időben! Durva találmány, az biztos. Bár még a kísérleti fázisban volt, és senki nem is láthatta, de már az egész Ip az új felfedezésről beszélt. Vajon Pecunia mire fogja használni? Mi volt a célja az időgép elkészítésével? Ehhez hasonló kérdések fordultak meg mindannyiunk fejében, amikor egy sokkoló hír érkezett: ellopták az időgép terveit! Az igazán elborzasztó tény az volt, hogy biztosan belső ember tette, mert máshogy nem jutott volna hozzá. Vizsgálat indult, és a biztonsági kamera felvételeiből kiderült, hogy aznap éjjel tűntek el az iratok amikor én és Fidelitas voltunk szolgálatban az Ip központ azon szintjén, ahol a kísérleti fázisban lévő találmányokat őrizték. Kemény kihallgatásnak lettem kitéve, ami több szakaszban zajlott, és szakaszonként is több órán keresztül. Miután konokul tagadtam mindent – pontosabban nem tagadtam semmit, mert nem én loptam el! – és megállapították, hogy többszörös elmondás után sem áll ellentétben az egyik állításom egy másikkal, kezdtek hinni nekem. Végso próbaként bevetették rajtam a szintén kísérleti fázisban lévő, elektrosokkos hazugságvizsgálót. Rám szerelték a ketyerét, majd megkértek rá, hogy újra meséljem el részletesen, elejétől a végéig azt a bizonyos éjszakát. Miután itt sem buktam el, és nyilvánvalóvá vált, hogy

ártatlan vagyok, végül elengedtek. Ezután megpróbáltam megkeresni Fidelitast, de bárkit kérdeztem, senki nem tudta merre van, a lakásán sem volt. Nem kereshettem sokáig, ugyanis sürgős telefont kaptam, hogy azonnal menjek a központba. Lóhalálában megérkeztem és közölték, hogy mi akik részt vettünk a Negociatio elleni rablásban, azonnal öltözzünk a „besurranó” ruhánkba, mert irány újra a bank. Szó nélkül felvettem a szerelést, majd beültünk a többiekkel a kocsikba. Az eligazítás az autók közötti rádiófrekvencián ment, kihangosítva. Röviden annyi volt a lényeg, hogy be kell hatolnunk a mínusz ötödik szintre. Megjegyzem, hogy a bank tárolója, ahol legutóbb voltunk, a mínusz negyediken van – ekkor azt mondták, hogy ez az épület legmélyebb pontja. Nos ha az is volt, már építkeztek. Megérkeztünk az épülethez, az Ip-s kocsik szinte körbevették azt. A rádióban hallatszódott a visszaszámlálás, és zérónál kipattantak az autók ajtói, és mi egy emberként pattantunk ki belőlük. Behatoltunk az épületbe, és a jól ismert úton lefelé mentünk – néhányan persze fent maradtak a bejáratnál biztosítani. A teljes vicc az volt, hogy fogalmunk sem volt, hogy miért megyünk. A vicc másik fele pedig, hogy az épület teljesen üresen állt. A mínusz negyediken kiderült, hogy valóban, van lejjebb, de ez a járat legutóbb még biztosan nem volt itt. A kijelölt szintre érve egy nagy páncélajtóval találtuk szembe magunkat. Nem szórakoztunk sokáig, berobbantottuk a fenébe. Belépve a terembe már megértettük, hogy miért volt ilyen sürgős az akció: az időgép prototípusa ott állt a terem közepén! A Negociatio lopta el a terveket! De mégis hogyan? A labor – mert a terem nyilván az volt – akárcsak az épület, üresen kongott, csak az időgép apró szikrái árulkodtak róla, hogy nemrég használták a szerkezetet. A szétszórt jegyzeteket olvasva egy világ omlott össze bennem; leírták, hogy Fidelitas valójában végig a Negociationak dolgozott, csak kémnek épült be az Ip-be. Az volt a feladata, hogy várjon és figyeljen, s ha alkalmas pillanatot talál, hogy esélyt szerezzen a pénzzel működő világ visszaállítására, cselekedjen. Amikor meghallotta az időgépről szóló pletykákat, akcióba lépett. Ellopta a terveket aznap éjjel, amikor ketten voltunk örök! Hogy a fenébe csinálta? Maximum akkor, amikor elmentem a mellékhelyiségbe, de ez már nem lényeg. A jegyzetekben az állt, hogy

visszaküldik Fidelitast, hogy ölje meg Pecuniát még az előtt, hogy feltalálta volna az első találmányát! Hiszen kinek tűnne fel, hogy egy gyári munkás, tizenéves, magányos kölyök meghalt az erdő szélén? Senkinek, hiszen senki nem tudja, hogy a jövőben – vagyis most – mekkora ember lesz! Tehát Noust ráállították, hogy programozza be a gépet a Fidelitas érkezése előtti időpontra, és valahol a város szélén érkezzek meg. Így lesz időm megkeresni Pecuniát, és tárt karokkal várni Fidelitast – a volt legjobb barátomat, aki úgy tűnik, egy patkány. Már alig várom a találkozást! Az elmélkedésemből Nous hangja zökkentett ki:

- Két perc az indulásig!

34 éves művésztanár vagyok. A kőbányai Szt. László Gimnázium rajz szakán Szabó Gábor volt a mesterem, aki a "ne csak nézz, láss is" elvét vallotta, s ez rányomta bélyegét pályaválasztásomra, művészi ambícióimra. Innen a Szegedi Tudományegyetem Tanárképző karára vezetett az utam, Rajz-Művelődésszervező szakra. Egyéni kiállításaim 2000-től indultak, majd sorra következtek többnyire egy kép-egy idézet címszóval. Rendszeresen állítom ki képeimet, egyéni és csoportos tárlataim ihletői a versek, regények, novellák, dalszövegek.

Innen jött az ötlet, hogy én is megpróbálkozzom az írással, novellák és mesék formájában. Ennek folyamányaként több antológiában jelentek meg novelláim, és meséim is. Az írás mára éppoly fontos része az életemnek, mint a képzőművészet, és a tanítás. Novelláim rövid, groteszk reflexiók a mai ember félelmeire, érzéseire, örök ihletőm Parti Nagy Lajos.

Remélem elnyeri tetszésüket sajátosan morbid de vidám írói világom, mely szerezhethet pár kellemes percet az olvasónak, szemlélőnek.

FOGADJÁK SZERETETTEL ÍRÁSAIMAT!

Képeim és egyes írásaim fellelhetők saját blogomon, a www.kaszakriszta.blogspot.com –on.

Kasza Kriszta

Kasza Kriszta

Tárgyállandóság

© OpenHU 2013.

Önöknek talán ez a szó semmit sem jelent, de nekem oly becses ez a jelenség, mint soha azelőtt.

A tárgyállandóság másnak valami ködös pszichológiai konstelláció, nekem azonban egy hön áhított valami, amióta tudom, hogy ez másképp is lehet.

Az, hogy egy könyv, vagy egy pohár víz ott marad, ahová tesszük, önöknek talán bagatell, de nekem csodálatos ajándék, melynek nem is tudok felhőtlenül örülni, mert Démoklész kardjaként lóg fejem fölött a félelem, hogy egy pillantás alatt mindez megváltozik, és örült vizuális orgia zajlik le ismét a szemem előtt. Még itt, a Turandot ideggyógyászati Szanatórium magánrészlegén sem érzem magam biztonságban, pedig szobámat saját kérésemre egyetlen bútor sem tarkítja, egyetlen szőnyeg sem veszélyezteti. Ágyamat a földhöz rögzítettem, sok más óvintézkedéssel egyetemben, de mégis minden nap háromszor görcsbe rándul a gyomrom, mikor behozzák étkeimet.

Ez kérem, nem ételallergia, sem nem valamiféle indokolatlan fóbia, hanem nagyon is megalapozott félelem. Bár csakis felügyelet mellett vagyok hajlandó enni (mármint félreértés ne essék, nem engem kell felügyelni, hanem az étkezésletet, hogy megfelelően viselkedjen), erre külön személyzetet bérek. Immár 2. hónapja vagyok a cella önkéntes foglya, ugyanis e menedéket nagybátyám vezeti.

S hogy mi hozott engem ide?

Saját lábaim, saját akaratomból.

Végső mentsváram volt ez a hely, lehűteni lázongó idegeimet. Most, e 60 nap alatt nagyjából visszanyertem eredeti önmagam, s lelkierőm is visszatérni látszik. Hogy mért hagyott el, az egy hosszú történet, de minden sora igaz. M ég egy hónapig szándékszem itt önkéntes száműzetésben élni, és e hónapban arra vetemedem, hogy újra felidézzem e lidérces eseményeket.

Önök, olvasóm, talán még tréfás is lesz e történet, de nem nekem, aki átélte mindezt.

Kezdem rövid bemutatkozással:

Magányos farkas vagyok, amolyan sehova sem tartozó, aki mindig a periférián élt.

Kiskoromban óriási pápaszemem tett állandó gúnykacaj tárgyává, serdülőként lángvörös hajamon élcelődtek a kiszemelt lányok, ezzel porig rombolva amúgy sem számottevő önbecsülésemet, árva gyerek lévén.

Említett nagybátyám, egyetlen élő rokonom patronált, ki maga is emberkerülő agglegény volt, s így szóttalanul és eseménytelenül telt gyerekkorom. Egyfajta páros magány volt ez, melyben vegetáltunk, de volt egy közös hobbink: egyetlen szórakozásunk az olvasás volt, mely nem sértette belső világunk autoritását, s büntetlenül szemlélhettük a könyvlapok történéseit, mások nyüzsgő életét.

Nagybátyám rendes ember volt, most is ő segített szorult helyzetemen, akár apámként is tekinthetnék rá, de sosem volt apám, így ne tudom, mit is éreznék iránta.

18 voltam, mikor kicsiny szobát kaptam egy bérházban, és irodai ügyintézői munkakört nagybátyám elmeügyintézetében. Az ő szenvedélye a munkája volt, s így egyfajta hobbi is, esti kétszemélyes felolvasóestjeinken főleg kórlapokat és esettanulmányokat olvasott fel, s később már egyes zárójelentéseket is együtt írtunk.

Gyakran, ha túlhajszolt elméje már nem bírta tovább, és elalélván a fotelben kiestek kezei közül a lapok, én megkönyörülve rajta (és ismerve, már-már betéve a betegeket) befejeztem az elkezdett jelentéseket. Ezt ő később sem nehezményezte, főleg, mikor látta, hogy akaratlanul is milyen jól kiképzett, ügyes kezű szárnysegédje lettem az évek folyamán.

Az esetek a legváltozatosabb anomáliákról számoltak be: alvajárásról, lidércnyomásról, szélhűdésről, vagy épp meghasadt elmékről. Képzeltéseik oly vad mélységekbe vagy épp magasságokba repítettek, hogy néha beleborzongtam.

Unalmas életem fényei voltak ezek a beszámolók : minden este kinyitották fantáziavilágomat, már gyermekként is, mert szegény nagybátyám dehogyis tartott otthon mesekönyveket, inkább levett a polcra híres vagy épp hírhedt kórlapokat, és vad olvasásba kezdett. Gyermeki elmém eleinte félve fogadta e rémes történeteket, hiszen e korban oly vékony a határ álom és való között, később azonban már úgy egyé nőttek velem e történetek, mint saját bőröm.

Felnőve tehát legbennfentesebb segítője lettem, így 18 évesen legálisan is megtett irodai ügyintézőjévé, de titkon persze sokkal több voltam: orvossegéd, műtőszasszisztens, és még sorolhatnám.

Taníttatni tehát nem taníttatott, - a legjobb iskola az élet- mondta, és valóban, az én képzettségem kezei alatt orvosi fokra hágtak. Szóval általában munkám kötött le, s rendszerint este 7-re értem haza. Életem monoton sivársága egyfajta nyugalmat adott.

Kis lakásomban tárgyak alig voltak, de mind -mind pedáns rendben sorakoztak, nem szerettem sose a káoszt. Ahogy anyagi helyzetem rendeződni látszott, és állandó apanázst kaptam, új szerzeményekre tettem szert: először vettem egy mikrót, majd egy mosógépet, egy tévét, és így tovább. Tárgyaimat jobban szerettem, mint az embereket. Embert nem szerettem soha igazán, nagybátyámon kívül, azt hiszem.

Lényeg az, hogy minden este megtartottam a rituális felolvasást, (nagybátyám nyomán), immár

Sosem kérdeztem, érdeklí-e őket, hiszen nagybátyám sem kérdezte soha saját kórisméimet és diagnózisaimat olvasva fel- a négy falnak, és jobb híján tárgyaimnak.

Sosem kérdeztem, érdeklí-e őket, s néha a legborzalmasabb jelenetek hangzottak el, melyeket betegeim kényszerképzetei indukáltak. A számtalan borzongató eset között akadt tragikomikus is: egyik ilyen beszámolómról szól, hogy az intézetünk legidősebb lakója - /nevét személyiségi jogokból elhallgatom/, aki már 30 éve él az intézetben, s azt mindössze egyszer hagyta el, akkor is mentőkocsiban szívinfarktus gyanúval - azt állítja magáról, hogy ő egy bögre

Ez az eset nem egyedi, meggyőződésem, hogy a kataton skizofrének egy része élettelen dolognak hiszi magát, innen a mozdulatlanság. Persze akad, aki meggyőződése szerint maga az isten, vagy éppen az ördög, és erről senki lebeszélni nem tudja.

Néha elgondolkodtam, hogy önmagukba vetett hitük nem lehet e éppoly valóságos, mint mindannyiunk sajátja, hiszen mi is elemi erővel hiszünk pozíciónkban, énképünkben, és hiába magyarázná nekünk akárki, hogy például az izraeli csokoládémanufaktúra akkumulátorai vagyunk, vagy holdfényes éjjelen a köd maga, kinevetnénk az illetőt. Ezen ebek énképe hitük szerint legalább annyira megingathatatlan,

mint a mienk, és nincs is jogunk tán ezt tőlük elvenni. Egy magyar költő versét olvastam egyszer, valami lepkeről Lao Ce álmában, és ez is napokra felkavarta képzeteimet. Többször hangosan olvastam fel körbejárkálva a szobámban, ízlelgetve a fura történetet.

- Mi van ha az én életem is csak álom, és valójában az álom az igazi életem? -pedzegettem napokig, de aztán jót nevettem magamon, biztos a sok extrém eset tornáztatja agyam.

Egy este, épp fél 8-at ütött az órák, szokás szerint pontosan lefeküdtem aludni, s mély álomba is zuhantam. Úgy tetszett, alig aludtam el, s az óra máris csörgött.

Hulla fáradtnak éreztem magam, s kikászálódtam az ágyból, s magamra vettem az úti öltönyömet, s indultam is dolgozni. Olyan kihalt volt az utca, mintha éjjel lenne. Beérve aztán a munkahelyemre kongó üresség fogadott, és sötét. Értetlenkedve ránéztem a benti faliorára : éjjel egy volt! Az órák elromlott! Rosszkor jelzett!

Dühösen kászálódtam haza egy lerobbant éjjelivel, és félájultan rogytam le, az órát földhöz csapva.

Reggel aztán hányingerre ébredtem,életemben nem aludtam ilyen rosszul. Elkezdtem sovány reggelimet fogyasztani, azazhogy megkíséreltem, de az este vett cipó olyan kemény volt, mint a kő.

-Furcsa...-jegyeztem meg idegesen- tegnap még meleg volt! S most meg a fogam majd belétörök.- s kidobtam.

aztán a kávémat kezdtem kortyolgatni,az meg hideg volt, mint a jég! Elment az életkedvem is. Felkaptam a félhomályban előző este gondosan előkészített ruháimat, és elrohantam, aznap már másodszor, munkahelyemre. Az ajtót becsaptam, csak úgy reccsent.

Roszkedvemet fokozta, hogy a munkahelyemen furán néztek rám, s ezért végignézve magamon, ledöbbsentem: csíkos nadrág, pettyes pulóver, és kockás zakó volt rajtam! Mi ez? Ki új fura játékot velem? De hiszen ezek nem a tegnap kikészített ruháim, hanem rég leselejtezett vackok! Ezt a pöttös pulóvert 13 éves korom óta nem hordtam!

Bolondnak is beillenék!

Szerencsétlen öltözékeimtől kábultan szabadnapot kértem, és hazasomfordáltam.

Innentől aztán elszabadult a pokol.

Először is, az ajtó nem engedelmeskedett. Kulcs, rugdosás, semmi nem segített. Hívtam egy szerelőt, aki pajszerrel felfeszítette a zárat, vaskos összegekért.

Beérve a lakásba nemhogy megpihenhettem volna, minden folytatódott. Nyugtató fürdőt akartam venni, hogy átgondoljam dolgaimat, de a forró víz, amint beszálltam, hirtelen jéghideggé vált. Bezzeg amint kiszálltam, ismét forrón, hívogatóan gőzölgött tovább.

A cirkusz, és történetem ezekkel az apró momentumokkal kezdődött: A tárgyaim mintha összeesküdtek volna ellenem! Egész héten furcsa történések alanya lettem. A wc randomnesszerűen eldugult, a pirítós-sütőnek szinte úgy kellett könyörögnöm, hogy kidobja a kenyeret, a tv ki-be kapcsolt, ahogy kedve tartotta, s kedvenc sorozatom legérdekesebb részeinél zúgni kezdett, s mikor már elment az életkedvem is, és aludni tértem, a legváratlanabb pillanatban - például nehezen elért alfa állapotomban - újra bekapcsolt.

Azt hittem, elborult az elmém, ezért kétségbeesetten ütöttem fel a Tünetegyüttes Mutatót, nagybátyám diagnóziskönyvét, de semmi ide vonatkozó információt nem találtam, mondjuk, nehéz is lett volna ilyen villogó lámpa mellett.

Idegcsillapító pirulákat kerestem, mondván, biztos túlhajszoltam magam, és most megfáradt idegrendszerem új csúnya tréfát velem.

Elég hasonló kimerüléssel esetet láttam, és diagnosztizáltam magam is, s kísérő hallucinációkat jegyeztem le, de a felét szemfényvesztésnek, feltűnési viszketegségnek véltem, bevallom így utólag, mea culpa.

A lórugásnyi altató hatni kezdett, és egyszerre megszűnt a világ, s ágyamra zuhantam. Csak arra emlékszem, hogy már fényes reggel volt, mikor is ugyanabban a pózban keltem, mint ahogyan lerogytam mintegy 12 órája, de egy mozdulat után ismét ólmos fáradtság béklyózott meg és újabb 6 óra tudatkiesés következett.

Akkor már fülsértő telefoncsörgésre keltem, kipihenve, sőt "kimosva" tántorogtam a kagylóhoz.

Aggódó nagybátyám volt az, kérdezte, miért nem mentem be ma sem dolgozni, immár 2. napja? Még a lakásom előtt is megjelent, s látta, hogy valamit dárídózok odabent, mert a villany, mint diszkófény villogott, és harsány zene szólt.

Nem szép dolog az effajta dorbézolás munkaidőben, főleg nem az én koromban, jelezte. No meg a főbérlő is tolmácsolta a szomszédok jogos felháborodását, mert ilyen csinnadratta nem volt az Ó utcában, már vagy 20 éve, mióta az az öngyilkos merénylő végzett a 6. emelettel a Hunyadi indulóra.

-Érthető ezek után, ha a házmester hiábavaló csöngetés után pótkulccsal besettenkedett, hogy önt jobb belátásra bírja- hadarta, - ,de beszámolója szerint ön merev részegen feküdt fix pózban az üvöltő zenebonában, a hatalmas kupleráj kellős közepében. Még egy hasonló eset, és felmondja a béreltszerződést, nincs apelláta!

Amúgy is a sarki bisztró józan életű primadonnája is rálicitált a lakásra, és úgy tűnik, ő kétes hírnevével is alkalmasabb a betölthető lakói pozícióra.- s azzal rám vágta a kagylót.

Szóval förtelmes volt az ébredés, mert, bár úgy tűnt, tárgyaim végre lehiggadtak, de minden élő ellenem fordult.

Nagybátyám lecsökkentette apanázsomat, mondván, túl sok marad efféle szórakozásokra, hiába mentegőtöztem. Szóval kifordult sarkából az életem.

Egy hét kényszerpihenőt is elrendelt számomra, hogy "tisztuljon" a tudatom és a szervezetem. Életem és hírnevem egy csapásra romokban hevert, és még csak azt sem tudtam, miért? Mért történik velem mindez, Mit tettem? Tárgyaimnak szabad akaratum van?

Bajaimat tetézte, hogy ismeretlen bandák neszelték meg újszerű "vagány" életvitelemet, és szimpátiájukról biztosítva (mintha leendő bandatagot láttak volna bennem) hol váratlanul bekopogtak, s megkörnyékeztek ajánlataikkal, hol egymással versengve kéretlen ajándékokkal leptek meg- küszöbömre tett szajrék formájában. Ezen "SZUVENÍREK" tényleges gazdái meg is lettek többnyire, s felháborodott szomszédok tömkelege jött felismert sodrófájáért, vagy épp kalapjáért, s ezért egy idő után kénytelen voltam e tárgyakat bevinni és elrejtetni, még mielőtt nagyobb bajba kerülök.

A tárgyak tehát egyre többen lettek lakteremben, kétségbeesésem határtalan volt. Aztán egyszer, mikor könyveim között kutattam, hátha meglelem e ámokfutás ellenszerét, (a villogó lámpa és ki-be kapcsoló

magnó már életem részévé vált) , mikor leesett egy könyv a lábam elé és kinyílt.

“tárgyállandóság” - ez állt benne, s egyik páciensem téveszméit tartalmazta, diktafonból lejegyezve:

Idézem:

-A tárgyaknak lelke van. Ezt bizonyítom én, aki köztudottan egy bögre vagyok, embertestben, A bögrék tehát lehet,hogy emberek,bögretestben. Vagy vázák...A lélek nem ismer korlátokat. A tárgyak állandósága csak látszat. A fa is olyan az erdőben, mintha egy helyben állna évek századán át, mégis folyton változik. Ha az emberi erőszak nyomán széké vagy asztallá válik, lélekben akkor is fa marad. Minden energia, és minden állandó mozgásban van.

Elgondolkodva csuktam be a könyvet. Éreztem, van valamiféle igazság az elmebeteg szavaiban, s s valami párhuzam jelen helyzetemmel.

Tárgyaim fellázadtak, ez kétségtelen. Órám leállt, s most visszafelé jár. Kávém kénye kedve szerint kihűl,majd megégeti a számat..de miért?

És akkor bevillant a tudat: ha tárgyaimnak lelke van, vagyis energiája,mely rezeg, akkor én ki is billenthettem valahogyan ezt a normál rezgésszámot!S hogy mi okozhatta e zavart? Hát pont, ami bennem! Ködös és felkavaró kórlapjaim, helyzetjelentéseim,s az idegborzoló hangfelvételek !Ezen mantraként ismételt szavak billenthették ki az egyensúlyt! Ami nálam megnyugvást hozó szabályszerűséget, és néha mély rezignáltságot, emberkerülést okozott, az náluk ellenkező anomáliát indukált!

Azonnal menteni kezdtem, ami menthető. Lány komolyzenével és kedves szavakkal tárgyterápiába kezdtem, a tv tetejére muskátlit ültettem, a kávéfőzőt szépen kipucoltam, falaimat újrafestettem, a villanykörtéket energiatakarékosra cseréltem. Egyszerűen törődni kezdtem a tárgyaimmal, ahogyan észrevétlen ők törődtek velem. A helyzetem lassan rendeződni látszott. Ahogy megszűntek a morbid felolvasóestek, és lassan mindent az újszerű pozitív energia lengett körül, a kávé már langyosan került elém, s az órák is helyesen kezdte mutatni az időt, már csak 5 percet késett. Egyszerűen javulás indult meg. A helyzet állandósítására azért egy auratisztítót (egyik ex-betegemet) béreltem fel, aki felajánlotta, hogy három hónap alatt fixálja a pozitív

kisugárzást és semlegesíti a rossz energiákat, s ha visszatérek, minden rendeződik.

Így vonultam be tehát nagybátyám intézetébe önként, melyet ő egyfajta vezeklésnek értelmezett, s “átmeneti filmszakadásomat” rapid regressziós fázisnak titulálva, feloldozott büntetéseim alól. Felajánlott megbocsájtón egy magánszobát, és örült is, hogy így, e 3 hónap alatt többet dolgozhatok a keze alá, s megcsinálhatjuk a főeltárt is.

Mit mondjak, mióta itt élek, a “félnótások” között, egész sok baráttra tettem szert. Már nem is mondom jó szívvvel rájuk, hogy bolondok, vagyis akkor mind azok vagyunk, hiszen életemet is egy úgynevezett bolond elmékedése mentették meg, s ki tudja, hogyan végeztem volna, ha nem tudom meg, hogy a tárgyállandóság nem is olyan természetes dolog.

És hogy néha a tárgyak veszélyesebbek, mint mi, emberek.

Kedves Olvasó!
Köszönöm, hogy megtisztel figyelmével!

Talán első ízben találkozok velem, amikor virtuálisan fellapozza ezt az antológiát. Egy prózát fog találni itt, mely ifjabb kori érdeklődésemet tükrözi. Mintegy évtizede inkább a verses műfaj művelésében mélyedtem el, de novelláim is kezdenek látható nyomokat hagyni különböző művészeti portálok hasábjain.

Írni életszükséglet, gondolom olvasni is az. Nehéz pár szóval megfogalmazni ezt.

Valamikor a 80-as évek elején, még kisiskolásként ragadott meg ez a világ, és azóta kenyerem és könnyem e „viszontagságos kék öböl”-béli tudás. Számos mai és klasszikus író hatása érvényesül, amikor szólok, közvetíteni igyekezőn valami értékszerű, kicsit hagyományőrző, kicsit avantgárd, inkább klasszikus, mintsem közérthetetlen kultúrát.

Kormann Zsolt

Kormann Zsolt

A kék bolygó

© OpenHU 2013.

-...de hát értse már meg, százados!- a vita hevében szinte üvöltésként gurult végig a hangár vastag lemezburkolatán a kétségbeesett visszhang -Mit? Hogy esélyünk sincs, Tábornok úr? – keményen megnyomta a rangjelet, miközben szúrós, kivörösödött szemmel a villant rá a százados – nézzen körbe: ezek a férfiak, nem félek a nagy szavaktól: hősök, megtették a kötelességüket, eljöttek magával ide, a Lélekvesztőre*, hátrahagyva családot, gyermeket, életet...maga tudta..TUDTA, hogy nem megyünk vissza, igaz? Mert a pokolból nem lehet kétszer felszállni! – teátrálisan gesztikulált, miközben végigjáratta tekintetét a legénység életben maradt tagjain. Mindannyian koszosak, füstösek, olajosak voltak és szédültek a robbanás okozta fájdalomtól. Talán még valami agresszív vírus is megszállhatta a Tábornokot, vagy az utóhatás okozta hallucinációk hatása alatt vetközött ki magából? Nyugodt megfontoltsága mindenestre a múlté lett.

-Nem, maga tökfej! Különben is mit ordít? –vágott vissza a megszólított - éppen ezt akarom elmondani: a küldetésünk most kezdődik! – ezt így, végignézve a roncsokon nehezen lehetett komolyan venni.

Amikor az úrhajó még csak egy csillogó fémszínű hengerként szelte a mély űrt és a cél misztikus pontként lebegett csupán előttük, akkor még könnyű volt lobogó hajú felfedezőknak érezni magukat, akik a hajó orrán, a fedélzet legszélén megvetett lábakkal kémlelték a távot, várva a kosárból felharsanó győzedelmes kiáltást, hogy: Föld!

Azután a rendszer egyre közelebb került, meghatározták a koordinátákat, a gravitációs erők közti gyenge holteret, ahol baj nélkül ereszkedhettek a kiválasztott bolygó felszíne felé. Először csak a kabin üvegének egy szögletét, majd felét, s végül teljesen betöltötte a kétség. Pályára álltak és úgy tűnt, semmi akadály a landolásnak. De a komp - ez a békés szerkezet, melyet arra terveztek, hogy két, közeli, békés part között sétahajóként átvigyen néhány boldog turistát - felmondta a szolgálatot, épp az út legvégén, pár száz méterre a céltól, és elegáns megérkezésük szörnyű becsapódássá vált. A műszerek egy része használhatatlan ócskavasként szóródott szét, a másodlagos burok pedig üres konzervdoboz módjára nyílt szét és hullott két fél henger alakú dongaként fúródva a puha, agyagszerű talajba.

Akik bekötve, mozdulatlanul maradtak, túléltek – a többiek, akár a rongybábuk, kicsavart nyakkal, bevérzett sisakkal, összevissza heverő tagokkal, meghaltak. Az első áldozatai e hunyorgó, kék bolygónak. Szokás szerint a külső térben, a bolygó anyagával befedve, távolabb hagyták magukra őket, csöndes szertartással megemlékezve róluk.

Ennek tizenhét földi napja már. A sokk után megpróbálták a lehetetlent, kapcsolatot teremteni az űrhajóval, ám ez nem vezetett sikerre. Ráadásul felrobbant a kettes üzemenyagrekesz egy része is. A második sokk után mély apátia uralkodott el rajtuk, majd a kétségbeesés, mely a már vázolt összetűzéssé fajult.

Még később kitisztult a fejük és valami végtelen szomorúsággal vették tudomásul, hogy itt fogják eltölteni hátra lévő idejüket.

Ez a bolygó is lakható és lakott volt, ezt kiderítették még otthon, és nem a véletlenre esett a választás, amikor az utazást megtervezték. Már elmúlt világukban a kezdeti ujjongás, ami a korai felfedezéseket övezte, a telepések százszámra vették birtokba a rendszereket. Csakhogy ide nem a benépesítés szándéka hozta őket, hanem egy különös és ritka jelenség, melyet nem tudtak megfejteni otthon.

Egyelőre azonban sem az élet más jelei, sem pedig az a különlegesség nem volt észlelhető.

Elhagyták a hajót és lassan megindultak az idegen földön.

- Muszáj lesz végre kicuccolnunk a hajóból, egyetért Tábornok? Szakaszparancsnok, vegye fel, és hozza utánam azt a köteg kábelt! – utasította egy emberét a százados – igyekezett megtartani a fegyelem látszatát, habár jól tudta, az otthon beléjük kódolt magatartás átalakulóban van.

- Ugyan már, Owen! Egy kérésre van a szép szótól, ne legyen ostoba! – vetette vissza foghegyről a szakaszparancsnok, mire Owen lelassította a mozdulatait.

- Hogy mondta,... katona? – érezte, hogy most vékony jégre lépett, megfeszült minden idegszála, hogy nyugalmat erőltessen magára. Most oda kell csapnia, különben többé nem lesz lehetősége – ne feledje...- kezdte lassan, a megszerzett hatalom birtokának tudatában – hogy Ön jelenleg is a PánÚnió légierijének tisztjével beszél, és küldetést hajt végre, melyre parancsot kapott...

- figyeljen Owen, ez nem az a helyzet már..! – a másodpilóta nyugodtan levette sisakját és elejtette a puha homokszerű elegybe. Szelíden nézett, pillantásában nyoma sem volt haragnak, vagy ellenségeskedésnek, csak valami végtelen szabadságnak – Szokja az egyenlőséget kicsit, hallgassa a csöndet! Ha volnának itt madarak...

Owen a kézfegyveréhez kapott – Másodpilóta! Földre, hátrakulcsolt kézzel, most, azonnal! – a drámai pillanatot nem hagyta kiteljesedni arcátlan többszereplős lázadásá – Tábornok úr, ez az ember itt kétségbe vonja

- Kérem a fegyverét, Owen! – szólalt meg csöndesen a Tábornok, szinte hipnotizálva a tisztet – ne csináljon ostobaságot! A szabályok megváltoztak, attól maga meg én is ugyanazok maradunk, hogyha levesszük ezt a csillagos maskarát, lássa be! Milyen emberként akar élni ezután? – nem fejezhette be. Owen váratlanul két lövést adott le, majd ordítani kezdett, mint egy megveszett:a PánÚnió kormánya nevében...! Ez túrhetetlen,..... mit képzelnek....a PánÚnió kormánya nevében...! – mindez addig hajtogatta, míg kimerült és összeroskadt.

A váratlan eseményre megdermedt mindenki. Bár hozzászoktatták őket a harchoz, a lelketlen, embert felőrlő várakozáshoz, és az összezártsághoz, az úton tapasztalható sokféle konfliktushelyzethez, de ehhez, a bajtársak elleni a fegyveres támadáshoz nem. És azok után, amin végigmentek, erre egyikük sem számított.

Owen kisvártatva visszanyerte erejét és a még mindig döbbenet, összerezzelve előrehajló katonák felé fordult:

- Sorakozó! Mit állnak itt? A lázadást megfékeztem, az ellenállókat ártalmatlanítottam, átveszem a parancsnokságot! Két ember fogja és idehossa a kábeldobot! – recsegte, azok gondolkodás nélkül megindultak a parancsszóra, mintegy villámsújtottan. – tegyék le, húzzák ki ott és aztán utánam!- az emberek mozogni kezdtek, de akár az álomban, csigalassan, hogy rájuk kellett förmedni:

-Simpson, DeWart! – mintha élnének! Mi van magukkal?

Azután megint váratlan dolog történt, mely most a századost döbbsentette meg.

A megszólított katonák, miközben elindultak teljesíteni a parancsot, egy meghatározhatatlan pont felé fordították fejüket. Kissé felfelé néztek,

halovány mosollyal arcukon, közel egy irányba, mintha valami vidámságra okot adó dolog történe ott.

Egy közlegény, bizonyos Elmer kilépett a továbbra is cövek feszesen álló sorból, mintha csak egy járókelő volna a friscói utcán és messzebb mutatva, halkán megkérdezte:

- Százados úr! Ön nem hallja ezt a hangot? – az udvariasnál is alázatosabb hangon, hogy nem lehetett bántani érte

- Közlegény, mi ütött magába? Vissza a sorba! Majd megmondom én milyen hangot halljanak...! – még a szájában volt a szó, amikor átsuhant homlokráncai között egy foszlány. Ismerős volt, mint azok a feledett emlékek, melyeket nagy szárnyával eltakarni igyekszik lustán nyújtózó idő, de meg nem szüntetheti őket. És egyben édes, mint az érett körte íze, amit egy gyönyörű szempár tulajdonosa adott át évtizedekkel azelőtt eljegyzésül mosolyával.

Owen megtántorodott: a képzelete annyira valóságosként vetült elé, hogy szinte ott volt a tengerparton, Mary-vel kézenfogva...- Nem, ez nem lehet! – suttogetta. Valahogy abszurdnak tűnt az egész helyzet. Majd a zavartól fennhangon ordította Simson és DeWart felé:

– Hej, mi történik ott?

- Százados úr! Segíthetek? –kérdezte Elmer

- Mit mond, közlegény? – megfordult, hogy jól lássák. De nem érdekelte igazából a válasz.

Az egyik, nagy lilás nap éppen lenyugvóban volt, de magasan, fenn a másik még elég fényt és hőt adott, s mire az is lebukott, az emez ismét az égre szökkent. Ily módon sohasem jött el az éjszaka. Az iker rendszerek már csak ilyenek.

- Tehát. – kezdte el, de a hangsúly alapján mintha itt be is fejeződött volna a mondat. Visszanyerve önuralmát ismét a katonatiszt szólalt meg:

– Felderítjük a környéket. Információink szerint találkozhatunk alacsony szintű létformával. Bizonyos távolságonként fedezéket fogunk kiépíteni, ahol letáborozunk. Innen járőrök indulnak és jeleznek, ha tiszta terep és tovább mehetünk. Megértették? És nem lesz még egy ilyen rendbontás! Ehhez tartsák magukat! Végrehajtani!

- Igen, értettem, uram! –hangzott a harsanó szabványválasz a férfitorkokból, éppen úgy, mintha a gyakorlótéren álltak volna.

Elindultak a puha, agyagos talajon, a nehéz menetfelszerelés miatt látványos bakancs nyomokat hagyva maguk mögött. A körülöttük lévő, gyéren nőtt barnás növényzet inkább olybá tűnt, mintha valaki véletlenül hajigálta volna el út közben a lankás felszínen, aztán megfélemedezett volna róluk. A távolabbi hegység felé vették az irányt, mely, mint egyedüli tájékozódási pontként szolgált a vidéken.

„Estére”- mintegy földi fél nap múlva elérték az első fedezék helyét. Owen kiküldte az első felderítőpárost, meghagyva, hogy kétóránként jelentkezzenek be az őrszemnél. A hosszú utazás során, bár a hibernációs szakaszt követően ismét edzeni kezdték testüket, elszoktak a monoton gyaloglástól. A százados és az egység között levő feszült viszony sem enyhült, nem volt kedvük beszélgetni. Felállították az első táborot, a fáradtság miatt azonban hamar pihenni tértek. Még a kettős nap folytonos jelenléte se tudta megakadályozni ezt

„Hajnal” felé, amikor mindkét nap éppen takarásba került rövid időre, az őrszem jelentett Owennek:

- Százados úr! A felderítőkkal nincs kapcsolat!

- No, mi a fene? Talán ezek is alszanak? Próbálja újra!

- Uram, több órája azon vagyok.

- Rendben, készítse fel Dave-et és Ivory-t, keressék meg a helymeghatározó és a nyomok alapján és hozzák vissza őket!- eltöprengett, mihez kezd maradék egységével, ha ilyen gyorsan fogyni kezd?

Nehezen telt a várakozás ideje. Eszébe jutottak az elmúlt napok történései. Nem is próbálta érzelmi alapon feldolgozni: Texasban nőtt fel, ahol katonának nevelték, aki a kiszabott célért létezik, de előljárói – a Tábornok halála óta - most már olyan messze kerültek, hogy kérdésessé vált a cél értelme. A hajó, bár ott kering valahol felül, nem fog továbbítani vissza jeleket, és annak az esélye, hogy újabb expedíció érkezik, belátta, nulla. A Tábornokra visszagondolva nem is értette, hogyan követhetett el ekkora fegyelmi vétséget. Világosnak tetszett, hogy a fegyelmet fenn kell tartani: bármi áron. Egy fejetlen banda szétszóródik és elvadul; nem mintha épp nem ez kezdődne: eltűnnek

emberek, szakad szét az egység. Nyugtalan volt. Nyugtalanágát tovább táplálta az emberek délelőtti furcsa viselkedése is, de most ennél sürgetőbb feladata volt. A célt újra meg kell határozni. Felderíteni a terepet és életben maradni, azután ...még nem tudta, mi lesz azután. Menetkészen álltak, amikor Ivory hívása beérkezett, de egyáltalán nem volt megnyugtató:

Dave útközben megállt és valamiért nem volt hajlandó tovább menni, ezért egyedül folytatta útját azzal, hogy visszafelé csatlakozik. Az utolsó tárolt koordinátákon megtalálta a nyomokat, csakhogy azok rövidesen megszakadtak, mintha egy nagy madár, vagy valami elragadta volna őket egyszerre a talajról.

Owennek ez egyáltalán nem tetszett. Micsoda képtelenség! De leginkább Ivory utolsó mondata zavarta meg: „mintha egy várost láttam volna távolabb, egészen olyanformát, mint amilyenek a mi otthoni városaink”. Hangjából sem a félelem csendült ki, sőt inkább valamilyen jóleső derű. Utasította Ivory-t, hogy azonnal térjen vissza.

A hírre, hogy esetleg hasonló életre, esetleg civilizációra találtak, felvillanyozódott a szakasz, képzeletük elszárnyalt és fantáziájukkal benépesítették a bolygót. Owen hiába erősködött, hogy ez lehetetlen, a radarok semmiféle mesterséges képződményt nem jeleztek. Talán Ivory-t megszurta a nap, vagy elfáradt és nem ivott elég folyadékot. De a szellem kiszabadult a palackból. Majd tisztázza a helyzetet. Szerencsére orvosi képzettségű katona is volt velük.

Tehát ismét felállították a táborot, hogy bevárják Ivory-t, aki úgy néhány órányira lehetett tőlük. De Ivory nem jött, sem aznap, sem a következő nap. Ahogy társai esetében, vele is megszakadt a rádiókapcsolat, bár a készülék sisterségéből ítélve az működőképes maradt.

Owen kimerült volt, elhatározta, hogy ezen túl együtt mozog a szakasz. A negyedik nap követve a lábnyomokat eljutottak Dave, és Ivory, illetve két másik felderítő társuk vélhetően utolsó szilárd tartózkodási helyére. A nyomok valóban véget értek, csak egy pár – Ivory-é fordult vissza, de ez is csak egy darabig tartott, Dulakodás, harc nyoma egyáltalán nem volt felfedezhető, olybá tűnt, mintha egy hatalmas palackozó üzem futószalagjáról felemelték volna őket hátizsákostúl, mindenestül.

Időre és józanságra volt szüksége Owennek, hogy döntést tudjon hozni. Nem attól félt, hogy éhen-szomjan vesznek e galaktikus pusztaságban, a tömzsi kis „energia transzfer” már megoldotta ezt a problémát, gyakorlatilag bármit bármilyen fogyasztható élelmiszerré képes volt átalakítani, de ez az ismeretlen erő, ami beszippantotta egységét, láthatatlan ellenségként állt vele szemben.

Ha már itt rekedtek, értelmes elfoglaltságot kell találni, ehhez azonban nélkülözhetetlen az az ismeret, ami elillanni igyekezett látómezejéből. Mintha a bolygó maga burkolózott volna a titok palástjába: amit láttak, nem stimmelt azzal, amire számítottak és leginkább a lilás, rózsaszín fénybe vont, hullámozó dűnén kívül nem is volt felfedezhető semmi, annak a messzi, 20-30 mérföldre levő hegyláncnak a kivételével, ami felé elindultak.

Néhány óras menet után azonban ez is megváltozott: az élet sűrűsödő nyomai félreérthetetlenül jelezték, hogy jó irányba tartanak: a kisebb bokrokat összefüggőbb talajnövényzet váltotta fel, és valami gumós, fa és kaktusz keresztezésével létrehozott fajta kezdte uralni a horizontot.

A tó teljesen váratlanul termett előttük. Zöldeskéken illeszkedett a tájba és természetesnek tűnt. Láttára az otthoni érzése hullámokban tört rájuk, fáradt és feszült idegeiknek annyira hiányzott az efféle gyönyörűség, hogy gondolkodás nélkül vetkőzni kezdtek és mire Owen felocsúdhatott volna, kurjongva futottak partja felé. Illata, színe, fodrozódó hullámozása kétségtelenné tette, hogy víz az, nem lehet más. És még ott is, visszafordultak, és hívták a századost, aki maga is nehezen vonta ki e képződmény, valamint szétszaladó egységének hatása alól magát. Azután megérkezett a hang a torkára, és szidalommal, függelemsértéssel, büntetéssel fenyegetve ordítva utasította az embereket visszafordulásra.

Azok mintha végleg függetlenedtek volna tőle, nevetve kiabáltak vissza:

- Ugyan Owen, hagyja már ezt a butaságot! Jöjjön maga is! Különben sincs a fegyverében már lőszer!

És így volt, Owen bénultan kapott fegyvertáskájához, de pisztolya fabatkát sem ért már, hacsak leütni nem akart volna valakit vele. Hát innen a nagy bátorság! Akkor meg miért nem végeztek vele már korábban? A falkaszellem mégis erősebb az önállóságnál? –Felismerte,

hogy egy nálánál nagyobb és ismeretlen entitással küzd, mely megnyilvánult a katonáin, és ebben az idegen környezetben kiszolgáltatottnak kezdte érezni magát.

Még egy kísérletet akart tenni, kiadni egy utolsó vezényszót, de addigra egymást követve beleugráltak a vízbe.

Közelebb merészkedett, hogy legalább szemmel tarthassa őket, ám ahogy odaért, nem...nem akart hinni szemének, ..nem volt ott semmiféle tó! Meredek szakadék görbült a mélybe, ahonnan meleg pára és homályos köd gőzölgött fel!

Hogyan...? Miféle érzécsalódás vonta be elméjüket?- hátrahőkölt „Újabb trükk”- gondolta – de efféle trükkök a filmekben és az örültek vizionáló elméiben léteznek csak. Ez a totális meghökkenés egyelőre nem engedte tudatába férközni azt a gondolatot, hogy tulajdonképpen elveszítette maradék állományát.

Lassan-lassan mélyült el a sokk, ahogy az agyvérzés sötét, szirupos, sűrű folyadéka megbénítja az agyat. Túl sok hatás érte, túl rövid idő alatt.

Leült a sziklaperemre és belülről elindulva egy vékony szálon keresztül feltört benne egy forrás. Nem a szervei mondták fel a szolgálatot, nem is valami embóliaszerű folyamatra gondoljanak, ahol több ér megpattan. Egy, majd több csatornán áramlani kezdtek eltemetett érzelmei a múlt felől, végül mintegy szökőár borította el és ő tehetetlenül, végtelenül elhagyatottan könnyezett.

Nem tudta, meddig lehetett így.

Csak azt tudta, hogy ez itt nem Texas, nem a Lewisville-i tó békés világa, ahova gyerekkorában haverjaival pecázni és fürödni járt. Olyan messze esett mindez, mint amikor valaki kinyújtja a karját a csillag felé és az ujjá végén még millió fényév van, csak utána következik a fénypont. És amilyen vágyott játék volt ez: megérinteni a kis fénypontot, képzeletben legyőzve – megsemmisítve a távolságot, olyan hamar be kellett látni, milyen lehetetlen is ez. Megpróbálta most újra, félretolni a fényéveket, visszacsévélni a haszontalan időt: és lehullott a századosi egyenruha. Mary első csókja is ott égette meg, aztán később a mexikói öbölhöz jártak le, ahol a végtelenséget ősi borzongással élte át.

Amerika roppant ege alatt hangyának érezte magát, aki azonban szorgalommal és kitartással eljuthat A-ból B-be, megfejtethi a létezés titkát. És mi is volt ez? Nyilvánvalóan nem az, hogy birtokoljon bármit, ami pénzért megszerezhető. De birtokba venni a végtelent, és talán ezért is jelentkezett a houstoni központnál. Míg ott összesen néhány órányi távolságban araszolt a térképen, és azt hitte szabad, most itt van, millió évekre és börtönbe zárva. Inkább járná Frisco

kertvárosi utcáit, ahol magnóliavirág illatúak a délelőttök és a kerítés nélküli, széles, mély árnyékos, földszintes házak portáit nyugodt, óngol Bobtail-ek őrzik.

A keserűség mellé hirtelen támadt csillapíthatatlan vágy fogta el hazája iránt és megértette, hogy fölöslegesen tett meg ekkora utat ezért a felismerésért.

Vajon mi járhatott Simpson és DeWart fejében? Felidézte különös mosolyukat. És Elmer? Feltűnően nyugodtan viselkedett. És a századparancsnok meg a Tábornok? Amikor a szemükbe nézett, megsédült a totális szabadság látványától. Mi lelte ezeket az embereket?

Ez lenne hát az a különlegesség, amiért idejöttek? Levedlett róla maradék katonai mivolta is, ahogy szaggatta, tépte a csillagokat váll lapjairól.

Amikor megfordult, Owen, az ember állt ott, szemben pedig hívogatóan nyújtózott a villanypóznákkal övezett ismerős Main street, mely Frisco szívéig vezetett.

Nem maradt több kérdés.

Futva indult el, többé vissza sem tekintve.

Balló Norbert

Krall

Az innenső part

© OpenHU 2013.

Abyss hegyének feneketlen hasadékaiban vénségesen öreg népek élnek, barlangok mélyén, valami ködszerű formában, ami olyan akár az álom, és jobbára kivehetetlen, kusza, akár az írástudatlannak a tanítás. Azt mondják, hogy csak a holdak fényében válnak láthatóvá. Három holdunk a Psy, a Ger, és a Demonis egyaránt kedves a számukra, fürdenek a fényükben, és gyakran suttognak a letűnt korokról az arra tévedőknek.

Tőlük származtatják ezt a történetet. A Krallok népéről szól, kik meghódították és megbecstelenítették földünket, és akikről úgy tartják, hogy magasabb, az emberi agy számára felfoghatatlan elmék terelték őket végig a kontinenseken, olyan elmék, akiket a távoli csillagok sötét tengelyei inspiráltak.

A Krall a szikla tetején guggolt. Szemei kigúvadtak vadászat közben, a földet pásztázták, az ég üres volt, eltűntek a dragondiák és a nagy madarak, felzabálták a tojásaikat. Érezte, hogy lesz valami mozgás, mielőtt a nap lemegy. A Krall szemei vörösek vöröses fényben izzanak az éjben, és a legtöbb állat féli ezt, és ilyenkor elbújnak. Szerette a halálukat. Akkor is vadászott, amikor nem éhezett. A szemgolyói egyenként majdnem akkorák voltak, mint egy gyermek ökle, és a lenyugvó nap fényében, már ragyogott bennük valami vöröses izzás. A száját csukva tartotta, hosszú fogai bármibe beleadhatnak. Ritkán mozdult, de gyorsan, hosszú szőrös végtagjaival pillanatok alatt tesz meg nagy távokat. Ilyenkor horpadt mellkasú különös anatómiájú testén hullámzott az izom, a hosszú barnás szőrszálai a szikla alatt elterülő szavannát idézték. Éles karmait a szikla kövének felszínén csiszolgatta.

A lövész leemelte a hátáról a puskáját. Három hosszú matt fémcső Narten fa markolattal. Átadta a mellette álló tudósnak, aki esküjéhez híven csak kesztyűben érinthette a fegyvert. Felemelte, és belenézett a célkeresztbe, az objektívnek hála tisztán látta.

- Ha nyolc végtagja lenne, azt mondanám arachnoid. – Homlokán a ráncok kissé szélesebbek lettek, nagyon koncentrált, hogy újabb részleteket tudjon megfigyelni.

- Le ne humánozd.- Vágta rá hanyagul a lövész.
- Pedig humanoid. Csak ragadozó. – A tudós homlokáról egy izzadság csepp csurgott végig az arcán.
- Remek. Lelőhetem, amíg világos van? – A lövész visszakapta a puskáját, felemelte kibiztosította, majd nekilátott a célzásnak. A lény nem volt sehol. A sziklán hült helye volt.
- Az egyetlen előnyünk, hogy szinte süketek!
- Fogd be! Nincsen sehol. Nem találom. – A férfi hangja ingerült volt. A tudós lehasalt a földre, igyekezett eltűnni a fatönk mögött, ami fedezéküket alkotta. Valami elsuhant oldalt a fák között. A rádió recsegni kezdett, a krallok közelében a rádióadás többnyire spontán megszakad. Egy lövés hallatszott, majd krall fogak és karmok jellegzetes suhogó ostorra emlékeztető hangja, recsegő csontok és szakadó hús és izmok hangja, egy elhaló sikoly, és valami sípoló fröcsögés. Majd minden elhallgatott.

A tanító leállította a felvételt. A gyerekek dermedten ültek. A tanító elismételtette velük, amit a Krallokról tudni lehet, majd elengedte őket. Szokatlanul gyorsan sereglettek ki a nagy kupola alól, ahol a tanítás folyt minden nap. Szétszéledtek eltűntek a szélalmok mögött, és a búzatáblák közötti utakon.

Csak a kicsi Tyna húzódott meg, a kupola árnyékos tövében.

Mi a baj Tyna? – Kérdezte a tanító.

Csak fáj a hasam. – válaszolta vékony hangján.

Van kérdés?

A Krallok tényleg alakváltók? Mármint ha jól lakottak, akkor fel tudnak venni emberi formát? És olyankor a rádió sem kapcsol ki a közelükben? Igen Tyna. Engem egyszer megvádoltak velem, hogy Krall vagyok. Majdnem agyonlőttek.

Örülök, hogy nem így lett.

Én is kicsi Tyna. Eredj! Játssz valamit! – A tanító kedvesen mosolygott. Tyna felállt, és elrohant, ki az egyik búzatáblába. Beleveszett, csak a feje búbja látszott ki. Gyorsan szaladt majd táncolni kezdett a búzában, míg el nem veszett benne.

A tanító a búzatáblák mögött álló őrtornyokat figyelte.

Nézze Tyna sokat, mesél magáról. Én, mint apa örülök ennek, mert legalább figyel az iskolában. – Végigsimította hosszú bajszát, ingén deréktájban egyre nagyobb lett az a két izzadság folt. A tanító a jegyzeteit lapozgatta, majd így szólt:

Furcsállom a beszámolóit, tekintve, hogy mesterlövész. – A tanító irt valamit az egyik lappra, a sercegő tollnak borzalmas hangja volt.

Én sose látok semmit. Néha mozgást, estefelé. – Hangja nyugodt volt.

Eszik rendszeresen gyümölcsöt? – A tanító kérdése után a férfi felesége, felállt és kiment.

Tudja olyan ostobának, érzem magam tőle. Az én koromban már a gyümölcs nélkül is butul az elme.

Talán tudok halat hozni. Kutató expedíciót indítunk a folyó deltájához. Szeretném Tynát is magammal vinni. Éles eszű gyerek. – A férfiak hallgattak, majd az apa szólalt meg:

Ha nem lesz maga mellett, nehogy azt higgye, hogy visszafele átslisszolhat a tornyok között.

Szóval elengedi?

El. Látnia kell, hogy mi van odakint. – Kis szünetet tartott, majd hozzátette: - Sok halat hozzon.

A gyerek magas sárga búzát hamar felváltotta, a zöld fű, melyben a sás apró szigeteket alkotott, olyanok voltak, mint valami hatalmas madarak fészkei.

Tyna vidáman szökdécselt a tanító mellett, nyomukban lövészek, és pár izmosabb fiú, nagy kosarakkal, és a felszereléssel a hátukon, valamint a halászhálóval, amit a gyerekek az iskolai órákon fontak. A kis fekete hajú lányt leszámítva, mindenkin érezhető volt a feszültség.

A legtöbb növényből ugyan volt szárított minta a kolónián, de az út szélén több olyat is láttak, amire nem ismertek rá, és ilyenkor valamelyik kutató hosszasan magyarázta, hogy némelyik gumó, virág vagy levél mire jó. Tyna nem, mert ezekhez közel menni. Tudta, többségük mérgező és veszélyes.

Hamarosan fák tűntek fel a távolban, hatalmas növények, amik az őrtornyok között ritkaságnak számítottak, és amiket itt nem érintett

meg a szárazság. Olyanok voltak, mintha nem is növekedtek, hanem az ég felé folytak volna. A törzsük színe, mint az olvasztott nádcukoré. Némelyik ágain vöröses bunkócskák növekedtek, éretlen gyümölcsök, olyanok, mint a Krallok szeme. A nap már lenyugvóban volt, és kezdett minden sötétebb árnyalatot öltetni, mire a levegő páradúsabb lett.

Nézd csak Tyna! A tanító két fa közé mutatott, nem sokkal a sás fölé, ahol a holdfényben egy tenyérnyi kékes szitakötő lebegett mozdulatlanul a levegőben.

Nagyon szép! Kérdezhetek valamit?

Persze.

Ők is olyanok, mint a Krallok? Mármint ők is alakváltók. – A szitakötő lecsapott és zsákmányul ejtett valamit a levegőben, amit a tanító és Tyna nem látott tisztán.

Ragadozók. Ennyi közös van bennük. A szitakötők, miután kikelnek a tojásból, csak egyszer változnak át életük során, a Krall ezt a képességét vadászathoz használja.

Gyönyörű. – Tyna még mindig a szitakötőket figyelte. – Tudod szerintem, mi jobban hasonlítunk a szitakötőkre, mint a Krallok. Először gyerekek vagyunk, majd munkát kapunk, végül pedig tanítunk. Nagyon okos lány vagy Tyna. – A férfiak kifeszítették a hálót két fa közé, és elkezdtek felverni a sátrakat, a lövészek felmászta a fákra, és elfoglalták őrhelyüket. A tanító tüzet rakott, rámosolygott a lányra, majd így szólt:

Jó éjszakát Tyna!

Tyna miután megette a vacsoráját, sokáig álmatlanul feküdt a sátrában. Próbált ébren maradni, és elhatározta, hogy a legkisebb zajra is fel kell, és szép lassan fog mozogni, ahogy a lövészek kérték. Valahol félúton az álom és a valóság között egy gyümölcs lehullott a fáról, és hosszasan gurult a földön.

A rádió adására ébredt. Az egyik kutató jelentést tett a kolóniának. Szép tiszta volt a vétel.

Felállították a permetezőt, és egy tömlőből apró szemű vízpermetet kezdtek eregetni, ebben mosakodtak.

Délre talán ott leszünk. Fejezte be a tanító. – Gyorsan szedelőzködtek.

Ahogy haladtak a talaj egyre nedvesebbé vált, és a növényzet is egyre bujább lett, Tyna gyakran kapta fel a fejét, zümmögést halott a fák közül, a szitakötők hártyás szárnyának susogását.

Furcsamód most jobban félt, mint este, mert tudta, hogy azok a tenyérszerű rovarok ott vannak a fák között, figyelnek, és látják őt, de ő nem látja őket.

A növényzettől már nem lehetett látni az eget, fölējük tornyosultak a fák, a magasban úgy tekergőztek ágaik, mintha kar vastag angolnák lettek volna. Néhol sziklák lógtak ki a nedves, agyagos földből, és különös szag áradt a levegőben, valami virág illata, ami sosem került a szemük elé.

Tynának olyan érzése volt, hogy körbe-körbe haladnak, és már nem először térnek vissza erre a tisztásra. A fák indáinak mintázata ismerős volt, és az korhadt fatönc is a helyén volt, de ott ahol két hatalmas világoszöld levélnek kellett volna lennie, csak egy dagad gumó lüktetett.

Tyna már pont kérdezni akarta a tanítóját, amikor megbotlott, egy gyökérben. Hasra esett. Az egyik lövész segítette föl.

Tyna! Ez a vörös bokor. Fura szagot ereget. Nem engedi működni a szemed. Holnapra már az arcokat se tudod majd kivenni, el fognak mosódni.

De ügye a Krallok se látnak itt? – A hangja elcsuklott miközben beszélt. Mély levegőket vett méghozzá gyorsan, ahogy tanulta, és tartotta a lépést, megszorította apró lábait.

Rájuk ugyanígy hat. Nem járnak erre. De vigyázz! Számtalan veszély lapulhat még a fák között.

Egy órányi erőltetett menettel később megálltak pihenni egy szikla tövében. Tyna hosszasan figyelte a szürkés ormokat, miközben a gyümölcsét ette, és nyugtázta magában, hogy már tényleg homályosan lát egy kicsit, valamint elfáradt. Próbált nyílást, bejáratot és teraszt keresni a sziklafalon, mert tudta, hogy ezek a kisebb hegyek gyakran barlangokat rejtenek, melyeket a régi írások ősi menedéknek neveznek. Nem sokkal az után, hogy felszedelőzködtek és továbbindultak, Tyna egy üvöltést vélt hallani a távolból. Nem, mert megszólalni.

Hamarosan elértek egy különös tisztást, itt egy szakaszon a fák, lombozata kezdett elmaradozni, és a törzsek, mint valami csupasz csonkok meredeztek. A nap magasan járt, és az ég olyan felhős volt, amilyennek Tyna még sosem látta. Hűvös volt, mint előző éjjel, és nehéz volt a levegő, párák és ahányszor meghallotta a szitakötők zümmögését összerezett. Örült, hogy nem volt hőség, biztos volt benne, hogyha csak pár fokkal melegebb lenne, az indák mozogni kezdenének, és úgy tekergőznének, mint a kígyók, vagy mint valami furcsa lény csápjai.

A víz olyan volt, mint az ég: Kék és hatalmas. Gyönyörű. Nem olyan, mint a víztározóban. Ez a víz élt.

Mikor kiléptek a fák közül, Tyna tanítója a kislány vállára tette a kezét. Több tucat szitakötő repdesett a víz felett: azúrkékek, rézvörösek, smaragdzöldek, hatalmasak. A lenyugvó nap fénye úgy cikázott a folyó felszínén, mintha ezernyi apró fénylény csúszkálna rajta. A felszín alatt a hínárba gabalyodva hatalmas levegő buborékok csillogtak.

Ez gyönyörű!

Az Tyna. Kicsit északabbra a deltában gyönyörű virágok nyílnak az évnék ebben a szakában. Némelyik akkora, mint te. – Tyna elmosolyodott, belenézett a folyó tükrebe és megcsodálta az arcát. Egy pillanatra kiélesedett a látása, és egy más arcot látott a folyó tükreben: Egy érett gyönyörű nő nézett vissza rá a folyóból, csak hullámos fekete fürtök voltak ugyanolyanok.

A csobbanás hangja a távolból jött. A látása teljesen elhomályosodott. A szitakötők nem hallgattak el, mint a rádió. Egyre hangosabban zümmögtek. A távolban dörgött valami, talán az ég, talán a gépfegyverek, de szitakötők hártyás szárnyának suhogása elfedte ezt a zajt. Csak a bestia förtelmes üvöltése tudott áthatolni rajtuk.

Tyna szörnyen fáradt volt. Nem tudta, hova tűntek a társai, és fogalma sem volt róla, hogy mennyi ideje menekül a dzsungelben. Itt a kék folyó partjának mentén vörösek voltak a fák és a leveleik, valami különös váladék csurgott róluk, melynek kesernyés, édes illata terjengett a levegőben. A szájához emelt egyet azokból a piros gyümölcsökből, majd elbújt az árnyak közé, félt, hogy rátalálnak.

Pécsett születtem 1995-ben. A Martyn Ferenc Alapfokú Művészeti Szabadiskolában alkotással töltött 12 évemnek köszönhetem a mostanra kialakult látásmódomat. Az írásba már általános iskolás koromban belekóstoltam versekkel és állatokról szóló tanulmányokkal. Azóta verseket, novellákat és forgatókönyveket írok kedvtelésből és pályázatokra. Kedvenc műformám a haiku. Műveim állandó elemei a hosszú összetett mondatok, az árnyalt jellemábrázolás és legfőképp a humor. Az alkotásaimban megjelenő természettudományos szemléletem a Pécsi Tudományegyetemen kezdett biológusi tanulmányaim során alakult ki.

Helstáb Martin

Helstáb Martin

A tudás hatalma

© OpenHU 2013.

-Fáradjanak beljebb! Van még hely az első sorokban is. –szólt a hangszórókból a terem minden szegletéből. Akik most léptek be, nem láthatták tisztán a távoli pódiumon álló férfit, mégis mind felismerték a mély hangot.

-Hölgyeim és Uraim! Lekötelez, hogy mind eljöttek, remélem jól telt az útjuk. –kezdte beszédét nyájasan, mihelyst minden vendég helyet foglalt- Bár tudom, már mind ismernek és én is számon tartom mindnyájukat, e rendkívüli nap megkívánja, hogy bemutatkozzak Önöknek. Még egyszer utoljára. –tette hozzá halkan- Alfred Edgars vagyok, a MaxFöld program vezetője már bő 40 éve. Apámat Thomas Edgarst követtem e poszton, aki George Hendersontól, a program megalkotójától vette át a vezetői szerepet. Ez alatt a három generáció alatt a program rengeteget haladt előre a célunk elérése érdekében. Önök a bolygó valaha élt legkiválóbb tudósai, legnagyobb mérnökei, nagy megtiszteltetés számomra hogy ilyen sokáig vezényelhettem a munkájukat. Nem is húznám tovább az időt, már mind sejthetik, hogy miért hívtam ide Önöket. Öröömre szolgál ünnepélyesen bejelenteni, hogy készen vagyunk. A program elérte a célját.

Folytatta volna mondandóját, ám ezekre a szavakra óriási üdvrivalgás tört ki. Percekbe telt, mire a szervezők kellőképp le tudták csitítani a résztvevőket és folytatódhasson a beszéd.

-Tisztelt Hölgyeim és Uraim, ez azt jelenti, hogy holnaptól működésbe helyezzük az Agyat, feltéve a koronát egész életük munkásságára. Azonban ez azt is magával hozza, hogy a mi munkánk itt véget ér. Holnaptól Önök is szabadon élhetik az életüket, felhőtlenül élvezhetik munkájuk gyümölcsét. Ettől kezdve viszont már nem változtathatnak a világ működésén, ahogy azt életük során megszokták. Egy régi mondás szerint „ahogy vetsz, úgy aratsz”, most mind megtapasztaljuk, miként élvezik az emberek már majdnem egy évszázada az általunk teremtett rendszert. Holnaptól Önökre is az általános polgári szabályzat érvényes és erre a platformra többet nem léphet ember. Ön is inkább utazgasson Mr. Halder, nem kell több furmányos megoldáson törnie a fejét. - ezekre a szavakra közkuncogás futott végig a tömegben és a tudósok egy bohókás kis öregre fordították a fejüket, aki e pillanatban olyan hévvel

pödörte meg ős bajszát, hogy egyesek szikrákat véltek róla lepattogva látni.

-A tréfát félretéve- folytatta szónoklatát a vezér- Önök ismerik a tán legjobban a rendszer nyújtotta lehetőségeket, hát használják ki helyesen. Életük hátralevő részére kellemes időtöltést kívánok a földi paradicsomban! –zárta előadását a köztiszteletben álló idős tudós.

Hatalmas ováció fogadta és a tudósok tömkelege még soká tapsolt, mielőtt fel nem készültek volna a távozásra. A tapsvihar elültével azonban a mozgolódó tömegeből hirtelen egy bosszús kiáltás hallatszott:

-Ez DIKTATÚRA!

A levegő egy pillanatra megfagyott a teremben. Senki sem számított elégedetlenségre egy ilyen örömteli alkalmon.

-Ezt meg ki engedte be? –kérdezte Mr. Edgars halkán a mögötte álló egyik szervezőtől.

-Nem tudjuk, hogy került ide. Azonnal hívatom a biztonságiakat.
-hangzott a válasz.

-Várjon még! Előbb szeretném tudni, mit akar már megint ez a félnótás.
-szólt a vezér.

A férfi, aki az imént ordított, most felállt a székére és így, a tudósáradat közepén folytatta fennhangon a mondandóját:

-Nem dönthet az emberiség sorsáról csak így! Nem vethet véget az évmilliók fejlődésnek pár tudós, csak mert ők így látják helyesnek! Ezt nem engedhetem. –és folytatta volna panaszáradatát, ám Mr. Edgars a pillanatnyi szünetben közbevágott.

-Mr. Higgins kérem! Nem hiába volt Ön egykoron közülünk való, hogy át tudott jutni a biztonsági rendszeren. Értékeljük ezen erőfeszítéseit, ám a közrend és e szép nap kedélyeinek megzavarását nem toleráljuk. Amennyiben mindenképp szükségesnek érzi kifejteni a maradi nézeteit, hát keressen fel a konferencia után...

-Nem! –kiabálta erőszakosan Mr. Higgins- Ez mindenkinek szól, hisz valamelyest mindnyájan felelősek a következményekért. Azt mondják elérték a tökéletességet a rendszerükkel és így könnyelműen bízzák a bolygót és a saját életüket holmi számítógépre. Ha az Agy egy ideig fenn is tudja tartani a jelenlegi, valóban kellemesnek nevezhető állapotot, előbb-utóbb meghibásodik és akkor már nem lesz egy élőlény se a

bolygón, aki helyrehozhatná, mert senkiben nem lesz meg a tudás. A tudás, amitől épp Önök, tudósok fosztják meg a jövő generációit...

E szavakat követően egy pár pillanatnyi szünetet tartott, ami alatt egy kételyekkel teli morajlás futott végig a tömegben. Sokakban felötlött, hogy talán még sem helyénvaló, amiért az életüket végig munkálkodták. Rögtön érzékelte ezt Mr. Edgars is és kiadta a parancsot Mr. Higgins őrizetbe vételére. Egy szempillantás alatt ott termett szinte észrevehetetlenül két –a célnak tökéletesre tervezett- robot, melyek lefogták az önjelölt elégedetlen rétor, majd kihurcolták a teremből. Eközben még hangosan rágalmazta a tömérdék tudósból álló közösséget, mert több érv nem jutott hirtelen az eszébe és tán megviselte a kemény bánásmód az általa szörnyen lebecsült gépektől.

-Nyugalom emberek! –intette figyelemre a tömeget a vezetőjük- Amint azt már említettem, remek munkát végeztünk, a rendszer hibátlan és az is marad. A tudásunk nem vész el csupán az Agy viszi tovább, ami ha a szükség úgy hozza, még vissza is adhatja az emberiségnek. Teljék jól a hátralévő életük, ezennel útjukra engedem Önöket. Minden jót!

Miután minden meghívott tudós távozott a platformról, Mr. Edgars belépett egy kisebb irodába, ahol Mr. Higginst őrizték igen szorosan a robotok. Mr. Higgins még szóhoz sem jutott, mire mindenki főnöke belekezdett a mondandójába.

-Higgins, Higgins! Nem kellett volna ide jönnie. De ha már így alakult, elmondom Önnek röviden, hogy miért is hagyunk fel mi emberek azzal a bajkeveréssel, ami idáig juttatott. A program kezdetekor, mikor a Tudósok Társasága megalakult, már kidolgozták ezt a rendszert, mely egyfajta modern paradicsomi állapotot teremtett. Ám ahhoz, hogy véghez is vihessék át kellett venniük a hatalmat, azoktól az uralkodóktól, akik a saját hasznuk érdekében befolyásolták csak a világ rendjét. Mi minden élőlény és az egész bolygó érdekeit tartottuk szem előtt. A harmónia az ember és a természet között az elmúlt évezredekben egyre inkább felborulni látszott, de mi tudósok lévén tudtuk a megoldást. A harmóniát ezen a szinten már csak úgy lehetett visszaállítani, ha az embert teljességgel kivonjuk a természetből. Ehhez kellett a drasztikus változások, az új világrendbe nem illők eltávolítása. Hogy hogyan szereztük meg a hatalmat? Mielőtt mi

kerültünk volna a világ élére, az elnökök, kormányzók már csak a hadseregükkel tudták fenntartani, azt, amit ők rendnek neveztek. Nos hát... mi tudósok fejlesztettük a fegyvereket, a végére a kezünkben volt az összes hadsereg. Ezáltal pedig egy alkalmas pillanatban könnyűszerrel magunkhoz ragadhattuk a vezetői szerepet. Megépítettük ezeket a platformokat az óceánokra, melyek magas lábukon nem zavarják meg se a tengerek, se a szárazföld ökoszisztémáját. Számunkra minden idefent zajlik, az új energiaforrásokkal működtetett robotok elvégzik a munkát, mellyel kellő mennyiségű és minőségű élelmiszert termelhetünk és juttathatunk az emberiségnek. Itt jön a képbe az Agy. Ez a szuperszámítógép, melyen hosszú évtizedekig dolgozott számtalan tudós, képes mind az emberek, mind a többi, odalent lakó élőlények életét a lehető legtökéletesebbé formálni. Olyan mértékben képes szabályozni a végrehajtó robotokon keresztül a földi életet, hogy egy ökológiailag stabil állapot jöjjön létre. Holnaptól elindul ez a rend és így is marad a Föld végéig, melyet már legalább nem az emberiség hoz el, hanem külső erők, melyek felett még nekünk sincs hatalmunk. Remélem megértett Mr. Higgins, hisz egykor Ön is azon dolgozott, hogy ez a nap mielőbb eljöhessen. Ám sajnálatos, de ismerem a maga fajtáját. Ha visszamenne az emberek közé, addig prédikálna, amíg követői nem lennének, majd azoknak is lennének követői. Idővel ez a rakás ember felborítaná a rendet, amit mi igen nagy munkával hoztunk létre. És ez az, amit én nem engedhetek. Úgy vélem, ez az utolsó alkalom, amikor ember mond ki ítéletet emberre...

Mr. Higgins így hát el lett távolítva ebből a rendszerből, mely máig fenntartja a harmóniát a Földön. Másnap az Agyat elindították, a benne hagyott tudás többet nem került vissza az emberekhez...

Ezáltal a hatalom sem.

Helstáb Martin novellája pályázatunkon az 5. helyet érte el. Milyen gondolatok ihlették a novellát?

„A kattintás, ami erre az oldalra és a novellaíró pályázatra vezetett, olyan volt, mint mikor valaki már régóta bolyong a sivatagban, majd egy bucka tetejére lépve meglátja maga előtt az oázist. Ökológusként számomra a legfontosabb, hogy az élőlényeket a természetes környezetükben figyelhessem meg, így annak megőrzése az elsődleges ok, mely ezekhez a gondolatokhoz vezetett. A manapság divatosan öko-háztartásoknak nevezett önfenntartó rendszerek, beleillenek abba a képbe, amit én egy pénzmentes világról el tudok képzelni.

Szép mozgalom kivonulni a társadalomból, hogy egy ilyen tanyasi jellegű életformával tegyünk a bolygóért az kétségtelen, követendő példa, de globális változások eléréséhez semmiképp sem elég. Novellámban egy utópikus világképet írtam meg, mely már régóta fogalmazódott bennem.

Az alapvető elgondolás szerint a tudósok rájöttek, hogy az emberiség rohamos növekedése és a Földet kiaknázó életmódja hamarosan pusztuláshoz vezet. Azonban a harmónia visszaállításához, az emberi populáció kontrollálására és a természetből való kivonására van szükség. Ilyen drasztikus beavatkozást pedig nem vihetnek véghez, ameddig nem bírnak korlátlan hatalommal. Az irományomban tudósok lévén, erre is megtalálják a megoldást, majd valóban feláll egy olyan világrend, melyben békésen él az emberiség, az öko-tudatosság egy felsőbb szintjén. amit már öko-tudatlanságnak is lehetne nevezni, mivel egy precízen megtervezett számítógép vezérli az egész bolygót. Az emberiség immár az óceánokból magasra kinyúló hatalmas platformokon él, melyek közül vannak élelmiszertermelő típusok is, amiken robotok dolgoznak. Az áramot ekkora népeségre a szél és napenergia által könnyedén biztosítják. Az embereknek nincs más dolguk, mint kiélvezni a számtalan lehetőséget, melyhez ingyen

juthatnak a rendszer által igazságosan elosztva. Aki lázong vagy többet akar a jussánál, azt megbünteti vagy eltávolítja a szuperszámítógép. Az embereknek megvan a lehetősége, hogy kiemelkedjenek tehetségük és kemény munkájuk lévén a sportban, művészetekben és egyéb területeken, de sosem hatalomra törve pénz által.

Sokak szimpatizálhatnak a novellám világának végső formájával, de annál kevesebben vannak, akik az ehhez vezető utat támogatnák. Ezért halvány bennem a remény, hogy egy nem pénz- és hatalomcentrált világrend valaha is feláll.”

Kovács Viktória

Hatalom lánc

© OpenHU 2013.

2522-ben járunk. December 15-e van. Az időjárás teljesen megváltozott. Az emberek nem voltak elég óvatosak. Túlságosan önfeljűen viselkedtek és lássuk mi is lett a vége. A Föld tönkrement. Kénytelenek voltunk elhagyni anyabolygónkat és egy másik közelebbi világban próbálni szerencsét, az Erin bolygón. Az Orion övtől nem messze található. Gyönyörű zöld tájakkal körbeölelve kering az űrben és csak arra várt, hogy benépesítsék. Az emberiség átköltöztetésének legfontosabb tényezője a víz. Hiszen ez elem nélkül nem élhetünk. Vannak tengerek ezen a bolygón, különösképpen és szerencsének mondhatóan édes vizűek mind. Ettől fogva pedig tökéletes számunkra. Az állatok és növények kinézetének csak fantáziánk szabhat határt. Hasonlóak, mint a Föld nevű korábbi bolygónkon élők, amiket mi már... Az én generációm már csak mesekönyvekből ismer, mégis teljesen mások. Hatalmasabbak és erősebbek. De az ember őket is legyűrte! Nem jelentenek fenyegetést számunkra. Viszont a gazdaságunkat tökéletesen fellendítették. Az előző lakhelyünkön az egyik legnagyobb problémáink közé tartozott a túlnépesedés. Ma már ez nem probléma. Az emberek követik a természetes kiválasztódás folyamatát. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy az orvostudományt elfelejtettük, ez sokkal összetettebb. Az egyén életének hossza lecsökkent, így nem élünk sokáig. Ezzel ellentétben mindenki megkapja a csúcs modern orvosi ellátást, hogy azt a kevés életét betegségmentesen élhesse le. Ez az élethossz kb. 50 év. A modern technika segítségével ma már könnyen élhetnénk ennél jóval tovább is, akár 220 évig, viszont akkor újra elindulna a túlnépesedés. Ebben a világban minden egyén elfogadja és támogatja a közösség fennmaradásához szükséges szabályokat. Az emberek gondolkodása megváltozott. Senki sem szeretné újra megélni a régebben elkövetett hibáinkat. A bűnözés szinte teljesen megszűnt. Nincsenek elmesérültek vagy ehhez hasonlók. Mindenfajta agyi betegséget gyógyítani tudunk és képesek vagyunk már születéskor felismerni az ember később kialakuló személyiség jegyeit, majd megváltoztatni őket, ha ezt fontosnak véljük. Persze ehhez komoly törvényszabályok is kapcsolódnak. Mikor mit lehet tenni. Nincsenek kikapuk, nincsenek átjárók. Mindenre van egy tökéletes szabályunk és ezt be is tartjuk. Nem használunk többé

környezetszennyező anyagokat úgy, mint kőolajt, földgázt, uránt, szintetikus mosószereket, szemet, növényvédő szereket. A használati tárgyaink és járműveink beindítására és mozgatására a sejtek rezgéseit használjuk fel. Erre egy kisebb és érthető példának a nyomkövetőt hoznám, ami az első ilyen kütyü volt. Az autóra téve összegyűjti és felhasználja az autó rezgését, így működésre képes. Ezt az elvet követve alakult ki később ez a nagyszerű alternatív energiaforrás. Másik fontos ilyesfajta forrásunk olyan energiaforrás, amit a hanghullámokból nyerünk. Ez egy igen bonyolult szerkezettel működik, ami képes a zajok kisebb nagyobb vibrációját felfogni és energiává alakítani. A hanghullámok hasznosításának folyamata szigorúan titkos és nem nyilvánosság elé tárt dolog. Léteznek még további energiatermelési módszereink, mint a rádióhullámok hasznosítása vagy akár a fény felhasználása, de ezek manapság már nem igazán népszerűek. Az újvilágban, vagyis itt már nem kell félnünk a víz rohamos fogyásától sem, hiszen nem veszélyeztet minket ilyesfajta fenyegetés. A régi bolygónkról folyamatosan importálunk édesvízzé alakított sós vizet. Persze Erin bolygónkon is kimeríthetetlen készlet maradt még. Hiszen még csak 250 éve lakjuk. Próbálunk minden ki nem aknázott forrást megmenteni a régi bolygónkról, a Földről. Nem kell félnünk többé az éhínségtől sem. Hogy miért is? Azt hinné az ember, hogy minden génkezelt és így többet, gyorsabban és jobb eredménnyel tudunk létrehozni, de ez nem így van. Nem használunk génkezelést. A múltban mikor képesek lettünk létrehozni génkezelt növényeket, nagy elmélkedések sorát hozta magával. Vajon egészséges hosszútávon? Vajon hogyan hat az emberre? Ilyesfajta kérdések merültek fel bennünk. Aztán teltek az évtizedek és rájöttünk, hogy nem igazán megfelelően hatnak az emberre. Ezért is fejlesztettünk ki egy új technológiát a régi helyett. Manapság az állam kezében van bármilyen termék, étel előállításának joga, így az új növénytermesztés joga is. Nincsenek külön országok. Egységes az egész bolygó. Nem vagyunk régiókra osztva sem. Vezetőket nem választunk. Az állam élén nem áll senki. Furcsán hangzik, ugye? Akkor mégis ki az az állam?- kérdeznéd. Az emberiség történelmében mindig képviselt valaki minket. Viszont most nem teszi senki. Amikor idejöttünk erre a földre összeállt egy

csapat, akik létrehozták a törvénykönyvünket, amit is használunk, a szerint élünk. Sosem változtatunk rajta. Ha pedig mégis erre kényszerülünk, bárki felszólalhat és szavazásra bocsájthat egy új törvényt, amire mindenki szavaz a világon. Ha megszavazásra kerül, akkor bevezetjük, ha nem akkor sem történt semmi. Itt nincsenek rangok. Minden ember egynek számít. Ebből következik, hogy valamit nagyon megváltoztattunk az oktatási rendszerben, hiszen eddig az jutott feljebb, akinek magasabb iskolája volt. Természetesen ez nem teljesen igaz, mert régen is volt a kisemberek számára feljutás, de az jóval igazságtalanabb rendszer volt. Most az információkat, amit az iskolában tanultunk akkoriban könnyen beültetjük az illető fejébe. Innentől kezdve nem kell iskolába járnunk. Mindenki egységes mennyiségű információt kap, ami tartalmazza a mai technikánk minden egyes kis részletét és persze a törvénykönyvben szereplő szabályokat. A tapasztalat és élmények, az életben megszerezhető tudás megkaparintása az egyén feladata. Ha ilyen egyszerű, akkor gondolhatnánk, hogy kihaltak volna a szakmák és egyéb munkák. A rendszerünkben mindenki számára megadatik a lehetőség, hogy megtalálja a maga számára legjobban végezhető tevékenységet. Ezt részletezve kezdeném azzal, hogy ez egy pénz nélküli világ. Ennek működésére mindjárt rá is térnék, de előtte még ugorjunk vissza a munkavállaláshoz. Az emberek fejlődése felgyorsult, legalábbis felgyorsítottuk. 6 éves kortól a test hamarabb fejlődik ki és éri el a teljes felnőtt kort, mint régebben, ezzel rengeteg időt megspórolva az egyénnek. 8 éves korában kapja meg a befecskendezett teljes információt, majd kap egy évet, hogy élményeket szerezzen. Ezek után választania kell egy foglalkozást, hogy mit szeretne csinálni. Ha sikerült, akkor megkapja az ehhez szükséges információkat és már munkába is állhat. Bármikor válthat, és akkor újra megkapja a következő munkához szükséges adatokat. Nincsenek kötelezettségek. Így láthatóan megszűntek a berögződött meggyőződések és az emberek beskatulyázása a foglalkozásuk szerint. Többé nincsen senki rangsorolva aszerint, hogy valaki fogorvos vagy esetleg utcaseprő. Hiszen mindenki kedve szerint végzi a foglalkozását és mivel senki sem kap többet így nincs miért áhítozni egy „menő” állás után. Itt az egyén

nagy szabadságot élvezhet, tehát eltűnt az egyetlen gyógyíthatatlan betegség, a stressz is az emberek életéből. A legnagyobb gond régen a pénzalapú világ volt. Akinél sok volt az irányított. Napjainkban ez a rendszer megszűnt. Nincs pénz és nem is cserekereskedelmet folytatunk. Egy harmadik szintre léptünk. Minden egyes ember kap krediteket. Még mielőtt ítélnénk, hogy ez ugyanaz, mint amit régen pénznek neveztünk, elmondanám, hogy miért nem az. Ezek az úgynevezett kreditek beválthatók tárgyakra, mint autó, garázsajtó, telefon vagy akár mosógép. Tehát minden olyan tárgy, amire egy ember áhítozik. Itt nincsenek árak. Tehát egy krediten vehet egy autót is, amíg egy kreditért megkaphat egy lámpát is. Így nincs értéke a megkapott termékeknek, ezzel lehetetlenné téve az eladás-vevés rendszerének kialakulását. Mindenki azonos mennyiségű kreditet kap havonta így ebből sincs vita. Mindenki olyan dologhoz juthat hozzá, amire szüksége van. Túl jól hangzik, nemde? Természetesen korántsem fényes, hiszen így kihalt az emberben az az érzés, hogy ő feljebb való, mert több pénze van. A földterület felosztása is igen egyedi. Nem zsúfolódunk magas felhőkarcolókba. Mindenki a földön él. A földek területe nem arányos. Ez nem azt jelenti, hogy akinek valamiért kikerülve a rendszerünket mégis több jó jutott az szerezhethet magának nagyobb földet. Semmi ilyesmiről szó sincs. Csupán az emberek kívánságát vesszük figyelembe. Nem mindenki vágyik óriási házba. Van, aki csak egy kis tóparti viskóban szeretné leélni az életét. Ezt figyelembe véve adjuk a területeinket. Persze, ha valaki meggondolja magát, igényelhet nagyobb földterületet is. Ennek a rendszernek nagyon sok megkötése van és természetesen nem olyan egyszerű, mint ahogyan hangzik, mégis nagy vonalakban leírva így működik. Összesen 2 kontinens van, amit Új-Európának és Újra Egyesülteknek hívunk. Ezek még a régi bolygóról származó nevek képzetei. A két kontinenst egy hatalmas óceán választja el egymástól, Posseidon. Nem hajókon vagy repülőkön közlekedünk. Az óceán alá vájt földalatti üregben egy gép viszi át az embereket. 10 perc alatt megtehető az út a modern utazási feltételek mellett. Nincsenek műholdjaink. Nem igazán okos ötlet bármiféle jelet sugározni az űrbe. Ezért egy új technológia segítségével juttatjuk el az információinkat. Az autóink repülnek, tehát nem csak a földön közlekednek. Nincsenek

hajóink, feleslegesek. A házak, amiben lakunk teljesen ön-vezéreltek. Van egy központi agy, ami irányítja őket. Így nincs szükség tűzoltóságra, mert a ház amellettt hogy nem éghető anyagból készült eloltja a mégis balesetből keletkezett tüzet a lakástérben. Nincsenek kórházaink. Az orvosok nem mennek házhoz se. Hogy könnyebben érhető legyen, tegyük fel, hogy egy 48 éves hölgy rosszul lesz, mert vérrög keletkezett és ez az egyik szívér elzárásához vezetett. A ház azonnal riasztja az éppen szabad orvost a saját otthonában. Az orvos nem manuálisan, de képes azonnal és helyben megműteni akár a hölgyet. Ugyanis minden ház tartalmaz ehhez való teljes felszerelést, amihez csak az orvosok nyúlhatnak hozzá. Természetesen a Föld óta nagyon sokat fejlődött az orvostudomány. A műtéti halálozások száma szinte vetekszik a nullával. A harmadik csoport pedig a rendőrség. Ők az egyetlen közösség, akiket még a mi fejlett társadalmunk is alkalmaz. Nem viselnek egyenruhát. Teljesen hétköznapi emberek. Hiszen a bűnözés megszűnt. Ők azok, akiknek már csak a neve utal a régi munkafeladataikra. Manapság már teljesen más szerepük van. Ők felelnek az emberek érzéseier. Mint tudjuk a szerelem csodákra képes. Mégis ez az erős érzés sok embert sarkall szörnyű dolgokra. Hogy ilyesmire ne kerüljön sor, ők azok, akik figyelik az éppen elválni készülő házaspárokat, a szakítás szélén álló szerelmeseket. Ezzel egyetemben az ő feladatuk az emberek megismertetése a folyamatokkal, amik történni fognak velük. Ők őrzik a rendet és a békességet. Szó szerint és teljesen más értelemben, mint ahogyan ezt régen gondolták. És a robotika? – merülne fel egy XXI. századi emberben ez a fontos kérdés. A válasz pedig az, hogy igen használunk robotikát. De meg kell jegyeznem, hogy nem olyan irányban, ahogyan régen szeretttünk volna fejlődni. Nem formáltuk önmagunk képére a robotokat és nem adtunk nekik szabad gondolkozást, ahogyan olyan sokan szerettték volna megtenni. Egyedül a házainkat vezérlik és lehetetlenség, hogy ellenünk forduljanak. Kívülről nézve ez egy tökéletes rendszer. Nincsenek járványok, háborúk, éhezés, panasz. Akkor vajon mitől félünk mi, az emberiség?

- Gyorsabban! Siess már! – üvöltöttem a tenyerembe. A telefon fogalma teljesen mást jelent. A tenyerünkbe van építve egy gomb, amit ha megnyomunk, akkor bármilyen számot felhívhatunk, amire gondolunk.

A testünk rezgéseiből nyer energiát, így még feltöltögetni sem kell. Idegesen hallgattam amit Tyra mond a vonal másik végén. – Gyerünk már! Nem tudok tovább várni, tudod jól! – morogtam és önkénytelenül a hajamba túrtam. Vajon mennyi időnk maradt még? Vajon tényleg itt a vége? Ekkor hangos robbanást hallottam kintről. Azonnal kiszaladtam az ajtón. A kertből nézve valami hatalmas füsttel hasított végig az égen. – Megtámadták az Erint!!! – üvöltöttem a telefonba, majd letettem. Tyra a nemzetbiztonságnál dolgozik. Ő felel a bolygónk felé közelítő bármilyen ismeretlen objektum miatt. Attól, hogy nincsenek háborúk, felszerelésünk és katonáink még vannak. Én is egy képzett katona vagyok. Másodállásban pedig orvos. Nem csak az ember lehet veszélyes önmagára, ez tény. El kell ismernünk, hogy egy világ sem létezik védekező eszközök nélkül, amiben élünk. Ha fejletlenebb néppel találkozunk muszáj megvédenünk magunkat. Nagyon régóta nem közelített meg minket egy másik idegen faj. Úgy látszik újra felkerültünk a térképre. A kezem megrezeg, én pedig a fülemhez emelem, hogy felvegyem. – Mondd Tyra! – sürgettem miközben felpattantam a legújabb motortípusra. Kis hangzavar után beindult és már az égen is hasítottam.

- Repülj a X szektor felé. Ott zuhant le. – mondta én pedig odafelé vettem az irányt. A bolygónk nincs felosztva, mégis mindennek van neve. Az X szektor egy mező, amit még nem népesítettünk be. Hatalmas szelet kavarva magam körül szálltam le a fűbe. Leszedtem a bőrkesztyűt magamról, na meg a sisakot. – Lássuk csak melyik kis alattomos jutott el a mi bolygónkig. - Lassú, óvatos léptekkel közelítettem meg a járművet. – Hát ennek annyi. Totálkáros lett. – mondtam a telefonba Tyranak. Gyorsan bekúsztam a kis pilótafülkébe. Ez valami felderítő lehetett. Ekkor kitágult szempárral bámultam a látványra, ami fogadott. Egy ember ült benne. Jobban mondva egy lány. A fejét ért ütéstől elájult, de komolyabb baja nem esett. Gyorsan megfogtam a hóna alatt és kivonszoltam a füstölgő úrjárműből. A fűre fektetve próbáltam magához téríteni. – Héj kislány! Minden rendben? – kérdeztem kissé megütögetve az arccskáját.

- Mit találtál? – kérdezte a hang a fülemben.
- Egy nőt. Olyan 20 év körüli. Egy enyhébb ütés érte a fejét, amikor

lezuhant. Ez hogy lehet Tyra? - kérdeztem vissza értetlenül. Ilyen újrjárművet még a régi bolygónk korában használtunk. De képtelenség, hogy ekkora utat megtegyen veled. – Héj lány! Mi a neved? – megráztam kissé a vállát. Óvatosan nyitotta ki a szemét pár másodpercnyi próbálkozásom után.

- Menj el a közelemből! – mondta miközben arrébb kúszott, majd felállt. – Mi történt? Te olyan vagy, mint én! – mondtam meglepetten és kissé mérgesen. Én továbbra is kíváncsian vizslattam őt. – A nevem Emma. A Földről. – nézett sejtelmesen felém. – Na és te? – kérdezte kissé udvariatlanul és sürgetően.

- Erik... Az Erinről, ahol most tartózkodsz. – normális esetben kezelt volna veled, de túlságosan riadtnak tűnt.

- Értem. – nyugtázta, majd elindult a hajója felé, ami nem volt nagyobb a motoromnál. – Vigyél el a vezetőkhöz. – mondta teljesen nyugodtan, miközben egy ketrecet húzott elő valami fehér madárral benne.

- Nem fog menni. – vágtam rá. – És minek a madár? – érdeklődtem.

- Miért nem? –kérdezett vissza engem figyelemre se méltatva.

- Mert itt nincs vezető. Nincsenek vezetőink. – jelentettem ki büszkén.

- De jobb lenne, ha velem jönnél, mert a sebedet el kellene látnia valakinek.

- Mi az hogy nincsenek vezetők? – bámult rám értetlenül. Szinte már bolondnak nézett.

- Rendben. Elég hihetetlen, hogy a Földről ekkora utat megtettél ezzel a régi járgánnyal. – mutattam rá a szinte már veterán járműre. – Egyébként az is elég hihetetlen, hogy még maradtak emberek a Földön. Hogyan élted túl a robbanást? A szennyeződést? Manapság már csak robotok járnak vissza oda, hogy elhozzák a hasznosítható vizet és energiaforrásokat. – mondtam kissé idegesen. – Igen, itt nincsenek vezetők. Globálisan élünk és szavazunk vagy döntünk bármilyen kérdésben is, ha felmerül egy. Tehát ha valamilyen üzeneted van, akkor azt velem kell megosztanod, én pedig közlöm a világgal. - jelentettem ki büszkén.

- A madár a béke jelképe. Fehér galamb. Hát sosem hallottál róla? – kérdezett vissza értetlenül.

- Itt nincs szükség ilyesfajta jelképekre. Itt mindig béke volt, van és lesz.
– válaszoltam, majd elkaptam a karját. – Most pedig velem kell jönnöd, akár akarod akár nem. Még mindig egy idegennek számítasz ezen a bolygón, akár ember vagy akár nem. – mondtam és akár akarta akár nem a motoromra ültettem magam mögé, majd a magasba szálltunk. A házunk előtt parkoltam le vele. A lány láthatólag meg volt lepve a technikánk láttán, de nem foglalkoztam vele. Bekísértem az épületbe és leültem a kanapéra. A kezemhez emeltem a telefont és már vonalban is volt Tyra. – Itt van velem a lány. Kapcsolom a kijelzőhöz. – mondtam majd a lány felé fordultam. A falra kivetült hirtelen a képe, mintha csak egy kamera előtt ült volna. – Most mondd, mit akarsz! Az egész bolygó téged figyel. – mondtam fegyelmetlenül és kiálltam a képből. A többiek már biztosan tájékoztatták az embereket mi történt odakint. Most már mindenki csak a lány érkezésének céljára vár és hogy végre elárulja hogyan került ide. Egy kis habozás után megszólalt. Hosszú világosbarna haja volt zöld szempárral. Nem mondhatni nagyon magasnak, mégsem volt alacsony. Pont olyan, mint mi.
- Üdvözlök mindenkit! Emma vagyok a Föld nevű bolygóról. Azért érkeztem, hogy átadjak egy üzenetet az itt lévőeknek. – mondta magabiztosan, majd habozni kezdett. Vett egy mély levegőt, majd folytatta. – Több ezren maradtunk életben ahonnan én jövök. Utolsó reményünk ez a számunkra igen fejlett úrhajó maradt. Engem küldtek, hogy ezt elmondjam. A lényeg az, hogy nem mindenki halt bele a robbanásba és a szennyezésbe, ahogyan itt gondolják. Vissza kell jönniük értünk. Az élehetetlen körülmények miatt már nem vagyunk tovább képesek fenntartani magunkat. A fejlődés évszázadok óta lehetetlen, hiszen kis helyekre vagyunk bezsúfolva. – mondta keserűen, majd felém pillantott. – Köszönöm a figyelmüket. – fejezte be, majd kinyomtam a hívást. Még hogy életben maradtak ott az emberek. Ez lehetetlen! – Miből gondold, hogy segítünk? Hiszen... itt egy olyan rendszer működik, amit ti el sem tudtok képzelni. Teljesen másfajta életmódot folytatunk itt. Ez túl bonyolult. Természetesen egy ilyen döntést nem hozhatok meg egyedül. A dolgozók nemsokára biztosan ki fognak írni egy szavazást. Majd akkor eldől. – ültem le mellé. A lány felháborodva ugrott talpra.

- Hát veletek meg mi történt? Rá se ismerek az emberekre. Mintha más faj lennének. Nincsenek vezetők, láthatólag mindenkinek tökéletes az élete, de elpuhultatok. Hatalmas katonai sereg általi fogadtatásra számítottam, erre csak te voltál ott. Nem is beszélve erről a szavazgatásról. Amíg az utolsó polgár nem adja le a szavazatát, addig nem tesztek semmit? Hihetetlen! – fakadt ki. Talán igaza van, de én nem törődtem vele. – Ezek a szabályok. Tanultunk az előzményekből, a múltból. Most már nem követünk el afféle hibákat. – vágtam vissza.

- Miféle hibákat? Elismerem, elég sok hibája van a mi világunknak, de a tiétek sem tökéletes. Nem létezik tökéletes világ. – tiltakozott. Erre nem tudtam mit felelni. Nehéz volt vitába szállni. A múlt kísért. Mióta megérkezett már fel is fedezett egy gyengeséget, ami a rendszerünkben van. A lassúság. Még a magas technikai fejlettség ellenére is lassú a szavazgatás, ha éppen támadják a birodalmunkat. Okos lány meg kell hagyni.

- Ezen majd később javítanunk kell. – suttogtam magam elé, inkább csak hangosan gondolkodva. Ekkor megcsörrent a tenyerem. Gyorsan a fülemhez emeltem. – Átköltöztetjük az ottaniakat ide! – szólt a hang, amit el is meséltem Emmának. Ő felnevetett örömeiben.

Még aznap elküldtük úrhajóinkat értük. Mikor megérkeztek, azt a napot ünnepnek nyilvánítottuk. Az első ünnepnap az Erin lakóinak történelmében. Megmutattuk, hogy milyen szabályok szerint és hogyan élünk. Ők pedig elmondhatták mit rontottunk el. Ugyanis nem létezik tökéletes rendszer, csak fejlődő. Mindig lesznek hibái, de fejlődik és egyre csak jobb lesz.

Legyen akármilyen messziről jött az ember, akkor is összetartunk. Az emberiség ez az egy ok miatt maradhatott még fent ilyen sokáig. Ez az ok pedig az összetartás. Sosem szabad elfeledni, hogy honnan jöttünk és kik vagyunk.

Osváth Lehel Ámor a teljes nevem. Inkább gondolkodó vagyok, mint író, először mások könyveit olvastam. 2010-ben aggódni kezdtem, hogy elfogy az idő, ezért hamar megírtam az „Istenek és emberek” című, világnézeti témájú könyvem. Egy fontos rész kimaradt belőle, ezért ezt a „Szittyák Világa” című weboldalamon tavaly pótoltam. Szintén 2010-ben írtam a „21. századi mese a Teremtésről” című novellámat. Egy újság cikkem van, melynek címe: „Ave, Nelson Mandela!”

Írásaim címe alapján a Google kereső kiadja azok elérési linkjét, ahol ingyen letölthetők, vagy olvashatók. Elérhető vagyok a Facebook-on, és email címemre az olvasók elküldhetik kritikáikat, vagy kérdéssel fordulhatnak hozzám.

Osváth Lehel Ámor

Osváth Lehel Ámor

Ősrend hajnalán

átmenet a pénz nélküli társadalomba

© OpenHU 2013.

Két év telt el az Invázió vége óta, de még mindig, részben, gyűjtögetésből élünk. Nagyon kevesen maradtunk, örülök, ha nagy ritkán találkozok valakivel, lehetőleg olyanal, aki még nem hibbant meg. Most, hogy elkészült a tanyám, pislákol egy reménysugár bennem, hogy nem hiába szenvedtünk. Leginkább a gyerekeimet és az új asszonykámat féltém. Ők még fiatalok, kár lenne értük, ha nem lenne idejük megöregedni. Nyugaton még ennél is rettenetesebb lehet a helyzet, mert semmi hírt nem adtak még magukról. Dicsérem magam, amiért a volt laktanya felé vettem az irányt, álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyen szerencsém lesz a fémkeresőmmel. Ég a pofám, hogy kevés konzervet találtam, Kata mindig engem nyaggat, hogy éhes, mintha az én hibám lenne ez a világ.

Zoli estére ért haza. A széltorony mellet hagyta az autót, majd gyalog ment a házig.

- Na, sziasztok, megjöttem!

- Szia, apa! – szólt a négy éves Kata.

- Szia! – szólt Emma az ágyból.

- Sikerral jártál?

- Igen, de nem sok használhatót találtam itt az erdőben.

- Újra Csévharasztton voltál?

- Igen.

- Mondtam, hogy nem menj arra, úgy sem fogsz semmi értékeset találni. A szomszéd tanyás a péceli dombokat járja.

- Milyen zilált az ágy. Megsérültél vízhordás közben?

- Itt volt Vili bácsi, anyával hancúroztak.

- Kata, menj be lefeküdni!

- Mikor volt itt Vili?

- Most ment el az előbb!

- Mondtam már Kata, hogy menj lefeküdni! Hagyj minket beszélgetni.

Zoli hirtelen felállt az asztaltól, és kiment a sötét udvarra.

- Most meg hova rohansz? Újra meg akarod magad veretni, nem volt elég a múltkori?!

Nem jött válasz. Emma becsukta az ajtót, és megterítette az asztalt a vacsorához, majd leültek enni.

- Hova ment apa?
- Sétálni ment! Nem tudom mi lett vele, mindig gyáva volt, örökké bujkált, mint egy féreg, azért nem vitték el gazdatestnek.
Nem telt el öt perc, kopogtatnak.
- Ki az?
- Én vagyok Imi!
- Emma kinyitotta az ajtót. Látszott az arcán, mennyire boldog, hogy viszontláthatja.
- Szia, hogy vagy? Merre jártál?
- Jól vagyok, köszi! Szegeden voltam.
- Milyen az élet ott lenn?
- Hasonló, mint itt. Nagy a nyomor és a reménytelenség. Apa hol van?
- Most ment ki az előbb, Vili után indult.
Ebben a pillanatban távoli lövés dörrenése hallatszott.
- Mi volt ez?
- Szerintem apa lőtt.
- Miből gondolod? Tudod, hogy nincs lőfegyverünk.
- Most már van. Befele jövet kíváncsiságból megnéztem, hogy mit hozott apa a csomagtartóban. Tele van régi gyártmányú orosz fegyverekkel. Tudja ő, hogy miért viszi mindig magával a fémkeresőt. Valaki eláshatta, nagy szerencséje volt, hogy nem találták meg a kompok.
- Jaj, most mi lesz! Mindig mondtam, hogy ilyesmit ne merjen hozni.
- Semmi baj, anya, ne aggódj! Egy napot sem tudok maradni, még holnap be kell mennem a városba, a fegyvereket is viszem, nagy szükségük lehet most azokra.

Sötét hajnal volt még, amikor Imre elbúcsúzott az apjától és a nevelő anyjától. Nekik adta a szatyrokba, vegyesen csomagolt adományokat, amiket a vidéki szolgálataiért kapott. Bepakolta a fegyvereket a csomagtartóba, majd éjjellátós sisakját a fejére húzva, lámpa nélkül, lassan elindult a Holtak Városa felé.

Már fél órája kerülgette a járhatatlan külvárosi utcákat, amikor hirtelen úgy döntött, hogy Rákoshegy vasútállomását mégis elkerüli. Alig hogy jobbra fordult egy keskeny utcába, hirtelen kerti tűz fényére lett figyelmes. Leállította a motort, majd kúszva haladt előre a vadszőlővel fedett kerítések takarásában. Már egész közélről látta a tüzet, amikor megpillantotta a gödröt ásó lányt. Váratlanul két, rossz kinézetű pofa tűnt fel a ház felől.

- Na, mi van kisanyám! Titokban ezüstöt keresünk?

- Mit akartok itt?

- Te hol élsz? Két éve már, hogy nem temetjük el a halottakat.

- Hagyjatok! Foglalkozzatok a magatok dolgával!

- Te! Ezt érdemes lenne begyűjteni.

- Már megint halkonzervet ennél?

- Vak vagy? Ez még fiatal és csinos. Szerencsét hoz nekünk, a főnök ágyasa már igencsak elhasznált lett.

- Gyere csak, aranyom! Ne félj, nem bántunk, csak megbilincselünk.

- Hagyjatok! Menjetez innen! Segítség!!

Két, egymás utáni lövés hallatszott. A lány nem mozdult az ijedségtől, amikor észrevette, hogy a földön fekvő begyűjtők végtagremegésen kívül semmilyen agresszív mozdulatra nem hajlandók.

Imre közben belépett a félig lenyomott kerítésen.

- Ne félj! Én voltam. Ismerted őket?

- Nem ismertem! Ki vagy? Hogy kerülsz ide?

- Imre vagyok. A központba tartok, és te?

- A nevem Zita. Itt éltünk mindig. Fél éve mertünk visszaköltözni ide a bátyámmal.

- Ki van a zsákban?

- A bátyám, Feri. Két napja gyászolom. Egy vállát ért lőtt sebbe halt bele, semmink nem volt, amivel fertőtleníteni tudtam volna. Ő vigyázott rám. Naponta járta a várost, hogy mindenem meglegyen. Két hete már, hogy ezzel a sebbel jött haza. Azt mondta, hogy csak egy órült tehetete.

- Most már úgy is mindegy. Itt nem maradhatunk reggelig. Segítetek neked elásni.

- Köszönöm.

Feri után a begyűjtőket egy közös gödörben ásták el, nehogy reggel felbolyduljon a környék. Felkelt a Nap, mire végeztek.

- Van családod?

- Van, de ritkán látom őket. A saját utamat járom. Egy befolyásos barátomhoz indultam, aki a belvárosban lakik. Van kedved velem jönni?

- Nem is tudom. Már nincs értelme, hogy maradjak. Menjünk!

Egy órába is beletelt, amíg a romokat és a krátereket kerülgetve elérték a piacig. Semmi nem volt már a régi. Semmiről nem lehetett megállapítani, hogy hol kezdődik a piac területe, és hol végződik. Mindenféle árunak látszó kupacok a földön, platós járművek körül többen is álltak, mintha jobb minőségű árut kínáltak volna. Ahogy elhaladtak az egyik ilyen jármű mellett, a platón álló férfi bekiáltott az Imrének.

- Hogyé adod a csajszit? Súlyra veszem meg!

Imre elengedte a füle mellett az ajánlatot, majd továbbhajtott.

A Merlinig meg sem álltak. A sorompó után leparkolt a kocsival, majd felmentek a lépcsőn.

A nyitott ablakokat homokzsákok tucatjai díszítették. Mindenhol ismeretlen arcok, sokan zsúfolódtak össze az épületben. Benne volt a levegőben, hogy valami készül. A nagyterem nyitott ajtajában ismerős arcot látott, amint a barátnőjével beszélgetett. Feléjük indultak.

- Szervusz, Józsi!

- Isten hozott, Imre! Téged vártunk, már mindenki itt van.

- Mi lesz, milyen alkalomból gyűltetek össze?

- Mindjárt megtudod, gyertek be.

Józsi, a székek között, előrevezette őket egészen a színpadig. Hosszú asztal volt megterítve, étel nem, csak papírok voltak rajta. Örült, hogy ismerősei közül többet is az asztalnál lát, így nem kell őket egyenként felkeresse. Józsi kérte, hogy foglaljon helyet, Zitát a színfalak mögött kialakított teakonyhába invitálta be Olga, így Józsi is az asztalnál maradt. Közben terem megtelt, mindenki találomra leült egy üres székbe, morajuk elhalkult. Egy égett arcú, középkorú férfi állt fel az asztal mellől, és felemelte a mikrofont.

- Hölgyeim és Uraim! Köszöntök mindenkit, aki eljött a Magyar Túlélők rendkívüli gyűlésére. Lehet, hogy sokan nem tudtak közülünk eljönni, de egyik napról a másikra döntöttünk úgy, hogy egybegyűlünk. Átadnám a szót Józsinak, hogy elmondja, miért is vagyunk ma itt.

- Köszönöm a szót! Mindannyian régóta várjuk ezt a napot. Önfeláldozó segítségeteknek köszönhető, hogy szülővárosunkban az éjszakai kijárási tilalmat hamarosan feloldhatjuk. E folyamatban mérföldkő volt a Pacsirták összefogdosása, amit a múlt hónapban sikeresen befejeztünk. Már csak egy banda maradt, a legerősebb. Ha még nem hallottátok volna, elmondom, hogy a Raj három napja beköltözött a várba. Azoktól hallottam, akik a pontom hídon átmerészkedtek. Visszaadom a szót az elnököknek. Köszönöm!

- Egy utolsó, végső harcra hívlak most benneteket! Óseink, családtagjaink, szomszédjaink és ismerőseink nem azért áldozták életüket, hogy a miénk két évvel hosszabb legyen, és végül patkányokként végezzük. Ezért, a mai napon, 2016. október 21-én felszólítalak benneteket, hogy mozgósítsátok ismerőseiteket. Fegyverkezettek fel és gyülekezettek itt a székháznál! Hajnalban itt találkozunk!

- Kicsik vagyunk mi ahhoz, hogy oda élve bejussunk – szólott egy férfi az első sorból.

- Van terv a hogyanra. A beomlott alagút törmelékeit bontották, amikor egy munkás, egy ismeretlen alagútra bukkant, melyen keresztül az alsó és a felső várba is be lehet jutni. Az alagút létét titokban tartottuk, a Raj nem tud róla. Kommandós akció lesz, sikerülni fog.

- Isten velünk van! Győzelemre fel! Induljatok!

Olga, miután Zitával elkészítette az elnökségnek szánt szendvicseket, Megkérte Zitát, hogy tartson vele az alagsorba. Itt beszélgettek estig a viselt dolgaikról, és az életükről. Este, ablakon keresztül behallatszott a sorompó, vég nélküli nyikorgása.

- Most megy el az elnökség – szólott Olga.

- Miből gondolod? – kérdezte Zita. Imre egyszer sem jött le hozzám.
 - Most már nem is jön. Fontosabb dolga lehet ennél.
 - Én fontos vagyok Józsi bácsinak, azért szokott hozzánk lejönni.- szólt Anna, Olga öt éves lánya.
 - Egy fél éve vagyok Józsival, de nem bántam meg.
 - Te mióta lógsz az Imrével?
 - Ma reggel óta. A begyűjtők kezéből mentett meg, úgy látszik, őrangyalom van.
 - Nagy szerencséd van az Imrével.
 - Miért?
 - Ilyen pasival nem találkozol mindennap. Nyár elején Szegedre küldte az elnök, hogy a bűnbandáktól megtisztítsa a várost. Csak ma ért vissza, de a híre egy héttel megelőzte. Szeged volt az utolsó, problémás vidéki város. Máshol is volt már, a vidéki Túlélők a „Gyomláló” becenevet ragasztották rá. Azt suttogják az elnökségben, hogy ő a kiválasztott. Kérlek, ezt ne mondd el neki, ha hazajön, én is csak úgy hallottam véletlenül. A Karácsonyt koronázással akarják megünnepelni, titkos szavazás lesz, és az ismerőseim is úgy vélik, hogy Imre a legesélyesebb. Túl sokat mondtam, így elsőre neked. Inkább tegyük el magunkat holnapra, a fiúk elmentek és nem tudom, hogy holnap mire ébredünk. Anna, ma te mondasz imát, mert sírós hangulatom van, ma nem megy.
 - Rendben, anya!
- Anna lefeküdt kettejük közé az ágyba, összekulcsolta a kezét, majd elkezdte.

- Hatalmas Seregek Ura! Köszönöm Neked, hogy még egy napig élhettem és láthattam az anyukámat. Segítsd meg kérlek Józsi bácsit és Imre bácsit a holnapi harcban, hogy épségben visszajöjjenek, hogy nekem is legyen apukám. Holnap is szeretnék a szüleim segítsége lenni, hogy nekik könnyebb legyen, mert hiszem, hogy eltörlöd az éhség birodalmát. Ámen!

Csongrádon élő újságíró vagyok. Immáron nyugdíjas. Korábban a Reggeli Délvilág c. megyei napilapnál dolgoztam, annak megszűnése után a Szentesi Élet c. városi hetilap munkatársa, majd felelős szerkesztője lettem. Bár középiskolás korom óta írogatok verset, prózát, újságírói munkám most tett igazán szabaddá a szépirodalom mesés világában. Írásaim több antológiában (Accordia, Holnap Magazin, Könyvműhely, Irodalmi Rádió) is olvashatóak, kisregényemet A molnárlány dala címmel a Hungarovox Kiadó adta ki. Leginkább az úgynevezett modern próza áll közelebb hozzám, érdekes módon a tudományos fantasztikus irodalom most kezdett érdekelni igazán. Úgy vélem, nagyobb teret, szabadságot engedélyez az alkotó számára.

Lovas József Pál

Lovas József Pál

Idegen bolygón

© OpenHU 2013.

– Késtél!

Ott ül a szoba közepén egy fotelban, háttal az ablaknak, gondosan ügyelve arra, hogy az utcáról beömlő fény a kezében széjjelnyitott újságra essen, bár nem olvas, szeme a bejárati ajtót figyeli, az érkezésemet várja egyre türelmetlenebbül. S hogy benyitok, azt mondja, késtem. Nem tudom, miről beszél. Különben is a frászt hozza rám, éjjel 11 óra van, a szobában tök sötét, csak a kinti közvilágítási lámpa fénye körvonalazza ülő alakját, az egész ember mozdulatlan, az ajtó nyitására sem reagál, rezzenéstelen arccal rám néz, aztán flegmán, mégis figyelmeztetően kijelenti: késtem.

Hangos sikoly hagyja el az ajkam, ijedten hátra hőkölök, még szerencse, hogy közel van az ajtó, próbálok neki dőlni, tudom, ha nem tenném, biztosan összeesem. Félelemtől reszketve nézek rá, érthetetlen szavakat mormolok magam elé, kérdezném, faggatnám a jövetele felől például, de csak összefüggéstelen dadogás hagyja el a számam.

Az Idegen ekkorra elmosolyodik. Rajtam talán, esetleg ezen a lehetetlen helyzeten, de mosolyog. Fölkül a fotelból, néhány lépést tesz felém.

– Nyugi, kislány, nem vagyok betörő.

Hangja, ellentétben az enyémmel, bátorító, némi túlzással úgy is jellemezhetném, hogy szelíden cseng az éjszakában.

– Mit... mit keresel a lakásomban? – hebegem némi szünet után.

Még egy lépést tesz felém, a kezét nyújtja.

– Gyere, ülj le ide mellém, aztán megbeszéljük – mutat a kanapéra.

Már toporzékolok idegességemben.

– Hogy kerülsz ide? Mit akarsz tőlem? – hadarom még mindig félelemmel a hangomban.

– Nyugalom, kislány. Semmi pánik. Nem kell félned. Nyugi! Elmondok mindent szépen sorjában. Na, gyere... – kérlel, mialatt elfoglalja helyét a kanapén.

Hülye egy helyzet! Ott állok a saját lakásomban a bejárati ajtónak támaszkodva, szemem az előttem lezserül elterpeszkedő Idegenen, akiről nem tudok semmit, csupáncsak a külső ismertetőjegyeiről következtethetek arra, hogy férfi, és fiatal, ... és hogy jóképű.

Igen, jóképű. Ez utóbbi tulajdonsága, remekbe szabott öltözete megnyugtat valamelyest, de korántsem úgy, ahogy azt szeretném.

– Mit... akarsz... tőlem? – dadogom ismét.
Az Idegen széttárja a karját. A falon elhelyezett órára mutat.
– Nyolc óra óta várlak.
Érthetetlenül nézek rá, fagyos tekintettel figyelem. Ő meg elcsodálkozik ezen. Megismétli az iménti mondatot, hangja inkább bátorító, mintsem rosszallást kifejező.
– Nyolc óra óta várlak.
– Mi van?... Esküszöm, nem értelek. Rám vársz? És miért, ha szabad kérdeznem?
– Mert megbeszéltük.
– Megbeszéltük?..
– Igen. Abban maradtunk, hogy ma este nyolc órakor találkozunk.
Most rajtam a csodálkozás sora, szájátva bámulok a betolakodóra.
– Randevúra gondolsz? – kérdezem egy kis idő múlva.
– Igen, arra.
– És ma este nyolcra beszéltük meg, hogy találkozunk..
– Így van.
– Ez érthetetlen! – kiáltok fel, végre ellököm magam az ajtótól, néhány lépést teszek a szoba közepén álló asztalig. Most arra támaszkodom.
– De hát hol és mikor beszéltük meg a randit? Ne haragudj, de én nem emlékszem, hogy valaha is találkoztunk volna.
– Találkoztunk. A múlt héten, szombaton pontban fél 9-kor a lenti klubban.
– Szombaton, a klubban?
– Igen, a klubban. Nagyon tetszik az a hely. Jó a zene, kitűnő a hangulat, és az a sok szép lány! Jelzem, nekem te voltál mindközül a legszebb.
– Kösz... De..
– Semmi de, Éva.
Elakad a lélegzetem.
– A nevedet is tudod? Honnan tudod a nevedet?!
– Egyszerű a magyarázat: a klubban bemutatkoztunk egymásnak. Ahogy illik. Különben is, nem olyan lánynak ismerlek, aki igent mondana a randevúra egy idegen embernek.

Idegességemben le s föl járkálok a szobában, majd hirtelen megállok az Idegen előtt.

– Várj! Azt mondd, ismersz? Ez örület! Most jól figyelj rám! Én semmire sem emlékszem abból, amit itt most összezagyválsz nekem. Érted!? Semmire! Rád sem, arra sem, hogy valaha is találkoztunk volna, hogy beszélgettünk... Hogy ígéretet tettem...

– Pedig tettél. Jól éreztük magunkat, és abban maradtunk, hogy július 27-én találkozunk ismét.

– Jóságos Isten! Hiszen az ma van.

– Így igaz. A naptár szerint ma 2053. július 27-ét írunk.

Nagyon gyorsan lereagálok a helyzetet.

– Egy pillanat. Nem értettem tisztán. Mit mondtál, milyen nap van ma?

– Szombat.

– Nem úgy gondoltam. Az évszámot... Légy szíves az évszámot ismételd meg újra.

– Kettőezer ötvenhárom.

A nem várt válasz újra felidegesít, dérrrel-dúrral leülök a fiúval szemben.

– Mond, te ugratsz engem?

– Miért ugratnálak?

– Mert... Mert... Az igaz, hogy július 27-e van, de az évszámban nagyot tévedtél. Ott nem stimmel valami. Tudod te egyáltalán, hogy melyik évben járunk?

A válasz azonmód érkezik:

– Ötvenharmadikban a kétezres esztendőben. Egyszerű, nem? Itt van a mai újság, abban is láthatod.

Kezembe veszem a napilapot, nézem, de nem sokra megyek vele, valamiféle idegen nyelven írták, számomra teljesen olvashatatlan az egész. Egy valami azonban felkeltette a figyelmem. A dátum. Az újság fejlécén valóban ott szerepel a bűvös szám: 2053. július 27. El kell telni egy kis időnek, amíg magamhoz térek, hogy megszólalhassek.

– Ki vagy te? Honnan jöttél?

Most ő az, aki elcsodálkozik.

– Ezt is megbeszéltük már.

– Nem tudom, ki vagy. Azt sem, hogy honnan jössz? Kérlek, áruld már el végre!...

– Már bemutatkoztam egyszer.

– De nem emlékszem rád. Nem érted? Nem emlékszem... Fura egy fickó vagy te. Össze-vissza halandzsálsz itt nekem mindenfélét, játszod a fejed, úgy teszel, mintha egy idegen bolygóról estél volna be a lakásomba.

– Eltaláltad. Egy bolygóról jöttem. A Csillagrendszer egy távoli bolygójáról, a Melanoról.

Leesik az állam.

– Tessék?...

– Te magad mondtad az előbb. Mit csodálkozol? Igen, egy bolygóról jöttem.

– Ez hihetetlen! Most hülyéskedsz velem? És... és... egyáltalán hogy kerülsz ide?

– Meglátogatlak.

– Meglátogattál... Csak úgy betörsz hozzám, ismeretlenül, állítólag vársz rám vagy három órát a lakásomban, aztán amikor megérkezem, rám köszönsz, és egyszerűen bejelented, hogy késtem. Szerinted ez normális dolog?

– A beleegyezéssel jöttem és nem ismeretlenül.

– Jó pofa vagy. De én akkor sem emlékszem rád.

– Találkoztunk a múlt héten. A klubban.

– Az nem lehet! Tudnék róla.

– Tudsz is róla, csak valamiért most letagadod előttem.

Gyors kézmozdulatokkal leintem a vendéget.

– Várj! Várj! Gondolkozzunk. Ugye 2053-as esztendő-t mondtál az előbb? És július 27.-ét. Na, már most, ha a feltételezésed szerinti időpontot vesszük alapul, akkor mi majd csak 2053. július 27-én találkozunk a klubban. És tudod, miért? Azért, mert, hogy ma itt, a Földön a 2013-as esztendő-t éljük. Csupáncsak negyven évvel szaladtál előre, kisöreg.

Az Idegen föl pattan a fotelból, már nagyon dühös.

– Az nem lehet! Itt a bizonyíték az újságban.

– Én meg naptárt tudok mutatni neked, akár kettőt is. Tessék!

Kezébe adom a naptárt, sokáig nézi, forgatja, majd tehetetlenül a fotelba roskad. – Ez akár régebbi is lehet – nyögi ki végül.

– Idei naptár. 2013-as. Nem hiszel nekem?

A fejét ingatja. Dadog. – Nem lehet. Ez... ez... ez tragédia!

Nagy robaj hallatszik kintről, melyet hatalmas fényár kísér, majd hirtelen elsötétül minden. Aztán újra helyre áll az áramszolgáltatás. A szoba is kivilágosodik, így már jól látható az újabb jövevény. A fiatal lány rövid ideig az ajtóban áll, majd egy gyors elhatározással a fiúhoz rohan. Átkarolják egymást.

– Evelyn! – kiált fel az Idegen, ám hamar megjön rá a válasz is:

– Thomas, Thomas, de jó hogy itt találalak.

– Úgy látom, nálatok nem divat belépés előtt az ajtókon kopogni... – jegyzem meg szemrehányóan, de nem figyelnek rám. Egymással vannak elfoglalva.

– Thomas, baj van! – mondja kétségbeesve Evelyn.

– Mi történt?

– Az Időgép! Meghibásodott az Időgép! Téves jelzést kaptál, a miatt engedély nélkül hagytad el a bolygót.

– De hiszen van engedélyem.

– Van, igen. Csakhogy az negyven év múlva lesz esedékes. Thomas, most tűvé teszik érted a Planétát. Kérlek, ne kockáztass. Azonnal haza kell jönnöd!

– Megtudhatnám végre, hogy miről van szó? De úgy szeretném hallani, hogy értsem is azt, amiről meséltek – szólok közbe.

Kis szünet után jut el a fiú tudatáig, hogy bemutasson egymásnak bennünket.

– Jaj, bocsáss meg – mondja elnézést kérve. – Ó Evelyn, a húgom, Evelyn, ő meg az új barátnóm, Éva.

– Ennyit már én is sejtek magamtól. De azért hadd mondjam el, Thomas, ha már a nevedet is megtudhattam, még nem vagyok az új barátnőd. Továbbá, arról sincs fogalmam, hogy kik vagytok, hogyan kerültetek ide, és egyáltalán mi ez a zajos forgalom a lakásomban?

Thomas rövid gondolkodás után szólna, ám Evelyn leinti bátyját.

– Bocs..., majd én... Bocsáss meg nekünk, Éva a felfordulásért, de meg kellett találnom a bátyámat. Már a családom miatt is. Nagy bajba kerülhet, ha nem tisztázzuk a helyzetet. Neki most velem kell jönnie.

– És mi akadályoz meg benneteket ebben? – kérdezem némi iróniával a hangomban.

A válasz gyors és határozott. – Minden attól függ, hogyan dönt Thomas.

– De hát miről van szó?

Evelyn helyet foglal az egyik fotelban, hosszasan néz maga elé. – Az Időgép meghibásodása okozta az egész kálváriát. Ma már tudjuk, hogy az Időzóna összeomlását a Mahala vulkán kitörése okozta. Bolygónk legnagyobb és legveszélyesebb tűzhányója most először okozott ilyen nagy galibát. Így történhetett, hogy a bátyám jóval előbb kezdte meg csillagközi tanulmányútját, mint ahogy arról az engedélye szól. Az Időzóna tévesen a 2053-as esztendőre ugorva pontosan negyven évet csúsztott el.

Thomas döbbenten néz a hűgára. – Ezek szerint akkor ma hivatalosan 2013. július 27.-e van...

Evelyn bólogat. – Igen. Így igaz.

– Én megmondtam neked! – vetem közbe gyorsan.

Thomas az asztalt csapkodja. – Santo Galaxi! Ez tragédia. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy ilyesmi megtörténhet velem. Most mi lesz?

– Semmi. Ma még fenn vagy a disszidensek listáján. Hazarepülünk, és szépen tisztázod magad. Csak az igazságot kell elmondanod. Semmi mást.

– És mi az igazság, ha szabad kérdezni? – nézek kíváncsian a jövevényekre.

Továbbra is Evelyn az, akit szóra lehet bírni.

– Thomas a Föld nevű bolygó kutatásával foglalkozik a Melano Galaxy Egyetemen. Elsősorban a nagyvárosok, a metropoliszban élők dolgai, szokásaik érdeklik. Magyarország, azon belül Budapest a szíve csücske lett. Addig-addig ténykedett a munkában, mígnem valahogyan engem is megfertőzött a feladattal. Láthatod, még a magyar nyelvet is megtanultuk közben.

– Nem mondom, meglepően jól beszélitek a nyelvünket – vetem közbe.

Evelyn fejet hajt a hallottak után. – Köszönjük.

– De hogy kerültetek ide?

A rövid szünetet Evelyn gondolatainak rendezésére használja fel. Hangja határozott, tisztában van azzal, hogy amiről beszél, az helytálló.

– Thomas a tanulmányutat az egyetemen végzett eredményes munkájáért kapta. Jutalomutazásként. Az engedély 2053. július 20.-ára szól. A bátyám nagyon megörült az ajándéknak, alig várta, hogy látogatást tehessen kedvenc bolygóján. Szinte naponta az Időzónát figyelte, leste az órát, hogy elindulhasson végre. Aztán eljött ama bizonyos nap, amikor kitört a Mahala vulkán, és a parányi Melano bolygón összezavarodott minden. Valójában 2013. július 20.-át írtunk, ám valahogyan negyven évet ugrott előre a mindent meghatározó Időkerék. Thomas pedig elindult a Föld nevű bolygóra.

– Nagyon érdekes mindaz, amit eddig hallottam rólatok. Igazán lenyűgöző a történet. Mindazonáltal kíváncsi lennék arra is, hogyan találtatok rám – fordulok Thomashoz.

A testvérpár itt egymásra néz. Ültő helyükben feszengve csendben figyelik a másikat, olybá tűnik az egész, mintha azt firtatnék, milyen választ is adjanak. Némi szünet után Thomas töri meg a csendet.

– Ha azt mondom, kerestelek, elhiszed?

Hirtelen nem tudom, mit válaszoljak. – Hát az imént elhangzottak után eléggé valószínűtlennek tűnik.

– Pedig így van.

– Ki hiszi ezt el? Netán bejártad Pest és Buda összes diszkóját, hogy rám találj? Na, nem, kisöreg, te most etetsz engem.

– Tudtam rólad. Sok millió kilométer távolságból is tudtam, hogy létezel. Hol élsz? Mivel foglalkozol? Mit csinálsz? Mindent. Tudom, hogy szeretsz táncolni, olvasni, vasárnaponként uszodába jársz. A mozit sem veted meg, kedvenc színészeid pedig George Clooney és Brad Pitt. Eláll a lélegzetem. – Félelmetes, amiről beszélsz. Ijesztően hangzik minden szavad.

– Nem szándékom, hogy rémítgesselek – próbál megnyugtatni.

– Várjunk csak! – kapom fel a fejem az imént elhangzott dátumon. – Ha jól értelmezem az elhangzottakat, Tamás, engedd meg, hogy így szólítsalak, mivel magyarul ez a Thomas megfelelője, ha jól értettelek, a te verziód szerint 2053. július 27-én, negyven év múlva kellene találkoznunk itt a Földön.

Thomas elbizonytalanodva válaszol: – Igen.

– Van fogalmad arról, hogy hány éves leszek abban az évben?

A fiú a fejét rázza. – Nem tudom – mondja alig hallhatóan.

– Hatvanegy, barátocskám. Öregasszony leszek. Aki, ha szerencséje van, akkor már az unokájával játszik majd, és nem jár el diszkóklubokba.

Thomas elgondolkodik a kijelentésemen. Másodpercek telnek el, míg megszólal.

– Őszintén megvallva nem egészen értem az öregség fogalmát. Eddigi kutatásaim során még nem sikerült tisztáznom a dolgot. Mindaz, amit hallottam róla, félelmetes a számomra. Tudniillik, mi a Melano bolygón sohasem öregszi meg.

– Hát mit csináltok? – kérdezem csodálkozva. – Örök életűek vagytok?

– Ó, dehogya! Nem. Talán nem is lenne jó örökké élni.

– Hát?...

– Nem vagyunk örök életűek. Az átlagéletkorunk 130 év. Van, aki korábban meghal valamilyen betegségben vagy sérülésben, és van, aki eléli 150 évig is. De nem öregszi meg.

– Hihetetlen! Leélni egy életet végig fiatalon, egészségben! Ez igen! Már is irigyellek benneteket.

Kis szünet után Evelyn töri meg a csendet. A bátyjához fordul. – Mennünk kell.

Thomas nem mozdul, összeroskadva ül a fotelban, üveges szemmel bámul maga elé. Húga előbb a vállát simogatja, sürgetné a készülődésben, majd mind erőteljesebben kezdi rángatni a karját.

– Menjünk, Thomas!

Nagy robaj hallatszik kintről, hatalmas fényár kíséri, majd hirtelen elsötétül minden. Megismétlődik a korábbi jelenet. Amikor újra helyre áll az áramszolgáltatás, a szoba is kivilágosodik, már jól láthatóak az újabb jövevények. A két felvigyázó őrszem azonnal Thomashoz rohan, körbefogják.

– Thomas Valdao letartóztatom. Velünk kell jönnie!

A fiú tiltakozna, de az őrszem ellenkezést nem tűrő hangon újból rárivall: – Velünk kell jönnie!

Thomas megadóan maga elé ejti mindkét karját, majd egy alig hallható „Kérem...” hagyja el az ajkát.

Evelyn hozzám lép, átöleljük egymást. – Sajnálom. Nagyon sajnálom – mondja, s ahogy ránézek, látom: könnyes a szeme.

Együtt érzőn bólintok, kedvesen megveregetem a vállát. – Tudom... Én is sajnálom – jelentem ki a hirtelen támadt csendben.

Thomas az ajtóból még visszanez, kétségbeesetten kiáltja:

– Éva, tudnod kell, hogy szeretlek!

A választ szerencsére már nem hallhatja. – De hát ez így örültség! – rikoltom én is. Bele a nagy ürességbe.

Evelyn elgondolkodik.

– Örültség? Senki nem tudhatja előre a sorsát. Legfeljebb megpróbálja a maga módján irányítani. Aztán vagy bejön neki, vagy nem. Kicsi magyar lány, az a bizonyos nagybetűs Élet már ilyen! A bölcsek olykor hajlamosak a cukorhoz hasonlítani, azt mondják, lehet édes, de lehet keserű is. – Hangosan felnevet. – Aztán néha még hozzáteszik: csak tudni kell szopogatni...

Már én is mosolygok. – Micsoda éleslátás, ilyen fiatalon! Mindez egy jó eszű, tanulékony emberre vall. Úgy érzem, szép lassacskán megkedveltelek benneteket. – Szomorúan nézem a búcsúzni készülő vendéget. – Látjuk még egymást?

Evelyn hosszasan elgondolkodik. – Biztosan. Igen. Ha más nem, egy újabb vulkánkitörés megoldja a helyzetet. Addig is fogadd üdvözlötünket a Melano bolygóról!

Nagy robaj hallatszik kintről, melyet hatalmas fényár kísér, aztán hirtelen elsötétül minden.

Mester Györgyi

A fal

© OpenHU 2013.

A lepusztult bérház ötödik emeletén, a folyosó végén, két ajtó nyílt közvetlenül egymás mellett a gangra. Mögöttük teljesen egyforma lakások lapultak, ugyanolyan ócskák és sivarak, mint maga szállásadójuk, az öreg ház. Itt húzták meg magukat a legszegényebb lakók, mindegyik egy-egy fészekalja gyerekekkel.

A baloldali lakást egy szerény, mindig komorképű gyári munkás bérelte, szintén csendes, szomorú, vágóhídi takarítónőként robotoló feleségével és három aprósággal. A negyedik csemete már nem is volt gyerek, inkább süldő lány, akin, csodák csodája, nem ütközött ki a családi vonás, mert néha mosolyogni is látták. És bizony, ha mosolygott, gödröcskék jelentek meg kicsit sápadt, selymes ragyogású arcán, ami nem állt neki rosszul. Olyan volt, mint egy bimbódzó, nemes, fehér virág. Rosszindulattal talán azt lehetett volna mondani, hogy túl sovány, de jobban illett rá az, hogy karcsú, sudár, mint ahogy az egy kecses virágtól elvárható. Hogy az összhang el ne vesszen, s a ragyogó, tiszta fehérség megmaradjon, a haja is világos volt, selymes, vállig érő, hozzá nagy, gyakran bánatos kék szemek, melybe bizony bele lehetett volna feledkezni, akár örökre.

A szomszéd lakást egy özvegyember lakta, két lurkóval és egy nagyfiúval. Egy városszéli fűrészüzemben dolgozott, aminek örülnie kellett, hiszen előzőleg, egy egész évig nem volt rendes munkája. Azonban az öröm sohasem lehetett teljes, mert mindig ott lebegett a feje fölött a munka elvesztésének fenyegető árnyéka, hiszen segédmunkás volt csupán, amolyan tedd ide, tedd oda, fuss ide, kapj oda ember.

A kis gyerekek mind ismerték egymást, hiszen együtt szoktak a nagy, poros udvaron fogócskázni, bújócskázni. A fiúk ronggyá rúgták az amúgy is leeresztett gumilabdát, a lányok üres konzervdobozokban cickafarklevest főztek, máskor meg az ócska kendőbe bugyolált fadarabot dajkálták alvóbabaként.

A gyári munkás nagylánya a szomszéd házba járt egy viszonylag jómódú, mozgásképtelen öregasszonyhoz, aki körül ellátta a mindennapi teendőket. Bevásárolt neki, etette, mosdatta, takarított, főzött és mosott rá, igen szerény ellenszolgáltatásért, de a családnak mégis csak segítség volt az ő keresete is.

A segédmunkás fia kész fiatalember volt már, pedig még csak a tizenkilencet töltötte. Nagycsontú, mégis arányos fiatal férfi, orra alatt pelyhedző bajusszal, nagy barna szemekkel, feketehullámú, rakoncátlan hajjal. Állandó munkája nem akadt, de minden nap kiment a nagypiacra, és a kofák áruját hordta, pakolta mázsaszám.

A süldő lány és az emberes fiú sokáig nem is tudtak egymásról, mert míg az egyik nem mehetett kilenc óra előtt a béna öregasszonyhoz, a másik már kora hajnalban, munkára lesve ácsorgott a piacon.

Egy nap azonban összefutottak. Hatalmas jégeső volt, a piac is korábban zárt, így majdnem egyszerre értek a lakásajtókhoz. A lány még nem próbálta a szerelmet, és a fiú se tudott róla sokat, eltekintve a késő esti, időnkénti titkos kapualji összeborulásoktól, melyre a hasonló korú szomszéd lányokkal alkalma adódott. Egymásra néztek, és valami furcsa bódulat járta át mindkettőt. Az elsőre meglátni, és örökre elkötelezve lenni mámoros pillanatát élték át, tudattalanul. A köszönésen kívül, egy szót sem váltottak egymással, úgyis látszott rajtuk minden. A fiatalságuk, a szegénységük és a társtalanságuk egyaránt. Később már lopva keresték a másik láthatásának alkalmát. A lány szemérmes volt, a fiú félénk. Tudta, ezzel a lánnyal nem lesznek rejtett összeborulások a kapu alatt, ez a lány más. Tiszta és ártatlan, ehhez ő nem nyúlhat piszkos kézzel, nem közeledhet olcsó vággyal.

Egy nap a gyári munkást kidobták az állásából. A szomorúszemű asszony takarításból nem tudta egyedül eltartani a családot, egy keresetből már az ötödik emeleti bérlakás is luxusnak számított. Menniük kellett. Addig, amíg nem karhatalommal teszik őket az utcára, a ki nem fizetett lakbérhátralék miatt.

Az utolsó délutánt töltötte a szép, fehér viráglány, a nyomorú kis lakásban. Már mindent összepakolt, a gyerekek azonban még lenn játszottak az udvaron. Láta a szomszéd fiút is hazajönni, szíven ütötte a búskomorsága. Valami ott is történhetett. Már nem volt tennivalója, csak ödögött az üres lakásban. Fáradtan, reményvesztetten a csupasz falnak dőlt. Az járt az eszében, hogy még azt a kis boldogságot is elveszik tőle, amit a fiú látása, időnkénti biztató mosolya nyújtott számára. Ki tudja, egyszer talán még beszédbe is elegyedtek volna. A fal kemény volt, de korántsem hideg. Nem dermesztette, nem törte,

mintha lágyan ölelné. Úgy érezte, gyengéd karok tartják, talán a fiúé, aki ott lélegzik a fal másik oldalán, és talán épp úgy érez, mint ő. Csak állt szorosan a falnak dőlve, és átadta magát az álmodozásnak.

A fal másik oldalán a fiú is érezte, hogy az életük változóban van. Az apja beteg, nem sokáig fogják megtérni a jelenlegi munkájában. És itt van ő. A roboton kívül eddigi életében nem ismert még mást. Talán a lány, a szomszédból. Ő hozhatna egy kis örömet az életébe. De milyen kilátástalan ez is. Hiszen mindketten szegények, napról, napra élnek. Mi lesz ővelük. Úgy érezte, elgyengíti a szomorúság, vagy csak a mardosó éhség szédítette meg. Szinte megtántorodva, a falban támaszt keresve dőlt hátra, s az, mintha bársonyosan meleg karokkal magához ölelte volna. Egy szív dobbanását érezte, mely nem az övé volt. A fal másik oldaláról jött, és egyszerre a maga testében is érezte ugyanezt a dobogást. A fal ölelése egyre áthatóbb lett...

A takarítónő anya hazaérvén összeterelte a gyerekeket, és amikor az apa is megjött, csak akkor kezdtek el aggódni, ugyan hol lehet a nagylány, akit reggel óta senki sem látott. A rokkant asszony délután már mindig magányra vágyott, nála nem lehet a lányuk, azt a munkaadója nem engedné. De akkor hol van? A lány másnap sem került elő, és a család nem tehetett mást, az összepakolt ingósággal elköltözött. Átmenetileg egy külvárosi rokon ígért nekik szállást, ott meghúzhatják magukat egy kis időre, míg az apa munkát nem talál.

Az özvegy és a két lurkó szintén nem tudta elképzelni, hogy az egyik családfenntartó, a fiú hová lett. Két nap után a rendőrségen is bejelentették, a gyanú az volt, tán a piacon valakivel összetűzésbe keveredett, bár nem volt italozó természetű, bármi érhetne, ami miatt eltették láb alól. Azért még bíztak benne, hogy egyszer előkerül, de a bizakodásuk eléggé soványka volt.

A két lakás megürült. Előbb a jobboldaliba, majd a másikba is lakó költözött. Az új bérlők szinte egymás után jelezték a háziúrnak, hogy ki akarnák festeni a lakást, de a falon lévő szürkés foltot nem fogja be a festék. A folt kontúrja, mintha emberalakot formázna. A másik lakó ezt még azzal a panasszal is megtoldotta, hogy éjszakánként furcsa zajok, lüktető szívdobbanásra emlékeztető hangok szűrődnek ki a falból, s ezt ők rémisztőnek tartják.

Az egyik bérlő három hét múlva költözött el, a másik tovább bírta egy hónapnál, de akkor ő is felmondta a lakást, mert nem tudta tovább elviselni és hallgatni a fal sóhajtozását, és a kétségbeejtő szívdobogást....

Kreatív írással, blogírással és online újságírással foglalkozom. Írói pályafutásom kezdete gyermekkoromra nyúlik vissza. Sokáig nem gondoltam komolyan az írást, nem tekintettem rá különlegességként, hiszen a történetetek kitalálása annyira természetes volt, mint a levegővétel.

A novelláimat csak egyetemi éveim kezdetén kezdtem el pályázatokra küldeni. 2013-ban a Humanitas Kulturális Alapítvány "tolerancia" pályázatán értem el megosztott első helyezést, később Barcelonába is

kijutottam egy novellámmal a 6. Sea of Words nemzetközi pályázaton.

Kiemelten érdeklődöm a disztópiák és az emberi lélek iránt, foglalkoztatnak a társadalmi problémák és a diszkrimináció is. Mostanság fejeztem be a harmadik regényemet, kettőnek aktívan kiadót keresek.

Pár novellám elérhető a <http://szaszkogabriella.blogspot.hu/> oldalon, ahol az írással kapcsolatos gondolataimat is leírom hétről hétre. A Facebookon is követhető a blog: <https://www.facebook.com/gabriellaszaszkoswriting>.

Szaszkó Gabriella

Szaszkó Gabriella

Adóparadicsom

© OpenHU 2013.

Hatalmas tömegben álltak az emberek. Aligha lehetett a sokasodást sorakozásnak nevezni, de mégis milliónyian vártak bebocsájtásra a túlvilág kapuján. Ők voltak azok a szerencsések, akik megérték a világvégét.

2024. március 23-ára egyetlen emberi lény sem maradt a Földön. Előző nap söpörte el az apokalipszis a bolygót egy hatalmas meteor képében. A túlvilág sohasem látott akkora káoszt, mint azon a napon.

Schroeder úr magányosan ácsorgott a sorban, ami csigalassúsággal araszolt előre. Néha nyakát nyújtogatta, hogy semmiképpen se maradjon le a fontosabb eseményekről. Kezében párnáját szorongatta, testét egyetlen hosszú hálóing fedte. Hogyha tudta volna, hogy eljön a világvége, akkor bizonyosan más hálóruhát választott volna. A szakadt, sötét göncnél sokkal szégyenletesebbet el sem tudott volna képzelni. De mit tehetett volna? Álmában érte a halál, így nem tudott felkészülni a távozásra. Szerencsésnek tartotta magát, mert csak hetvenhat éves korára jött el a végítélet. Ezáltal végigélhette életét, de nem kellett tovább küszködni a köszvényel és az epe gondokkal.

Teste ugyan megszabadult a nehézségektől, azonban nehezen bírta elviselni, hogy lelke számára nem talált elég teret. Az emberek folyamatosan beleütköztek könyökükkel, próbáltak előre tolnakodni, hogy minél előbb jussanak be a túlvilágra. Schroeder úr előtt egy fiatal család állt egy hároméves és egy csecsemőkorú gyermekkel. Az öregúr sajnálatot érzett feléjük, azonban nem ők zavarták igazán lelki békéjét.

A tömegben hamar megjelentek a zavarkeltők, a rikkancsok és a magukat prófétáknak kikiáltó személyek. Hiába csak egy napja vártak a bebocsájtásra, a bizonytalanság szinte markolható volt a levegőben. Sokan hangosan zokogtak, mások összeverekedtek a mellettük állóval, néhányan hisztérikusan nevettek. Schroeder legszívesebben a fülére tapasztotta volna a kezét, de az sem segített volna a bántó zajok kizárásában.

Perceken belül megjelent az öregúr mellett egy középkorú férfi, hatalmas transzparenst szorongatva. Schroeder percegig csak azon gondolkozott, hogyan is gyárthatta meg az ismeretlen a kiírást, amelyen a következő szerepelt:

„A világnak ugyan tegnap vége lett, de adózni ezután is kell!”

Mellette pár ember kántálta az adó kifejezést, amelytől Schroeder feje kellemetlenül hasogatni kezdett.

– Mi ez az egész? – kérdezte a fiatal apuka, leállítva a táblát emelgető fickót. Karján az elcsigázott hároméves próbált bóbiskolni.

– Hát nem hallotta még, fiam? A túlvilágon is kell adózni a hivatalban! A férfi mosolyogva megrázta a fejét, majd sóhajtvá beletúrt a hajába.

– Honnan veszik ezt a butaságot?

– Előre mentünk a kapu felé pár emberrel. Arrafelé hivatalnokok járkálnak, hogy felkészítsenek a belépésre. Ők mondták, hogy ugyan pénz nincs, de emlékekkel kell adózni a lelkeknek.

– Emlékekkel? – kérdezte az anyuka, aki síró csecsemőjét ringatta a karján. – Ez teljesen abszurd!

Schroeder végigsimított a szakállán. Gyomra kellemetlen görcsbe rándult. Életében mindig ezt érezte, hogyha valamely felsőbb hatalom olyat tett vele, ami egyáltalán nem volt ínyére. Keserűség fogta el attól, hogy a halálában sem hagyják békén az embert.

– Ráadásul tudják, mi a legfelháborítóbb? – kérdezte a férfi a családtól, mire azok egyszerre rázták meg a fejüket. – Az, hogy a szép emlékeket kell feláldozni! Csak azok tekinthetőek adóformának.

Egy kisebb csoport tiltakozó haladt el előttük széleseben. Három szakadt ruhás fiatal ordította hangosan, hogy nem adják oda az emlékeiket. Schroeder mögött felszólt egy tinédzser fiú:

– Az én emlékeimet ugyan vihetik, mind szar!

Az információ úgy terjedt az öregúr háta mögött, mint a vírus. A hangulat eddig is feszült volt, azonban a zshivaj egyre hangosabb lett. A ricsajból kiemelkedtek az adó, az emlék és a pénz kifejezések. Páran futásnak eredtek, magukkal sodorva a tömeg egy részét is.

Schroeder azonban nem mozdult. Összenézett a fiatal családdal, amikor a transzparenses férfi eltávozott mellőlük hangos kántálás közepette:

– Ne adjuk adóba az emlékeinket!

Az idős férfi tűréshatára végére ért, szeme könnybe lábadt a megpróbáltatások miatt, amit a fiatal édesanya könnyed szakértelemmel vett észre:

– Jól érzi magát?

Az öreg bólintott, majd egy lépéssel közelebb lépett az ismeretlenek felé.

– Teljesen egyedül van, ugye? Tartson velünk a kapu felé, úgy biztosan kevésbé lesz félelmetes! – folytatta tovább a szőke nő, akinek a vállán a baba megnyugodott a ricsaj ellenére. A párja azonnal bólintott.

– Ha egyedül kéne itt állnom, nem is tudom, mi lenne velem. Sok volt ez a nap mindenkinek.

Schroeder hálát érzett újdonsült ismerősei felé, miközben gondolatai egyetlen szerelmére vándoroltak vissza, aki már húsz évvel ezelőtt távozott az élők sorából. A fiatal férfi mintha olvasott volna gondolataiban:

– Van valakije, aki odaát várja? – bólintott a férfi a kapu felé, ami lassan belátható távolságba került.

– Bizony van – kezdett bele az úr. – Ugyan már húsz éve távozott a feleségem.

A fiatal asszonyka elmosolyodott, majd rátette a kezét a férfi vállára.

– Akkor magának igazán boldog nap lehet a mai.

Ezelőtt az öregúr is boldognak gondolta majdani halála napját. Azonban azt nem sejtette előre, hogy ennyi emberrel fog osztozni utolsó lélegzetén. Nem létező gyomra kellemetlen görcsbe állt a félelemtől. Az adó ellen tiltakozó emberek bűvköréből képtelen volt kivonni magát.

Ahogy közelebb jutottak a túlvilág kapujához, az emberek arkifejezése egyre elcsigázottabbá, feszültebbé vált. A mennybemenetel üdvének gondolata messzire távozott, ehelyett frusztráció és kétségbeesés uralkodott.

Odabent bizonyosan új társadalmi rend lesz, új vezetők, új szabályok, amellyel Schroeder öreg lelke egyáltalán nem akart megbarátkozni. Inkább távozott volna vissza a Földre a bürokratikus mókuserékbe, amit egész életében gyűlölt.

Egy nő hangosan ordított a kapu előtt, miközben belépett a másik oldalra:

– Mindenemet odaadom, csak az emlékeimet ne vegyék el!

Schroeder hangosan felsóhajtott, majd megcsóválta a fejét. Lassan el kellett gondolkoznia azon, hogy ő maga milyen emléket áldoz

be a „közjó” érdekében. Ahogy nézte a letaglózott tömeget, nosztalgikus sóvárgással gondolt vissza a földi létre. Mindig is gyűlölte a bürokratikus intézményeket, az adóbevallást, a hivatalos leveleket, amiket képtelen volt megérteni egy hétköznapi ember. Azonban el sem tudta képzelni saját magát emlékei nélkül.

Ő, Maximilian Schroeder abból épült fel élő, lüktető személyyé, amellyé régmúltja tette. Az, ahogy emlékezett szülei mosolyára, amikor vigasztalták, ha elesett az aszfalton.

Végignézett a tenyerén, amin még a túlvilágon is látszott egy gyermekkori sérülése. Egyik osztálytársának próbált segíteni, amikor egy rozsdás szög végigszántotta a tenyerét. Orvoshoz kellett mennie, ahol kellemetlen oltás lett a jutalma. Az emlék nem volt felemelő, de a heg egész életében a segítőkész szándékának bizonyítéka volt.

Nagyot sóhajtott, majd úgy gondolta, hogy ezt az emléket kell beáldoznia. Sohasem fog emlékezni a sebre, a fájdalomra, sem arra az igazi *jócselkedetre*, amit nyolcévesen vitt véghez. Abban reménykedett, hogy a heg megmarad a kezén. Ugyan el sem tudta képzelni, hogy milyen hatással lesz rá, hogyha törlik ezt az emléket.

Időközben megérkeztek a korántsem fenséges kapu elé. Egyszerű faajtó volt, a kicsit magasabbik fajtából. Gombkilincsen megcsillant a világos fény, azonban mintha lekopott volna róla a fényezés. Az ajtó előtt két nő és egy férfi ült, mintha csak egy szórakozóhelyre osztottak volna belépőt. Amint Schroeder meglátta kezükben a pecsételőt, halványan elmosolyodott.

– Csak egyesével lehetséges a belépés! – jelentette ki a fiatal férfi komor arckifejezéssel.

A család tagjai egymásra néztek, főként kisbabájukra, aki még járnai se volt képes.

– A babát és a gyereket magával viheti – felelte a nő kicsivel enyhébb stílusban.

– Miért nem mehetünk be együtt? – kérdezte a fiatal apuka.

– Az adózási szabályokról és azok bevezetéséről egyesével szeretnénk beszélni a delikvenssekkel. Komoly dologról van szó.

A fiatal férfi egyet hátrébb lépett, majd szomorúan megcsóválta a fejét.

– Menjen előre uram – szólta Schroedernek. – Mi még szeretnénk beszélni pár percet.

Az idős férfinak hirtelen rándult görcsbe a gyomra, azonban a három ajtónálló sürgető tekintettel tessékelt a bejárat felé. Csupán három lépésnyire lehetett a kaputól. Arra gondolt, mint életében oly sokszor: hogy át fogja vészelni. Hogyha a halálon is túlesett, annál már semmi sem lehetett rosszabb.

Így megragadta az ajtó gombjának kilincset, és elforgatta azt.

A világos, steril szobában egy bőrfotel fogadta. Előtte egy asztal helyezkedett el, amely mögött egy kimért, szőke nő foglalt helyet, aki haját szoros kontyba fogta. Schroeder elgondolkozott azon, hogy miféle szerzet lehet ez a nő, hogy ilyen „magas” beosztásba került.

– Foglaljon helyet, kérem! – szólalt meg a hölgy távolságtartó mosoly kíséretében. – Sejtésem szerint odakint hallott adózási szabályainkról.

A férfi bólintott, miközben igyekezett előrébb hajolni a süppedős székben.

– Azért elismétném, hogy új világrendünkben nincsen semmiféle pénz, értékpapír, amivel a világ csak nehezkesebben működik. Azonban szeretnénk, hogyha pozitív emlékekkel adózna a túlvilági létért.

Schroeder mocorgott a székben, majd köszörült egyet a torkán, hogy összeszedje a bátorságát a kérdéshez:

– Mi lenne, ha ezt megtagadnám?

A középkorú nő még szélesebben mosolyodott el.

– Megteheti. A választás szabadsága teljes mértékben az öné. Azonban, hogyha úgy dönt, hogy semmilyen emléket nem áldoz be, akkor a túlvilágnak csak egy távoli szegletében rendezheti be otthonát. Minél többet áldoz, annál közelebb kerül a túlvilági élet „luxus” kategóriáihoz. Amely magában foglalja, hogy újra találkozhat rég elhunyt szeretteivel, velük rendezheti be otthonát paradicsomi körülmények között.

Schroeder egyre kényelmetlenebbül érezte magát az új világrendtől. Elfogta a bizonytalanság. A nő ekkor egy papírt tolt elé, amelyhez egy aranytoll tartozott.

– Ez egy szerződés lenne, amely önt és minket is véd. Az üresen hagyott helyre kell beírnia az emléket. Magának kell eldöntenie, hogy melyiket

látja olyan fontosnak, amellyel úgy gondolja, bebocsájtást nyerhet a túlvilág magasszintű ellátási rendszeréhez. Ez elképesztő előnyökkel jár, biztosíthatom, hogy kényelmes léte lesz az idők végezetéig. Nyugodtan gondolkozzon!

Schroeder ránézett az üres papírra, szinte bántotta a szemét fehérsége. Tekintete a tenyerére vándorolt, majd a szerény kis emlékre, ami úgy gondolta, hogy megfelelő lesz. Azonban akkor elbizonytalanodott: a szerződés, a hivatalos jelleg, az emlék adójának súlya. Sejtette, hogy nyomorúságos kis emlékével nem kaphatja meg a túlvilág egyetlen luxusát sem. Azonban ő látni akarta Olivíát. Ez egyetlen álma a paradicsomról.

Újra rápillantott a kimért nőre, aki hússzínű rúzsa mögül mosolygott rá. Bólintott egyet, majd megragadta a hűvös aranytollat, és körmölni kezdett.

Adózásának kellemetlen percei rögtön tovatűntek, ahogy a Paradicsomban üldögélt egy barna padon. Előtte nyugodt tavaeska terült el, az ajtó még látótávolságon belül volt. Meg akarta várni a családot, magába szippantani a friss levegőt, mielőtt bárhová indult volna. Sejtette, hogy jó döntést hozott. Fontos emlékének elvesztése egyáltalán nem tűnt fájdalmasnak, hiszen fogalma sem volt arról, hogy mit is írt a papírra. Azonban, amint meglátta a csodálatos környezetet, tudta, hogy luxusadót fizetett, amelyért meg fogja kapni jutalmát.

Perceken belül megjelent előtte a fiatal apuka, hároméves kislánya kezét szorongatva. Arca teljes mértékben elcsigázottnak tűnt, izgatottan járkált fel-alá, de egy pillanatra sem engedte el a gyermek kezét. Amint megpillantotta Schroedert megkönnyebbülés futott végig az arcán, azonnal odarohant a férfihez.

– Nem látta a feleségemet és a kisfiunkat?

Az öregúr megrázta a fejét, majd nyugtató hangon a férfihez fordult:

– Ne aggódjon, biztosan meglesznek! Csak sokáig tart a beszélgetés.

A férfi zaklatottan megrázta a fejét, alsó ajkát annyira beszívta, hogy szája egyetlen vonallá szűkült. Szemébe lassan csillogó könnyek szöktek.

– Nem. Ők előttem voltak. Mi mentünk be utoljára Sarával – mondta remegő hangon, mire Schroeder sem tudott mit mondani.

Egyértelmű volt: az asszonyka másképp döntött. Magával vitte a kisbabát és az összes emlékét a kevésbé felszerelt, alkategóriás túlvilágba. Valószínűleg úgy gondolta, férje is hasonlóan dönt majd, de nem így történt.

Schroederben kellemetlen élményeket hagyott a férfi fájdalma, aki minden köszönés nélkül tűnt el, hogy családja keresésére induljon. Sokan voltak ezzel így a kapuknál. Az idős férfi épp ezért útnak indult, hogy megkeresse régen elveszített szerelmét. Igyekezett csak saját magával törődni, hiszen mások fájdalmát nem tudta enyhíteni. A rendszer egyszerűen igazságtalan volt, senki sem tudhatta, hogyan is dönt a másik.

A luxusparadicsomban is hetekig tartott, mire megtalálta Oliviát. Idilli lugasos déli házban lakott, olyanban, amilyenre mindig is vágyott. Hosszú kérdezősködést és sorban állást igényelt a felkutatása, de megérte. Egész délelőtt gyalogolt felfelé a domboldalon, majd órának tűnt, amíg csak nézte a tökéletes házat. Olivia ott várta, hogy végre kiteljesedhessen életük az örökkévalóságban.

Az ajtó előtt szélcsengők lógtak az ágakról, a rózsák pedig kellemes árnyék alá vonták a fényes teraszt. Az esti szellőben kellemes csilingelés szállt. A sötétbarna ajtón babérból szőtt koszorú és mívés kopogtató helyezkedett el.

Schroeder nagy levegőt vett, majd kétszer is lenyomta a kopogtatót. Perceken belül nyikorogva tárult ki az ajtó: Olivia állt előtte. Tökéletes, ötvenéves önmaga csak úgy sugárzott. Szeme csillogó olajzöld volt, amit tökéletesen emelt ki barna haja. Kellemesen mosolygott Schroeder felé:

– Szia édesem! – mondta remegő hangon Schroeder.

– Ki maga? – kérdezte, majd egy tincset a füle mögé sodort.

***Az előző frappáns művet Szaszó Gabriellának köszönhetjük.
„Bevallom egyszerre tudtam volna nevetni és sírni azon a
gondolaton, mely köré a mű épült.”(szerk.) A novella, a
pályázatunk 6. helyét nyerte el. Köszönjük!***

“Az Adóparadicsom című novellám eredeti ötlete még 2012-ben született meg, amikor decemberben mindenki „várta” a maja világvégét. Az interneten egy érdekes mondatba ütköztem ezzel kapcsolatosan, ami ilyesmi lehetett: „igaz, hogy holnap eljön a világvége, de adózni ezután is kell”. Ezt leírtam saját magamnak, ám majdnem egy évnek kellett eltelnie, hogy ebből egy novellát írjak.

A „pénz nélküli világ” című kiírás azonnal ezt a mondatot hozta fel bennem. Írásaimban szeretem kifordítani az eredeti gondolatokat, így pont egy olyan világot képzeltem el, amelyben holtában sem lehet nyugta az embernek a bürokratikus intézményektől. Először elbizonytalanodtam, hogy vajon mennyire fog illeni az oldal törekvéseihez a kifordított túlvilág gondolta, ennek ellenére mégis megírtam a novellámat, amellyel főként csalódottságot szerettem volna kifejezni az elanyagiasodott világgal kapcsolatban. A történetemben kiemelem, hogy egy pénz nélküli világban is lehet kibúvókat találni, hogy az embereket valamilyen formában megadóztassák, megsarcolják.

A novellámban szerettem volna elhozni egy pénz nélküli világ ígérését, amely azonban nem kecsegtet sokkal szebb jövővel, mint amelyben élünk. Ennek ellenére a kiírásban, a törekvésben nagyon sok potenciált látok, amelyben még rengeteg érdekes történet lakozhat.

Nagyon örülök, hogy novellám bekerült az első tíz közé, annak ellenére, hogy nem alkottam teljesen pozitív képet a pénz nélküli túlvilágról. Köszönöm, hogy eljátszhattam a gondolattal, annak pedig még jobban, hogy szeretettel olvasták történetemet.”

- Amaranth -

„... neve a görög amarantos szóból származik, melynek jelentése: ami sose hervad, vagy a nem hervadó (virág).”

Az alkotás folyamatos munka. Állandóan jelen van, mindig fejlődik, és akármikor lecsaphat. Az írás egy örök úton levés, egy végtelen teremtő erő. Az ihlet megfoghatatlan. Abszurd kis szikra, előzmény és irányítás nélkül működik, általa egy szempillantás alatt teljes - formálható múlttal, adott jelennel és elképzelhető jövővel bíró - világok épülnek fel benned, amelyeknek először anyja, később történetírója, majd lakója vagy. Képzeld el, hogy állsz egy metróaluljáróban és mindkét oldalon megállás nélkül elrobog egy-egy szerelvény ugyanabba az irányba. Mikor meghallod a közeledésre figyelmeztető hangjelüket, akkor robban az első, parányi ötlet, és mire tovasuhannak a sötét alagútban, már kész a történet. Pár másodperc az egész – csak az időnek vagy híján, hogy mindezt leírd.

www.facebook.com/amaranthnov

Amaranth

Túl a falon

© OpenHU 2013.

Zane vett egy nagy levegőt, és folytatta a mászást. Az érdes szikla minduntalan véresre horzsolta a bőrét, ahogy egyre feljebb és feljebb kapaszkodott a falon. Nem mert felnézni. Félt, ha rádöbben, mennyi van még hátra, feladja. És akkor vissza kell mennie. Vissza...

Zane összerándult. Soha többé nem akart visszamenni oda, ahonnan jött. Már a gondolattól is felkavarodott a gyomra, mikor lelki szeme előtt megjelentek a szürke, lepusztult falak, a mocskos utcák, a szenny, a halál. Pedig azt mondják, ötszáz évvel ezelőtt még minden másképp festett. Voltak takaros házak, nyüzsgés, elegendő élelem, boltok, fények, színek, gyógyszerek és víz.

A fiú végignyalta kiszáradt ajkait. Már három napja nem ivott – eddig ötig bírta. Az utolsó kortyot az öccsének adta, hiába, meghalt. Az ő kezei között. Voltaképp nem is várt mást. Gyenge tüdeje nem bírta a levegőt a sok füsttel és vírusokkal. Egyszerűen megfulladt, mint sokan körülöttük. Zane emlékezett, hogy azt is mesélték neki, valamikor régen tiszta levegőt lélegeztek be az emberek, és nem kellett maszkot húzniuk, ha kimentek az utcára. Igaz, a többség nem engedheti meg magának a megfelelő védekezést – Zane nyolc testvére közül csak öccsének sikerült szerezni egy szűrőt, de azt is eladták vízért cserébe.

A víz jelentette a legnagyobb értéket az ő világában. Ha minden héten hozzájutott legalább egyetlen pohárhoz, kivételesnek érezhette magát. Ehhez azonban sokat kellett dolgozni. Zane minden munkát elvállalt, a legalantasabbakat is. Csakhogy nagy volt a verseny. A munkaerőpiacon mind hozzá hasonló kaliberűek mozogtak, egyikük sem rítt ki saját személyisége vagy tehetsége révén. Mindenki ugyanúgy élt egyik napról a másikra, küzdött a pusztta létért. És amit munkának neveztek, az jelentette a régi időkben a bűnözést.

Ők nem tudták, hogy harcolnak, hogy minden pillanat nyomorúság és fájdalom csupán. Fogalmuk sem volt, milyennek kellene lennie az életnek. Már alig akadtak páran, akik emlékeztek a régi időkre. Minden megsemmisült a Nagy Vész alatt. Igaz, Zane-t például soha nem érdekelte, mi is pontosan az a Nagy Vész. Hallott ezt-azt, szóbeszédet ökológiai katasztrófáról, háborúról, pusztító természeti csapásokról, gazdasági válságról – a szavak jelentését nem értette -, amelyek ötven év leforgása alatt felemésztették a régi világot. Néhányan menekültek

meg, és egy olyan életet kaptak, amilyent elődeik nem is neveztek volna annak.

Aloma pihegve támaszkodott a térdére, kicsit kifújta magát. Hűvös szellő cirógatta meg az arcát, kellemesen lehűtötte. Felnézett az előtte magasodó falra, hevesen dobogott a szíve. Alig várta, hogy felérjen, hogy átnézhesen a másik oldalra. Széles, kényelmes lépcsőn vezetett az útja fel, az őrzőknek és a karbantartóknak építették.

Aloma elővette kulacsát, kortyolt néhányat, közben hátrafordult. Ragyogó tekintete megkereste a lába előtt terpeszkedő zöldellő rengetegben a legtisztábban csillogó pontot. Kedvenc forrásából merített az úthoz, ennek a vize ízlett neki a leginkább. Fürödni is szokott benne, ahányszor csak megtehetette. Aztán megszáritkozott a napon. Mesterséges égitestek tündököltek a feje fölött, az igazikat egy erős védőhártya zárta el. Az apja szerint mérhetetlenül káros a sugárzásuk. Aloma lenézett a kezére. Bőre hófehéren világított, mint mindene. Ezt a színt vélte a legmegfelelőbbnek a védelem szempontjából a homo claritas, a tiszta ember, az evolúció következő állomása.

Aloma olvasta, miképp alakult ki az ő civilizációja a Nagy Vész után. Az elsők azon kevesek közé tartoztak, akik megmenekültek. Rendelkeztek a vagyonnal és a hatalommal, amely az új világban a víz, az erdők és a tiszta területek feletti uralmat jelentette. Összefüggő birtokot alakítottak ki maguknak, egyetlen fehér sávot a bolygón. A mezőkön napkollektorokkal fogták fel az általuk létrehozott égitestből az energiát, hasznosították a szeleket és a viharokat. Ezen erőforrások biztosították számukra jövőt. Bár a régi világ utódainak mondták magukat, sok mindent nem mentettek át belőle. A gazdagság, a kereskedelem, a pénz, a tőke, az áru eltűnt a szókincsből. Mindent saját maguknak állítottak elő hatalmas üvegházakban, a családok óriási területeket, saját erdőt, tavat, folyót, vadkerteket, farmokat birtokoltak. Ez csak úgy volt lehetséges, hogy erőteljesen korlátozták a születések számát. Az újszülöttek mesterséges körülmények közt fogantak, mert minden genetikai véletlen a csecsemő azonnali halálához vezetett volna. Fokozatosan eltüntették a nemek közötti különbségeket. Aloma ugyan

rendelkezett női jegyekkel, nemzeni azonban már nem tudott, testvére pedig a nemtelenek első generációjához tartozott. A családoknak két gyermeket utaltak ki. A homo claritasok átlagéletkora meghaladta a százat. A keskeny sávon a kinevezett családfők alkotta, jelenleg száz fős tanács uralkodott. Ők határoztak úgy, hogy homogének maradnak, nem foglalkoznak a kintiekkel.

Alomát viszont hajtotta a kíváncsiság. Tudni akarta, milyen az élet a fal túloldalán. Olvasott sokat a homo infernusokról, az „ember alatti emberekről”. Állítólag se vizük, se tiszta levegőjük, se mezőik, erdeik nem voltak. A lány fantáziáját izgatta a semminek ez a formája, ezért indult el a hosszú lépcsőn.

Látott egy úgynevezett műholdfelvételt a Nagy Vész előtti bolygóról. Megindította a kékség zöld feletti uralma, a harmónia e tökéletessége. Ám a nemrég általuk készített elemzés szerint, az úrból nézve a Föld sötét, mérgező gázok alkotta felhőkbe burkolózik, amelyek ugyan átengedik a napfényt, de nem szűrik meg a káros sugarakat. Ha látható lenne az, ami megmaradt, a régiek nem hinnének a szemüknek. A nagy kékség mára eltűnt, minden szürke, kopár, csak az ő sávjuk világít a pusztulásban. Az egykor óceánnak nevezett nagy vizekből száraz medencék maradtak hátra, repedéseikből minduntalan forró gőzfelhők csapnak fel.

Aloma feje fölött felhők gyülekeztek, a mesterségesen generált időjárás esőt ígért. Szerette a csapadékot, mert felfrissült tőle a természet, kinyíltak a virágok, felduzzadtak a patakok. Az eső az életet jelentette.

Zane rémülten pillantott az égre. A napot sötét viharfelhők takarták el, eső közeledett. A fiú átkozta magát, amiért nem hozta el bátyja kabátját. Épp kezdtek begyógyulni a két héttel ezelőtti zuhé okozta sebei. Ha itt esni kezdett, mindenki fedezéket keresett, az utcák elnéptelenedtek. Sokan maradtak a földön egy-egy heves zápor után. A sav kimarta a bőrüket, gyenge szervezetük pedig nem bírta az újabb megrázkódtatást. Zane nagyon remélte, felér, mielőtt elered.

Kosztól feketéllő bőrére pillantott. Eszébe jutott a pletyka, amely szerint a fal túloldalán lévőeknek annyi vizük van, hogy akár meg is fürödhetnek benne. Nem hitte el. El sem tudott képzelni akkora víztömeget, amely

ezt lehetővé tette volna. Különben is, mi értelme lenne megmosakodni? A nap erős sugárzása azonnal fertőzést okozna a tiszta bőrön, hiszen még így is ezeket pusztít el. Minél mocskosabb az ember, annál nagyobb biztonságban van a káros sugaraktól, amelyek a forró nappalokon kísértették. A plusz ötven fokos hőmérséklet után éjjel mínusz ötvenes következett; a sátán praktikája.

Miközben tovább mászott, elmélázott, mennyi ideje lehet még hátra. A huszonnégy évével idősnek számított, bátyja huszonnyolc éve pedig döbbenetes kor volt. Zane teljesen normálisnak találta ezt, sőt, öregnek érezte magát. Fáradt volt és kiélt, komolyan úgy számolta, a fal megmászása lesz az utolsó dolog, amit ijesztően hosszú életében teljesít. Az átlagéletkor nem lehetett több tizenhatnál, főleg, ha a nőkről volt szó. Ők addigra megszülték a nyolc-tíz gyereket, és eltávoztak. Voltak, akik már az első szülésbe belehaltak, száz csecsemőből pedig egy érte meg a húszat.

Még ennek ellenére is százezernél többen éltek a bolygón. Bár azt beszélik, ez kevesebb, mint a Nagy Vész előtti utolsó évtizedben, akkor körülbelül százhátszmilliárdan voltak – ezt a számot Zane fel sem tudta fogni. Manapság a legtöbb terület lakatlanul szunnyadt. Régen állítólag hét kontinens is létezett, ezek közül négy eltűnt a föld színéről, egy pedig teljesen élehetlenné vált. A fiúnak minderről fogalma sem volt, csak azt a szegletét ismerte a világnak, amelyikben megpróbált életben maradni.

Aloma ismét megállt, hogy szakítson egy fa terméséből. A peremvidék gyümölcssei ugyan nem voltak olyan mézédések és nagyok, mint a centrumban, hiszen a mesterséges szereket itt nem alkalmazták, a lánynak mégis jobban ízlettek. Egy kicsit a Nagy Vész előtti időszakhoz kötődtek, azokhoz az emberekhez, akikkel annyira vágyott azonosulni. A homo claritasok sok könyvet, képet megőriztek, és a későbbi elbeszélések alapján nagyjából rekonstruálni tudták a mindennapokat. Bár a legtöbb szöveg értelmetlen zagyvaság volt számára, olyan érdekesen hangzó szavakat talált, mint telefon, internet, televízió, nemzetközi, kormány, fogyasztói társadalom, óra, város, falu, harmadik világ, műanyag, reklám, élőbeszéd, sajtó, gépjármű, édesség, étterem,

divat, ruhanemű, gyár, benzin, olaj, történelem, elektromosság. Egyiknek a jelentését sem tudta, de megfogadta, ő lesz az első, aki készít egy magyarító szótárat belőlük. El is kezdte, bár a munka sokkal nehezebbnek bizonyult, mint először hitte, mert alig volt forrása hozzá. De nem adta fel. Még vagy hetvenhat éve van hátra – ami az új generáció idejéhez képest rémületesen kevésnek tűnt -, azalatt befejezi.

Zane köhögni kezdett. Olyan heves roham tört rá, hogy kis híján lezuhant a meredek szikláról. Szakadt ruhája ujjába törölte meg a száját, vörös cseppek csillantak az ingén. Nem törődött vele, természetesnek számított, hogy véres köpetet köhög fel. Bár már találkozott olyan fiatallal, akivel ez még sosem fordult elő. Azt mondják, a következő generáció tagjai fokozatosan alkalmazkodnak az új környezethez. Zane-nek nem tetszettek ezek a gyerekek. Volt, amelyik rövid farkkal, fogásra alkalmas lábfejekkel és viaszos, áttetsző bőrrel született. Ezek a furcsa kis lények megették az utcán maradt tetemeteket, mégis sokkal egészségesebbnek tunket nála. Ő eddig csak akkor fogyasztott emberhúst, ha már több mint két hónapja éhezett, és megbízható forrás kínálta neki olcsón. Semmi kivetnivalót nem talált a kannibalizmusban, hiszen fehérjére szüksége volt a szervezetének, más módon aligha juthatott volna hozzá.

Azt hamar megtanulta viszont, hogy az evéssel vigyázni kell. Aki eszik, az hamarabb szomjas lesz, így testvéreivel igyekeztek minél ritkábban táplálkozni. Még jól is jött, hogy legtöbbször amúgy sem tudtak volna élelemhez jutni. Bár a gyökerek és a magok megszerzése sem ment könnyen, a vízért folytatott verseny sokszor életékbe került. A források tulajdonosai mindig növelték az árakat, mondván, nekik is túl kell élni valahogy. Zane sokáig azzal töltötte minden idejét, hogy vízlelőhelyek után kutatott, de egyet sem talált. Pedig sikerült szereznie kettő ép flakont is, amelyeket színültig tölthetett volna. Ő lenne a negyedik leggazdagabb ember a környéken.

Aloma elégedetten dúdolgatott magában, mikor befordult az utolsó szakaszra. Már csak száz lépcsőfok választotta el a tetőtől. A lány szíve a torkában dobogott, izgatottságát csak csillogó tekintetében lehetett

felfedezni. A hosszú túra nem fárasztotta el, nem izzadt meg, nem pirult ki, csupán a légzése lett szaporább. A homo claritasok genetikai kódja nem tartalmazta a pihenés, az alvás szükségességét. A környezetükben lévő tárgyakhoz igazodtak, energiáikat megpróbálták teljes mértékben a természetből nyerni. A régiiek inkább tekintették volna őket gépeknek, mint embereknek, hiszen a tisztaság ezen foka számukra tökéletesen elképzelhetetlen lett volna. Talán ez is hozzájárult pusztulásukhoz.

Zane felnyújtotta kezét, széles peremet tapogatott ki. Megérkezett. Összeszedte minden erejét, és feltornászta magát a fal széles tetejére. Néhány percig zihálva térdelt, a vér a fejébe tódult, azt hitte, menten elájul. Miután kitisztult a látása, nehézkesen feltápaszkodott, és szorongva felnézett.

Aloma vidáman szökkent fel az utolsó lépcsőfokra, kíváncsisága egyre fokozódott. Megérkezett. Pillantása szinte szikrákat szórt, ahogy a nyakát nyújtogatta. Egy következő ugrással a tetőn termett, és szembetalálta magát a hőn áhított másik oldallal.

Aloma és Zane csupán pár centire állt egymástól, tekintetüket rabul ejtette a másik különbözősége. A lány arcáról lehervadt a mosoly, ahogy végignézett Zane szegényes, szakadt rongyain – nem értette, minek viseli őket. A szurkos, fekete koszréteg alól tompán csillogott a barna szempár, semmi életerő nem sugárzott belőle. Csapzott, ápolatlan haja a derekáig ért, és egész megjelenése nagyon gnómnak tűnt. Teste vékony volt, viszont hasa felpuffadt, pipaszár lábai alig tartották meg. A feje szokatlanul nagynek látszott a testéhez képest, csuklója és hosszú ujjai a faágakra emlékeztették.

A fiú szintén meglepődött. Még sosem látott ehhez fogható embert. Aloma magasabb volt nála, nyúlánk, és telt. Fehér bőre roppant egészségről árulkodott. Teljesen meztelenül állt előtte, mégsem látszott semmi pironogató, csak a vastag, gumyszerű védőréteg. Kopasz, tojásdad alakú feje szinte világított, és nem volt fülkagylója, sem kitüremkedő orra – egész megjelenésével egy albínó hüllőre emlékeztette volna a régieket. A fiú számára azonban maga volt a megtestesült csoda. Főleg

az a csintalanság és heveség nyugözte le, amit Aloma tekintete sugárzott. Ahogy érdeklödve ingatta a fejét, láthatóvá vált a tarkóján lévő harmadik szeme, amely a tökéletesebb tájékozódásban segítette. Egy bálvány, egy látomás, egy álom...

Alomát ugyan megindították az idegen zavart vonásai, arra kényszerítette magát, hogy vegye szemügyre azt is, ami e furcsán titokzatos vándor mögött terpszkedik. Elakadt a lélegzete. Csak szürkeséget látott. A kopár, kiégett, gözös semmiben néhol világított egy-egy tábortűz, amúgy mindenhol az üresség és az elmúlás fogadta. Az égen sötét felhők gyülekeztek, melyek mögött vörösen izzott a nap. El sem tudta képzelni, hogyan lehet ilyen szörnyű helyen egyáltalán életben maradni. Minden hiányzott. A kiszáradt repedések a föld ráncainak tűntek – egy haldokló bolygó barázdái. Messze, a távolban egy kígyózó sort vélt felfedezni fekete, hajlott hátú emberekből – vízért tülekedtek. Egy füstfelhő arrébb kúszott, és borzalmas látvány bontakozott ki előtte: tetemekből rakott halmot gyűjtöttek meg éppen, hogy amellet melegedjenek a fagyos éjszakán. Azon túl pedig nem látott semmit a fal másik oldalán. Semmit. És ez a szívébe mart...

Zane tekintete is továbbsiklott a földöntúli lényről; a fiú nagyot nyelt. Könny szökött a szemébe, ahogy a sok szín, a kék, a zöld, a sárga, a vörös, a barna feltárult előtte – szinte égette a látvány. Ide-oda kapkodta a fejét, már-már beleszédült. A hatalmas erdők, a terpszkedő síkságok, a virággal borított mezők, a valószínűtlenül kék ég és a sok víz. Kis híján rosszul lett.

Rengeteg vizet látott. Némelyik keskeny sáv volt csupán, és kanyargósan hömpölygött, a másik szélesen terült el, lassan folyt, egy harmadik pedig olyan hatalmasan hivalkodott a távolban, hogy nem is látta a túlsó partját. Hirtelen a faltól nem messze egy négylábú, barna valami szökkent elő a sűrűből, majd tűnt el ismét. Zane nem tudta, mi volt az. Ahogy a szélkerekeket, a napkollektorokat, a vízeróműveket sem ismerte.

Ha létezik a halál után élet, az csakis ilyen lehet, gondolta ámulva. Vagy ő már meg is halt... Rég lezuhant a falról, és már odatart. Oda. A fal túloldalára.

Aloma és Zane egyszerre dőltek le a falról, és zuhantak a mélybe. Megszakadt a szívük. Érdekes, hogy a fal mintha felcserélte volna őket – bolond játék az utolsó percben. Aloma arcáról eltűnt az izgalom, a kíváncsiság, sápadtan, riadtan, egy borzalmas sikollyal az ajkán távozott. Zane viszont kisimult – nyoma sem maradt a félelemnek, az aggodalomnak, a fáradtságnak, a küzdelemnek; az arcán megkönnyebbült mosoly terült szét, mielőtt szíve feladta volna. Mindketten elmentek. Mindketten elhagyták a világot, mert voltak olyan bátrak, hogy megnézték a másik oldalt, mert tudni akarták, mi van a falon túl.

Nagy Csaba Sándor

Holdkór

© OpenHU 2013.

Ezt a művet Czákó Dezsőnek ajánlom, nélküle nem, vagy nem ilyen formában születhetett volna meg ez a novella.

1.

Kilenc éves voltam mikor először láttam meg a második holdat. Barátommal éppen kint játszottunk az utcán a sárban, eső esett, azaz igazi frissítő nyári eső. Minden eső után extázisban szaladtunk ki, hogy sárral dobáljuk egymást, habár ez a fajta móka kedvenc szórakozásunk közé tartozott, szüleink legnagyobb bánatára, sehogy se tudták meg akadályozni. Az nap is futottunk, ki a házból, át a fűvön a homokozó felé. Aki előbb oda ér azé a bázis, a másik félnek ekkor minden erejével, és legfőképpen sár tartalékával azon kell lennie, hogy elfoglalja azt. Ez volt a szabály, se több se kevesebb, na meg persze ütni nem szabad. Sikerült nekem egy nagy ugrással, és egy gyönyörű sárba éréssel elérnem a homokozót. Lehajoltam, hogy elkezdjek sárgolyókat készíteni, miképp képes legyek felvenni a harcot barátom hamarosan bekövetkező offenzívája ellen. Aki gonosz módon képes sárbázisom békés nyugalomára törni. Elsőre talán fel sem tűnt, hogy nem kiabált rám anyám. Mindig szokott kiabálni.

"Anton gyere be! Már megint a sárban játszol, tiszta kosz lesz a ruhád! Nem kapsz este sütit!"

Mindig azt mondta. " Nem kapsz este sütit " Egy ideig sakkban tudott ezzel tartani, de azok az idők elmúltak. Akkor már én voltam a magam ura, a sár király. Készen lettem a löszerekekkel, meg fogtam egyet, és a földre lapulva kémleltem, vajon honnan fog bekövetkezni a támadás. De nem jött, és én csak vártam és vártam. Mikor a hosszas várakozásba bele untam, és a barátomat sem találtam sehol, csalódottan mentem be, mocskosan, és végtére vesztesen.

Bent végig caplattam a sáros ruhámmal az előszobán, át a nappalin, be a szobámban. Gyanús volt a nagy csend, már rég hallanom kellett volna Anyám fenyegetését a süti fejadagok csökkentésével kapcsolatban. Gondoltam ki megyek a konyhába, és meg előzőm önkényuralmi törekvéseit. Ki settenkedtem hát, láttam bele merülten nézi a TV-t. Lopkodva meg közelítettem a konyhában lévő polcokat, halkán oda

vittem a széket, majd föl állva rá, ki loptam három darab sütit a dobozból. Diadal ittasan mentem vissza a szobámba, édes volt a győzelem, de még mennyire édes. Miután befaltam a sütit, gondoltam csak megnézem, mi folyik kint, miért nincs veszekedés a hiányzó süti, meg a sáros ruha miatt. Soha nem láttam még azelőtt anyámat így ledöbbenve, csak ült és nézte a tévét. Oda mentem mellé, hogy megkérdezem még is mi lesz a vacsora. De csak lecsitított, mondta maradjak csöndben. Leültem mellé én is, és akkor láttam meg a második holdat. Rendkívüli híradás volt, egymás után jöttek a hírek, és én csak ültem, teljesen nem tudtam miről van szó, de elvarázsolt az egész. Éreztem, hogy valami nagyon nagy dolog történt, amiből nekem se szabad ki maradnom. A bemondó egymás után szajkózta az újabbnál újabb információkat.

"Az ENSZ rendkívüli ülést tart"

"Pánik tört ki több nagyvárosban."

"Egyesek egy esetleges ufó inváziótól tartanak"

"Csillagászok értetlenül állnak a jelenség fölött."

Ilyen és ehhez hasonló információk tömkelege árasztotta el a képernyőt. Képek, interjúk, videók, nem volt az nap semmi más műsoron. Kérdeztem anyám hogy mi ez, de ő csak ült és nézte. Csendre intett, így én is inkább csak néztem. Egy neves tudóssal volt egy interjú. Nem értettem miről beszél, de a képek, és a videók magukkal ragadtak. Akkor határozottam el, mindenféleképpen csillagászzal fogok foglalkozni.

2.

Huszonhárom évnek kellett eltelnie mire érdemi dologra jutottak a második holddal kapcsolatban. Persze közben én sem tétlenkedtem, elvégeztem az iskolákat, tizennégy éves koromban a csillagászat mellett elkezdtem érdekelni a rádióamatőrökös is. Hosszú beszélgetéseket folytattam a legkülönbözőbb emberekkel, sokféle témában, de a kérdéseim legtöbbször a holdak felé irányult. Azok voltak a legjobb társalgások, melyekben idegen emberek elmesélték nekem hogyan élték meg a hold megjelenését, képes voltam hajnalokig vitatni a különböző feltételezéseket. Huszonnégy évesen befejeztem az Szibériai Állami

Repülési és Űrkutatási Egyetemet, rá négy évre kiköltöztem Amerikába, azon belül is Florida állambeli Sanford városba. Sikeresen elhelyezkedtem a NASA Kennedy Űrközpont Kommunikációs részlegében, nem sokkal később megházasodtam, nem túlzok, ha azt mondom a világ legszebb, és legaranyosabb nőjét vettem el. Egyszóval boldogan éltem az életemet, legalábbis én úgy gondoltam.

A világban is történt egy-két érdekes dolog. Pánik hullámok hamar, mindössze pár nap alatt elcsendesedtek. Az esemény után pár hónappal egy-két öngyilkos szekta még felütötte a fejét, de azok is csakhamar eltűntek. Nagyobb károk érték a vallásokat, főleg a kereszténységet, ju daizmust, és az iszlámot. Nehezen tudták a monoteista világnézetük részévé tenni, hogy meg jelent még egy hold az égen, ezért sokan elfordultak tőlük és inkább a keleti filozófiákat kezdték előnyben részesíteni. Ennek következtében több évbe telt mire ki tudtak lábálni a krízisből. Keleti vallások nagy része könnyen túl lépett a második hold megjelenése okozta problémákon. Gazdaság is idővel ki lábalt a süllyesztőből. Furcsálltam is, olyan volt az egész mintha semmi nem történt volna. Mindenki nyugodtan sétált esténként a két hold ragyogásában, miközben néhány évvel ezelőtt még egy volt a természetes. Nem érdekelte az embereket mi ez az egész, csak éltek tovább a merev, unott minden napjaikat.

Második holddal kapcsolatban arra a megállapításra jutottak, hogy semmilyen negatív hatása nincs a földre, se az első holdra nézve, teljesen összhangban van mind kettővel. Az árapály, a forgási pályák, még az élő világ is úgy viselkedik mintha mi sem történt volna, egy földrengést,

vihart, vagy szökőarat se tulajdonítottak neki. Olyan volt minden mintha mindig is két hold lett volna. Egyedül az emberek furcsállták az egészet, de tizenöt évre a megjelenése után már nem nagyon érdekelt senkit pár tudóson kívül, na meg persze engem.

Pár évig éltem megszokott kis életem, NASA-nál dolgoztuk egy projekten, egy újfajta Mars járón, végtére csak a megszokott köröket futottuk ott bent, semmi új - semmi innovatív dolgon nem dolgoztunk. Kedvenc időtöltésem a kidobós volt akkoriban, nyertem is pár ezüst meg bronzérmét. De valahol legbelül még mindig hiányoztak a

gyerekkori sárdobálások, sajnos a kidobásban nincs meg az a plusz mocsok, a sár. A sár csatákban egyfajta gyermeki eszmékért harcoltunk. Barátommal felületesen tartottam még a kapcsolatot, három gyereke van, és egyszer elvált már. Iskolák után elköltöztek a családjával Lengyel országba, mióta elvált Budapesten él az új feleségével és gyermekeivel. Azt mondja nehéz az élet, bele fásult a hétköznapi mokus kerekébe. Mondtam neki költözzön ki Amerikába, szerzek neki munkát, szállást, de ő makacs, nem akar; őszintén: ő mindig is ilyen volt. Sajnálom, hogy így beszürkült átlagember lett. Egyik nap egy levéllel fogadott a feleségem, az a fajta nagy barna borítékos. Csak a nevem áll rajta semmi több. Kérdeztem kitől van, állítása szerint mikor haza ért már ott volt az asztalon. Nem volt titok, izgultam mikor kibontottam, apámtól örököltem egy réz levél bontót, amit soha nem használtam az előtt. Sosem volt türelmem előkeresni, és azzal kibontani a leveleket, amint kezembe kaptam egy levelet ránéztem, villanyszámla, már sietve téptem is fel, mint egy váratlan érzés a régi sebeket. Szóltam is Annának keresse elő. Levélben repülőjegy, és egy üzenet volt. Az üzenet mindössze ennyiből állt:

Ha szeretne többet meg tudni a második holddal kapcsolatban, használja fel a mellékelt "ajándékot".

A jegy az én nevemre szólt, aznapi dátummal, Kazahsztáni Kyzylorda városába. Én csak ledöbbenve néztem a levelet, nem tudtam hova tenni a dolgot, de már akkor tudtam hogyan fogok dönteni. Anna. Kérdések sokaságával bombázott, kérdezte, hogy még is mi ez az üzenet, mit fogok tenni, lehet, hogy átverés. Nem tudtam neki érdemleges válaszokat adni, csak annyit mondtam neki elmegyek, csomagoljon, és csókot nyomtam a homlokára. Nem nagyon repesett az örömtől, vonakodva, de elkezdett csomagolni. Estére kiértem az Orlandói repülőtérré. Tíz percem volt az utolsó gép indulásáig, egy hosszú ölelés, és csók formájában elbúcsúztunk egymástól. Kiszálltam a kocsiból, hogy nagy csomag bőröndömmel elinduljak, visszaneztem, és láttam az arcán legördülő könnycseppeket, gyorsan visszahajoltam, adtam egy puszit a homlokára, rá mosolyogtam majd elindultam. A büfénél gyorsan vettem még egy kis zacskós gumicukrot, befaltam, majd felszálltam a gépre.

Az utazás zökkenőmentes volt, igaz elég sokáig elhúzódott, az út végére már kezdtem meg bolondulni. Mikor ki léptem a repülőből, kedvem lett volna meg csókolni a földet, és jól esett volna egy kis kidobózás is, még inkább egy sár csata, de sajnos minden száraz volt, csupa por. K azahsztán eléggé lehangoló hely egy magamfajta sár harcos számára. Leszállását követően mindössze néhány percem volt nézelődni. Egy negyvenes éveiben járó mandulaszemű, simára

borotvált fejű kazak pasas határozott léptekkel elindult felém. Az egész ember rémisztően hatott, ahogy bicegve közeledett felém, mint egy ősi nomád harcos, aki épp most érkezett meg a csatából, de a mészárlást nem állt szándékában csak úgy befejezni. Kinézetre tipikus kazahsztáni vonásai voltak, de volt benne még valami plusz, amitől az egész úgy hatott mintha Dzsingisz Kán testőrségéből lépett volna elő. Azt kell mondjam elsöre nagy erőfeszítésembe került, hogy ne szaladjak vissza védelmet nyújtó repülőgépbe és meg ne álljak hazáig. Oda lépett hozzám, majd erős akcentussal meg kérdezte, hogy én vagyok-e apám fia, pár pillanatig elgondolkodtam, rajta hogy mit feleljek, mert ha véletlenül rosszat válaszolnék, még a végén egy szablya fog ki állni a hátamból. Nagy vívódások után válaszoltam neki. Mondta szálljak be az autóba, kicsit tartottam a dologtól, de hát meg kellett tenni. Az utazás elég egyhangúan telt egy esemény kivételével mikor kazak barátunk elé bevágtak, ő hangos kugan suka és hasonló kazak jó kívánságok közepette tízpercen keresztül üldözte őket. Abban a pillanatban leizzadtam, hogy leszorítja őket, kiszáll és rituális kivégzést fog végre hajtani görbe kardjával. Nem mellesleg az egész autózás során az a meggyőződésem volt, valahol, de biztosan rejteget egy kardot, mert olyan nincs, hogy ne legyen neki legalább egy. Társalogni nem igen sikerült, mikor bármit kérdezni mertem, mint például: "merre tartunk", vagy "itt mindig ilyen az idő" arra csak annyit válaszolt, de persze azt is morogva "nem beszél angol". Három hosszú unalmas órába telt mire meg pillantottam egy táblát rajta Bajkonur felirattal. Távolságban kezdett kirajzolódni Kozmográd körvonalai; izgatott voltam még is mi keresni valóm van itt. Egy magas szögesdrótkerítés mellet

haladtunk el, a kerítést helyenként őrtornyok tarkították. Még érkeztünk egy kapuhoz ahol két terepruhás ór meg állított minket, váltottak pár szót a sofőrrel, amiből semmit nem értettem. Mutatott nekik pár papírt majd tovább engedtek minket. Még tíz percig mentünk, elhagytunk pár üresen álló barakkot, a majd egy fehérre meszelt kis ház előtt leparkoltunk. Barátom, kit ily rövid idő alatt meg ismertem, kiváló angol szókinészt meg csillogtatva tudtomra adta, hogy közös utunk itt és most véget ért. Kiszálltam, és abban a pillanatban semmiből elem került egy alacsony pufók, jól öltözött férfi. Jó minőségű öltönyt viselt és egy kerek napszemüveg függött az orrán.

Kezet nyújtott majd sietve mondta:

- Üdvözlöm, én ismerem magát, de ön engem nem, legyen annyi elég hogy a nevem Alfréd, jöjjön mennünk kell, már csak magára vártunk.

Monológja közben elindultunk egy barna színű épület felé.

- Mindenki befutott, már csak magára vártunk. Csapatban vannak kínaiak, amerikaiak, orosz, de nagyon jól megértik egymást, és szeretnek együtt dolgozni. Direkt azért válogattunk különböző nemzetiségieket, mert mindegyiknek picit más a gondolkodása és így egy problémát másképp tudnak megoldani.

Kisebb szünetet tartva vett egy mély levegőt, közben elkezdett kotorászni a zsebében.

- Sajnálatos módon húsz év alatt egyik ország részéről sem volt előre lépés a második hold kérdésében, se egy nemzeti összefogás, se semmi. Ezt elégelte meg a főnököm, és pénzt, időt nem sajnálva belevágott ebbe a projektbe.

Elővett egy cigarettát, majd kék benzines öngyújtóval meg gyújtotta és egy nagyot beleszívott.

- A lényeg az felküldünk a második holdra egy úrhajót benne három emberrel, tevékenységük eléggé tág, végtére feladatuk felderíteni, megvizsgálni, a hold testvérét, majd leszállni mintákat és adatokat gyűjteni, aztán haza jönni.

Itt meg állt, fújtt egy füstkarikát és komoly arccal rám nézett

- Főnököm nagyon gazdag és befolyásos ember, természetesen mindenkinek bőségesen meg fogja hálálni a neki tett segítséget.

Meg érkeztünk egy nagy több emeletes épülethez. Bent össze-vissza rohangáltak az emberek. Pár emeletet felmentünk, majd egy ajtónál meg állva rám nézet

- Ez lesz az ön szobája, nyugodtan pakoljon le, van egy zuhanyzó a folyosó végén, balra a második ajtó lesz az. Hamarosan jövök és elmondom mi lesz a feladata, addig pihenjen egy kicsit, hosszú volt az útja ideig.

Lepakoltam a cuccaim az ágyra, majd körül néztem. Bár ne tettem volna, az egész szoba nem volt valami biztató, egy szekrény, egy ágy, egy asztal és egy szék volt mindössze. Lepihentem, aztán vettem gyors zuhanyt, visszaérve a szobába Alfréd már várt rám, kezembe nyomott egy dossziét, és már el is viharzott, de még annyit hozzá tett holnap lesz a rakéta indítása. Átfutottam a papírokat. Holddal kapcsolatos száraz adatok voltak, amiket már lényegében tudtam, utolsó pár papíron három szonda mérési eredményei voltak, az adatok teljesen átlagosak voltak mind addig, míg el nem érték a második holdat, mert mind a három eltűnt, teljes mértékben eltűntek. Ez a része felett érdekelni kezdet. Ki mentem hát, hogy keresek valakit akitől megérdeklődhettem ezt az egészet. Elindultam a folyosón, csak hamar finom kávé illata csapott meg. Szeretem az illatát, mindig a gyerekkorom jut eszembe róla, meg is találtam az illat forrását, hárman beszélgettek egy szobában, szerencsére angolul, bekopogtam. Kedvesen beinvitáltak meg kérdezték kérek egy kávé. Szívesen elfogadtam, majd megkérdeztem a három szondáról tudnának e bővebb információt mondani. Mondták, lényegben ők se tudják hova és miképpen tűntek el a szondák, de ezért küldik fel az űrhajót, úgy gondolják, hogy valami féle anomália miatt szűnik meg a kapcsolat. Ezért mennek fel a fiúk és ha netán meg szakad a kapcsolat, akkor sincs nagy probléma visszajönnök, de ha úgy adódik akár le is szállnak körül nézni. Elbeszélgetünk egy darabig, majd visszamentem aludni.

Másnap korán felkeltem, ismét lezuhanyoztam, utána csináltam egy kávé. Jobban körül néztem, és ahhoz képest mint elsőre gondoltam elég jól felszerelt szoba volt, kávéfőző hűtő, benne alapvető dolgokkal, szekrényben a ruhákon kívül még egy doboz cigaretta is volt. Alfréd lépett be a szobába sietve elkezdte mondani monológját. Azon

gondolkodtam, még nem is láttam őt, hogy ne hadarta, vagy sietett volna valahova.

- Jó reggelt! Következő a helyzet, délután lesz a rakéta indítása, remélem át olvasta a

jelentéseket, és minden kérdésére választ kapott.

Egy pillanatnyi szünetet tartva meg próbáltam válaszolni neki, de ő levegő vétel nélkül hadarta tovább.

- A Kilövés délután háromkor lesz, délben elindulunk az irányító központba, ne izguljon a maga feladata egyszerű lesz, maga fog beszélni az úrhajóval.

- Elnézést de még is hogy esett rám a választás? Úgy gondoltam, hogy én egyfajta külső szemlélő leszek, vagy valamiféle adat kiértékelő, nem gondoltam volna, hogy efféle munkát kapok itt.

- Nyugodjon meg egyszerű feladat, mi mondjuk meg, hogy lényegében mit kell mondania, maga csak a hang lesz, végtére bár csak a hang, de az otthon hangja. Ennyi lenne az egész, pihenjen egy keveset, igyon egy kávé, szívjon egy cigit, fárasztó napjaink lesznek miután elkezdjük. A vizontlátásra! - megfordult és ki viharzott.

Elérkezett az indítás pillanata. Utasításokat megkaptam, hogy mit kell tennem. Leültem a helyemre, kicsit meg igazgattam a papírokat majd türelmetlenül vártam. Mellettem egy pióca képű alak ült, bár végtére barátságos, de attól még nem valami biztató megjelenésű alak. Pont olyan feje volt, mint egy piócának nem lehet jobban körül írni, elsőre is ez volt a benyomásom, és később is. Rám nézett, bólintott majd elindult a visszaszámlálás. Mindenki lélegzet visszafojtva várt, még a légy is leszállt és a képernyőt nézte, pedig pár perccel előtte még élet halál harcot kellett vívnom vele a fánkomért. Izzadt a tenyerem, meg nyomtam egy gombot és elkezdtem számolni.

Tíz.... Kilenc.... Nyolc.... Hét.... Hat.... Öt.... Négy.... Három.... Kettő.... Egy.... Zéró

A monitort hirtelen vakító narancssárgás fény árasztotta el, és a rakéta elindult felfele, minden erejét bele adta, hogy kiszakítsa magát föld anya szerető öleléséből. Örömujjongás és taps hallatszott minden felől, pióca képű fütyült, kedvem lett volna valamivel fejbe vágni, de valahol sajnáltam is ezért az önkéntelen ellenszenvem miatt. A légy is öröm

köröket lejtett mindaddig, míg nagy szerencsémre ő is megunt a füttyürészt és nagy lendülettel célba vette a hang forrását. Mikor a rakéta elhagyta a földet újabb tapsvihar következett be. Oda hajoltam a mikrofonhoz és bele szóltam.

- Itt Bajkonur, rendben hallanak minket?

Egy pillanatnyi csönd után megérkezett a válasz.

- Itt Soroka- 4, tisztán halljuk magukat.

- Minden rendben volt a felszállásnál?

- Igen, lent is minden rendben volt?

- Itt is minden rendben zajlott

- Rendben, még ötven perc a pályakoordinációig, majd jelentkezünk, vétel vége.

- Rendben, vétel vége.

Elhajoltam a mikrofontól, mindenki gratulált egymásnak, ki mentünk enni valamit és inni egy jó kávé, pióca képű még babrált a gépen. Kint meg kérdeztem, hogy miért pont ezt a nevet adták a hajónak, a válasz egyszerű, soroka oroszul szarkát jelent.

Három napba telt mire az űrhajó megközelítette holdat. Az űrhajó lényegében egy átalakított Szojuz volt, a félbe hagyott Zond - 6 programból. A személyzet két főből állt, két orosz, a választás nem véletlenül esett rájuk, Sorokán minden oroszul volt, képzésüket már négy éve elkezdték. Három nap, a három pályakoordináción kívül eseménytelenül telt, kivétel talán azt az egy esetet mikor Pióca képű barátom meg jelent a szobában és elkérte cigarettát szekrényemből, azt mondta mindenki a szobájában van dohány, de őneki elfogyott már. Oda adtam neki, beszélgetünk pár órát, barátságos, és nagyon okos ember, kellemes csalódtam benne. Elmesélte, hogy eredetileg egy PPTSZ-el mentek volna háromfős személyzettel, de mivel elhúzódtak a fejlesztések, ezért maradtak az enyhén átalakított Szojuznál. Beszélgetésünket egy kétségbe esett sziréna hangja szakította félbe, itt volt az idő elértek a második holdat, és pályára álltak, következő szakasz a landolás lesz. Be értünk az irányító központba, mindenki helyet foglalt, valahol a háttérben veszekedés folyt egy ki borult kávé körül. Leültem és hívtam a hajót.

- Itt Bajkonur! Hamarosan megkezdhetik a holdra szállást!

- Itt Soroka - 4, vettük az adást, felkészülünk a landolásra .
- Látnak vagy észlelnek bármi fureszt?
- Eddig minden rendben, és maguknál?
- Itt lent is minden rendben.
- Várjon, valami nincs.....
- Meg ismételné, nem értjük tisztán.
- Mindjárt..... a..... mögé..... kapcs..... semmi.....

Mindenki feszülten hallgatta a rádiót. Izzadt a tenyerem,soha nem dohányoztam, de most valamiért Szívesen elszívtam volna egy szálát. Meg próbálkoztam újra felvenni a kapcsolatot az űrhajóval.

- Nem értjük tisztán, próbálja meg újból.

- Valami.... nincs..... üres..... sürgősen vissza.... a hold.....

Mindenki tétlenül állt, én még megpróbáltam felvenni a kapcsolatot, de semmi válasz nem jött.

Alfréd kikelve magából üvöltözött, össze vissza, rohangáltunk, próbáltunk valamit tenni, de teljesen eltűnt a hajó. Másfél hétig dolgoztunk, hogy meg találjuk de teljesen nyoma veszett. Fáradtak és csalódottak voltunk. Egyből haza se mehetünk, mindenkit külön-külön engedtek el, nekem még tíz napot várnom kellett. A pióca képűről kiderült, hogy ő lett volna a harmadik utas, nagyon maga alatt volt. Mikor sorra jutottam, nagyon örültem, hogy végre haza mehetek, hiányzott már az ágyam, a feleségem, és a kettő kombinációja. Kedvem lett volna már egyet kidobósozni. Megkönnyebbülés volt a repülón ülni haza fele. Alfréd azt üzenete mindenképp meg lesz hálálva mindenki fáradozása, de őt már az eltűnés utáni napon nem találtuk sehol, helyette levélben üzent nekünk. Még meg ittam egy whiskyt elgondolkodtam a történten, de hamar elnyomott az álom.

Miután leszállt a gépünk Orlandóba, megpróbáltam felhívni a feleségem, de nem volt elérhető. Így hát gondoltam elmegyek venni egy hot dogot, de mint kiderült nincs nálam elegendő pénz. Szidtam is magam, aztán elmentem egy automatához hogy vegyek le egy kis pénzt. Néztem is mint borjú az új kapura mikor meg láttam, hogy tízezer dollár van a számlámon; tényleg bőkezűen meghálálta a Főnök a neki nyújtott szolgálataim. Utána megvettem a hot-dogot, majd elindultam fogni egy taxit. Előtte még egyszer meg próbáltam fel hívni Annát, de még mindig nem tudtam elérni. Aggódtam is hogy nincs e valami baja, több mint két hete nem voltam itthon, kitudja mi történt azóta. Relatív hamar haza értem Sanfordba, kiszálltam az autóból, kifizetem a sofórt, majd oda mentem az ajtóhoz, be volt zárva, pedig ilyen későn már itthon szokott lenni. Csak arra tudtam gondolni, hogy valami baj van, rossz elő érzettem próbáltam elnyomni, nyugtatgattam magam, talán elutazott az egyik rokonához, vagy az egyik barátnőjével. Beléptem, és minden üres volt, a szó szoros értelmében, bútorok egy része, TV, laptop, sok mindent nem találtam, hálósobában Anna ruhái nem voltak sehol. Egy két bútor például az ágy meg a komplett konyha meg voltak, de a nappali teljesen üresen állt. Először azt gondoltam betöréssel állok szemben, de gyanús volt, hogy nincsenek arra utaló nyomok, se egy betört ablak, se egy feltépett ajtó. Akkor már kezdet bennem kaparászni a felismerés, de még nem akartam elfogadni a tényeket. Párszor próbáltam még felhívni Annát, de még mindig ki volt kapcsolva. Ki mentem a konyhába, hogy töltsék egy kis whiskyt, és akkor meg láttam a hűtőn egy levelet, összecsapottan sietve írt levél egy papír fecnin.

Sajnálom Anton, hogy ezt most így kell meg tudnod, de elegendem van, elegendem van a gyerekes hülyeségeidből, hogy nem tudsz már ennyi idősen felnőtt módjára viselkedni, és elegendem van abból, hogy olyan célokat hajszolsz, amik elérhetetlennek maradnak örökre. Ez a második holdas dolog is egy nagy baromság, minek kellett elmenned, ha nem méész el nem történik ez, nagyon sajnálom. De meg kérek ne keress többet, nem is fogsz tudni meg találni, és ne is próbálkozz, lépj túl rajtam. De csak hogy tudd a munkatársammal jöttem össze, sokkal

komolyabb, és jobb ember mint te valaha lehetsz, ő reális célokat követ. Miután ki mentél Kazahsztánba nagyon magam alatt voltam, át jött felvidítani, de túl jól sikerült. Thomas nagyon jól tudd kefélni, sokkal jobban, mint te valaha tudtál. Sajnálom, és még egyszer soha ne keres. Viszlát, Anton!

Csak ültem és néztem a levelet, először nem fogtam fel mi történt, utána nem akartam elhinni,

hogy egyáltalán velem történhet ilyen. Dühödtt csalódottságot éreztem, átverték, hazudtak, az igazságot vették el tőlem, így a valóságtól is meg fosztottak. Csak ültem és már a harmadik pohár whiskynél tartottam, mikor kopogást halottam az ajtó felől. Bódultan felkeltem és kitántorogtam. Kinyitottam, és egy magas jó vágású öltönyben öltözött emberrel találtam szembe magam. Haja hátra volt zselézve, arcán két napos borosta ült. Eléggé furcsa fejet vághattam, mert rám nézet és barátságosan mosolyogva kezét nyújtott.

- Üdvözlöm, segíthettek valamiben? - nyújtottam viszonzásul a jobbom.

- Ha megkínálna egy pohár whiskyvel, azt nagyon megköszönném.

- Elnézést, de honnan tudja, hogy éppen azt iszom?

- Ha beljebb megyünk, elmagyarázok mindent. - ezt is ugyanazzal a nyugodt mosollyal mondta, mint ahogy a beszélgetést elkezdte.

- Azt se tudom ki maga, még a nevét sem mondta meg, és engedjem be a házamba?

- Nevem lényegtelen jelen pillanatban. Meg most hagyta el a felesége, nem érzi úgy, hogy valakivel jól esne ezt meg beszélnie?

- Elnézést uram! De ez már sok, nem tudom honnét tudja! De ha ez valami tréfa, akkor nagyon rossz vége lesz. A viszontlátásra.

Be akartam csapni az ajtót, de hirtelen meg fogta.

- Várjon, tudok pár dolgot a holdakkal kapcsolatosan amik talán érdekelhetné magát!

- Hallgatom.

- Elnézést kérek, de beljebb mehetnénk, úgy érzem ezt nem az utcán kellene meg vitatni.

- Rendben, jöjjön, de én akkor is furcsállom ezt az egészet, de jöjjön beljebb, ennél furcsább napom nem hiszem, hogy lehetne .

Bevezettem a konyhába, töltöttem neki is, magamnak is egy pohárral a whiskyből

- Szép konyha, egész kis otthonos. - mondta mosolyogva, folyamatosan csak mosolygott, kezdett kicsit furcsa lenni ez az egész.

- Köszönöm, de rá térhetnének a lényegre, amiért jött?

- Rendben, de előtte kérnék egy száll cigarettát, szekrény tetején van egy dobozzal.

Felnyúltam és tényleg ott volt, meg döbbenve néztem rá, ő csak nyugodtan ült az asztalnál. Adtam neki egy szálát, magamnak is, aztán az asztalközépre dobtam, majd meg gyújtottam, meg köszönte és folytattuk tovább a beszélgetést.

- Meg se kérdezem honnan tudta, hogy éppen van ott egy doboz cigi.

- Szóval ha egy teljes mértékben hihetetlen dolgot mondanék magának, elhinné nekem azt?

- Attól függ, hogy még is mennyire hihetetlen az dolog.

- Kezdjük akkor azzal, hogy nincs második hold, sőt első se.

- Ezt sajnálom nem tudom el hinni, ez számomra túl sok így egyszerre. - bele szívtam a cigibe, meredten néztem rá próbáltam rá jönni vajon hazudik-e. De csak nyugodt hangon folytatta tovább.

- Elmesélem az egészet, az elejétől, a végéig hogy meg értse. De azt hogy hisz nekem vagy nem, az egyedül a maga döntése.

- Rendben, kíváncsian hallgatom.

- Az egész még nagyon régen kezdődött, és itt az idők hajnala, szó szerint az idők hajnalát jelenti, mikor még ez a bolygó nem is létezett. A mi világunk egy nagyon gyönyörű és barátságos világ volt pont olyan, mint a tietek. Mind addig, míg nem kapzsiságunk, és önzőségünk miatt bolygónk erő forrásai kiapadtak. Ki is haltunk volna, az egész bolygónkkal együtt ha nem következik be egy katasztrófa, ami végtére meg mentette fajunkat. Egy hatalmas üstökös haladt el mellettünk, és párfokkal eltérítette bolygónkat a pályájáról. Meg változott az időjárás, sok élőlény és növény kipusztult, közülünk is sokan meg haltak. A föld alá menekültünk, és nagyon sokáig éltünk ott, sok időnk volt gondolkodni, nagyon sok. Elkezdtünk a lélekkel foglalkozni, nem tudjuk milyen sokáig tartott, amíg a föld alatt éltünk, de olyannyira kutattak a lelket és foglalkoztatott minket, hogy sikerült meg alkotunk egy

kollektív tudatot. Dimenziók határait feszegettük, fajtánk egyesült egy szuper tudattá, át lépte a megszokott dimenzióit és elhagytuk bolygónkat. Sokáig bolyongtunk a világegyetemben, sok világot látunk ki pusztulni önös hibájukból. Nagy szomorúságot okozott nekünk ezt látni. Sokat gondolkodtunk mit tegyünk, és arra a meghatározásra jutottunk, hogy segíteni fogunk fejlődésükben. Sok faj így is ki pusztult, de párnak sikerült felemelkedniük a magasabb szintre, ők azóta velünk járnak a világegyetemet és segítségünkre vannak.

Rágyújtottunk a sokadik ciginkre, töltöttem még egy kört, és folytatta.

- Pár fajt talán te is ismeresz, talán könnyebb ha mondok pár nevet: Buddha, vagy éppen Jézus. Ők mind egy külön faj kollektívé vált. Érdekes lehet számodra Mohamed például ugyanaz volt, mint Jézus; csak más korban, más helyen.

- És ezeknek mi köze van holdaknak?

- Arra jöttünk rá, ha vallást adunk minden civilizációnak fejlődésük hajnalán, akkor nagyon sok nehézségen segíti át őket, bár minél magasabb fejlettségi szinten állnak, annál inkább elhagyható. A hold meg csak egy egyszerű jelkép az embereknek. Azt figyeltük meg, ha van egy égi test, vagy magas csillag sűrűségű helyen van a bolygó, akkor annál könnyebben tud fejlődni

egy civilizáció, többször néznek az égre, többet gondolkodnak, ennek folytán jobban vesznek olyan akadályokat, mint egy olyan bolygó lakói ahol az éjszakák koromsötétek.

- És a második hold, az hogy került oda, azzal mi a szándékotok?

- Oh, az csak egy egyszerű hiba, hamarosan javítjuk. - mondta szórakozottan cigaretta füstön keresztül.

- Akkor a holdra szállás se volt, egyik sem?

- Egyik sem, mikor elérték a holdat, az emberek egy olyan dologba botlottak, amit nem értetek és megrémültek tőle. De valamit mutatni kellett az embereknek, hogy ne törjön ki pánik, mert kiderül, hogy valójában nem is létezik a Hold.

- Mi történt az úrhajó legénységével? - kíváncsian közelebb hajoltam, és úgy hallgattam tovább.

- Nem kell aggódnod, otthon vannak, és semmire nem emlékeznek, ugyan ez igaz a csapatod többi tagjára. Te se emlékeznél, de benned

valahogy jóval több a kíváncsiság, nem úgy, mint az emberek nagy része kik meg elégednek azzal amit látnak.

- Elég érdekesen hangzik ez az egész, bár kicsit túl hihetetlen.

- Mondtam, a maga döntése. De én indulok, köszönöm a vendéglátást, kár hogy többet nem tudunk beszélni, de mivel a maguk világában az időt nem lehet figyelmen kívül hagyni, így el kell indulnom.

- Amúgy a nevét meg tudhatnám, így a végére?

Mosolygott majd kezét fogott.

- "Légió a nevem, mert sokan vagyunk" Szólíts talán Légiónak. Viszlát, még találkozunk.

Azzal a lendülettel sarkon fordult és pillanatok alatt elveszett az utca narancssárga félhomályban. Én még egy darabig álltam, próbáltam fel dolgozni a hallottakat, meg az egész nap történéseit. Felnéztem az égre és egy felhő kúszott el az egyik hold előtt, vártam még, de a felhő csak ment, míg bele nem veszett a végtelen éjszaka sötétjébe. De csak egy hold ragyogott fent. Egyetlen egy teli hold.

Tóth Ildikó

A szépségverseny

© OpenHU 2013.

A tavaszi nap kicsalogatta az embereket az utcára. Ki csak sétált céltalanul, mások dolgukra siettek. A teraszok megteltek emberekkel és vidáman beszélgettek, mint, ha az elvonuló borús idő szomorkás hangulatukat is magával vitte volna. Vagy mégsem? A globális felmelegedés egyre intenzívebb jelenléte óta teljesen megváltozott az időjárás. Csak jégbe fagyott tájak, máskor meg a tűző naptól kiszáradt természet létezett, mely az emberi életre is rányomta bélyegét nem csak hangulat szempontjából, hanem a külsőjükben is. Alex napja éppen szabad volt, így sétáját megszakította és leült egy teraszra. Kezébe vette az asztalon lévő itallapot, végig nézte és érintőképernyőjén megnyomta a bekapcsol gombot.

-Üdvözljük ezen a csodás napon! – mondta egy kellemes női hang. A terasz hőmérséklete az ön asztalánál jelenleg 26 C fok. Amennyiben ez a hőmérséklet nem megfelelő kérem, válasszon a menüpontból. 1-es menü: Napernyő fordítása. 2-es menü: Légbúra leengedése, hőmérséklet kiválasztása. 3-as menü: fuvallat indítása. Amennyiben a kellemes közérzetét sikerült igényeinek megfelelően beállítani, kérem, adja le rendelését. –Alex valami frissítőre vágyott, így beikszelte a kesernyés ital nevét, a mennyiségét és azt az árat, amelyet hajlandó érte fizetni.

- Köszönjük Uram! Az ön rendelését és alkuját rendszerünk elfogadta, így italát elindítottuk asztalához. – a férfi letette az itallapot és hátradőlt a karosszékre. Kartámlája alatt megnyomott egy gombot, mely enyhén hátra döntötte a széktámláját. Szemeit becsukta és ejtőzött egy pillanatig. A nap az ernyőn keresztül melengette arcát, de most hirtelen úgy érezte, valami eltakarja az élményt. Szemét kinyitotta és látta, hogy egy igen csak formás gyönyörű sima külsejű ezüstszerű nő formájú pincérrobot alázattal mélyen meghajolva vár.

-Igen, igen köszönöm, leteheti az italomat, nem kell tovább hűtenie! Intett, majd jobb ujjának ujjbegyével megérintette a számlát, hogy a fizetséget le tudják húzni számlájáról. Mikor ez sikeresen megtörtént a robot ismét mélyen meghajolt, majd kecses mozdulattal megfordult helyére ment. Alex visszaállította a háttámlát italáért nyúlt és nagyot kortyolt belőle. Éppen olyan kesernyésen, mint a szájában lévő nedű. Oda lett a pillanat. Elvitte a robot annak varázsát, mert éppen a

legrosszabbkor takarta el az átszűrődő fényt. Ki akart szakadni a mindennapok gondjaiból, kétséges gondolatokból, amire a nap sugara kiváló. Ismét az itallapért nyúlt, majd meggondolta magát és inkább egy újságot vett kezébe a kínálóból, hátha az tereli kicsit fejében bujkáló negatív gondolatait. Bekapcsolta. A három perces reklámot szívesen átugrotta volna, de jól tudta, hogy az ingyenes világhírek pásztázása csak és kizárólag úgy lehetséges a teraszokon, ha fél óránként a három perces reklámokat folyamatosan nézi. Az első reklám valami *előidő* nevű új kütyü volt, amit, ha a bokájukra tesznek, előre jelezni fogja testükön lévő minden tárgy elromlásának esélyét, mértékét és azt is, hogy abban a pillanatban milyen veszélyeket rejt. Egy nő még e nélkül a találmány nélkül sétált az utcán és levált cipőjének a sarka éppen akkor, amikor le akart lépni a gyors útra hogy a siklójához menjen a parkoló szektorba. Elvágódott, bokáját kitörte, a fejről lecsúszó parókája pedig egy éppen arra haladó sikló elé esett, ami darabokra szakította azt. A nő a pillanatok alatt oda érkező megmentők légágyán fekvé zokogott, karjait a szerteszét röpülő paróka felé tartotta, mert számára ezzel végérvényesen vége lett valaminek. Majd jött a felirat, hogy mind ez nem fordulhat elő, ha önnek is van *előideje!* Ezt egy másik reklám követte, majd egy kapszulás. Az utolsóra már nem volt túl sok türelme, de nem vette le szemét a képernyőről, mert a retinaazonosítás az utolsó reklámig tart. Van, aki egy következő alkalommal ezen a teraszon még nagyobb alkuval rendelhet, de olyanok is vannak, akik éppen ebből élnek. Egész nap a reklámokat nézik és annak mennyiségétől függően töltik fel számlájukat fizetségül. Mások meg ezt már olyan profi módon űzik, hogy gyémánt szintre jutottak, világversenyeket is nyertek vele. De mindez csak abból az apropóból futott át Alex fején, hogy erre ő aztán egészen biztos, hogy nem lenne képes! És végre jött az utolsó reklám. Nagy csinnadratta, fények, ujjongások, könnyek és korona az elmúlt év szépségversenyén. Majd óriási felirat, mely szerint idén is megrendezésre kerül. A férfi lehajtotta fejét. Hajkoronája arcába holló függönyként takarta el becsukott szemét.

-Remélem, jól választok! Remélem, jól döntök! – mondta magába, miközben a előző évi verseny élménye, pompája, illata, fénye minden

érzékét visszaröpítette a múltba, amikor is ő volt a szépségkirály. – Igen! Minden rendben lesz! Úgy kell lennie! Lesz feleségem, és akkor már talán lehet gyerekem is! – győzködte magát, de valahogy még is úgy tűnt, hogy vannak kértéségei. A hírek olvasása már nem is volt fontos. Letette az újságot a helyére és mélyen belevetette szemét a járókelők pásztázásába, hogy megerősítse magát abba, hogy igen is jól választ!

- Na ott! Ott az a kövér nő olyan szürke, mint az öltözete! Igaz, hogy simább a bőre, mint a vékonyaknak, de milyen a szeme. Nincs benne semmi kisugárzás, fény, élet. Feje tar, amit lefelé tart, mint, akinek a fél világ bánata a vállán. Az a fiú meg megőrült! Nem lehet több mint huszonöt és már kopasz. Mit adott asszonyának? Egy kis gyenge ötven centit? Báár ki tudja. Ha mégsem sikerül nekik még egyszer megpróbálhatja. És az a soványka lány abba a fekete ruhába? Kalapot visel. Ezek szerint ő is szingli, hiszen nincs a kalapszalagba tűzve egy tincs. Na és ott az a másik szintén feketébe? Ő is földig hosszú ruhában fején kendővel. Jaj és a Mári! Ő minden nap másik hajjal flangál az utcán. Egyszer meg kellene számolni hány haja is van! Hány férfit tett bolonddá, vagy bolonddá, hányhoz ment hozzá és hányat dobott ki összetörve. Melyik lenne jobb? Egyik sem! És különben is! A nők akkor szépülnek meg, ha férjhez mennek. – a sarkon éppen akkor fordult be egy pár. Idős emberek. A férfi hosszú fehér haja hátul copfba fogva. Görnyedt hátú közel nyolcvanra lehetett saccolni. A mellette lévő nő talán hetven, de szép hosszú fekete haja miatt alig ötvennek, ha kinézett. – Na! Valahogy így, így szeretnék megöregedni! És a vállára, majd elröppenő pillangóval együtt kételyei is tovaszálltak. – az idős pár apró léptekkel haladt. Időnként egymásra néztek még most is szerelemmel, talán akkor még kezükön is szorítottak egy kicsit megerősítés képen. Szemeik csillogtak és úgy haladtak az utcán, hogy mindenki felüdülést látott bennük. Alex mosolygott. Az idős párt nézte boldogan elképzelve, hogy ő is így fog a párjával menni az utcán és az lesz ám az örökös szépségverseny, nem az, amikor éveken keresztül a porondon állt gyönyörű hajkoronájával. Eközben egy nő a mellette lévő asztalhoz ült. Légpárnás babakocsiját beillesztette a bébi ülőbe, majd felvette az asztalról az itallapot. Kiválasztotta a 3 év alatti gyerekeknek legkedvezőbb hőmérsékletet, majd beikszelte a bébi italt és magának

valami édes hűsítőt árajánlatával. A pincérrobot most is pillanatok alatt megérkezett és az asztalra helyezte a rendelést, utána elment. A nő adott kicsinyének egy kortyot, majd ő is ivott egy kicsit. Fenekéig érő hosszú haját érzékeny hátra csapta, majd úgy nézett körül a teraszon, mint, ha övé lenne az egész világ. És valóban úgy is volt.

- Uram! Lenne kedves! Elkérhetném az újságot? Látom, ön nem olvas. Az enyémet valamiért nem lehet bekapcsolni. – Alex visszafordította fejét és készségesen átnyújtotta a nőnek az újságot.

- Látom kisfiú! Gyönyörű! És mekkora haja van már most! Úgy tűnik, ő igen hamar megnősülhet! Remekül sikerült kis legény – szólt kedvesen mire a nő büszkén fogadta a méltatást. – Igen! Szerencsések vagyunk! Az apjának is ilyen gyönyörű haja van és már újra a válláig ér. – mondta a nő büszkén, arcán széles mosollyal, mikor is némiképpen kisimult arcán elefántbőre. Piros ruhája alól kivillanó lábai foltosak és szintén száraz ráncosak még is olyan gyönyörűvé teszi a boldogság és a büszkeség.

-És ön? Ilyen gyönyörű hajjal, hogy lehet, hogy még nem nős? Gondolom, futnak maga után a nők! – Alex elmosolyodott.

-Nem mindegy, hogy milyen az a futó! Az én hajam még soha nem volt levágva. Annak akarom oda adni, aki arra a legméltóbb. Talán most megtaláltam!

-Talán? –Kérdezett vissza a már magabiztos asszony.

-Talán. Remélem. – a nő lehajtotta fejét, arcán sokatmondó mosollyal megnyitotta az újságot és ezzel a reklám kezdetét vette.

„Már most gondoskodjon gyermeke jövőjéről! Vásárolja meg bébiknek kidolgozott készítményeinket, mellyel lányoknál is beindítható a hajnövekedés! A bébiételbe keverhető szérum és a kemikáliától mentes krém bizonyítottan hatékony. Ha most megrendeli, 9 hónap múlva megküldjük önnek a Borostyánt, mellyel a jövő zálogaként kúszik be önökhöz a boldogság! „ – a nő felkacagott. Alex ismét ránézett, mint, ha azt kérdezné, hogy vajon mi olyan vicces a reklámokon, de nem szólalt meg.

-Látta ezt a reklámot?

-Melyiket?

- A lány bébik hajnövesztőjét?

-Nem. Nekem még nincs gyerekem, így azok a reklámok nekem nem jelentek meg.

-Nézze! – és ismétlésre állította az újságot.

-Hmmm... bár ilyen egyszerű lenne. Évtizedek óta kísérleteznek, hogy visszaállítsák a régi állapotot, de eddig még nem sikerült senkinek. Azóta meg felborult a világ rendje. És vajon jobb lenne, ha ismét nőne haja a nőknek is? Ki tudja. - a nő mélyen elgondolkodott Alex szavain, majd szemében némi szomorúsággal válaszolt.

-Orvos vagyok. Azért lettem orvos, mert kislány koromban volt néhány szál hajam és gyermekként azt hittem még visszafordítható a folyamat. De felnőttként be kellett látnom, hogy amit őseink elrontottak visszafordíthatatlan. Dédanyáink mindent megtettek azért, hogy tetszenek a világnak... hajukat ilyen, meg olyan színűre festették. Akinek göndör volt egyenest akart, akinek egyenes, az meg göndört. Majd, amikor teljesen tönkre tették azt, vegyi anyagokkal, krémekkel, meg pakolásokkal próbálták javítani. Levágták, ha már nem volt menthető, de a fej bőrével nem törődtek. Először csak napgombát kaptak, ami elterjedt a testükön barna foltokként, ha meg nap érte kifehéredett. Aki fehér volt barna akart lenni, aki barna az meg fehér. Bőrüket feltöltötték, felvarrták, feszesítették... Később teljesen tönkre tették a hajhagymájukat, a fejbőrüket, a bőrüket. A rengeteg napozással, műnapozással, krémekkel pedig kiirtották magukból a „múltat” így szép lassan az egész testük külseje megváltozott. Később még nagyobb lett a baj a sok megpróbáltatás miatt már a lánygyerekeknek is ideje korán kihullott a haja, beráncosodott elefánt bőre lett. A mai lánybabák meg már úgy is születnek. Alig néhány generáció még is mekkora a változás! Az én dédanyáim még sima bőrűek voltak... Még szerencse, hogy a férfiak nem voltak ilyen buták. Nem hiszem, hogy ez, vagy akár más csodaszernek titulált anyag képes hajnövesztő lenni egy lány bébinak. Tudomásul kell venni, hogy a mai kislányok kopaszon születnek és azok is maradnak, a kisfiúknak van hajuk, folyamatosan nő és, ha szerelmesek lesznek megkérnek egy lányt hajukat levágva abból parókat készíttetnek és azt fejére téve veszik feleségül a szeretett nőt. Abból, csak akkor lehet egy nőnek haja. – a nő háta mögé egy férfi lépett. Óvatosan szerelemmel átkarolta megcsókolta, majd intett, hogy

mehetnek. A nő egy bólintással és szája sarkán egy apró mosollyal köszönt el beszélgető partnerétől. Alex a hallottak hatása alatt haját simogatva csak annyit mondott.

-Én azért reménykedek!

Elérkezett a nagy nap! A téren gyülekeztek az emberek. Lányok kalapok, sálak, kendők, fejdíszek alá rejtett fejjel, fiúk hosszú hajjal. Párok is voltak, akik szemtanúi akartak lenni a nagy eseménynek mikor is a volt szépségkirály fejére teszi arájának negyvenhét éve növesztett hajkoronáját. Filmesek és versenyszervezők is elmentek a nagy eseményre, hiszen ilyen hosszú hajtat még nem regisztráltak, hogy valaha is nő fejére tett volna valaki. Alex levette kedvese fejéről a gyöngyökkel kirakott fejdíszet, majd fejről a már parókává alakított haját és életében először tar fejjel azt mondta.

-Valamikor régen egy színésznő azt mondta: „A régieknek nagy hajtat adott a gondviselés a maiaknak nagy gondot ad a hajviselés.” Én úgy születtem, hogy nagy hajjal ajándékozott meg a sors, mint a régieket. Szerencsés voltam, még sem találtam egy olyan nőt, akinek oda adhattam volna. Viseld ezt a hajkoronát, szerelmem zálogát, mely ugyan több szépségversenyt megnyert, de mindaz semmi hozzád képest! – és azzal a nő fejére tette a néhol már ezüstösen csillogó fekete haját. Csak nézte, nézte párját csodálattal és már nem voltak kétségei! Övé volt az első női szépségverseny győztese, akinek ő tehetette fejére a koronát.

Az írással még tizenévesen kezdtem el foglalkozni, melyek még csupán kezdetleges próbálkozások voltak. Felnőtt fejjel komolyabb témákkal foglalkozom. Főként novellákat írok, melyek a sci-fi, krimi, rejtélyes és humoros történetekig terjednek. De ettől messzebbre is elmerészkedek, és regénnyel is próbálkozom. Inspirációnak saját magamat tekintem, mert mindig oly sok ösztönző gondolat jár a fejemben. Nagyon szeretem a misztikus, elgondolkodtató történeteket. Legjobban a lezáratlan műveket kedvelem, melyeket fantáziánkkal tovább lehet vinni.

Nagy Zsuzsa

Nagy Zsuzsa

A jövő árnyékában

Avagy semmi sem az, aminek látszik

© OpenHU 2013.

Gyorsan telt az idei esztendő is, s munkanélküli lévén eldöntöttem, hogy jelentkezem egy egyéves képzésre, hátha többre megyek vele, mint a tanári diplomával. A tanári szakmát sosem éreztem magaménak, inkább idegennek. Így beiratkoztam újságírói képzésre. Meg is lepődtem, hogy két év helyett, ez csupán egy éves, de úgy voltam vele, ha mindent jól megtanítanak, ráadásul még álláslehetőséget is biztosítanak a legjobbaknak, akkor kerül, amibe kerül, elvégzem. Újításra úgysis szükségem van.

Úgy gondoltam, legjobb lesz, ha a médiában helyezkedem el, ahol érvényesülhet a saját hangom, mivel mindig is szerettem az írással és szerkesztéssel foglalkozni. Meg is örültem, amikor a fővárosban felfedeztem azt az egyetemet, ahol képesíthetem magam, és talán kiváló újságíróvá válhatok.

Éppen az épület bejárata felé tartottam, de mielőtt beléptem volna, még egyszer megálltam, hogy szemügyre vegyem magam. Félhosszú, egyenes, barna hajam lágyan omlott az arcom köré, melytől egész bájos lettem. A szemeim viszont szomorúak voltak. Olyan volt a tekintetem, mint aki nem érzi jól magát ebben a világban. Itt élek a Földön, és nem találok a helyem. Jó lesz nekem ez az újságírói szakma? Mi van, ha nem fog menni?

Már épp azon morfondíroztam, hogy visszafordulok, amikor az az érzésem támadt, hogy menjek be. Vettem egy mély levegőt, és beléptem a bejáraton, s egyenesen a hetes előadóterem felé vettem az irányt, ahol a szövegszerkesztésről lesz szó. Végig nyugtalanul lépkedtem a folyosón, de ezt annak tudtam be, amíg bele nem rázódok, addig áll fenn ez a helyzet.

Amikor beléptem az előadóterembe, ahol igen kevesen voltak még a diákok, körbetekintés közben a szemem öt kivételesen szemrevaló férfin akadt meg, akik kört alkotva álltak egymással szemben. Meglepődésemnek oka nem ez volt, hanem az, hogy mindannyian engem néztek, ugyanis amint beléptem, azonnal felém fordultak. Nem tartozom a női nem legszebbjei közé, igaz sokan mondták, hogy csinos vagyok, de ez még nem ad okot arra, hogy így megbámuljanak. Szerencsére nem tartozom azon típusú nők közé, akik majd elolvadnak, ha egy férfi rájuk néz. De most, valami oknál fogva, az egyik illető, aki

teljesen szemben állt velem, nagyon megfogott. Kék szemei csillogtak a ráeső fényben. Mindannyian kinézetre valamennyire hasonlítottak egymásra. Nem éppen az volt a hasonlóság köztük, hogy mindnek szinte egyformán ugyanolyan barna volt a haja, hanem a testalkatuk, és a magasságuk is megegyezett. Fura, gondoltam.

Nem sokáig álltam így szemlélődve, lassan megindultam, hogy keressek magamnak helyet. Nem tudom miért, de nem akartam előre ülni, így automatikusan megindultam hátra. Az öt férfi követte minden mozdulatomat, ami számomra kissé idegesítő volt. Lehet, más hölgyek még élvezték is volna a helyzetüket. Rájuk néztem, hátha arra ők elfordulnak, de nem, továbbra is figyelemmel kísértek engem, mintha attól tartanának, valami bajom esik. Közelebről nézve őket, az arcuk egész barátságos volt, s rendkívül ismerősnek találtam mindet, különösen az egyikőjüket. Őt már láttam valahol. De hol is? Mikor erre gondoltam, az a fiatalember, akire fókuszáltam, rám mosolygott. Meglepődésemben azonnal elkaptam a fejem, és igyekeztem minél hamarabb leülni.

Ahogy helyet foglaltam a tanár is bejött, így ezek az érdekes fickók is kénytelenek voltak leülni. Amikor ezt megtették, a fantáziámat izgató hátra fordult és ismét elmosolyogta magát. Ekkor ugrott be, hogy honnan ismerős nekem. Álomban láttam már őt többször is, de beszélni csak keveset beszéltem vele. Ilyen nincs, hogy valakivel álmodok, s egyszer csak találkozom vele! Vagy mégis?

Az előadás nekem rövidnek tűnt, igaz oda sem figyeltem, hanem inkább erre az öt fiatalra koncentráltam, s próbáltam rájönni, mi ez a nagy érdeklődés felőlük. Az előadás végeztével mind az öten felálltak, és igyekeztek minél hamarabb kijutni az előadóból, pedig nem is voltak sokan bent. Jó, menjetek, ha ilyen sietős a dolgotok. Nekem viszont még van egy órám a 33. számú osztályteremben a harmadik emeleten.

Amikor beértem a terembe, azonnal földbe gyökeredzett a lábam. Mind az öten ott ültek bent, s pont az a személy mellett volt még egy szabad hely, aki az előbbi előadás alkalmával nagy figyelmet szentelt rám. Mivel a tanár is bent volt, amire nem számítottam, és a többi diák is, így megindultam, hogy leüljek e titokzatos alak mellé. Sosem éreztem magam feszélyezve egyetlenegy férfi mellett sem, de mellette úgy

éreztem, hogy nem tudnék se beszélni, se megmozdulni. Éreztem a tekintetét rajtam, a szívem pedig egyre hevesebben dobogott. Nem akartam odanézni, de mégis megtettem. Találkozott egymással a tekintetünk, melytől a szívem nagyot dobbant. Annyira jóságos és emberséges volt a nézése, amelyet korábban még nem tapasztaltam. Egyszerre éreztem azt felőle, hogy tetszem neki és tisztel, mint embertársát.

Gondolatmenetemet a tanár hangos krákogása zavarta meg, mire én ijedten felnéztem rá, s annak lettem tanúja, hogy ő is és a többi diák is minket figyel.

- Ha befejezték egymás tanulmányozását, akkor ideje lenne rám figyelniük – jegyezte meg gúnyosan a tanár, mire mindenki hangosan elkacagta magát.

A mellettem ülő mit sem törődve az előbbi megjegyzéssel, hiszen még csak el sem pirult, az asztalra tette a kezeit és kényelembe helyezte magát. A tekintetem rögvest a bal csuklóján lévő sötétkék színű pántra vándorolt, amelyen sárga színű ábra volt. Vagyis én annak láttam. Kissé összeszűkítettem a szemem, hogy jobban lássam mi is akar az lenni, amikor is rájöttem, hogy az nem ábra, hanem valamiféle írás. Hasonló volt a mi rovásírásunkhoz, de nem teljesen egyezett meg vele. Az egyik betű a régi típusú antennákhoz hasonlított, a másik egy félholdból és egy körből állt, amelynek közepén egy kisebb kör is volt. Hát ez meg mi lehet?

Mintha csak neki lett volna intézve a kérdés, az rögtön rám nézett. Rémulten néztem a szemeibe, ugyanis illetlenség valakit így megbámulni, gondoltam. De ő egyáltalán nem tűnt ingerültnek, sőt, az arca ugyanolyan kedves volt, mint néhány perccel korábban. Sehogy sem értettem, mi folyik itt.

Az óra további részében nem nézett többet rám, s mikor vége lett, mind az öten sietve távoztak. Kicsit szomorkásan néztem utánuk, mert arra gondoltam, a kezén lévő írás megkérdezésével elkezdhetnénk egymással beszélni.

Este nyolc körül járt az idő, amikor elmentem egy helyi cukrászdába. Két perce ülhettem csak az asztalomnál, amikor bejött egy fekete

bőrruhás alak. Nyomban rossz megérzésem támadt. Elég halkán beszélt az eladó fiúval, mintha szándékosan suttogna, hogy ne hallja senki. Rettentően gyanúsak voltak nekem mindketten. A fekete ruhás férfi valamilyen papírt odatolt az eladónak, aki óvatosan elrakta azt, majd a pénztárgéphez nyúlt, s kivett belőle meglehetősen nagy összeget. Mivel nem ültünk messze a kasszától, ezt jól láttam.

Várjunk csak! Ez most vagy rablás, vagy pedig az eladó benne van bűnös ügyletekben. Épp felállni készültem, hogy megakadályozzak egy esetleges rablást, amikor a bőrruhába öltözött férfi dühös tekintettel rám nézett. Elkerekítettem a szememet, ugyanis a szemei olyanok voltak, akár egy hüllőé. Mindeközben nagymértékű fájdalmat éreztem a mellkasomban, s teljesen lebénultam. Már azt hittem, hogy elájulok a fájdalomtól, amikor valakik beugrottak az ablakon. A többire nem emlékeztem, ugyanis a sejtésem beigazolódott, mert összecsuksultak alattam a lábaim és aléltnan a földre zuhantam.

- Ébredezik.

- Pedig még aludnia kellene.

- Fel fog ébredni.

- Nem, a teste még alszik.

Mi ez a beszéd? Ki beszél? Kiről beszélnek? Találgattam. Négy különböző férfi hangját hallottam. Kinyitottam a szemem, és próbáltam rájönni, hol vagyok. Rögvest négy fiatal és helyes férfin akadt meg a szemem, akik kíváncsian figyeltek engem. Orvosi köpenyt viseltek mindnyájan, így feltételeztem, hogy kórházban vagyok. Azonban nem az a megszokott fény volt bent, mint az ilyen helyeken. Sokkal kellemesebb volt a szemnek fehér színe ellenére is, valamint nem világítóeszközből jött, mert azt nem láttam, hanem csakúgy, mondhatnám a semmiből.

- Látod, mondtam, hogy felébred – jegyezte meg az egyik.

- Talán, el kellene mondanunk, mi történt vele.

- Történt velem valami? – kérdeztem őket, de olyan határozottsággal, mint akinek semmi baja nincs.

- Igen – válaszolta a másik.

- Kórházban vagyok?

- Nem. Jelenleg az egyik megfigyelő szobánkban vagy, mert még van néhány vizsgálat, amelyet a testeden el kell végeznünk.

- Addig itt kell feküdnöm?

- Ha gondolod, fel is kelhetsz.

Nem kellett nekem kétszer mondani, azon nyomban felültem az ágyon. De valami nem stimmelt. Túl jól éreztem magam ahhoz, hogy további vizsgálatokat végezzenek rajtam.

- Ne ijedj meg, kérlek! – Szólt hozzám most a harmadik, akinek kissé aggódó volt a tekintete. – Jelenleg a lelkeddel vagy ébren, a tested viszont még gyógyul.

- Tessék?

- Nézz hátra!

Azonnal hátrafordultam, mert nem értettem mi ez az egész. Eltátottam a számát a meglepődéstől, ugyanis a testem, az valóban az ágyon feküdt, s oxigénmaszkhoz hasonlítható tárgy volt az orromra és a számra téve, hogy azon vegyek levegőt.

- Nem értem. Hogy lehet az, hogy én itt ülök és beszélek veletek, miközben a testem ott fekszik? Meghaltam?

A kérdésem hallatán mind a négyen elmosolyogták magukat.

- Életben vagy, de a testednek még szüksége van némi gyógyításra. Igazából, mindenki képes a teste elhagyására, ahhoz pedig nem kell meghalnunk. Jelen esetben, a mi segítségünkkel hagytad el fizikai formádat.

- Valami baj van vele? – kérdeztem tovább aggódva.

- Nem. Viszont valaki beszélni szeretne veled. Addig átmenetileg megoldjuk, hogy fizikai formában lehess, nem pedig szellemiben.

Ez már sok volt nekem. Még mindig nem tudom, hol vagyok, mi történt velem, s ezek a férfiak pedig titkolóznak előttem. Ráadásul elképesztően hasonlítanak azokra a fickókra, akiket az előadáson is láttam. Erre a gondolatomra mindannyian újra elmosolyogták magukat, mintha csak meghallották volna.

- Kik vagytok ti? – vettem fel nekik szemrehányóan.

- Valaki már nagyon szeretne beszélni veled, akinek te is örülni fogsz. Odakísérünk – jött a válasz.

Azzal kimentünk a szobából, átmentünk egy hosszú folyosón, amely inkább szállodai folyosónak tűnt, mint kórházinak, s annak végén egy hatalmas szoba volt, melynek bútorzata pazarságról és eleganciáról árulkodott.

Megállítottak a szoba közepén, melynek ablakai nem voltak, s vártam, hogy mi lesz. Körbenézés közben akadt meg a szemem egy nekem háttal álló férfin, aki mihelyst kimentek a kísérőim, rögvest felém fordult és mosolyogva odajött hozzám. Nem más volt az, mint az a férfi, aki az előadáson, s majd az órán is, alaposan megfigyelt engem. A fény, az előző szobához és folyosóhoz hasonlóan, itt is a semmiből jött.

- Örülök, hogy jobban vagy – üdvözölt engem gálánsan.

- A testem még beteg – válaszoltam.

- Tudom, hogy millió kérdésed van, melyek mindegyikére nem most kapsz választ, de ígérem, megválaszoljuk őket. Mit szeretnél legelőször tudni?

- Hol vagyok most?

- Jobb lesz, ha magad nézed meg, mert ha elmondanám, úgysem hinnéd el.

Ezzel egy időben, távirányító félével a szemközti falra célzott, s a fal szétnyílt. A helyén most óriási ablak volt. Izgatottan és bizonytalanul indultam meg az ablak felé. Amit addig láttam, csupán különböző színek és fények voltak, akár egy nagyváros fényei. De amint odaértem az ablakhoz, elállt a lélegzetem. A színek és a fények, nem mások voltak, mint az univerzum színei és a benne lévő csillagok fényei! Vagyis a világűrben vagyok egy űrhajón! Ez nem lehet igaz!

- Pedig az – jött a ki nem mondott gondolatomra a válasz.

Hitetlenkedve hátrafordultam s ránéztem a rám folyamatosan mosolygó férfira.

- Tényleg űrhajóban vagyunk?

- Igen.

Egy pillanatig haboztam a folytatással. Izgatottságom csak egyre nőtt. Aztán gyanakvóan megkérdeztem:

- UFO-k vagytok?

- Nem. Fejlett civilizációkból származó földönkívüli emberi lények. Az UFO megnevezés csak a primitív földi társadalmakban használatos.

Elszégyelltem magam a meggondolatlan kérdésemem. Itt vagyok egy űrhajón, földönkívüliekkel, s látszólag sokkal fejlettebbek, mint mi. Mit kérdeztek tőle?

- Ne aggódj! Ahogy az előbb is említettem, lesz rá mód a kérdéseid válasz adására.

Már megint tudta, mire gondolok. Hogy lehet ez?

- Mindenkinek tudunk a gondolatában olvasni. Nincs lény szerte az univerzumban, akinek ne halnánk a gondolatait.

- Engem miért hoztatok ide? Elraboltatok? A Földet is meg fogjátok támadni?

Válasz helyett csak elmosolyogta magát, akinek a nevét még mindig nem tudtam.

- Sajman vagyok. Azért hoztunk ide, mivel megsebesültél. Az emberek elrablása távol áll tőlünk. A Földet pedig nem támadjuk meg. Miért ártanánk a földi testvéreinknek?

- Földi testvéreitek? Ti nem idegenek vagytok?

- Látom, a hollywoodi filmek megtették a hatásukat – jegyezte meg mosolyogva. – Drága Janem, nincsenek olyanok, hogy idegenek. Mi nem vagyunk sem idegenek, sem pedig az ellenségeitek. Rokonságban állunk egymással, s a segítségetekre jöttünk.

- Hogy lehet ez? A Földön mindig azt hangsúlyozzák, hogy a földönkívüliektől félni kell. Te meg azt mondod, hogy segítettek nekünk. Mégis miben kell segíteni?

- A Földön nagy az igazságtalanság. Röviden, félre vagytok vezetve, mert a vezetőitek nem akarják, hogy felvegyétek velünk a kapcsolatot.

- Ők tudnak rólatok?

- Természetesen. Minden hónapban találkoznak a küldöttjeink velük.

- Küldöttjeitek?

- Több ezer barátságos földönkívüli faj létrehozott 4 millió évvel ezelőtt egy Galaktikus Szövetséget, melynek az a feladata, hogy minden negatív megmozdulást leállítson, bárhol is történjen az. Ebben a galaxisban, csak a Földön ilyen a helyzet, máshol már nem. Ezért vagyunk itt hajóinkkal és élünk a Földön is, hogy a földi társadalom is galaktikussá váljon, és elinduljon egy nagyfokú fejlődés útján, ahogyan azt már más civilizációk megtették.

Alig akartam elhinni, amit mondott. De mégis el kellett. Van igazság abban, amiről beszélt. De mi a helyzet a bolygónkkal, miért kell az emberi fajnak is ugyanannak a fejlődésnek az útjára lépnie, mint a többi civilizációnak?

- Rögtön megmutatom – válaszolt Sajman ki nem mondott kérdésekre, s bekapcsolta a falon lévő TV-hez hasonlítható eszközt. – Ezzel a szerkezettel megfigyelhetünk bármit. Láthatjuk a világűrt, egy adott bolygó lakóit, tevékenységeit, de időképernyőként is szolgál. Vagyis megnézhetjük rajta a múltat, és a jövő lehetséges változatait is.

A képernyőn most a Földi emberiség volt látható. Utcákon sétáló emberek, munkahelyi dolgozók, gyerekekre vigyázók. De miért igazságtalanság az élet ezen a bolygón? Mi nem jó vele? Ekkor Sajman megnyomott egy másik gombot a távirányítón, mire a képernyőn az emberek többsége nem embernek vagy teljesen embernek látszott, hanem valamilyen más lénynek.

- Ebből láthatod, hogy nem mindenki teljes értékű emberi lényként él a bolygón. Ez azt jelenti, hogy szinte mindenki más bolygóról és galaxisból származik, hogy a Földön emberi testben tanuljon és fejlődjön. Csak ez nehezen megy, mivel a vezetőitek a testetek elméjét kontroll alatt tartja, ami számotokra a teljes amnézia állapotát jelenti.

- Azt akarod mondani, hogy senki nem tudja, hogy ők más bolygókról származnak?

- A legtöbben nem. Úgy mondanám, hogy a földi populáció 90 %-a tudatkontroll alatt van. A maradék 10%-ból nyolc azok a földönkívüliek, akik úrhajóval érkeztek a Földre, hogy aztán elvegyüljenek közöttetek, és segítsenek a mindennapi életetek során. És csupán 2%-a a populációnak, akik mindig a Földön éltek, mert fejlődésileg még alacsony szinten vannak, így nem juthattak még el a fejlett társadalmakba.

- Várjunk csak! Ha a legtöbben máshonnan származnak, akkor ez azt jelenti, hogy ők mindannyian földönkívüliek! – állapítottam meg.

Sajman elismerően bólintott.

- S mivel én most itt vagyok veletek – folytattam a gondolatmenetemet –, az azt jelenti, hogy én is földönkívüli vagyok.

- Így van – erősített meg Sajman.

Egy perc erejéig csend telepedett ránk. Igyekeztem megemészteni a hallottakat. Aztán kisvártatva folytattam:

- Hazugság az életünk. Mi magunk is hazugság vagyunk. Azonnal fel kell világosítanunk az emberiséget, mert ez így nem mehet tovább!

- Most már te is látod, hogy az igazság veletek kapcsolatban az, hogy nem a Földön volt először élet, hanem az univerzum más bolygóin. Az igaz, hogy legelőször maga az ember volt az, akit megteremtett Isten, mi Teremtőnek hívjuk, aztán kialakultak a további formák. Lett élet a Vénuszon, a Marson, a Szaturnuszon, a Szíriuszon, és így tovább. Én a plejádokról származom a társaimmal együtt. Az egyik bolygójának a szimbólumát láthattad a csuklópántomon. De a hajón rajtunk kívül tartózkodnak még más csillagnemzetekből valók is.

- Szóval, ti is elismeritek, hogy létezik Isten?

- Mi tudjuk, hogy létezik. És a földi hiedelemmel ellentétben, számunkra ő nem személy, hanem egy energiaforrás, aki ott van mindenhol. Lényegében az egész univerzum a benne lévő galaxisokkal, bolygókkal, csillagokkal és lényekkel együttvéve ő maga.

- Ez hihetetlen!

- Majd te is megérted ezt egyszer. Mindenki megérti az ő teremtési folyamatát.

- De akkor ez azt is jelenti, hogy nem a földi kultusz a helyénvaló.

- Így igaz. A Földön csak azért lettek emberek, mert más bolygókról többen is odaköltöztek és bizonyos ideig ott maradtak. Nem pedig azért, mert csak oda lettek teremtve. Elég hatalmas az Univerzum, és tele van mindenféle létformával.

- Mit akartok tenni?

- Felszabadítjuk a bolygót a fogva tartóitoktól.

- Ők is... földönkívüliek?

- Igen, azok. Nem az emberi fajhoz tartoznak.

Hirtelen felvillant egy kép. Lelki szemeim előtt annak a fekete bőrruhás férfinak a szemei jelentek meg, akit olyannyira figyeltem. A szemei olyanok voltak, akár egy...

- ...hüllőé. Vannak hüllő fajok is. Ők a vezetőitek, vagyis félrevezetőitek. Ők vannak a parlamentekben, ők irányítják az egészségügyet, a médiát, a pénzügyrendszert, a gazdaságot... mindent.

- De hát a tevékenységük pusztító!
- Az.
- Miért? Mégis miért ártanak nekünk, és miért akarják, hogy féljünk tőletek?
- Magukénak akarják a bolygót, és hogy ezt megtegyék, meg kell ölniük az ott lakókat. Ezért utal primitívségre az a gondolkodásmód, miszerint a földönkívüliek, ha léteznek, a Földbolygót le akarják majd igázni. Ez azért sem lehetséges, mert minden civilizációnak, amelyik képes az űrutazásra, igen ostobának kellene lennie ahhoz, hogy egy bolygót eléggé nyilvánvalóan és láthatóan megtámadjon. Ha már képesek az űrutazásra, s van saját lakóhelyük, miért vennék el mástól? Így a vezetőitek kitalálták azt, hogy tőlünk félnetek kell, mert bántani fogunk titeket, miközben az ellenséges földönkívüli fajok inváziója a bolygótokra már régen megtörtént. Egyszerűen nem akarják, hogy tudjátok mind magatokról, mind rólunk az igazságot.
- Mi lesz így a bolygó sorsa?
- Megmutatom – felelte, aztán újra a képernyőre emelte a távirányítót, melyen egy békésnek tűnő társadalom lakói voltak láthatóak.
- Ez a Föld?
- Ha sikerül az ellenséges fajokat elvinnünk a bolygóról egy számukra megfelelő helyre, ahonnan nem szabadulhatnak, akkor egy barátságos galaktikus társadalommá válik a Föld. Ez azzal jár, hogy nem lesznek adók, nem lesz semmilyen fizetőeszköz sem, valamint napi 8 órás munkaidő sem.
- Nem lesz pénz? Anélkül hogyan boldoguljanak az emberek? És eddig miért nem tettétek meg?
- Mert nem avatkozhattunk be a tevékenységükbe, melyet csak erőszakosan tudtunk volna megtenni. Mi tiszteletben tartjuk a szabad akaratot. Ezért figyeltünk és vártunk. Vártuk, hogy megváltozzanak. A pénz pedig földi értelemben véve csupán a kapzsiságra ösztönöz, arra, hogyan vedd el a másiktól, hogy neked jó legyen. Lehet pénz nélkül élni. Az univerzumban a Földön kívül sehol sincs jelen ez az eszköz. Meg kell tanulniuk az embereknek, hogy önállóan is képesek termelni, hiszen a természet megadja nekik mindazt, amire szükségük van, valamint a

munkát a közösségért kell végezni, nem pedig egyéni célból. Egymás munkájának a megbecsülését is meg kell majd tanulnotok.

- Értem. – Egy perc erejéig ismét hosszú csend telepedett ránk. Egy pénz nélküli világ, milyen jól hangzik! Aztán megkérdeztem tőle: – De azt mondtad, elviszitek innen őket. Ezt erőszakkal teszitek meg?

- Nem. Történik majd egy nyilvános bejelentés a létezésünkről. Ezután fogjuk elkapni őket, akkor is, ha ellenállnak. Többé nem folytathatják a kegyetlen játékukat, mert sokat ártottak ezzel minden élőnek. Lejárt az idejük. De együtt sikeresen véghez fogjuk vinni.

- Együtt? – kérdeztem meglepetten.

- Kedvesem, nem csak azért hoztunk fel a hajóra, mert megsebesültél. Egyébként is megtettük volna.

- Valóban?

- Igen.

- Miért?

- Mert mi ketten összetartozunk.

- Ezt hogy érted?

Sajman habozott a válaszadással. Valószínűleg azt akarta, hogy én jöjjek rá a megoldásra. Erősen arra fókuszáltam, hogy rájöjjek, mit is akar mondani. Összetartozunk, azt mondja. Hirtelen megvilágosult az elmém, és kezdtem megérteni szavainak értelmét.

- Azt akarod mondani, hogy te vagy az én párom?

Válasz helyett odasétált hozzám és megérintette az arcomat.

- Nekem nem a Földön kellene lennie egy páromnak, vagy...

- Lényegtelen, hogy hol van az a társad, akivel egymásnak lettetek teremtve. A lényeg az, hogy van. Én vagyok az.

Nagyot dobbant a szívem szavainak hallatára és az öröm érzése járta át lényemet. Ekkor értettem meg, hogy azért figyeltek engem annyira, mivel értem jöttek el, s a cukrászdában pedig megmentették az életemet. Felnéztem rá, s egyenesen a ragyogó kék szeméibe néztem, melyekben mély érzelmeket véltem felfedezni. Ő pedig közelebb hajolt hozzám, hogy megcsókoljon.

Váratlanul összereztem, mintha valahonnan leestem volna. Kinyitottam a szememet, s azt hittem rosszul leszek, mivel rájöttem a szobámban vagyok, s az ágyamban fekszek. Rögtön felültem, hogy

megnézzem jól látom-e, amit látok. Nem lehet, hogy csak álmodtam! Kiáltottam fel magamban kétségbeesetten. Annyira valóságos volt. Kiugrottam zaklatottan az ágyamból és gyorsan a tükör elé álltam, hogy megnézzem, van-e rajtam sérülésnek nyoma, azonban nem volt. Már a sírás környékezett. Hogy lehet az, hogy most újra itt vagyok? Idegesen beletúrtam a hajamba, s megpróbáltam rájönni, mi folyik itt. Próbáltam mélyeket lélegezni, hogy megnyugtassam magam, de nem ment. Nem akartam elhinni, hogy ez csupán álom volt. Volt már olyan álmom, amely megvalósult pont úgy, ahogyan megálmodtam és...

- Várjunk csak! Nem, nem, nem, nem. Ez nem álom volt. Mindent valóságosnak éreztem. Valóban ott voltam az úrhajón, s létezik Sajman is. Érzem. Amikről mesélt nekem, az túlságosan illik a Földre. Nem lehetett csak álom! Nem!

Mérgelődésemben még arról is megfeledkeztem, hogy ma van a képzés első napja, így igyekeztem hamar elkészülni. Nem is figyeltem oda, mit veszek fel, a hajamat is gyorsan csak átfésültem, fogtam a papírjaimat és a táskámat, és elindultam, hogy elérjem a buszt, hogy időben odaérjek az előadás előtt.

A buszon végig azon gondolkodtam, ha ez nem álom volt, akkor biztosan ők üzentek nekem. Vagyis megmutatták, mi fog történni ma, felkészítettek rá, hogy ne ijedjek meg. Ez lehet az egyetlen értelmes magyarázat.

Éppen az épület bejárata felé tartottam, de mielőtt beléptem volna, még egyszer megálltam, hogy szemügyre vegyem magam. Félhosszú, egyenes, barna hajam lágyan omlott az arcom köré, melytől egész bájos lettem. A szemeim viszont szomorúak voltak. Olyan volt a tekintetem, mint aki nem érzi jól magát ebben a világban. Itt élek a Földön, és nem találok a helyem.

- Ez nem lehet igaz! Pont erre gondoltam álmomban is!

Egyre nagyobb nyugtalanság fogott el, miközben tartottam a hetedik előadóterem felé. A terem előtt megálltam, mert féltem attól, hogy ők nem lesznek bent. Ha így lesz, biztosan elájulok és csalódott leszek, ha pedig igen, akkor már tudom, hogy nem a Földön van a helyem.

Vettem egy mély levegőt, aztán beléptem a terembe, s azonnal abba az irányba néztem, ahol álmomban is láttam őket. Mind az öten ott álltak,

pontosan ugyanúgy, ahogyan megálmodtam. A nyugalom, mint derült égből villámcsapás lett rajtam úrrá, hogy ők is itt vannak. Nem tudtam megmozdulni, mert megbénított a tudat, hogy az, amit álmodtam, most a valóságban is megtörténik. Így kellett lennie, ami azt is jelenti, hogy Sajman pedig az én lelki társam. Mikor ezt végig gondoltam, az a férfi, aki álmomban is rendkívüli figyelmet szentelt nekem, elmosolyogta magát, majd határozott léptekkel megindult felém.

- Már vártunk – suttogta, közben az arcomat a kezei közé fogta, s a lehető leggyengédebben, de mégis érzelem teljesen megcsókolt.

Kicsi gyermekkoromban kezdődött érdeklődésem az írás iránt, mikor még olvasni sem tudtam. Nagypámnak megvolt az a kivételes képessége, hogy az esti mesét, és egyéb kalandos altatókat nem könyvből olvasta fel, hanem ott, és akkor sebtében találta ki. Ezekre már sajnos nem emlékszem, úgyhogy nekem is magamnak kell kitalálnom történeteimet. Emléke a mai napig inspirál. Általános iskolában verseket írtam. Csak akkor gépelek, ha késztetést érzek rá.

Patrik Hlamizár

Patrik Hlamizár

A hógolyó terv

© OpenHU 2013.

2020. közepén a bankok elégedetten számolgatták bevételeiket, melyek a lakosság sarcolásából sikerült forintosítaniuk. Fizetni kellett minden szolgáltatás után, és egyre többet, melyek vásárlásainkat érintették. A készpénzforgalom kezdett teljesen leépülni, már a piacon is lehetséges volt akár tíz tojás árát is kiegyenlíteni pár érintéssel a mobiltelefonon. Az emberek nem háborogtak, mert viszonylagos jólétben éltek, na nem mindent, de eleget megengedhettek maguknak a létszükségleteiken felül is. A bankárok, és a kormányzó elit egyre több jövedelemre tettek szert.

A tudósokat leginkább azzal foglalkoztatták titokban, hogy figyeljék a földönkívüliek tevékenységét. Most az egyoldalú dolog kezdett megfordulni. Köztudottan, már a történelem előtti időkben is kémlelték az emberek viselt dolgait az ufók, alkalomadtán orvosi vizsgálatokat is végeztek elrabolt delikvenseken. A technika oda fejlődött, hogy képesek voltunk elcsípni kicsi zöldek egymás közötti kommunikációját. Olyan titkos volt a dolog, hogy még csak nem is sejtették a megfigyeltek, főlényük tudatában ez a lehetőség meg sem fordult a fejükben. Egyik alkalommal, mivel pontosan megtudták, hová fog leszállni az űrhajó, az emberek egy erőtér segítségével foglyul ejtettek tíz földönkívülit. Ez az ufóknál verte ki a biztosítékot. Most kereshették a szigorúan őrzött katonai bázist, és törhették a fejüket, hogyan szabadítsák ki társaikat. Szerencsére azok az idők már elmúltak, mikor véres kísérleteknek vetették volna alá a fogvatartottakat, most csak technikai fejlesztést érintő lehetőségek birtokába szerettek volna jutni, a miénknél ugyanis fényévekkel fejlettebbek voltak eszközeik. Leginkább a kapitányukat vallatták egy sötét föld alatti jól felszerelt helységben, még adtak neki egy vicces nevet is, Donga Dezsőnek nevezték el, ő kiemelkedett nyeszlettségével a tíz elrabolt közül. Dezső jól tudott hallgatni, esze ágában sem volt a tudósokat bármiről is felvilágosítani, tudta, amit elmond, rövid idő múltán menten ellenük lenne fordítva. Az eszközök vizsgálata sem akarta meghozni a várt eredményt, annyira más alapokon nyugodott technológiájuk, hogy számunkra olyan megfejthetetlen rejtély volt, mint színvagnak kirakni a Rubik kockát. Négy nap elteltével vége volt a tudósok pünkösdi királyságának, az ufók egy éjszaka sikeresen kiszabadították társaikat, űrhajóstól együtt. A

legtöbbet azzal kellett szöszmötölniük, hogy minden berendezést, műszert visszaszerezzenek, mert azokat széthordták a katonák a szélrózsa minden irányába, különböző tudományos intézetekbe. Ezzel látszólag helyre is állt az egyensúlyi állapot. Az ufók, és az emberek éltek tovább békében, kölcsönösen figyelve a másik tevékenységét.

Egyetlen személy volt, aki úgy érezte, bosszút kell állnia, a kihallgatások során megalázták. Nem az a tény bosszantotta, hogy vallatták, egyedül az dagasztotta hatalmas fejét még nagyobbra, ahogyan elnevezték. Donga Dezső őrzöngött magában. A kicsi zöld, és igen nyeszlett földönkívülit nagyon sértette ez a ragadványnév. Annál is inkább, mert ezután társai is csak így voltak hajlandók szólítani, és háta mögött nagyokat nevettek rajta, amint láthatólag zöldült az idegességétől. Egy teljes álló napig törte a fejét, hogyan állhatna bosszút. Végre megszületett elméjében egy terv, ezt méltó visszavágásnak gondolta az emberek felé.

Félix egy kisváros leggazdagabb vállalkozója volt. Bútorgyára, földjei, tehenészete, és a hozzá kapcsolódó sajtfeldolgozó üzem is a tulajdonát képezte. Ennek ellenére nem volt kapzsi ember, dolgozói jól megfizette, a minimálbér két, a jól teljesítők akár a háromszorosát is hazavihették. Adózott is tisztességesen, nem keveset. Sokallotta ugyan, még annak ellenére is, hogy a megye legjobb könyvelői neki dolgoztak, s írtak le mindent, s ott sumákkoltak ahol csak a kiskapuk erre lehetőséget biztosítottak. Kedd éjjel kezdődött a változás. Az ufók a tőlük megszokott rutin szerint álmában rabolták el az ágyából Félixet. Fel sem ébredt, csak akkor mikor már az úrhajójukon volt, egy kényelmes fotelben ült, mely ringatózott alatta, mint hajó alatt az óceán, hátát gyengéden masszírozta, s még lágy, számára ismeretlen zene is áradt a fejtámlájából. Határozottan jól érezte magát, annak ellenére, hogy tudta, hajnali két óra van, és éppen most lett elrabolva. Azon meglepődött, hogy nincs kikötözve, és csak egy kicsi zöld ember tesz vesz körülötte. Donga Dezső volt az. Éppen a nyelveiket egymás számára lefordító masinát hangolta be, amint ezzel végzett, kezdődhetett a nem mindennapi párbeszéd. – Mit fognak velem csinálni, és miért raboltak el? – kérdezte Félix, már kezdett kicsit bizonytalanabb lenni. Megfordult a fejében, mi van, ha vissza sem

engedik a földre. Felesége képtelen lenne a vállalatai hatékony irányítására.

1

A kicsi, de annál intelligensebb zöld emberke igyekezett mihamarabb megnyugtatni. – Nincs magával kapcsolatban semmi gonosz szándékunk, kivételesen nem azért ragadtuk el, hogy kísérleteket végezzünk önön. Azt szeretnénk elérni, hogy az ön adója lényegesen csökkenjen. E kijelentés hatására a vállalkozó gondolatai szinte megdermedtek. Ez valami földönkívüli tréfa lehet csak, gondolta. Dezső olvasott elméjében is és menten biztosította, erről szó sincsen, komoly tervei vannak vele, és a városkával, melyben él. Az lesz a kísérlet kiinduló pontja. – Nem is rabolnám az idejét feleslegesen, rövid leszek, hogy mihamarabb ágyba kerülhessen, és reggel friss elmével lásson hozzá a közös tervünk megvalósításához. – mondta az idegen, és elkezdte ismertetni a részleteket. – Maga igen tisztességesen fizeti a dolgozóit. Ezután ne tegye. Ne adjon nekik egy fillérrel sem többet, mint a minimálbér. Félixen látszott, hogy már nem tetszik neki a dolog, de türelmesen várta mi fog ebből a végén kisülni. – Adjon az embereknek „lehetőséget”, ne pénzt a kötelező béren felül. Valójában ezt is el fogják tudni költeni az emberek, mert lesz értéke. Majdnem olyan, mint kezdetben volt a cserekereskedelem. Egy „lehetőség” értéke legyen mondjuk az egyszerűség kedvéért egy forint. Ezt egy jól védett szerveren tudja tárolni, ahol mindenki hozzáférhet akár mobiltelefonnal, vagy számítógép segítségével. Bemegy a boltba, és tovább adja neki a „lehetőséget”, amiért ön vásárolni fog, amint ő ehhez hozzájutott, átment a tulajdonába, most nála az esély, ezzel ki tudja egyenlíteni a pék által benyújtott számlát, azzal hogy a „lehetőséget” még tovább adja. A boltos jól jár, mert nem pénzért jut a kenyérhez, tehát ha nem forintért adja tovább, hanem az újfajta csereeszközért, mentesül az áfa alól is. Az üzletekben a forint mellett használnak fillért is, a „lehetőség” váltóeszköze lenne az „esély”. El lehetne mondani, jobb a sűrű „esély”, mint a ritka „lehetőség”, ez a közmondás alternatíva ugyanúgy igaz maradna. Az embereknek el kellene magyarázni, hogy minimálbérüket ne használják, hagyják a bankban, legalább nem vonnak le tőlük érte semmit. A pénzügyintézetek főként a pénz mozgása által jutnak még több

haszonhoz, azzal például, hogy magas kamatra kölcsönöket nyújtanak az arra rászorultaknak. Ezt az ön vállalatai át tudnák hidalni, az újfajta fizetőeszközben nyújtott céges hitelként, melyet majd munkájukkal egyenlítenek ki. A könyvelők kidolgoznák a „lehetőségek” tárházát, amihez mindenki hozzáférne, hogy áttanulmányozza, ez tartalmazná, hogy például egy új televízió vásárlása most mennyibe kerülne. Először az önök kisvárosában vezetnék be ezt az új módszert a pénz későbbi teljes kiküszöbölésére. Ez lenne a hógolyó terv. Akár a valóságban, ahol egy rettenetes lavinát egy apró hólabda is képes okozni, városkájuk lenne e görgeteg kiinduló pontja. Ne aggódjon, nem önnek kell a többi elfogadóhelyet, boltokat, szolgáltatókat tájékoztatni, őket a szomszédos helységekből éppen most okítjuk ki. Donga Dezső és a többi kis úrlény azért eszelte ki ezt a tervet, mert ettől remélték a bankrendszer összeomlását. Ugyanis a kormányok és a bankok pénzelik azokat a számukra ellenszenves kutatókat, akik utánuk kémkednek. Bízta benne, ha elválnák őket a pénzforrástól, úgy hogy azt értéktelen papírrá teszik, abbamarad a nagyszabású kémkedés ellenük. Abban biztosak voltak, Félix, és a hozzá hasonló vállalkozók erre a célra nem fognak „lehetőségeket” pazarolni. Félix agya kezdett beindulni, és számolgatta magában, hogy több jövedelemhez juttatja ugyan dolgozóit, de mégis szinte alig kell adóznia az eddigiekhez képest. Tetszett neki a terv, ha ugyan még csak nagy vonalakban ismerte, Dezső megígérte neki, segítséget nyújtanak minden részlet kidolgozásában, és előre is elnézést kért, de holnap éjjel is el fogják rabolni, így most már előzetes beleegyezésével. Alighogy befejezte, egy fényes villanás kíséretében már otthon is volt. Ránézett a falórára, két órát volt távol. Van még ideje bőven aludni, szerencsére a felesége sem vette észre, hogy távol volt, most az éjjel hátralévő részét magyarázkodás helyett alvással szeretne eltölteni. A teleportáció volt-e az oka, vagy hogy állandó gondolatolvasásnak volt kitéve az úrhajóban, hihetetlen álomosság tört rá. A máskor éjszakákat átvirrasztó fáradhatatlan ember szinte azonnal álomba szenderült, pedig szeretne volna még kicsit ezen a „hógolyó tervnek” nevezett, kicsit képtelen ötleten járni az agyát. Álmában ez foglalkoztatta, az jutott eszébe, vajon mi lesz a közalkalmazottak, hivatali dolgozók, és a tanárok fizetésével, ha az fedezetére szolgáló

adóbevételek egyre inkább elapadnak. Munkájukra szükség van, nekik is jár „lehetőség”. Ez lesz az első dolog amit a kicsi zöldtől meg fogok holnap kérdezni. Az alvás tovább mélyült, és végül az álom is tovaszállt. Csak szuszogott csendesen.

2

Reggel arra ébredt, hogy csörög a telefonja. Nyerges Tamás hívta, ő volt a helyi építési vállalkozó. Gyorsan meg is beszéltek egy találkozót. Félix gyanította, őt is elrabolták, és ezzel kapcsolatban szeretne vele beszélni. Így is volt. Először panaszkodott, mennyire nem megy az üzlet, milyen nehéz túladni a lakásokon, és az adók is fojtogatják. – Téged is kis zöldek raboltak el az éjszaka közepén? – kérdezte később Tamás. Az idegenek ötletéről nagyon pozitív véleménnyel voltak mind a ketten. Miután elmesélték éjszakai kalandjuk minden apró részletét egymásnak, rátértek a találkozó tulajdonképpeni céljára. Megegyeztek, hogy Félix tőkeerős cége „lehetőségek” formájában hány millióval támogatja dolgozói lakásvásárlását, így azok a bankok kihagyásával válnak tulajdonosokká. Ebben persze nyerges úr is a vásárlók segítségére lesz, több marad neki az adók kikerülése miatt, ezt kölcsön formájában tudja kamatoztatni. Ketten közösen segítenek az embereknek tulajdonhoz jutni. Abban is egyetértettek, hogy ebben az új elosztási formában elmaradna a profit meddő felhalmozása, mindenki a saját igényei szerint részesülhetne a javakból, így még a gazdaság is fellendülne, mert mindenkinek az lenne az érdeke, hogy a „lehetőségek” mindig mozgásban maradjanak, így egyre több embert lehetne foglalkoztatni.

A bútorgyár dolgozói nem tudták mire vélni, hogy reggel nem a munkát kell megkezdeniük, mint rendszeren, hanem tájékoztatóra hívta őket össze a főnök az ebédlőbe. Elmagyarázta nekik, hogy fizetésük egyedül ezentúl a minimálbér lesz, de jobban járnak, mert helyette sokkal több „lehetőséghez” jutnak, ami után még adózniuk sem kell. Félix jól értett az emberek nyelvén, és remek szónok volt. A rövid, de lényegre törő kiselőadás után még meg is tapsolták. Megértették az elképzelés lényegét, és alig várták a bevezetését. Sokan hazatelefonáltak, hogy elújságotlják a pozitív kilátásokat. Aznap este, és még azt követő hét éjszakán keresztül folytatódtak az éjszakai kalandok. Igaz a végén már

az úrlények Félixszel csak térhatású videókat nézegettek, bemutatták merre jártak, honnan származnak, például a Marsról szóló felvételeiket, teljesen olyan hatású volt a film, mintha éppen ott lenne, az érezte, ha kinyújtaná a kezét, megtapinthatná az előtte lévő sziklát.

Egy hónap eltelte után készen állt a városkában a rendszer az első használatra. Addig sok munka volt vele, a könyvelők rendszeresen túlóráztak, hogy létrehozzák a „lehetőségek tárházát”, például az élelmiszer bolton belüli alkalmazásra. Ezek az összegek valamivel alacsonyabbra jöttek ki, mintha forintban kellett volna őket kifizetni. Gábor bácsi, a helyi bothálózat vezetője személyesen állt be a kassza mögé, kíváncsi volt hogyan működik a gyakorlatban, hisz sokat dolgozott rajta a könyvelőkkel, és a programozókkal karöltve. Jöttek is a vásárlók tömött sorokban. Négy adóellenőr lett kirendelve a mai nyitásra, hogy keressenek szabálytalanságokat, kössenek bele a rendszerbe ahol tudnak. Tehetetlenül nézték, amint a tömött kosarak tartalmát egy kis számológép segítségével összeadja Gábor bácsi, majd a vevő részéről egy-két kattintás a mobilon, és a „lehetőségek” egyre növekvő száma átkerül a bolt tulajdonába. Ebből tudnak majd később rendelni. Az eltelt egy hónap alatt ugyanis minden szállító, aki ide hozza az árút, szintén csatlakozott a rendszerhez. Amit ellenőrizni lehetett volna, a pénztárgépek némán hallgattak. A pénz körforgása megkezdte lassú kimúlását. A helyi bankfiókban is csend honolt. A biztonsági őr teljesen feleslegesnek érezte magát az üres helységben. Mindeni kivárt a mai napig a kölcsön felvételével. A gyáron belül egy könyvelő megkapta feladatul, a tagi kölcsönök intézését, ami természetesen nem kapcsolódott a pénzhez. Négy dolgozó is lakáshoz jutott aznap. A felhők felett, a világűrben az ufók is koccintottak az első sikerre, a rendszer hibátlanul működött. Egész rászoktak a vörösborra, Gábor bácsi jóvoltából. Az öreg minden elrablás alkalmára, mivel nagyon szimpatikusnak találta az apró zöld manócskákat, ahogy ő nevezte a földönkívülieket, egy egész bevásárlókosárral vitt magával gondosan válogatott borokat. Első alkalommal nem is értette a felesége az ágy mellé pakolt tetemes italmennyiséget, főleg azt nem, hogy az hová tűnik reggelre. Az éjszakát átaludta, hogy férje órákra eltűnt nem sejtette. Később mikor már az öreg elmondhatta, kedvese megnyugodott, nem

lett zugívó a férje. Ráadásul az idegenek rá is gondoltak, az itókák ellentételezésére küldtek neki egy aranyláncot ajándékba, melyen egy medál függött, azt egy olyan drágakő díszítette, melyet egy távoli bolygón bányásztak. Nálunk a földön ez az ásvány nem fordul elő a természetben, csodaszép látványos, amint a fény megtörik rajta, az a szivárványra emlékeztet. Elforgatva ez a jelenség állandóan változik.

3

Eltelt az első nap. Az emberek most kezdték ízlelgetni milyen változásokon megy át életük. Sokkal több mindent tudtak hazavinni keresetükből a boltokból. A „lehetőség”, melyet pénz helyett munkájuk ellenértékéeként kaptak, nem adóköteles, így jelentősen megnőtt azon cikkek száma, amire vágytak eddig, de nem engedhették meg maguknak, most hazavihették, és a jobb minőségű élelmiszereket is megvásárolhatták. Tulajdonképpen mindenki csak nyer általa, hosszú távon a megnövekedett kereslet előállításához több munkásra lesz szükség, akik egyre többet vásárolnak, egyelőre úgy nézett ki, ez a folyamat közmegelegedéshez fog vezetni. Ez alól persze voltak akik kivételt képeztek. A bankok vezetőit aggodalommal töltötte el a változás, de félvállról vették, múltó szeszélynek minősítették, bíztak az új rendszer gyors összeomlásában. Félix nagyon meglepődött, mikor bement másnap az irodájába. Donga Dezső már ott ült a vendégek számára fenntartott székben. Mielőtt megkérdezhetette volna mi járatban van, az idegen elkezdte előadni jövetele célját. – Ennek mindig meg lesz az értéke. – mondta és egy súlyos aranytömböt tett az asztalra. – Ez csak előleg. – közölte, s ezzel még nagyobb meglepetést okozott. Félixnek majd leesett az álla, mikor vendége közölte szeretne beszállni társtulajdonosnak. – Matematikai ismereteimmel a könyvelésben is hasznomat veheted. – közölte. – Technológiánk majd a termelés mennyiségét és minőségét is jelentősen megjavítja, a dolgozók kényelmesebben láthatják el munkájukat, többet teljesítve. Nagyon megtetszett a társadalmatok, és részesei szeretnénk lenni. Már tudósaitok odáig fejlődtek, hogy képesek megfigyelni bennünket, ehhez mostantól nem lesz szükség bonyolult szerkezetekre, mert ideköltözünk teljes életnagyságban. No nem mindenki, egyelőre ketten döntöttünk úgy, elhagyjuk az űrhajót. Szeretnénk segíteni abban is, hogy minél

zökkenőmentesebb legyen a pénz kivezetése a gazdasági életből. Fokozatosan eltűnik a különbség a társadalmi rétegek között, mindenki az eddigiekhez képest gondtalan jólétben fog élni. – Nézd már szereztem mobiltelefont. – mondta Félixnek, akinek fogalma sem volt róla kit hív most oly lelkesen. A kicsiny képernyőn egy másik idegent lehetett megpillantani, felismerhető volt a helyszín is, Gábor bácsi boltja. Sok gyerek állta körül az ufót, akik nyaggatták szüleiket, hogy álljanak be újra a sorba. Minden vásárlás után csokoládét kaptak, volt piros, kék zöld, minden egyes darab az úrhajóról származott, és teljesen más íze volt, mint a földieknek. Most úgy látszott, kezd kialakulni valami új, két teljesen ellentétes civilizáció barátsága. Talán ez az egymással ellentétes viszonyban álló földi népcsoportok számára is követendő példaként fog szolgálni.

Patrik Hlamizár novellája pályázatunkon előkelő 7. helyezést ért el. A szerző gazdasági és pénzügyi fejtegetésekbe is kezd, egy pénz nélküli társadalmi formában.

“Némi tanakodás után a pénz nélküli világról, azt az alternatívát választottam, hogy erre az útra hogyan lehetne rálépni, békésen, mindenki legnagyobb meglepedésére. Úgy, hogy kezdetben az adó is rendesen be legyen fizetve, még ha csak a minimálbér után is. A változás később érinthetné a teljes jövedelmet, és egyéb társadalmi berendezkedést is, de ez a verzió egy sokkal terjedelmesebb munkát igényelt volna. Amint megvolt az alap váz, amit egy füzetbe jegyeztem le először, elkezdtem gépelni. Sok gondolat menet közbe jön, mikor gépelek, csak úgy a semmiből, ha jónak találok, máris a történet részévé válik. A novella alapgondolata az, hogy nem a lakosság megsarcolása által lehet a társadalom egészének jólétét biztosítani, hanem ellenkezőleg, magas jövedelemhez kell a polgárokat juttatni, akár „lehetőség” formájában, s akkor elindul egy önmagát gerjesztő folyamat, mindenki jobban jár, s elkezdődik egy felfelé ívelő, hosszú távú fellendülés. A „lehetőség” mint majdhogynem cserekereskedelem bevezetése egyben korlátokat is állít, gátakat szab a feleslegesen felhalmozott anyagiaknak az egyes egyének számára. Reményeim szerint belátják, hogy vannak határok, melyen túl, már értelmetlen a felhalmozás, ezt hívatott biztosítani az új csereeszköz, a tehetősek egészséges korlátok közé szorítását, a kisebb jövedelműek javára, és az egész társadalom megváltoztatását tűzve ki célul. Erre az útra lépés első apró momentumáról szól írásom. A többi majd kialakul, akár az apró hógolyó is képes hatalmas lavinát létrehozni, és itt csak az elmaradott beidegződéseket, vagyis csak a pénz egyeduralmát söpörné el a fergeteg. Ami idejétmúlt, nem kell sajnálni, talán így, talán máshogy, ez a nem túl távoli jövőben meg is fog valósulni.”

Már általános iskolás koromban történeteket írtam. Műveim többsége elrugaszkodik a valóságtól, és helyette inkább az olvasó fantáziájára bizza a helyszín elképzelését. Többségben pályázatokra írok történeteket kevés eredménnyel, mivel még sokat kell fejlődnöm, de ez nem riaszt vissza az írástól, sokkal inkább újabb művek alkotására sarkal.

Nagy Ádám

Nagy Ádám

Bogár tragédia

© OpenHU 2013.

Minden egy hűvös Novemberi napon kezdődött. Látszólag átlagos nap volt, de Roberan professzor hamar észrevette a változást. Valahol a sportrovat, és a horoszkóp között, felfigyelt az újság mellé érkezett apró kézzel írott üzenetre. Hosszas gondolkodás után végül a foci eredmények befejeztével kézbe vette, és értelmezte.

„Professzor úr, eltörtem a lábamat, ezért egy ideig nem tudok eljönni magához. Üdvözlettel: Koronci Jolán (a takarítónő)”

Ez elkésztető volt. Gyorsan végignézett a házon, majd megnyugodott. A ház még emberi életre alkalmas állapotban volt. Megitta hát a maradék kávéját, majd felöltözött, és munkába indult.

A levél érkezése után eltelt néhány nap, mely alaposan kibővítette a professzor „emberi életre alkalmas” jelzőjét. A mosatlan edények, és a koszos ruhák szaga egyre jobban terjengett a lakásban, így nem meglepő, hogy a bogarak és rovarok egymást megelőzve próbáltak bejutni a finom falatokért.

Roberan professzor hamar észrevette a behatolókat, és ez gondolkodásra bízta. Ez a művelet néha veszélyekkel járt, ezért diákjai gyakran fogták menekülőre a dolgot ilyen helyzetekben. A professzor hosszasan elemezte a problémát, lépésről lépésre.

- Első pont: Bogarak vannak a lakásban! Ez tény. Az oka: Van itt valami, amit szeretnek! Megoldások: Takarítás? Nem. Az túl veszélyes. Bogárirtás? Jó, de hogyan? Méreg? Nem. Az engem is megölhet. Meg kéne nekik mondani, hogy itt nem maradhatnak!

A végső gondolat elindította az ötletlavinát. Egyre több, és több ötletek formálódott meg elméjében, míg végül egy toll és egy papír segítségével el nem készítette a gépezet vázát. Itt azonban nem állt meg. Egy telefonhívással bejelentette, hogy beteg, és nem mehet az egyemre, majd nekilátott, hogy elkészítse szerkezetét, mely látszólag egy fülhallgató és egy mikrofon kereszteződéséhez hasonlított.

A professzor izgatottan tekerte meg a ball oldali fejhallgatóhoz kapcsolt sávzártót, és a gépezet tetején lévő antennát egy csótányra állította. A gépezet egy ideig bűgött, és recsegett, majd végül alig hallhatóan meghallotta a bogár hangját.

- Te jó ég. Itt miért nincs semmi. Mindenki más dúskál a kajában, bezzeg én...

A professzor eddig bírta hallgatni a rovar panaszait. Nyomban átment a konyhába, és a tegnapi vacsora maradékát letette a bogár elé.

- Te jó ég, kaja. Isteni csoda történt. Az előbb nem volt itt semmi, most meg mennyi van, ezt el kell mondanom a többieknek.

Mint minden ember, Roberan professzorban is volt egy kevés hiúság. Nyomban előkeresett egy jegyzetkönyvet, és egy tollat, és elkezdte feljegyezni a rovarok viselkedését. Az első oldalra máris feljegyezte:

Az első nap az 1. számú csótánnyal való kapcsolatfelvétel furcsa eredménnyel járt. A tőlem kapott eledelt isteni segítségnek tekintette.

Eddig jutott a jegyzetelésben, mert a csótány visszaért a többi csótányhoz, akik láthatóan nagy figyelmet fordítottak a történet kihallgatására, majd ráálltak a tényérra, és figyeltek. A professzor itt jelölte meg az 1. számú csótányt vörös tintával, majd visszatette. Láthatóan isteni jelnek tartották a tintapöttyöt, és mintha vezérnek választották volna. A professzor ezt is feljegyezte, de figyelmét elvonta egy hangyacsapat, akik nyilván egyfajta riválisai lehetnek a csótányoknak. A professzor nem tudott úrrá lenni kíváncsiságán, ezért ismét felvette a sisakot, és kihallgatta a hangyák vezére, és az 1. számú hangya beszélgetését.

- Istened milyen volt? Kérdezte a hangya, csápjaival a foltot vizsgálva.

- Kegyes volt hozzám.

- Badarság lenni szavad.

- Nem. Hangya barátom. Az istenem megjelölt. Kiválasztott vagyok.

- Akkor mond, hol van az istened.

A professzor egy másodperc alatt behangolta a mikrofont, majd fél oktávval mélyítve hangján, beleszólt:

- Itt vagyok.

Láthatóan ez megzavarta a hangyákat, mert mind leengedték csáprágóikat, és a földhöz lapultak. Náluk nyilván ez lehetett a térdre borulás. Ez hízelgett a professzornak, mégis megijedt, hogy nem zavarja –e meg a kísérletet, ha közbeszól az ilyen vitákba. Így tehát hallgatott,

és jegyzetelni kezdett. Leírta, hogy a két faj, a nappali két pontja felé húzódott. Míg a hangyák a ruhásszekrényt foglalták el, addig a csótányok a komódot vették birtokba. Így zárult le az első nap.

A második nap reggelén, a professzor felfigyelt arra, hogy mind a két törzs két részre szakadt. Körülbelül reggel nyolckor a dolgozók hada elindult a konyha felé élelemért, miközben a papok rendje körbeülték a tányért, és a földhöz lapulva vártak. Ez így ment délig, mert ekkor a professzor elhatározta, hogy betanítja valamire vendégeit. Első gondolata az volt, hogy művészetre tanítja őket, azonban ez túl bonyolultnak látszott, ezért inkább mást talált ki.

- Csótányok és hangyák. Azt parancsolom nektek, hogy hozzátok el nekem a távirányítót.

- Isten kérni mit? Kérdezte az egyik hangya, nem mozdulva helyéről.

- Azt, hogy hozzunk el neki valamit, de nem tudom, hogy mit.

- Induljatok el a hangyák tábora felé. Ott találtok egy fekete, hosszúkás készüléket. Az kell nekem.

A kis csapat egy ideig tanácskozott, majd tíz perc múlva egyes sorban elindultak a távirányító felé. Legelől a hangya vezér haladt, akit az 1. csótány követett. Így meneteltek egészen addig, amíg el nem érték a távirányítót. A szállítás azonban gondot okozott. Bár egy kicsit mind a két faj meg tudta emelni, azonban odébb vinni egyik sem. Roberan már majdnem segíteni akart nekik, mikor a két csapat megvilágosodott. A hangyák megemelték a csótányok bemásztak, majd egyesült erővel elhozták a távirányítót a tányérhoz.

A professzor mindent feljegyzett, és nem győzött ámuldozni. Jutalmul cukrot szórt a tányérra, és bement a mikrofonba, hogy elégedett. Így telt el a második nap, a professzor büszkeségére.

A harmadik nap azonban problémák merültek fel. Úgy látszik, a korán ébredő 1. számú csótány megtalálta az egyik *keménycukor* csomagolóanyagát, és megtetszett neki. Szabályszerű palástot készített belőle, mellyel kitűnt társai közül. Azonban még most sem szolt hozzájuk reggeli előtt. Egy kis tálcán behozta a kenyeret, a vaját és a kávéját, és elkezdte kihallgatni a katona rendbe tartozókat.

Mivel a csótányok királya a tányéron volt, ezért egy kirendelt, beszéde alapján idősebb egyed felügyelte a munkásokat. Azonban bármennyire

is próbálta tagadni társai előtt, a professzor felfigyelt arra, hogy az egyik dolgozó lány megtetszett neki. Azonban minden nemű közeledés hiába valónak tűnt, mivel egy másik hím folyton közbelépett. Nyilván ő lehetett a vőlegénye.

Ez a szerelmi dráma azonban nem kötötte le Roberan érdeklődését, ezért átnézett a hangyák birodalmára, ahol a munkaidő már véget ért, és furcsamód az egyik, egy kis étel darabbal nyomokat hagyott az asztalon. Ez már kezdte érdekelni a professzort. Vajon írni, vagy festeni akar-e a kis rovar? Azonban a kérdésre nem sikerült választ kapnia, mert egy éhesebb társa feltakarította a nyomvonalat. Vigasztalás gyanánt az isten a vörös tintával egy L betűt festett a hátára, Leonardo tiszteletére.

A tényéron a papi rend ezen a napon újabb megbízást kapott:

- Ti csótányok. A ti lakásokban vannak fa rudak, abból hozzatok nyolcat. És ti hangyák, ti ez alól a terület alól hozzatok fel a karikát.

A professzor kezdetben azt hitte, hogy igazságtalan volt a csótányokkal, de be kellett látnia, hogy tévedett. A hangyák csak nehezen tudták kihúzni a celluxot, és az asztal felszínére hozni. De nem volt kisebb baj a ceruzákkal sem, amiket a csótányoknak kellett elhozniuk. Végül két óra után minden készen állt, és az isten ismét magyarázni kezdett.

- A kerek dolgot ragasztó anyag borítja, a négy fát tapaszatok egymáshoz a végeinél, a maradék négyel, pedig kössétek össze a négy pontot a magasban.

A professzor elámult a látványon. A hangyák és a csótányok egymást segítve dolgoztak, és áthidalva minden problémát, elkészítették a ceruza piramist. Habár ingatag szerkezet volt, mégis a hangyák saját maguk építették.

Büszkesége odáig fajult, hogy a keletkezett piramis közepébe egy mécsest helyezett. Ez megriasztotta a csótányokat, de a hangyák bátran a tűz köré gyűltek. Olyanok lettek, mint az ősemberek, akik ráéreztek a tűz adta lehetőségekre.

A méceses csupán egy óráig égett, de ez elég is volt a hangyáknak. Miután az isteni hang megadta a távozásra az engedélyt, a két csapat barátként vált el.

A professzor büszke volt magára, és tanítványaira. Elindult lefeküdni, de mielőtt lekapcsolta volna a villanyt, meglátott két apró fekete foltot a komód előtt. Csótányok voltak. Az a két csótány, akik a harmadik miatt nem lehettek együtt.

Az ötödik napon, Roberan professzor hangzavarra ébredt. Az asztalon a csótányok és a hangyák egymást lökdösték, és taszigálták. A professzor nyomban felvette a tolmácsoló készüléket, és hallgatta a szavak áradatát.

- Pogány hangyák takarodjatok. Éljen Zrukk. Éljen a kiválasztott.

Ezt több hangya ismételte, mielőtt nekimentek volna a hangyáknak. Csak most látszott igazán, hogy lábukkal néhányan Rotring-hegyet tartanak, és lándzsaként szurkálják a hangyákat. A hangyák viszont azt kiáltotta:

- Éljen Rivul. Éljen az új kegyelt.

Sajnos a ruhásszekrényben nem volt Rotring-hegy, így kihasználva az asztalon talált eszközöket, molygolyókkal verték vissza a támadást, kisebb-nagyobb sikerrel.

A professzor rájött, mi váltotta ki a háborút. Nyilván a Leonardo hangya is elmondta társainak, hogy mi történt vele, és nyilván őt is kiválasztottnak tartották, és most kitört a vallási háború. Azonban a professzor legnagyobb meglepetésére, a tegnap épített ceruza piramisban egy hangya állt, és a kiegészített mécses helyét vizsgálta. Ez tetszett a professzornak. Ő az igazi tudós. Őt nem érdekli a háború, vagy a kiválasztott. Őt csak az ismeretlen megismerése vágyik. Gyorsan keresett egy másik mécses, és újból megmutatta a tüzet. A kis hangya melegegett egy kicsit, de hamar megjelent a tábornok, aki nem látott mást a tűzben, csak fegyvert. Azonban a professzor két ujjával elfojtotta a lángot, így a háború a szokásos haditechnikával folytatódott.

A professzor nem akart beleszólni. Fején a sisakkal leült az asztal mellé, és figyelte az eseményeket. Füzetébe minden fontosabb manővert lejegyzett, és minden órában feljegyezte, hogy ki áll nyeresre. Az órák gyorsan teltek, de egyik félen sem látszott, hogy gyengült volna. Néha ugyan a hangyáknak több volt a sérültjük, azonban a csótányok gyakran lepotyogtak az asztról, és a padlón lelték halálukat.

Ahogy egyre sötétebb lett, a professzor is álmosodott. Egy ideig még jegyezte az eredményeket azonban éjfélre őt is elnyomta az álom. Azt álmodta, hogy a hangyák Spártai, a csótányok pedig Trójai harcosok, akik az utolsó csepp vérükig harcolnak az igazukért.

Álmát végül egy mély, búgó hang verte széjjel. Azonban ez a hang hamarosan kettő lett, majd a szám egyre nőtt. Felemelve a fejét az asztalról, Jolán ráncos arca nézett rá.

- Csakhogy felébredt professzor út. Nyugodjon meg, mindent kitakarítottam. Még a férgeket is kiirtottam.
- Férgeket?
- Igen. Tele volt az asztal hangyákkal meg csótányokkal.

Roberan professzor elmosolyodott. Nem szólt semmit, csak elővette a füzetet, és feljegyezte.

„És végül a háborút félbeszakította az apokalipszis.”

1955-ben születtem. Elég későn, középiskolás éveim végén éreztem rá az olvasás ízére, de ez után próbáltam ledolgozni lemaradásomat. Hamar kedvencemmé vált a sci-fi irodalom, melyből az akkor kapható valamennyi szerző művét próbáltam megszerezni és elolvasni. A '80-as évek közepétől próbálkozom magam is történetek alkotásával. Még pár év és remélem, szabadabban alkothatok, amikor nyugdíjas leszek, nagyon várom már.

Orbán Zoltán

Orbán Zoltán

Pillangó

© OpenHU 2013.

Ten tett-vett a szobájában, igyekezett rendet tartani maga körül, ám időnként a dolgai úgy összesűrűsödtek, hogy nem jutott egy perc sem környezete rendbetételére. Most úgy adódott, van némi szabadideje, illetve az ideges várakozás vánszorgó pillanatait valamivel ki kellett tölteni, különben rohan, rohan, maga sem tudta hova.

Hogy miért azt tudta. Egy új, egy nagy kihívás kipróbálásának küszöbén állt, s csak az alkalom kellet, amikor kipróbálhatta az új, eddig legextrémebb sporteszközt, mely egy adrenalin függő, nyughatatlan fiatal agyában megszülethetett.

Maga az elv már elég régi, az 1980-as évek végén alkották meg az elméletét a napszél hajtásnak, s úgy gondolták, naprendszeren belül jó hatékonysággal lehet vele úrhajót hajtani, azonban kiderült, túl nagy felület és viszonylag kis tömeg mozgatható hatékonyan. A kísérletek nem hoztak átütő sikereket, így a projekt lassan feledésbe merült.

Lelkes fizikushallgatók, azonban rendszeresen elővették a témát, s technika előre haladtával, némi eredményre is szert tettek, ám ezek még mindig nem jelentettek áttörést a gyakorlati használathoz. Így állt a helyzet, mikor másodéves fizikus korában Ten is megismerkedett a részecske nyomás fizikájával, és az eddigi kísérletek tapasztalataival. Azonban, neki is szembesülnie kellett a legnagyobb gonddal, az óriási felülettel, amit elő kellett állítani.

A dolog annyira izgatta, hogy néha napokat nem aludt, jártak a gondolatai, különböző anyagok felületének szerkezetét modellezte, és részecskenyomás számításokat végzett. Már az előadásokon sem tudott odafigyelni, ő, aki büszke volt arra, hogy nem használ rögzítőt, most kénytelen volt, mert nem tudott volna felkészülni a vizsgára.

Egy nap annyira fáradt volt, hogy már semmire sem bírt odafigyelni, úgy döntött lemegy a diákklubba, és némi alkohollal oldja fel agya feszültségét. Néhány ital után érezte is a jóleső ellazulást, lassan

lecsendesedtek benne a dolgok. Dumált a haverokkal, ittak, és ez megnyugtatta.

Már kissé többet is ivott a kelleténél, és úgy érezte, most már haza kell mennie, amikor valaki mellé lépett és megszólította:

- Helló Ten, a maturálás óta nem láttalak!

- Helló Nice, te is itt tanulsz, hogyhogya eddig nem futottunk össze?

- Egy évet vendégként a Külső Övezeti egyetemen hallgattam, erre az évre tértem vissza, azért nem találkozhattunk.

- Mit hallgattál, milyen szakon vagy? - kérdezte Ten.

- Anyagfizikával, felületanalízissel, térszerkezet logisztikával és fraktálokkal foglalkozom. - mondta a lány.

A középiskolában jó barátok voltak, nem szexuálisan vonzódtak egymáshoz, csak azt tartották mindketten a másikról, hogy jó fej, és jó vele lógni, vitázni. Mindkettőjüknek volt partnere, de, ha buliztak, vagy összejött a csapat, mindig egymás közelében voltak, inkább testvérnek tekintették egymást, és most ezek az érzések jöttek elő.

- Te mivel foglalkozol? - kérdezte a lány, és lehuppant a srác mellé, kezében az italával.

- Részecskefizikát hallgatok, meg mindenféle örült sportot űzök, légdeszkázók, siklóernyőzők, denevérruhával siklom, meg ilyenek, de a legjobb, lebegni az űrben.

- Tudod, mint részecskés, feljárok egy napállomásra, mert ott lehet igazán elmerülni az ismeretekben, és ha tehetem, szkafandert húzok, és kinn lebegek a semmiben. És az motoszkál az agyamban, hogyan lehetne a napszél nyomásával repülni, könnyed szárnyakon, mint a földi pillangók. Annyira belemélyedtem a témába, hogy már napok óta nem

alszom, nem tudok figyelni az előadásokon, mert állandóan a felületszámításokon, és anyagokon jár az eszem, hogyan lehetne egy ilyen szárnyat megalkotni, ami könnyű, nagy felület, és a lehető legtöbb részecske ütközik neki, a hatékonyság érdekében. Már annyira ki voltam, lejöttem lazulni egy kicsit. De te is mesélj, mit csinálsz?

- Hát, ahogy mondtam, egy évet a Külsőn hallgattam, mert ott vannak a legjobb anyagok, ott születnek a csodák, hetente, havonta új anyagok, a naprendszer legkülönösebb elemeiből. Rettentő izgalmas, és szép téma, engem, legalábbis elragadott. Gondolj bele nanocsöves rendszerek, fémhabok, fémgélek, folyékony kristályok, átlátszó rácsszerkezetek. A legújabb irány, az önfejlesztő rendszerek, amelyek elektromos stimulálás hatására, mint a fa ágai, maguktól növekszenek, meghatározott térszerkezeteket kialakítva.

- Figyelj Nice, ismersz, nem azért mondom, mint a többi srác, gyere fel hozzám, nézd át a számításaimat, hátha van valami ötleted, hogy lehetne megoldani a problémát. Megteszed.

- Ok. De most nincs túl sok időm, felugrok, áttöltöd, és otthon majd megnézem, mert randim van.

- Kösz, az is jó, én meg, azt hiszem a holnapi napot is átalszom, menjünk.

Ten kifizette a számlát egy érintéssel, aztán elindultak a lánnyal a lakóblokk felé.

3.

A kollégium épületei egy hatalmas parkban elszórt sok kis összeillesztett kockaként emelkedtek ki a zöld növényzetből. Ezekben az egységekben egyedül, vagy párban laktak a hallgatók, kinek-kinek mi volt az ízlése, de lehetőség volt arra is, hogy nagyobb társaság is együtt

lakjon, mert a modulok közfalai eltávolíthatók voltak, így nagyobb lakóteret is ki lehetett alakítani.

Ten egyedül lakott, két modulban, az egyik a háló, a másik a dolgozó és kutató szoba volt, néhány műszerrel, és a számítógépével. A falon képek, melyet a fal rendszerére tölthettek fel, és az űr, a Nap, a legnagyobb felbontású mikroszkópok részecske ütközéseinek csodás fotói alkották.

Beléptek, és egyenesen a dolgozó szobába mentek. Nice elővette iplan-jét, letette a számítógép mellé, Ten kijelölte az adathalmazokat, és átküldte az eszközre. Az adatok áttöltődtek, a lány zsebre tette a készüléket, könnyed puszit nyomott Ten arcára, és már ment is.

Ten csak nézett utána. Az italtól és a fáradtságtól teljesen elzsibbadt. Ült a gépe előtt, és már nyitott szemmel aludt. Majd erőt vett magán, levetkőzött, lezuhanyzott, és ágyba bújt. A következő pillanatban megszűnt a világ körülötte, mély álom nélküli alvásba sülyedt.

4.

Nice arcát látta, miközben valahonnan csodás dallamokat sodort a szél, a zene ismerős volt, és azon gondolkodott, hol hallhatta ezeket a kellemes dallamokat, mikor ráébredt, hogy ez az iplan-je, nagyon nehezen sikerült teljesen felébredni. Odafordult, hogy felvegye az éjjeliszekrényről a készüléket, még mindig ködös volt az agya, mikor lenyomta a gombot.

A készülék fölött Nice arca jelent meg, 3 D-ben:

- Na, kialudtad magad?, Már azt hittem sohasem kelsz fel, már legalább ötször hívtalak, tényleg jó fáradt lehettél.

- Hát, még most sem vagyok igazán magamnál, ami azt illeti. Mi újság? Volt időd átnézni a számításokat?

- Még csak átfutottam, meg feltöltöttem a gépemre, és lefuttattam néhány ellenőrző tesztet, a határértékek alapján, már így is tudom, mi

kell Neked! Csakhogy ehhez kell még pár ember, ha meg akarjuk csinálni!

- Hogy érted ezt?

- Figyelj! A legmegfelelőbb hozzá a térszerkezetben növekvő fém, meg egy térháló, fraktál szerkezetű membrán, melynek felülete tele van üregekkel. Ha a kialakuló térháló szerkezetre ránövesszük a fraktálmembránt, olyan felületet kapunk, ami a te általad számított nyomásérték negyvenszeresét produkálja, így például egy ember testének tömegéhez elegendő egy 80-100-szor akkora felület, mint az illető egyik oldalának felülete. De ezt csak helyben lehet megépíteni, ezt összecsomagolni, és kinyitni nem lehet. Ez úgy néz ki, mint, mikor a pillangó kibújik az imágó páncélból, és a testnedveivel elkezdni feltölteni és kiteríteni a szárnyát.

- Értem, tehát egy olyan szerkezetet kell építeni, ami, mint egy hátizsák, tartalmazza a felület megalkotásához szükséges alapanyagokat, és a működtető elektronikát, és mint a pillangó, az űrben bont szárnyat.

- Éppen így. Már beszéltem néhány sráccal a Külsőről, akik mechatronika hallgatók, és jártasak efféle vezérléstechnológiák építésében. Szerintem beszélj a kolesz illetékesével, hogy kellene neked még néhány modul, ha komolyan gondolod.

- Ez fantasztikus! Máris intézkedem!

- Van még egy kis meglepim, nézd meg az átküldött anyagokat, van ott neked valami. Ha kész a csapat, jelentkezem.

És már el is tűnt a képe. Ten a készülék után nyúlt, és megnyitotta a fájlokat, volt ott egy virtuális videó, lejátszotta, és, ahogy a 3D kép megjelent, tátva maradt a szája. Egy szkafanderes alak lebegett az űrben, majd kinyílt a hátán egy szerkezet, és két, pillangó szárny kezdett növekedni a hátán, növekedett, növekedett, míg teljes

valójában ki nem terült a két hatalmas szárny. És lassan az illető elindult az űrben, távolodott, távolodott, és egyre kisebb lett, majd eltűnt.

Ten alig tudott magához térni. Hiszen ez az, amiről ő álmodozott! Ha ez az eszköz megszületik, csodás lehetőségek nyílnak meg! Ez nem csak egy hóbortos hobbi, ez egy olyan eszköz, amivel meg lehet könnyíteni az űrkarbantartók munkáját, vagy vész esetén nem sodródik el az űrhajós a világűrbe, mert légmotorokkal, akár navigálni is lehet vele.

5.

Zsibongás, és pakolászás zaja töltötte meg a kibővített lakóegységet, mikor a csapat birtokba vette új, ideiglenes otthonát. Öt lakóblokkot, egy műhelyt és egy társalgó modult kapcsoltak Ten lakóblokkjához.

A lakók, három fiú és két lány. Zad kibernetikával foglalkozott, Sub mechatronikus, Gres matematikus, Lise anyagfizikus, és végül Nice. Tent zavarta ez a nagy nyüzsgés, igazából kissé magának való volt, ám most, a cél érdekében túrnie kellett.

Beköltözés után a lakók a társalgóban gyülekeztek. Nice vette át az irányítást, mint projektmenedzser ő vezényelte a program megvalósítását. Mindig is volt érzéke az ilyesmihez, szerette irányítani az embereket, de nem szolgai módon, hanem ösztönözni az egyéniségek, képességek kibontakozását.

- Srácok, örülök, hogy valamennyiőtöket így megfogott ez a feladat. Valóban nem hétköznapi kihívás, ha csak egy extrém hobbi kelléke is, de azt hiszem rájöttünk, hogy messze több annál, és igen komoly találmány és szabadalom lehet belőle, és ennél jobb ajánló az egyetem után egyikőnknek sem lehet. Most hallgassuk meg Tent, milyen ötletből indult el ez az projekt.

- Üdvözöllek benneteket, és köszönöm, hogy csatlakoztatok. Nos, ha Nice nem mondta, részecske fizikával foglalkozom, és sokat járok gyakorlatra, a Nap Observatóriumra. Tanulmányozzuk a napból kiáramló részecskéket, tulajdonságaikat, és a naprendszerre gyakorolt

hatását. Külön foglalkoztunk a napkitörésekkel, és az akkor kiáramló részecskék természetével, terjedésével, a bolygók mágneses terére gyakorolt hatásával. Eközben akadtam rá az archívumban a napszél vitorlás tervére. Ennek az volt a lényege, hogy naprendszeri utazást e részecskék hatásának kihasználásával szerették volna megvalósítani, ám egy nagy problémába ütköztek, túl nagy felület, túl kicsi tömeg. További probléma volt, hogy nem állt rendelkezésre megfelelő anyag a napvitorla megalkotásához. Mert olyan anyagra lett volna szükség, mely a lehető legtöbb részecskét munkába fogja, emellett annyira rugalmas, hogy a mikrometeorok sem tesznek benne kárt.

- Azt szeretném, ha most nekiállnánk, és megalkotnánk ezt az anyagot, és azt a technológiát, amivel ezt működtetni, tehát kinyitni és becsukni lehet. Úgy gondoltam, ez a berendezés nem lenne nagyobb, mint a szkafander életfenntartó berendezése, és erre lehetne felszerelni is.

- Gondolkodjatok a dolgon, és, ha már van néhány terv, újra összejövünk. Most, pedig lazítsunk egy kicsit, hívtam még pár barátomat, nemsokára itt lesznek, a piák behűtve, az ételautomata fullra feltöltve.

Éljenzés fogadta a bejelentést és taps, mindenki elvonult, hogy egy kicsit felfrissítse magát a buli előtt.

6.

- Figyeljetek - mondta Sub, és tabletjét a társalgó asztalára helyezte.

Néhány érintés, és a 3D-s kép ott lebegett az asztal felett, és érintésre az adott irányba fordult. A szerkezet vázlatos rajza volt, már csak az egységek magyarázatát várták.

- Nos, Zad-del, azokból az adatokból, amit a napszélről átküldtél, Ten, abból, amit az anyagfizikai jellemzőkből Lise és Nice átküldött, és beépítve azokat a számításokat, amit Gres elvégzett, ezt hoztuk össze.

- Ez, a vezérlőegység, mely felelős a folyamatok ellenőrzéséért, itt a térháló szerkezet anyagának tárolója, és a csőrendszer fejlesztő berendezése, melyre ebből a tartályból épül rá a legújabb fraktálgeometriával kialakuló polimer fátyol, mely vékony, könnyű és erős, a szerkezete sík látszat ellenére labirintusok egész szövedékét tartalmazza, ezzel biztosítja a lehető legtöbb részecske munkába fogását. Ha rendelkezésre áll minden anyag, amire szükségünk lesz, kb. egy hónap alatt összehozzuk. Ha valami új dolgot kell előállítani, a külsősök vállalják, hogy megcsinálják.

- Ha, minden jól megy, így fog működni:

És a szemük előtt megjelent egy pici szkafanderes alak, egy nagy, szögletes dobozzal a hátán. A doboz közepén egy dudor kezdett növekedni, majd kettényílt, két hengeres egyenes lett belőle, majd mind hosszában, mind széltében növekedni kezdett, és lassan két hatalmas szárny formálódott, finom érhálózattal, és leheletvékony bevonattal. Egyre nagyobb, és terebélyesebb lett, míg végül fényesen kifeszült, s a közepén az úrruhás alak, már csak egy kis pondró méretű volt.

Megbűvölve nézték az animációt, meglepte őket, hogy valamennyien erre gondoltak, amikor először beszélgettek a megvalósítandó projektről. A pillangó ébredése.

7.

Az egy hónap hamarabb elrepült, mint gondolták. Ott állt az asztalon a megvalósult álom, egy nagy, ormótlan doboz, a földi körülmények között meglehetősen nehéz. Lefuttattak valamennyi tesztet, amit kellett, minden paraméter megfelelő volt, még a vákuumkamrában is tesztelték, ott is működőképes volt minden rendszer.

Ten helyet foglalt a legközelebbi űrszállítóra, mely a Napobszervatóriumhoz ment. Megállapodtak a kapitánnyal, hogy félúton tesz egy űrsétát, egy új tudományos berendezés kipróbálására,

melyre az Egyetem vezetésétől szerzett hozzájárulást, ugyanis valamennyien a Pillangó projekttel indultak a TDK versenyen, és valamennyien nyertek. Jutalmukat egyesítették, és ezért kérték a hozzájárulást.

Mind az öten helyet foglaltak a szállítóban, a többi utas között, és türelmesen, de belső izgalommal várták, hogy a megadott ponthoz érjenek. Harmadik nap dél tájban érkeztek meg a kísérleti ponthoz. Ten a rakodó térbe ment beöltözött, míg a többiek a panoráma folyosóra mentek, hogy láthassák a kísérletet.

Az első próba előtt még néhány változtatást eszközöltek. Alternatív közlekedés gyanánt, a szárnyat nyilazott alakúra is lehetett formálni, és felszereltek egy sűrített levegős tartályt, és fúvókákat helyzet, és irányváltoztatáshoz, illetve gyorsításhoz és fékezéshez.

Ten, ahogy a zsilipkapun kilépett, repülővé alakította magát, és gyors ütemben távolodott a szállítótól. Mikor a megfelelő távolságra távolodott, függőlegesen megállt, és beindította a szárny növesztését. A többiek feszülten figyeltek, ahogy a dudor elkezd alakját változtatni, és lassan szétterül a szárny. Mikor teljesen kibontakozott, csodálatosan csillogott és hatalmas volt. Ten arra lett figyelmes, hogy az átlagos méretű napszélben is lassan sodródni kezd, és egyre gyorsul.

A többiek a panoráma folyosón hatalmas ovációval fogadták a sikeres kísérletet.

8.

Az egyetem fiatal titkára meglátta az úrséta engedélyt, és kíváncsi lett. Utána nézett a dolgoknak, és egy ötlete támadt, hisz a gravitáción zajló versenyek már unalmasak voltak, ezért úgy gondolta, miért ne versenyezhetnének az idén a világűrben a Külső Egyetem hallgatóival, ezért egy versenyjavaslatot készített, mely olyan úrjárművek készítéséről és versenyéről szolt, melyek a napszél nyomásától repülnek. A javaslatot az Egyetem Tanácsa jóváhagyta, és a versenyre

való nevezés határidejét a szemeszter befejezését követő harmadik hétre tűzte ki.

A verseny meghirdetése az egyetem valamennyi kommunikációs eszközén megjelent. A diákok érdeklődéssel olvasták, és a vérmesebbek már szervezgették is kis csapataikat. Hőseinket a felhívás megdöbbsentette, de izgalommal is töltötte el, mert így nagyobb lett a tétje az egyszerű szórakozásnak, hiszen fődíjként egy teljes évi Napobszervatóriumi ösztöndíjat nyerhetett a győztes.

A lebonyolítás idejét úgy határozták meg, hogy amikor a Napobszervatórium a napfolt maximumot észleli, akkor bonyolítják le a versenyt. Mivel már a meghirdetés második hetére több tucat versenyző csapat jelentkezett be, a dékán intézkedett, a várható legvalószínűbb kitörési zónához egy platform telepítésére, melyen legalább kétezer ember elfér.

A csapatok eszelősként vetették bele magukat versenyjárművük elkészítésébe. A kiszolgáló rendszer nem győzte összeépíteni a lakómodulokat, hogy a csapatok minden időt együtt tölthessenek. természetesen közben zajlott a vizsgaidőszak, ám a felkészülés mellett minden energiát a röpszerkezetek megalkotására fordítottak.

9.

Az úrszállítók tömött sorokban szállították a versenyzőket, csapatokat és drukkereket a platformra, ahol egyszerű, de kényelmes kabinokban helyeztek el mindenkit, a team-eket egybe nyíló részekben, a többieket egyesével, kettesével, vagy ha többen akartak együtt maradni, többesével. A platformon több szórakozóhely is helyet kapott, melyek étellel, itallal és többféle szórakozási lehetőséggel várta a látogatókat.

Tenék is elfoglalták lakrészüket, ahol a hallhoz a csillag ágaihoz hasonlóan csatlakozott a hat kabin. Mindenki ösztönösen választott, a versenykellékeket, pedig a hallban helyezték el. A napi tortúrától

fáradtan, mindegyikük elvonult kabinjába, és nem is jelentkezett reggelig.

A közös tereken hömpölygött és zsvajgott a tömeg, tódultak a szórakozó helyekre, dübörgött a zene, a konditermeknél sorban álltak, a medencékben pezsgett a víz a fürdőzőktől.

De a koncerttermek, mozik és virtuális múzeumok is zsúfolva voltak. És a nyüzsgés csak belső idő szerint (földi középidő) csak hajnal felé kezdett csendesedni, mikor lassan elszállingóztak a vendégek.

A napirend egyszerű volt: dél felé felkeltek, rendbe szedték magukat, estig dolgoztak még a versenyprojekteken, vagy valamilyen technikai megoldáson, matematikai, vagy fizikai problémán vitatkoztak, az után, mint csivitelő verébrajok megszállták a szórakoztató részleget, és hajnalig zsvajogtak.

Ten és csapata a második naptól tért át erre a napirendre. Buliztak, ismerkedtek. És, hogy-hogy nem valahogy mindig egymás mellé keveredtek Nice-al, s az után már az idő többi részét együtt töltötték, s egy este már nem mentek el a többiekkel, hanem bevonultak egyikük kabinjába, s nem mentek sehová.

- Úgy látszik régi barátságunk több lett. És ez nagyon jó. - Súgta Nice, és belefúrta fejét Ten hóna alá, ahogy a pamlagon féloldalra dőlve feküdtek.

- Akkoriban még bátortalan voltam, nem mertem Neked nyíltan megvallani érzéseimet, pedig már akkor nagyon tetszettél. - Simogatta Ten a lány gesztenyeszín haját.

Összebújtak, s csókolták egymást, majd szerelmesen összefonódott a testük.

- Az ADC, az Asztrofizikai Központ tájékoztatása szerint eddig nem tapasztalt méretű napkitörésre számítunk, az előzetes mérések szerint olyan heves napfolt tevékenység előjeleit sikerült azonosítani, mely extra nagy kitörés bekövetkezésére utal. A nagy esemény várhatóan 3 nap múlva következik be, a Földdel szemben, az egyenlítőtől néhány fokkal. Most adunk ki történelmünk során először piros riasztást a Föld egész területére. Az elemi részecskék áradata megbéníthatja a telekommunikációt, sőt a repülést is akadályozhatja. Meghibásodhatnak átmenetileg a navigációs berendezések, és megszakad a kapcsolat átmenetileg a műholdakkal, melyek a részecskefelhőbe kerülnek.

A platformon lázas készülődés indult, minden csapat újra átvizsgálta, tesztelte berendezéseit, a platform környéke megtelt szkafanderben lebegő alakokkal, ormótlan szerkezetekkel a hátukon, s mint a tengerekben, mikor a napfény áttör a felszínen, és a rajzó medúzák felhőit világítja meg, különös alakú fátylak sokasága bontakozott ki, majd tűnt el a szkafanderes alakok hátán.

A földi adók egyenes adásban közvetítették a nagy eseményt. A sportrajongók már ott kuporogtak a holók előtt, és feszülten várták a rajtot. A szpíker olyan lelkesen beszélt, hogy mindenki a körmét rágta a készülékek előtt.

A jelzett időben a platformról két perces indításközzel négy irányba rajtoltatták a versenyzőket. Sűrített levegős fúvókákkal jutottak el a rajthelyekig, melyet a csillagtérképen megtervezett, és kommunikációs egységükre átküldött koordináták jelölték meg. Az apró világító pontokból egy hatalmas kör kezdett kialakulni, melynek minden egyes pöttye egy szkafanderes emberke volt.

Nice, Lise, Sub, Gres, Zad a számukra kijelölt helyen voltak a panoráma folyosón. Valamennyiüknél egy digitális nézőke, melybe be lehetett vinni a pályakoordinátákat, és akkor vörös fénnel világított a kijelölt szkafanderes alak. A többi nézőnél is ugyanilyen szerkezet volt, s

bárki tetszőlegesen megfigyelhetett bárkit, ha a megfelelő koordinátákat megadta.

Ha földi szóval élnék, azt mondanám, a versenyzők felsorakoztak a rajtvonalon, és a startpisztoly dörrenését várják. Itt, azonban a szkafander mikrofonokban, a panoráma fedélzeten a hangszórókból a „részcsekeintenzitás növekedéséig még 20 perc 30 másodperc, részcsekeintenzitás növekedéséig még 20 perc, részcsekeintenzitás növekedéséig még 19 perc 40 másodperc” hallatszott. Ahogy fogyott az idő, az idegek mind jobban megfeszültek, a szkafanderek lakói a műszereiket ellenőrizték szinte percnként.

Amikor egy átható bűgás a visszaszámlálás végét jelezte, mintha egy tavaszi kert valamennyi virága egyszerre bontott volna szirmot, úgy bontakozott ki több száz fátyol-alakzat a platform előtt az űrben, volt ott kerek, háromszög, négyzet, ötszög, hatszög, nyolcszög, denevér-, madár-, szitakötő-, légy-, és lepkeszárny alakzat.

Ahogy a vitorlák bomlottak a részcsekefelhő nyomása már bele is kapaszkodott, és tolta maga előtt a versenyzőket. A gyorsulás fokozódott, ahogy a felületek mind jobban kibontakoztak, és ennek megfelelően elkezdett a mezőny felbomlani, ahogy az egyes vitorlák mind nagyobb sebességgel repítették utasukat.

- És kezdetét vette a nagy repülés, Kedves Nézőink, már a rajt után többen meglódultak, de várjuk ki a végét, hiszen, fél csillagászati egység a távolság, addig, pedig még sok minden történhet. - Kántálta a szpíker lelkesen.

11.

A platform irányító központjában a hatalmas panoráma ernyőn valamennyi versenyző pöttye látszott, és mindegyik mellett pörgött egy számláló, mely a megtett távolságot jelezte, és a számok változásának gyorsasága, pedig a távolodás sebességét. Alul, infószalagként

folyamatosan sorjázta a rajtszámok a verseny pillanatnyi sorrendjét mutatva.

A hártyszárnyak csodálatos fényjátékot produkáltak. A leheletnyi vastagságú anyag a nap fényét szivárvánnyá bontotta, és a szemlélő egy hatalmas, színes virággal borított rétet látott, hullámzó, változó színekkel. A látvány lenyűgöző volt.

- A táv egytizedénél már kezd a mezőny széthúzódni, és már néhány kiesőnk is van, akiknek a vitorlása felmondta a szolgálatot. - Hangzott a riporter hangja. - Úgy látszik, a vitorlák nem egyformán hasznosítják a részecske áramlás, mert mintegy negyvenes csoport erősen távolodik a mezőny többi részétől.

Nice a nézőkén figyelte Tent, aki az élboly első harmadában lebegett, és látszott, egyre jobban gyorsul, és mind jobban leghagyja a többieket. Most mellette egy vitorla szintén gyorsulni kezdett, d mielőtt ez megtörtén, kis örvénylés látszott a szkafander mögött. Rögtön felhangzott a riporter hangja:

- A négyszázhetes versenyzőt tiltott eszköz használatért a bírók kizárták a további versenyből, a 407-es hagyja el a verseny helyszínét!

Az előbbi vitorlázó körül újra megjelentek a kis örvények, és nagy ívben visszakanyarodott a platform felé.

- Mint már a bevezetőben elmondtam, - szólalt meg a szpíker hangja - a légfúvókat csak visszatéréshez lehet használni, verseny közben semmilyen külső eszköz nem vehető igénybe a gyorsításhoz, ezért a versenybírószám több frekvencián is nyomon követi a versenyt, a szabálytalankodás megakadályozása érdekében! Megkérem ezért a 2-es, 146-os, 235-ös, 321-es, 419-es, 566-os, és a 604-es versenyzőket, hagyják el a pályát!

Ten igazából csak előre látott, illetve valamennyire oldalra, mert a szkafander sisakja akadályozta a kilátást, ám egy mozdulattal a sisak üvegének füstös felületére tudta vetíteni a verseny képét, úgy találta, hogy jól áll. A képernyőn a technikai adatok is megjelentek, jelenlegi sebessége, a felület nagysága, a részecskenyomás mértéke. Megállapította, a sebessége ilyen részecske intenzitás mellett még egy kicsit tovább nőhet és elérheti a harmadik kozmikus sebességet, sőt valamivel át is lépheti azt, amire csak az új fejlesztésű hajtóművek képesek.

A pálya mentén több műholdat állítottak pályára, hogy folyamatosan figyelhessék a versenyt és a versenyzőket, valamennyi szögből rálátás legyen. Ezt a lehetőséget az operátorok ki is használták, hisz a nézők számára elképesztőbbnél elképesztőbb szögekből adtak felvételeket, köszönhetően annak csaknem 150 mini kamerának, melyek szó szerint a versenyzők között nyüzsögtek.

A platform nézői rá-rá pillantottak saját versenyzőikre a nézőkéken, de többnyire beszélgettek, vitatkoztak a táv nagyobb része alatt, hiszen olyan nagy látnivaló a haladáson nem volt. A riporter időnként bement a egy-egy kizárt versenyző sorszámát, de izgalmasabb esemény nem történt, így az érdeklődés egymás irányába fordult.

A táv felénél az élboly harminc körülire csökkent, az egész mezőny még jobban elnyúlt. Most lehetett felmérni hol csúszott hiba a konstrukciók tervezésénél, anyagválasztásnál, nem megfelelő felületkialakításnál. Ettől függetlenül az űrben való szabad lebegés valamennyi versenyző nagyon élvezte, sokuknak ez volt az első hosszabb űrben tartózkodása.

- A versenyzők az út utolsó egytizedéhez értek. A sorrend 117, 472, 63. - Hangzott fel újra a riporter hangja. - A további sorrendet az infócsíkban láthatják. A három elől lévő között is egyre jobban nő a távolság, a 117-es már tetemes előnnyel vezet. A hatalmas pillangó száguld a győzelem felé!

A platformon újra az izgalom kezdett eluralkodni, mert az időközben elért sebesség miatt a verseny hamarosan a végéhez ér. Mindenki a nézőkén keresztül saját versenyzőjét, vagy azt, akinek szurkolt, azt követte. Nice el nem vette a szemé elől a nézőkét, de biztos volt benne, hogy Tentől már nem lehet elvenni a győzelmet.

A térben megjelent a célvonalat jelképező, hatalmas vibráló korong, s ebben a pillanatban egy hatalmas pillangó, kiterjesztett, csodás színekben pompázó szárnyaival átlebegett rajta.

- És, íme, a győztes, a 117-es versenyző, aki a Földi egyetem másodéves részecskefizikus hallgatója, Ten. Második a Külső egyetem harmadéves mechatronika hallgatója, Bert, a harmadik, szintén a földről Kird, aki negyedéves matematikus- elméleti-fizikus hallgató.

- Kedves nézőink, most pár percre elköszönök, míg a versenyzők visszatérnek a platformra, egy szállító már várja őket a célnál, és jövőnk a riportokkal, addig egy kis szórakozás, a verseny izgalmasabb pillanatait vágják össze kollégáim, ez következik.

A ceremónia, a díjátadó, az interjúk, és egyebek még jó darabig eltartottak, majd késő délután tudott együtt lenni a csapat, a szállásukon. Kifáradva, kipirulva szopogatták a pezsgőt a nappaliban, az ünneplésből valamennyiüknek kijárt, nem csak Tennek. És természetesen komoly megkeresések is történtek, melyek révén valamennyiüknek megalapozott jövője lett a nagyvállalatoknál. A szabadalmi Hivatal, pedig felajánlotta a teljes dokumentáció és részeredményeinek ingyenes szabadalmazását.

Késő este lett, mire Nice és Ten kettesben maradhatott, a többiek elmentek bulizni.

- Az én csodálatos, nagy pillangóm, amit, itt tartok a kezemben. -
Mondta Nice szerelemesen, és magához ölelte Tent.

Szecuna név alatt írok, a kedvenc műfajom a novella. Még gyerekként kezdtem el írni, és ez a szenvedélyem azóta csak tovább erősödött. Egy novella vagy vers létrehozása közben sosem a tökéletességet próbálom elérni, számomra akkor bukik csak meg egy történet, mikor az igazi mondanivalója nem éri el az olvasót. Inspirációt az életből merítek, a szép és fájdalmas történetekből és tapasztalatokból egyaránt.

Puskás Szimonetta

Puskás Szimonetta

Vázlatfüzet

© OpenHU 2013.

Karjaimmal szorosan átölelem a testemet, és előre-hátra ringatózok a rideg fémen fekvő vázlatfüzetre meredve. Homályosan tudom csak kivenni a fehér háttérből kitűnő befejezetlen, kusza emberrajzot. Arcomon érzem, ahogy lecsordulnak a könnyek, szorosan összezárom a szemeimet, de sehogy sem tudom száműzni a gondolataimat, az emlékeket, és a minden sejtemet átjáró halálos rettegést. „Csak nyugalom, minden rendben lesz”, mantrázom magamnak suttogva, de hiába, mert a remegésem továbbra sem múlik el. Hogy kerültem ide? Mit keresek itt? Fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy nagyon fázom, egy idegen helyen vagyok, és, bár egy kis nyíláson a hideg fémfalon át betoltak elém egy tányért az asztalra, rá sem nézek az ételre a tiltakozó gyomorkorgás ellenére.

Órák óta nem történik semmi. Nem bírom tovább a mozdulatlanságot és a könnyeim is elapadtak. Gépies mozdulattal nyúlok a vázlatfüzet felé, egy új oldalra hajtok, majd a zsebemből előkötök egy tollat. Elkezdek leírni mindent. Mindent, ami történt mielőtt idekerültem, és mindent, ami történik, míg itt vagyok. És valahogy ettől sikerül megnyugodnom.

A tegnap ugyanúgy kezdődött, ahogyan általában. A telefonom a kedvenc dalommal ébresztett, mire nagy nehezen felöltöztem, összepakoltam, megreggeliztem, és elindultam a szokásos reggeli sétámra. Zenét hallgattam, izzasztó tempóban haladtam, hónom alá csapott rajzmappával és hátizsákkal a víznek és szendvicsnek. Az erdőbe tartottam, hogy nyugalomban és békében tudjak alkotni. Oda sem figyelve az útra gondolkoztam, míg az utamba nem állt Ő. Sötét szemével merőn nézett, nagyon magas alkatával, természetellenesen világos hajával és szinte áttetszően fehér bőrével valahogy félelmetesnek hatott. Még most sem tudnám megmagyarázni, miért éreztem úgy, hogy menekülnöm kell tőle. Volt valami a szemeiben, amitől megijedtem, valami, ami... annyira nem emberi. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ki tudjam kerülni, ne nézzek rá, és haladjak tovább egyenesen, mint aki nem látott semmit.

Egy padon ültem a fák között, a kezemben ceruzával, és elkezdtem lerajzolni Őt.

Nyílik az ajtó, mire felkapom a fejem, és abbahagyom az írást. A látogatóm némán néz, én pedig a mögötte húzódo hosszú folyosóra bámulok, ahol furcsán öltözött, hihetetlenül magas emberek sétálnak fehér köpenyben. Ez a pár másodperc túl kevés ahhoz, hogy kiszökjék, és egyébként is, hova mennék? Azt már tudom, mondták, hogy a világ, amiben éltem a többi emberrel együtt, nincs többé. De nem, ezt képtelen vagyok elhinni... Egyik percben még a füzetemben firkálok és hallom, ahogy a szél zörgeti az őszi avart, a másokban pedig csak egy éles fény, valami tompa kábulat, és mire magamhoz térek, már ebben a szobában ülök.

- Ha jól tudom, értesítettek róla, hogy a Negyedik Világ, ahonnan jössz, megsemmisült. Nagyon sajnáljuk. Még idejében sikerült kimentenünk csekély számú betelepített, köztük téged is. – töprengve meredek rá, próbálva kitalálni, hogy robot-e, esetleg ember, vagy pedig az a faj, amit én jobb szeretek csak Névtelennek szólítani. Meglazítja a fején a sisakot, és kicsit küszködve lehúzza, mire végre megláthatom az arcát. Elrejttem a grimaszt, mikor felismerem Őt a kicsit hosszúra nőtt, kócos fehér hajáról.

- Mi történt? – kérdezem. Száz éven belül ez volt a harmadik eset, hogy el kellett hagynom az otthonom.

- Még nem sikerült teljesen kideríteni.

- Kellene egy pirula. – megértően bólint, és egy kis időre kifejezéstelenné válik az arca. Ebből tudom, hogy remélhetőleg 5 percen belül megkapom végre a kicsi kék bogyót, amit sajnos már túlságosan jól ismerek.

- Várj egy kicsit, mindjárt visszajövök, az asszisztensem itt lesz a gyógyszerrel. – horkantok egyet, de bólintok, és a fejemet ráhajtom a hideg, kemény asztallapra.

Észlelem, ahogy elhagyja a szobát, mire újra úrrá lesz rajtam a remegés. Mi történik itt? Mikor hagytam abba az írást? Elájultam volna? Zavartan meredek magam elé, majd felkapom a ceruzát, és újra írni kezdek.

Ki lehet? Miért ennyire ismerős? Kerestem magamban a válaszokat, de csak az üres csend felelt. Úgy siklott a kezem a papíron, mintha már betéve tudnám minden arcvonását, és hallottam a hangját a fejemben,

pedig hozzám sem szólt. Teljesen összezavart. Az elmém egy része fel akart ugrani és visszarohanni hozzá, átölelni és hozzásimulni. De Ő csak egy ismeretlen, akinek nem tudom a nevét, akit most láttam először, és akitől félek. Mit tegyek?

Egy furcsa, suhogó hangra felkapom a fejem. A fémfalon hirtelen megjelenik egy nyílás, amin egy magas, fehér köpenyes férfi lép be. Átható tekintettel mered rám, mire védekezőn magam elé emelem a karjaim, felállok a székről és lassan araszolva hátrálni kezdek a falig.

- Ki maga, és mit akar tőlem? - érzem, ahogy a szívem szaporán ver, és fulladni kezdek a pániktól.

- Nyugodjon meg, csak segíteni szeretnék. – kivesz a zsebéből egy aprócska dobozt, és óvatosan közelítve az asztalra helyezi. – Ebben talál egy pirulát, amit be kéne vennie.

- Nem! – sikítok rettegve. – Nem hagyom, hogy megmérgezzen! Mondja meg, mit keresek itt, és egyáltalán hol vagyok! Azonnal haza akarok menni! Mi jogon raboltak el? Segítség!

- Nincs mitől tartania, itt mindenki barát! Vegye be nyugodtan a gyógyszert, utána minden érthetővé válik! Bízzon bennem! – suttogva beszél, úgy próbál csillapítani, ahogy a vihartól megriadt gyerekeket szokták.

- Nem! Azt mondtam, hogy nem! Engedjenek el! Beperelem magukat! Ezt nem ússzák meg szárazon, keresni fognak, és eljönnek értem! – ordítok magamból kikelve. Reszketve simulok a falhoz, olyan borzalmasan félek, mintha egy vágóhídra vonszolt állat lennék.

A férfi a fejét ingatja, és visszasétál oda, ahonnan nemrég váratlanul felbukkant. Megfordul, farkasszemet nézünk egymással, aztán mire egyet pislogok, már ott sincs.

Talán egy fél óra telt el, mire sikerült annyira összeszednem a bátorságomat, hogy megmozduljak, és visszaüljek az asztalhoz. Írni akarok, de a ceruza folyton kiesik a kezeim közül. A karjaimra hajtom a fejem, és zokogok.

- Még nem vetted be a piruládat? Akkor hajrá. – összerезzenek a hirtelen hangra, és sietve kiegyenesedek. Rutinos mozdulatokkal törölöm ki a könnyeket a szememből, és nagyot sóhajtok, amikor elképzelem, hogy nézhetek ki.

- Nem... - nyúlok a kis dobozért, kipattintom a zárat és sietve a számba dobom a kicsi kék zselét. Kellemetlen és pocsék íze van, mint mindig. Egy órát kell várnom, míg hatni kezd. – Most egy darabig ne hagyj itt, ha kérhetlek. Nagyon szomorú a nem emlékező személyiségem, szóval ne tegyél ki még egyszer ennek a megpróbáltatásnak, légy szíves!

- Ne haragudj, híreket kaptunk a Negyedik Világról. Nem tudjuk helyrehozni a kárt. Vállalod, hogy máshová költözöl? – leül elém az asztalra, és elsimít egy hajtincset a homlokomból. Szentimentális szemekkel mered rám, mire olyan ideges leszek, hogy legszívesebben megütném.

- Mikor engeded meg végre, hogy itt maradjak veled? – fakadok ki fásultan.

- Tudod, hogy még nem lehet... - látom, ahogy megfeszül a szája, és konokul elfordul.

- Nekem mindig egy új világba kell mennem, előlről kell kezdenem mindent, úgy, hogy TE SOSEM VAGY OTT! Tudod, milyen pokoli érzés? Teljesen nem tudlak elfelejteni, ezért csak gyötör az állandó bizonytalanság, hogy az a srác vajon létezik, aki néha csak úgy hopp, hirtelen feltűnik a gondolataimban? Más szerelmem sosem lehet, mert azt nem engeded, szóval csak magányosan, egyedül éledegélek és szenvedek, míg te örülsz, hogy megszabadulsz tőlem? – keskenyre húzott szemekkel meredek rá, annyira igazságtalannak érzem a helyzetemet.

- Ilyeneket sose mondj! Te is tudod, hogy veled akarok élni, és azzal is tökéletesen tisztában vagy, hogy ennek még nem jött el az ideje! – a szemembe néz, mire a kezembe temetem az arcomat, és halkán sziszegem:

- Egyre többször törlődnek az emlékeim, már szinte azt sem tudom, ki vagyok! Amint kezdek belerázódni egy új világba, az tönkremegy, és megint itt kötök ki, gyógyszerrel nyelvedve, hogy ne csak akkor térjenek vissza a teljes emlékeim, ha téged meglátlak! És még így is kell egy kicsi fokozatosság, hogy megismerjelek! Hát nem érted meg, mennyire elegendem van? – tudom, hogy nem vagyok képes meggyőzni. De most már érzem, hogy a határainhoz érkeztem.

- Itt nem maradhatsz, és én sem mehetek. Nem tudnál még várni kicsit?
– hozzám hajol.
- Meg sem tudjuk számolni, mióta ismerjük egymást. Az a világ, amiben együtt születünk, és ami már régen nincsen meg, emlékszel rá? Ha nem lennél, rég feladtam volna. Vállalni azt, hogy új életet kezdek egy idegen világban az emlékeim nélkül, miközben tudom, hogy az egyetlen bolygó, amit igazán, szívemből szerettem, ahova tartozom, már nincs többé... Hányszor, de hányszor megbántam már, hogy nem haltam vele együtt! Az óceánjai, a hegyei... a számtalan emlékem, minden, ami voltam, és akivé lettem... Csak mert jobban szeretlek bárminél, képes voltam továbbra is életben maradni. Érted, és a bolygónkért. De elegendő volt. Nem bírok már várni rád, és nem akarok új világba menni. Vége, befejeztem. – alighogy kimondtam a szavakat, éreztem, hogy tényleg ez az, amire a legjobban vágyom. Ezt kutatom és érlelem magamban attól a pillanattól kezdve, amikor elárulták, hogy a Föld nincs többé.
- Szívd vissza! Ezt sohasem mondhatod, megértetted? Nem adhatod fel!
– ennyire rémültnék még nem láttam, és tényleg nagyon sajnálom a gondolatát, hogy végleg el fogom hagyni. – Ne... Ne... Figyelj, ne! Könyörgöm... Ne nézz így! Ne is gondold rá, megértetted? Velem kell maradnod, különben... Meg akarsz ölni? Tudod, hogy össze vagyunk kötve! – folynak a könnyeim, de csak csendben meredek rá, miközben rázza a vállamat, és tombol a kétségbeeséstől.
- Egyszer mindennek vége lesz, én pedig nem bírom tovább. Üres vagyok. Engedd meg, kérlek, hogy elmenjek, túl sokat láttam, túl sokat éltem, és túl sok mindenki voltam már. Kinőttem a kereteimet, én csak egy ember vagyok. Elértem a határaitam. Neked még van időd, még nem születél másik világba. Nem érthetsz meg, mert nem tapasztaltad. –elindulok az ajtóhoz. Ki akarom használni az eltökéltségemet, és végrehajtani, míg még képes vagyok rá. Tudom, hogy itt az embernek nincsen joga meghalni, ezért nem is engedélyezik, de tudok rá egy tiltott módszert.
- Nem mehetsz. Azt hiszed, hagyom majd? Vond vissza. Minden szavadat. – fenyegetően mered rám, olyan erősen szorítva a karomat, hogy a fájdalomtól kénytelen vagyok felszisszenni.

Némán állunk, és végtelennek tűnő ideig bámulunk egymás szemébe. Mióta létezem, jóformán azóta ismerem őt. Rengeteg jót és rosszat éltünk át együtt, annyi mindent, hogy ha könyvek születnének a történetünkből, olyan igazi, kézzel fogható könyvek, mint amilyenek a Földön voltak... egy könyvtárat lehetne megtölteni az emlékeinkből. Láttuk a bolygónkat elpusztulni, és sok másikat is. Nem tudnék már semmit mondani, amit ne tettünk vagy tapasztaltunk volna meg. Tényleg, igazán ideje befejezni.

- Szeretlek. – kitépem magam a szorításából, megnyomok egy láthatatlannak tűnő gombot a falon, mire nyílik az ajtó, és én teljes erőmből rohanok.

Futok, nem hagyom, hogy bárki megállítson, nem nézek semerre, abba a picike szobába tartok, ahol elég egyetlen mozdulatot tennem, és vége lesz. Sírok. A forró, sós víz záporozik a szememből, gyászolom mindazt, aki voltam és azt, akivé váltam. Lepereg előttem a múltam, de minden olyan, mintha csak álmodnék, az agyam nem engedi felfogni, hogy ami percek múlva rám vár, az tényleg a végső megsemmisülés. Kifulladtam. Benyomom az ajtót, belépek, és belülről nekitámaszkodom. A beletörődést felváltja a halálos félelem, ahogy odalépek a kétszemélyes kis lifthez, ami a szoba közepén, némán vár. Lehunyom a szemem, lépek egyet, és már bent is vagyok. Érzem, ahogy Ő mögém áll és átölel. Végül csak sikerült utolérnie. A vállamba fúrja a fejét, és suttog:

- Mindig is annyira hirtelen voltál... - átkarolom a nyakát, és magamhoz húzom.

Kegyetlennek érzem magam, de tudom, jó döntést hoztam. Nem bírom tovább az életet, ezért feladom, viszont egyikőnk sem tudna élni a másik hiányával. Ezért marad a semmi. Nem tudom, létezik-e a másik út, de már régen belefáradtam a keresésébe.

Összefonjuk a kezeinket, és együtt nyomjuk meg a gombot, és ezután már nem marad belőlünk semmi más, csak emlékek, és talán abban a messzi szobában egy ceruza, és egy vázlattömb.

Shrek Tímea

Az eltűnt nő esete

© OpenHU 2013.

Ez a nap is úgy kezdődött, ahogyan a többi. Meleg szellő róttá az utakat, a napfény átjárta a testet és a lelket. Fiatal barátommal egy kávé erejéig találkozót beszélünk meg a lepukkant, de annál csendesebb helyen, a város központjában. Hosszú, kígyózó sort kellett kiállnunk a két szerencsétlen kávéért, mégsem fordultunk ki a bárból. Nem olyan hely, ahol a pincér fölvenné a rendelést, vagy egy szimpatikus pultos kérdezné meg, hogy mit kérünk. Az izzadtságtól bűzlő nyanya valami öt percig főzte a zaccos kávéét és felháborodott, hogy nagy pohárba kértem. Nem érdekelt. Odadobta nekünk, mint a kutyának a csontot. Előttünk reszkető kézzel itták az alkoholisták a sztocit, kora reggel, kilenc óra körül. Az udvaron foglaltunk helyen, nem volt ott senki. Végre nyugodtan beszélgethetünk. Ezt csak remélni mertem. Az első korty után egy jól öltözött, hidrogénszőke nő lépett oda hozzánk. Látszott rajta az idő, mégsem volt ellenszenves. Csak a szaga árulkodott róla.

- Adjatok egy féldecire három grivnyát!- szólt hozzánk.

Csak bámultam. Ez meg mit akar? Nem úgy néz ki, mint akinek szüksége lenne az én aprómra. Cigaretta a kezében, nincs begyűjtva. Nem valami koldus dohány. Kék Bond - majdnem egy tízesbe kerül, - még én sem engedem meg magamnak. Zokogva huppan le a fatámlájú székre. Könyörög. Adományt vár, hát nem sajnálom. Már csak azért sem, mert nem hazudott. Ránéztem. Szája szélén hab, a szaga meg magáért beszél. Karján, lábán horzsolások, testét zúzódások sokasága fedi. Ez nem leesett, megverték, látszik rajta. Tovább könyörög. Táskám mélyére nyúltam, keresek valami aprót, csak lépjen le - gondoltam magamban.

- Tessék - átnyújtom a pénzt.

- Ez szégyen. Szégyen, hogy koldulok, szégyen, hogy így nézek ki. Hét évig tanultam. Diplomám is van. Ügyész, nem akármilyen kibaszott ügyész vagyok!

- Mi történt magával?

- Nem tudom. Leléptem. Elmentem otthonról.

- Nem keresik?

- Dehogynem. Járom a környéket. Minden nap, körbe-körbe. Meg akarok halni. Senki nem törődik velem, a fiam se és a lányom is tojik

rám. Hát leléptem. Leadtam az aranyakat a zaciba,-ránézek a kezére, a gyűrűk helye még fehérlik ujjain - megverték, a pénzem meg a telefonom ellopták. Nincs miért élnem. Meg akarok döglenni.

- Mikor jött el otthonról? Nem keresik magát?

- Dehogynem. Hetedikén. Hetedikén reggel. Borzsaváról. Felültem a vonatra és csak mentem. Aztán itt kötöttem ki, már öt napja. Csak járok, mint az élőhalott, körbe-körbe. Az uram is szeret, nem ismered? Sütő János. Csak a kölykeim vannak messze. Nem törődik velem senki, de én vagyok a hibás. Csak én. Én a bolond!

Barátomra néztem, intettünk, hogy menni kellene, egyikünknek sem volt kedve tovább hallgatni - és szagolni - a szőke tyúkot.

- Dájte menyi prékurty. - nyújtom neki a gyújtót. Most már meggyújtja a cigarettáját. - Én nem akarok semmit, köszönöm, hogy adtatok. Csak, csak elszívom ezt a cigit, nyugodtan, csendben. - a könnyek patakozottak az arcán. Kezdttem sajnálni.

- Menjen, igya meg azt a féldecit! - gondoltam, végre lekopik rólunk és megihatom azt a tetves kávéát öklendezés nélkül.

- Benn nem lehet dohányozni, meg amúgy is kevés a pénz. Itt öt rubel a féldeci.

Barátom a zsebébe nyúlt, már ő is unta a nőt, mégis valahogy sajnáltuk mindketten. Átadta neki a hiányzó kettest.

- Most már menjen! - szólt rá.

A szőke ciklon az ajtó irányába indult. Kortyoltam a kávémból, végre rágyújtottam. Egy kicsit kihűlt.

- Jön.

És már vissza is jött, neki nem kellett várni a nyanyára.

- Megihatom itt veletek? - Nem, van még ezer más hely, neked pont ide kell ülnöd? Üres az egész udvar!

- Sóhaj. Meg...

A telefonomért nyúlok. Megnézem, mennyi az idő. Már fél tíz múlt.

- Vikát hívod?

- Kit?

- Vikát. A lányomat. A fiú a fiad?

Vesztett röhögés.

- Nem ő egy barátom. Hívjam fel a lányát?

- Igen. Szeretnék vele beszélni. Lehet, hogy az apja nem is mondta neki, hogy elmentem. Mondjam a számát? De ne mondd meg neki, hogy hol vagyok!

- Legyen. - diktálja a számot. Ez egy kicsit borsos lenne. Más hálózat. Nem hívom.

- Megyünk?

- Lépünk.

A nő is lenyelte a vodkát, mi pedig sarkon fordultunk. A kávé is ott maradt.

Telefonomhoz nyúltam, írok egy sms-t a lánynak. Hátha tényleg keresik. A cím érvénytelen. Nem kapta meg.

Eltelt néhány nap, el is felejtkeztem a nőről. Felhívott egyik kedves ismerősöm, borszavai.

- Nem ismeresz egy szőke nőt, aki lelépett otthonról? Valami Sütő János felesége.

- Dehogynem. Szegény Géza, most lenne negyvenöt éves.

- Mi lett vele?

- Nagyon ittak, mindketten, két éve az asszony leszúrta a késsel, belehalt a sérülésekbe, az egész testét vágások borították. Azóta sem találják a nőt. Amúgy miért kérded?

Hirtelen lemerült a telefonom, talán jobb is így.

Írta: GARD
Rajzolta: SAGA

Az utolsó szabad ember

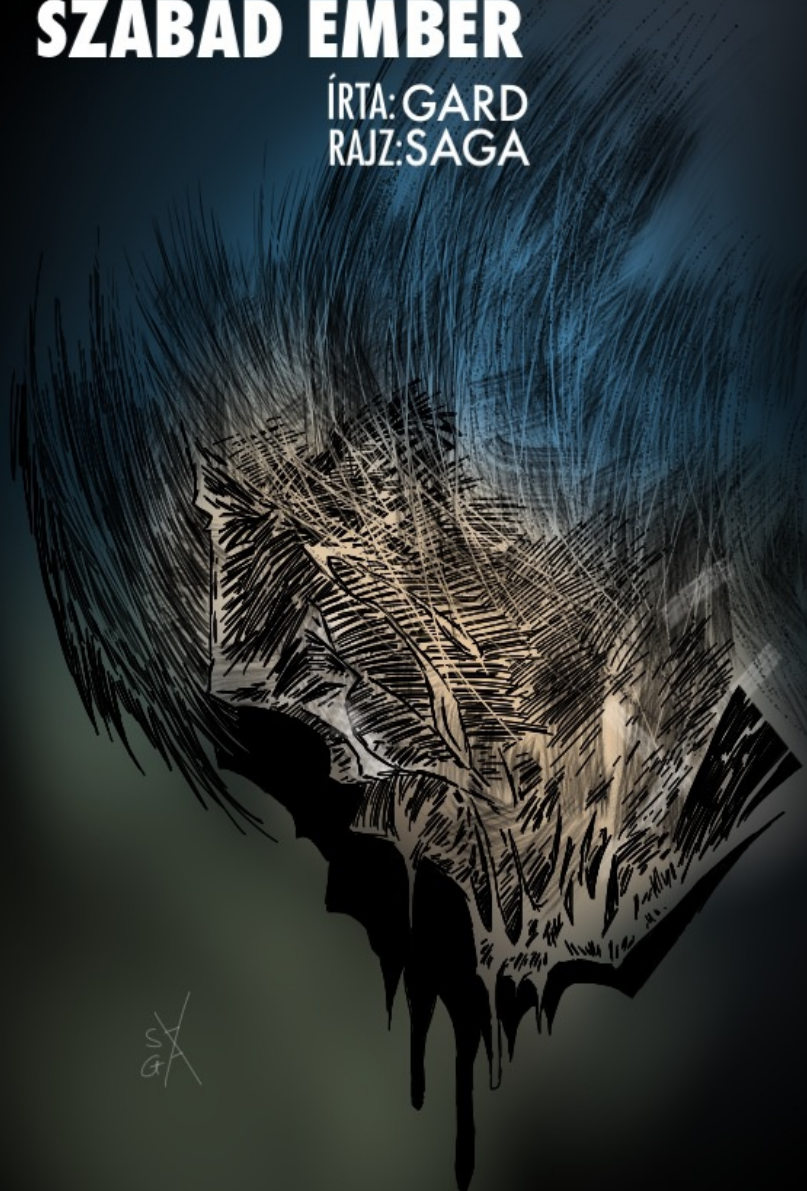
*„Redemption songs
These songs of freedom”*

Bob Marley - Redemption Song

© OpenHU 2013.

AZ
UTOLSÓ
SZABAD EMBER

ÍRTA: GARD
RAJZ: SAGA

SX
G

Szabadság. Csupán egy szó, egy kifejezés. Egy eszme. De mennyi vér, áldozat mennyi árván maradt gyermek, mennyi könny és keserűség köthető ehhez az eszméhez. Megszámlálhatatlan. A történelem során oly sokan adták életüket ezért az eszméért. Azért, hogy lerázzák a rabláncot, a béklyókat, amik a gépezethez láncolják, őket majd lassan felfalja a lelküket. A szabadságért, ami csalfa árnyként, múltó tüneményként táncolt előttük s mikor már úgy érezték talán elérhetik, talán végre magukhoz ölelhetik ellibbent és ismét elérhetetlen messzeségbe táncolta magát. Papíron mind szabadnak születtek. De valójában soha nem voltak azok. Küzdöttek érte, és olykor megérezhették a mámorító ízet, de soha nem élhettek benne. Hányan adták érte életüket? Szász ezrek, milliók, milliárdok? Soha senki nem tudja, és talán nem is fogja tudni senki.

A nap perzselően sütötte a férfi arcát. A levegő mozdulatlan volt, forró és tömény. A férfi arcán homlokán egy izzadságcsepp jelent meg, majd lassan legördült az arcára. Végig szalamoszott a több napos borostán és a földre hullott. A sivatagai föld azonnal és mohón magába nyelte a folyadékot. A férfi kinyitotta a szemét s letekintett a mélységbe. A sivatag üresen nézett vissza rá. A magaslatról jól láthatta a végtelenből végtelenbe nyúló betonutat, ami úgy vágta ketté a pusztaságot mint egy sebhely. Valamikor régen ezek az utak jelképezték a szabadságot. Az Ő szabadságát. Azelőtt, hogy a Hatalom felütötte volna rút fejét, és lassan de következetesen magába falta volna az emberiséget. A Hatalom előtti időkben minden másként volt. Bár a szabadság még akkor si csak eszmeként lebegett az emberek feje felett, de mégis közelebb érezhették. Némelyek akár maguknak is tudhatták. Persze, a korlátok akkor is ott voltak. A pénz. Akkoriban a pénz volt a Hatalom. Az Isten. Mindenki a Szent Dollár templomába járt és fohászzkodott”Csak erre legyen, csak fussa a számlákra, jajjj bár megvehetném ezt a drága cipőt”. Igen, a pénz volt az Istenük, a Megváltásuk és az átkuk is. A Zöld hasú Kárhozat lángjára ítéltettek mindannyian. A férfi tudta, hisz maga is szolgálta ezt a hamis bálványt. Bár nem az akkoriban „törvényesnek” nevezett módon, de ő is megkereste a magának valót. Fegyverek, drogok lányok.

Meg némi apró. De azután jött a Hatalom... A Hatalom, ami mindent megváltoztatott.

A távolban hatalmas porfelhő látszik. Kavarog az álló levegőben, hullámoz és változik. Mintha egy élő test lenne, ami vonaglik, s közben csak dagad és dagad.

„Közelednek – gondolta a férfi.

Jack Dorvin. Valamikor így hívták a férfit. Valamikor a Hatalom, a Lázadás és a véres harcok előtt. Jack Dorvin, de mindenki csak J. D-nek hívta. J.D soha nem volt a Törvény embere, soha nem nevezte volna magát Törvénytisztelő polgárnak. Már iskolás korában is apó bizniszekkel, lopott számítógépes játékokkal, kalóz DVD-kkel kereste a zsebpénzét. És persze marihuánával. Az volt mind közül a legkelendőbb. J.D nem volt nagypályás, de egész nagy vásárlói kört tudhatott magáénak. Amint belépett a középiskola kapuján egyből tíz ember rohanta meg, és tudakolta mikor vehetnék át a friss „takarmányukat” . J.D hébe-hóba elpöfentett egy cigit, de inkább árulta, mint használta. Úgy gondolta, amit elszív azt el is adhatja, és ha eladja abból lesz a pénz. A pénzből pedig az öreg Harley Davidson Dyna Wide Glide. Már régóta nézegette a motort a közeli roncstelepen. Bár régen használták, ez látszott a festék kopásából és a hatalmas porrétegből, ami rajta állt, de J.D érezte egy kis pofozás és máris tökéletes lesz. A motor szinte megszólította őt amikor egyszer, mikor ellőgte az utolsó órát, a roncstelep előtt sétált. Órákig állt és nézte a motort, és közben elképzelte amint ezen ülve száguld végig a város utcáin. Látta magát amint a barnára festett gyönyörűen doromboló géppel a hátsója alatt mindenki megnézi, a lányok utána fordulnak és összesúgnak. Tudta, hogy nem nagy szám egy motoros a városban, hisz egy egész klub volt, akik a szerelőműhelynél tevékenykedtek, de akkor is! Abban a világban, amit elképzelt csak Ő volt. Ő és a barna Harley-ja. Érezte a szelet az arcában, az erőt, amit a kezében tart. A szabadság erejét. J.D azonnal megkérdezte az öreg Foley-t, hogy mennyit kér a csodagépért. Az öreg vakarta a fejét, és úgy nézett hol a motorra, hol a csillogó szemű kölyökre.

- Hát fiacskám – mondta – Azt se hiszem, hogy még megy ez az öreg kecske, de százötven dolcsiért viheted.

- Százötven! – kiáltott J.D – Jézusom! Az rengeteg zöld hasú ember!

- Figyelj fiam. Ez egy Harley. Gondolom, tudod mi az. Ingyen csak nem kaphatod, és a márka az márka.

- Jól van jól van. – motyogta J.D – El tudja tetetni?

Foley felnevetett mintha a világ legjobb viccét hallotta volna.

- Fiam! – mondta és közben nevetett – Ha valaki ne adj’ Isten el akarná vinni, majd szólók, hogy le van foglalózva

- Nagyszerű. – mondta J.D és érezte, hogy a vágy lassan beleég a tudatába. A vágy, hogy megszerezze a motort.

- Azt fiam. Tudsz-e motorozni? Van-é jogosítványod?

- Hát, tudtommal, benzinnel megy nem jogsival.

Foley ismét felnevetett, arca teljesen elvörösödött. Akárcsak J. D-é.

- Ez jó. De tényleg. – mondta Foley amikor abbahagyta a nevetést. – Benzinnel, nem jogsival.

Töprengve nézte a kölyköt aki nem lehetett több tizenötnél, majd megszólalt.

- Fiam, ha lesz jogsid vagy valakid akinek van, és persze százötven dolcsid tiéd a motor.

J.D vegyes érzelmekkel távozott a telepről. Tudta anyja soha nem menne bele egy motorba, vagy ha mégis soha nem segítene elhozni. Az apjától pedig nem várhatott segítséget. Az öreg szolgálat teljesítés közben lelte halálát, amikor egy közeli városban zavargás tört ki. Így nem maradt más, vagy szerez egy jogsit, amire még éveket kéne várni, vagy szerez egy hamisítványt. És persze, mindezek felett ott volt a legnagyobb probléma. A százötven dodó, amit az öreg kért a vasért. Az a legnagyobb falat. Először azzal kell kezdenie valamit. Kezdetben megpróbálkozott kisebb nagyobb munkákkal, újságkihordás, szórólapozás, sőt még a Greenpeace támogató toborzói közé is beállt, de ezekkel nem ment sokra.

A toborzás még jövedelmező is lett volna, az ott dolgozókat is kedvelte, sőt a célokkal is nagyjából egyetértett. Csak hát az emberek nagyívűből tettek a környezetükre, és pláne annak a védelmére. És amikor szájon vágott egy srácot aki „Zöld majmoknak” nevezte őket, megkérték, hogy távozzon. Bár mindenki egyetértett azzal, amit tett, mégis az erőszak nem állt közel a szervezethez. Még hírből se. Így kezdett el Jack Dorvin alias J.D csencselni a DVD-kkel, kalóz játékokkal és persze a fűvel.

És az üzlet, ahogy mondani szokás, beindult. J.D árulta a dolgait a vásárlói pedig szépen gyülekeztek. És minden úgy alakult ahogy a mesében, egészen addig amíg Rick Greno fülébe nem jutott, hogy mit is csinál az a kis taknyos második. Greno volt a legidősebb az iskolában, húsz éves volt, de még mindig a harmadikat taposta, nem volt egy nagy koponya, de a suliban ő volt a császár. Ő is fűvel kereskedett akárcsak J.D és amikor a kuncsaftjai kezdtek elpártolni tőle dühbe jött. Egyik tanítási nap után, amikor J.D épp a telep felé igyekezett, hogy megnézzze jövődöbéli vasparipáját, Greno és kis csapata már várta.

- Hé öcsi! Van egy kis füved? – kérdezte Greno amikor J.D haladt a parkban a pad előtt ahol Ő és négy nulla agyú embere ücsörgött. – Hallod? Valami jó kis zűd?!

Greno csapata egy emberként röhögött fel, mintha a világ legjobb poénját hallották volna. J.D érezte, talán Greno hangjából, hogy a nagydarab srác nem a vásárlókörének része akar lenni. Nem tudta volna megmondani miért, de érezte. Úgy ahogy minden ember érzi ha harag közeledik, főleg ha az a verés ő reá irányul. Érezte, ahogy a szája kiszárad a szíve felgyorsul és kezei lassan elhűlnek. Az agyában egy hajszálvékony hang azt visította, hogy fusson! Fusson ahogy a lába bírja, fusson amíg a lába le nem szakad. Visítson és fusson, így talán valami felnőtt meglátja és megmenekül. J.D kezei remegni kezdtek, ökölbe szorította majd lassan kiengedte. A remegés alábbhagyott, de nem múlt el. Felnézett Grenora, akinek a mellkasáig ért, és az kihívóan nézett le rá. Az arcáról nyíltan le letett olvasni, hogy ő bizony fenytésre készül. Nem is akár milyenre. J.D tudta ki Greno, és valahol a lelke

mélyén számított erre a kis eszmecsérére. A nagydarab fiú csak nézte vigyorogva majd újra megszólalt.

- Na mi van öcsi? Nem vagyok rendőr ne fossál. Van cucc vagy nincs cucc?

- Mennyi kell? – kérdezte J.D és maga is meglepődött, hogy hangja nem remeg. Szinte unottan válaszolt, de belül egy hatalmas sikító bomba ketyegett ami bármikor berobbanhatott.

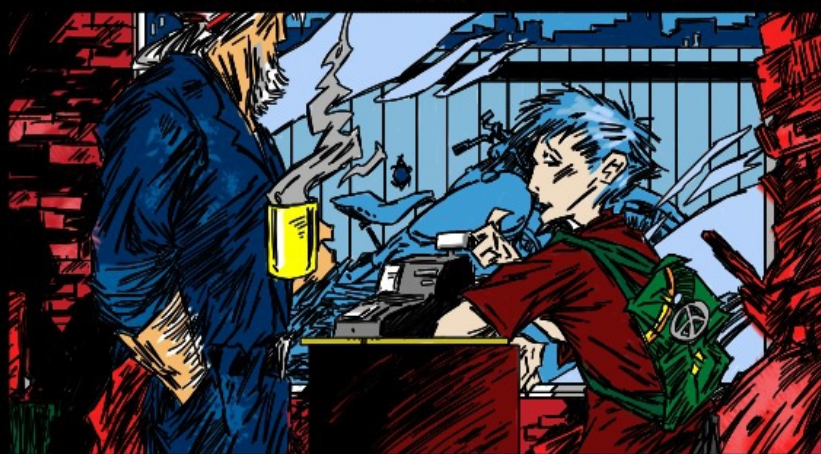
Greno felnevetett, és az emberei hűségese csordaként vele nevettek. Greno hirtelen abbahagyta a nevetést, eltűnt a vigyor a képéről. J.D re meresztette szemeit, és a fiú látta, hogy az előtte álló izom tömegnek nincs meg minden kereke. Nem az, hogy egy, de minimum kettő is hiányzott neki. Megragadta a vállát megszorította és közelebb húzta magához, orruk szinte összeért. Greno szeme szinte izzott, és elhomályosult. Olyan volt mint akinél leoltották a villanyt.

- Viccelődünk öcsi? Te ilyen mókás fiúcska vagy, he? Na figye'j buzikám, most egy kicsit megdolgozunk, azt meglátjuk neve'cc e még? He, ehhez mit szósz?! Srácok gyertek csak!

J.D Greno mögé pillantott és látta, hogy négy haverja lassan feltápáskodik a padról és ujjukat ropogtatva hatalmas vigyorral a képükön közelednek felé. J.D körülnézett van e más is a közelben. Egy fiú ücsörgött messzebb tőlük és elmélyülten olvasott. De rajta kívül senki. Se egy felnőtt se egy árva lélek. J.D érezte, hogy a remegés visszatér a kezébe, és heréi felcsúsznak a hasába. Már a térdében is érezte a remegést, hátán s karján égnek meredt a pihés szőr. Mélyen Greno szemébe nézett és mielőtt gondolkodott volna kimondta az első dolgot ami eszébe jutott: - Kapd be te repedsarkú majom!

Greno arca megnyúlt a meglepetéstől, hogy ez a kis mocsok ilyen mert neki mondani. A haverjai is megtorpantak és kérdőn néztek rá. Senki nem mert még ilyen mondani a nagy Grenonak.

- Igazán? – préselte ki a szót Greno az ajkain. Szeme megvillant és gyomron vágta J. D-t . J.D úgy érezte mintha minden levegőt kipréseltek volna belőle, szeme elkerekedett szája kinyílt és összegörnyedt. Greno elengedte így tudott tenni pár lépést. Kezét gyomrára szorította és próbált levegőhöz jutni. Ekkor érezte meg a fájdalmat ami lassan szétáradt a gyomrában. Érezte, hogy hólyagja

J.D felkészült az ütésre és már lendítette volna saját kezét, hogy ő is üssön ám ekkor egy hang közbeszólt.

- Öten egy ellen? Nem szép ám az ilyen srácok!

A srác aki épp ütni készült megtorpant, majd lassan megfordult. Egy magas hosszú fekete hajú fiú állt mögöttük, orrán kerek szemüveggel, kezében vastag könyvvel. J.D felismerte a srácot aki a másik padon ült és olvasott.

- Stroker! – kiáltotta Greno – Húzzál innen, ehhez semmi közöd!

- Lehet. – mondta – De azért én csak maradnék.

Greno arca fintorba torzult. Arcára körszakállat rajzolt a vér, és vicsorgott mint a veszett kutya. A srác, Stroker, mosolygott és úgy nézett a vicsorgó Greno szemébe. Egyik szemét várakozóan felvonta és még szélesebben kezdett mosolyogni.

- Na, Greno? Kettő az öt ellen? - kérdezte nyugodtan

- Tudom ám, hogy mitől vagy ekkora menő! Könnyű apád seggébe bújva keménykedni! Ha most elkalapálunk, ránk küldöd őt meg a motoros haverjait és a szart is kilapítják belőlünk!

Stroker jóízűen felnevetett. Fejét hátravetette, a nap megcsillant a szemüvegén.

- Ugyan Greno, hagyd már ezt. – mondta derűs hangon – Én nem Te vagyok. Ha bunyó van azt szeretem magam intézni.

Greno dühösen méregette Strokert, és látszott mérlegeli az elhangzottakat. Majd megrázta a fejét. – Gyertek srácok. – mondta végül, és J.D-re nézett – Veled még számolunk, köcsög!

- Nem hinném. – mondta Stroker nyugodt, még mindig derűs hangon.

- Aki a barátomat bántja engem bánt.

Greno arca megrándult, de nem szólt semmit. Gyilkos pillantással nézett J.D-re majd eloldalgott hűséges hiénáival együtt. Stroker nézte őket míg el nem tűntek a sarkon, majd J.D-re nézett

- Jól vagy haver? –kérdezte

- Kösz. – mondta J.D. – És mindenért kösz.

- A nevem Stroker. William Stroker, de mindenki úgy hív...

- Ozzy. – fejezte be J.D – Ismerlek. A Te papád a Dark Passengers vezetője.

Stroker mosolygott, de látszott, hogy csak erőlteti. – Igen. – mondta. – Hap Stroker

- Fasza. – mondta J.D és ő is mosolygott. – Örülök, hogy összefutottunk Oz

Ozzy mosolya kiszélesedett majd felnevetett és hátra veregette új ismerősét.

- Tudod, cimbi – mondta – Azér' nem semmi, hogy így felálltál nekik. A legtöbben elrohantak volna sikítva.

J.D Ozzy arcát fürkészte, hogy vajon tényleg tudja, hogy nem sok választotta el attól, hogy megtegye, vagy csupán ráérezett. Ozzy csak mosolygott és nézett rá sokatmondóan. J.D nem bírta ellenállni Ozzy mosolyának, és ő is elvigyorodott.

- Hát, cimbi, az fix, hogy közel voltam hozzá. Jack Dorvin vagyok, J.D. És tudod, jól esne most egy cigi!

Ozzy felnevetett és J.D vele nevetett. Így lettek, kimondatlanul, kötelékek nélkül barátok és testvérek.

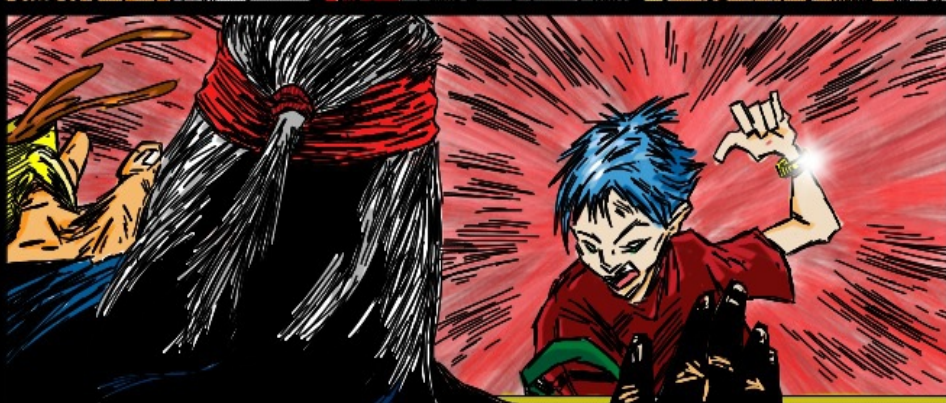
Ozzy elvitte J.D-t a Dark Passengers klubházába. A klubház egy régi motel volt. A motorosok átalakították és az alsó szinteken egy szerelőműhelyt alakítottak ki. Ozzy apja, Hap, hamar megkedvelte J.D-t és amikor megtudta miért is csencsel, felajánlotta, hogy dolgozzon a műhelyben. J.D mondta, hogy igazából semmit nem ért a motorokhoz, de Hap csak legyintett. – Mi se – mondta rekedt hangján – De valami majd csak ragad rád. J.D és Ozzy a műhelyben dolgoztak, és fél év múlva J.D megvehette a motort. Hap ment el vele megvenni az öreg Foley-től. Az öreg ismerte Hap-et, így gyorsan megkötötték az üzletet. A motort a klubházba vitték, J.D és Ozzy munkaidejük lejártá után ott bütykölték, szépítették. Mire elvégezték a középiskolát J.D letette a jogosítványt, és Ozzyval együtt motorozott a városba.

Grenoval és hordájával az érettségi előtt találkoztak utoljára. Ugyan azon a helyen ahol megpróbálták J.D-t elkalapálni. Greno gyűlölettől izzó szemmel nézte őket, de nem támadtak rá a két srácra. J.D és Ozzy hangosan nevettek, amikor elhagyták Greno csőcselékét. Greno nem sokkal később abbahagyta az iskolát, bár a kirúgták közelebb állt a valóságához. Elhagyta a várost, és többé nem látták. J. D és Ozzy mindenhova együtt mentek, és ha tehették motoron. J.D érezte, amint a

kiló méterek elmaradtak mögöttük és a szél süvített körülötte, hogy szabad. Egy szabad ember, aki oda megy, és azt csinál, amit akar. Tudta, hogy mire vágyik. Tudta, hogy mit akar. A szabadságot. Az érzést, ahogy a motor magába falja a kiló métereket, és a sebességet, amikor már szinte úgy érezi, hogy repül.

Hap tudta, hogy fia követni fogja a Passengersbe. Hiába próbálta lebeszélni, a fiú ebben nőtt fel, ezt látta. De fogadott fiáról, igazából nem fogadta örökbe, de mindenki tudta, hogy fiaként tekint rá, J. D-ről nem tudhatta. A srác nem vágyott másra csak motorozásra. Csak a szabadságra. Tudta ezt Hap, és érezte, hogy a fiú közelebb jár a motoros élethez, mint most ő. De azt is tudta, hogy ebből nem tud megmaradni. A szabadság, amire vágyott soha nem lehet korlátlan. A műhelyben végzett munkája jó volt, de ebből még nem lett élettapasztalat. Így amikor Ozzy oldalán J. D-vel felvetette, hogy esetleg lehetnének-e ők is a klub tagjai Hap azt mondta: - Fiúk. Megszavaztatom a dolgot a többiekkel. De csak egy feltétellel. Ha elfogadják a jelentkezést, a közeli gyárban kell állást vállalnotok. Be juttok, nem lesz veled gond. A két srác összenézett, majd bólintottak.

Hap megtartotta az ígéretét, és felvetette az asztalnál a fiúk bekerülését. Egyhangú döntéssel elfogadták. J.D és Ozzy megkapták a mellényeiket, amin még nem volt címer, és munkába álltak a közeli présgyárban. J.D a huszadik születésnapját a Dark Passengers tagjaival töltötte. Ekkora már elköltözött otthonról, és a klub egyik szobáját bérelte. Anyja semlegesen fogadta a hírt, de húga, Angie nagyon elkeseredett. Amióta az apa meghalt, anya teljesen magába omlott. Nem foglalkozott se velük se a világgal. Angie felnézett J.D-re, tisztelte és imádkozta.

- Ha idősebb leszel – mondta neki J.D – Te is velem jöhetsz! De addig is mindennap eljövök hozzád ígérem!

És így is tett. Délelőtt dolgozott a gyárban, délután a hűgával játszott, elvitte motorozni, leült vele babázni. Beszélt róla Hap-nek, arról, hogy szeretné ha Angie vele lakhatna. Hap megértette, de nem tartotta jó ötletnek. A Dark Passengers mostanában összerúgta a port a rivális Los Diablos klubbal. A helyzet – mondta – olyan mint egy puskaporos hordó, amin valaki vígan ül és bagózik. Bármikor robbanhat. Nem épp ideális hely egy hatévesnek. J.D nehezen, de elfogadta. Tudta, hogy a Passengers nem egy egyszerű hobbi klub. Fegyverrel kereskedtek. Persze megválogatták kinek és mit adnak el, nem támogattak semmi terror szervezetet, se arab ellenállókat. Megértette, bár úgy érezte a szíve szakad meg. De minden délután a kislánnyal játszott. Babáztak és motoroztak.

Mikor J.D huszonkét éves lett a klub elfogadta őt és Ozzyt teljes értékű tagként. Helyet foglalhattak az asztalnál, szavazhattak. J.D felmondott a gyárban, de Ozzy odamaradt. Megismert egy lányt, aki irodistaként dolgozott ott, Beth-et. A délutánokat, amiket J.D Angie-vel töltött Ozzy Beth-el töltötte. J.D is megismert egy lányt, Karen-t, akit be is mutatott Angienek, ettől kezdve hárman jártak el délutánonként. J.D újra szabadnak érezte magát. Amikor Ozzyval esténként a tetőn ültek és füvet szívott erről is beszélgettek.

- Tudod testvér – mondta Ozzy – Néha úgy érzem miénk a világ. Csak fekszem itt és nézem a csillagokat és arra gondolok, bármire képes vagyok. Bármire.

- Szabadság. – mondta J.D – Ha más nem is ez a miénk. És ez mindent megad.

- Szabadság – ismételte Ozzy. – Szeretem ezt az érzést.

J.D Ozzyra nézett. Az évek alatt Ozzy megváltozott, de csupán csak külsőre. Haja még mindig hosszú volt, de a szemüvegét kontaktlencsére cserélte, és hosszú szakállat növesztett. Ránézésre idősebbnek látszott mint huszonkettő, de aki a szemébe nézett és meglátta a szakáll alól kikandikáló mosolyt azonnal rájött, hogy egy fiatal szinte kölyökkorú sráccal áll szemben. Szerette Ozzy-t. Az egyetlen és igaz barátja volt. A

testvére. Megszámlálhatatlan volt az idő amit együtt töltöttek. A tetőn, motoron, vagy csak a klubházban a tévé előtt.

- Ha minden jól megy. – mondta hirtelen Ozzy. – Elköltözöm J. D. Beth-el összeházasodunk, és veszünk egy házat nem messze innen.

J.D nem válaszolt. A csillagokat nézte és merengett. Majd Ozzy felé fordult.

- Ne haragudj... elbambultam. Milyen egyházba mentek?

Ozzy felnevetett. Már megszokta, hogy J.D olykor elmerül a saját világában és meg kell ismételní a dolgokat neki.

- Buddhista. Ó kelet görög buddhista. – mondta és nézte J. D-t aki értetlenül nézett rá. Egy darabig bírta majd kitört belőle a nevetés. J.D továbbra is úgy nézett rá, mintha most jött volna a Marsról.

- Nem egyházba, hülye! Veszünk egy házat. Beth és én össze akarunk házasodni!

J.D arca felvirult és Ozzy vállára tette a kezét.

- Gratulálok Oz! Ez nagyszerű! Mióta tervezitek?

- Egy ideje érik a dolog, de tegnap beszéltünk és arra jutottunk, hogy épp itt az ideje, hogy közös életbe fogjunk. Végre

J.D mosolyogva bólintott. Neki is megfordult már a fejében, hogy elköltözik. Vesz egy házat és magával viszi Angie-t is. Mélyet szippantott a cigarettából, lenn tartotta majd lassan kifújta.

- Hát, gratulálok Oz! De tényleg. Örülök nektek.

- Tudom. – mondta a másik.

J.D huszonöt éves volt amikor a Hatalom felütött a fejét. Megvette a házat, nem messze Ozzyékétól, majd Karennel és Angievel együtt odaköltözött. A klubtól persze nem váltak el. J.D továbbra is a klubnál dolgozott. Ha nem volt szállítmány amit kísérni kellett a műhelyben tett vett, bütykölte a helyiek járműveit. Ha viszont üzlet volt felült a Harley-jára és részt vett az őrzésben. Ő és Ozzy mindig készen álltak, ha a klub hívta őket. A Diablossal a hátuk mögött persze nem voltak veszélytelenek az utak, nem egyszer lövöldözésbe keveredtek. Egyik társuk, Bachman, kórházba is került amikor az egyik Diablo elütötte egy *kistherrel*. Bachmanról még az orvosok is lemondtak, de az szívósabb

volt mint csótány. Három hét alatt felépült és eltüntette a világról a *kistehert* vezető Diablót három társával együtt.

- Egy Diablo egy hét. – mondta és tovább olvasott. Bachman imádta a könyveket. Ideje nagy részében azokat bújta.

Hap időközben meghalt. Nem csatában esett el, ahogy megillette volna, hanem a rák vitte el. Gyors lefolyású volt, miután diagnosztizálták nála még két évig bírta. Másfél évvel tovább, mint ahogy az orvosok jósolták neki, de végül leterítette a kór. A temetésén több százan voltak. J.D tudta, hogy a Passengersnek több városban is vannak klubjai, de amit itt látott teljesen ledöbbsentette. Több száz motoros gyűlt össze, hogy végső útján elkísérjék Hap Strokert. Több száz ember akik mind a Passengers címerét viselték. Különböző városokból, sőt még országokból jöttek tagok. A város néma gyászba borult, a legtöbben ismerték Hap-et, és szerették. Tudták, hogy nem egy angyal, de amíg ő itt volt a városban visszacsökkent a bűnözés, és gyilkosság szinte soha nem is történt. A temetésen a Passengers tagok szoros láncban követték a koporsót szállító autót. Mindegyikükön fekete karszalag. Hap Stroker zengő motordüörgés közepette lépett az örök országutak aszfaltjára.

Hap-et Bobby Orwell váltotta az elnöki címben. Bobby nem volt rossz tag, de fele annyira volt dörzsölt mint Hap. Bobby belekezdett a drog bizniszbe, és a Passengers háza táján megszaporodtak a balesetek. Halálos kimenetelű balesetek.

A Hatalom nem holmi megszállóként foglalta el a világot. Egyszerű pártként indult, élén egy Edgar Rollin nevű ipsével, aki indult az elnökválasztáson. Rollin egy kiadót vezetett mielőtt képviselő lett volna. Senki sem hallott róla, és a múltját is homály fedte. Mire az emberek felocsúdtak és eltöprengtek volna, hogy ki is ez a fickó, Rollin már az elnöki székben ült. Első lépésként minden gyár, vállalat, cég, multi élére saját emberét állította. Az emberek morgolódtak, hogy „*na most aztán jönnek a leépítések, meg a munkanélküliség*” de nem így lett. Rollin emberei által a gazdaság fellendült.

Az embereknek több pénzük lett, igaz a munkaórák száma megnőtt, de amíg ezt kárpótolták nekik pénzileg nem szóltak egy rossz szót sem. Úgy tűnt minden a legnagyobb rendben megy, a gazdaság lassan eléri néhány évvel ezelőtti csúcsot, és talán tovább is halad. Rollin pedig a külföldi vezetőkkel kezdte felvenni a kapcsolatot. A hírekben más sem volt csak Rollin így Rollin úgy. Istenítették őt. Istenítették a gazdagságot, amihez őket juttatta. A gyárban ahol Ozzy dolgozott szintén változások voltak. A régi igazgatót leváltották és ide is egy „Rollin katonát” állítottak. Egy hónap múlva Ozzy felmondott.

- Valami nem kóser nekem J.D – mondta, mikor ismét a klubház tetején ültek. Bár mindkettejüknek saját háza volt, még is megtartották ezt a hagyományt, és hetente egyszer kétszer összeültek itt fenn. – Büdös mint a döglött macska.

J. D nézte barátja gondterhelt arcát. Tudta, hogy Oz jó indok nélkül nem mondott volna fel.

- Mi az Oz? Mi nyugtalanít. – kérdezte

- Az emberek. A gyárban. – Oz mély levegőt vett majd hirtelen szinte ömleni kezdtek belőle a szavak. – Bakker J.D olyanok lettek mint a gépek! Reggel bejönnek, és csak dolgoznak, dolgoznak és dolgoznak! Amikor eljön az ebédszünet csak ülnek néznek maguk elé tömik a kaját a fejükbe aztán mikor jelzi a síp, hogy vissza kell menni minden zokszó nélkül felállnak és mennek. Nem beszélgetnek, nem nevetgélnek, nem ugratják egymást. Múltkor el akartam hívni az öreg Jimet egy sörre, tudod, hogy imádja, rám nézett és azt mondta: „Bocs Ozzy, de ma sokéig dolgozom. Nem érek rá” Azzal elslattyogott. Ez még nem lett volna ijesztő, de a szeme! Olyan kifejezéstelen, olyan üres volt mint egy kiszáradt kút. Esküszöm J.D a hideg kirázott tőle. - Ozzy mély levegőt vett majd folytatta – De néha beszélnek. Arról, hogy mekkora hiba hagyni, hogy a Passengers itt rontsa a levegőt. „Gazdaságilag romboló tényező” – mondják. És a Rollin-tervet emlegetik. Napi tizenhét óra munka fixen plusz jutalék. És persze a bűnözés felszámolása, a törvényszegők bebörtönzése és munkába állítása. És pedzegetik a halálbüntetést is. Aki nem hajlandó dolgozni az életért, azt kivégzik. Nem így mondják, „elszállítják”, de a lényeg ugyan az marad.

Ozzy hirtelen elhallgatott és a kezére bámult. Olyan erővel szorította ökölbe, hogy teljesen elfehéredett. Lassan kiengedte őket, és J.D-re nézett.

- Te mit gondolsz testvér? – kérdezte

J.D elgondolkodva nézett barátjára

- Nem tudom barátom. Nem értem. – mondta – De érzek valamit. Valami nagyon rosszat.

Ozzy bólintott. Csendesen ültek a klubház tetején és cigiztek. Akkor még nem tudták, hogy utoljára.

A Rollin-terv hatalmas sikert aratott. A tárgyalások, amelyek során Rollin felvette a kapcsolatot a többi ország vezetőivel nem várt fordulatot eredményezett. Egy heti tanácskozás után a vezetők békét kötöttek egymással. Felszámolták a határokat szabad átjárást biztosítva egymás országaiba. Az emberek ünnepeltek, felvonultak az utcákon, parádéztak. Eljött a várva várt világbéke! - Kiabálták. - Itt a Megváltás! Rollin a megváltás!

Majd a parádék végén hazatértek, és másnap megkezdték a tizenhat óras munkarendjüket. A Rollin-terv minden országban megvetette a lábát és gyökeret eresztett s miután mindenki átvette megkezdődött a második fázis. A bűnözés elszámolása. A televíziókban másról sem volt szó, csak a bűnbandák, szervezetek, kartellek, gerillák, terrorcsoportok, lázadások elleni propagandáról. Nem számított bórszín, nem vagy vallás. Aki nem dolgozott bűnöző volt. Aki nem tizenhat órában pörgette a mókuskerekeket, de mégis volt pénze bűnöző volt. - Elvégre, nem tisztességes a dolgozó emberrel szemben az ilyen kereset – mondta Rollin. S az emberek elhitték. Táborokba gyűjtötték az ellenállókat. Akik pedig nem mentek önszántukból, azokat más módszerekkel vették rá. Megkezdődött a Begyűjtés.

A Rollon rendszer negyedik évében a lakosság nagy része már átállt a Terv szerinti életre. Reggel felkeltek, majd dolgoztak estig, hazaértek, lefeküdtek és ismét dolgozni kezdtek. Az iskolákban átálltak a szakmák képzésére. Általános iskola után két év szakmai továbbképzés és mehettek is dolgozni. Ezek közül az emberek közül senki sem zúgolódott. Busásan megfizették a munkájukat, bár senki nem költött semmire. A televíziós társaságok sorra zárták be kapuikat. Az Opesk

csatorna megvásárolta midet. Csak az Opesk sugárzott adást, leginkább híreket és a munka lehetőségek elérhetőségeit sugározta. És persze naphosszat a bűnmegelőzési/üldözési propagandákat. Aki nem volt része a Tervnek igyekezett a maga lábán megélni. De a kisvállalkozók, bolttulajdonosok, kocsmárosok egyenként húzhatták le a rolót. A Terv elítélte az italt, a cigarettát, a kábítószeret. És a nép nem háborgott. Ők ki voltak fizetve, csak dolgoztak és meg volt mindenük. Ám voltak, akik nem akartak a Terv részei lenni. Azok akik csődbe jutottak. Szervezetekbe gyülekeztek, megbeszéléseket tartottak. És nemegyszer összetűzésbe keveredtek a hatóságokkal.

A Lázadás lassan kezdett szárba szökkeni. A hatóságok igyekeztek eltaposni, és a média is generálta a feszültséget, de a szabadság virága mégis újból megpróbált a fény felé törni.

Rollint újraválasztották, és a vasököl, ami eddig is szorongatta a vélt vagy valós törvényen kívülieket még szorosabbra zárult. A Lázadás már a levegőben volt. Érezték a tizenhat órák, és az ellenállók is. A rendszer elkezdte felszámolni a motoros klubokat. Akár bünszövetkezet volt, akár hobbi klub, meg kellett szünniük. Aki nem volt hajlandó levetni a címerét azt vagy elhurcolták, vagy „Hazaárulóként” lelőtték. A klubok kénytelenek voltak elmenekülni. Elhagyott poros kisvárosokban gyűltek össze, messze a nagyvárosok mételyező aurájától. Messze Rollintól és a terveitől. Persze, a Hatalom itt is rájuk talált. A Hatalom, aminek a keze bármeddig elért.

A Dark Passengers klubot sokáig megtűrték a városban. Sokan még emlékeztek arra, mennyit köszönhettek nekik, ám az idő elteltével a munkások egyre kevésbé látták a motorbiciklijükön flangászó „gensztereket” szívesen. A munkahelyeken már zúgolódtak, hogy mikor számolják már fel végre a klubot. A gyárban ahol Ozzy dolgozott még kielezettebb volt a helyzet. Tudták, hogy a klub tagjai régen itt is dolgoztak, sőt az egyik felesége még most is itt dolgozik. Úgy döntöttek küldenek egy üzenetet a klubnak, hogy ideje távozniuk.

Késő délután volt, amikor csörgött Ozzy telefonja. Épp a motorját bütykölte, de a csörgésre bement és felvette.

- Ozzy? – hallotta Beth hangját. Sírt. – Ozzy! Kérlek gyere értem! Ezek itt! Jézusom! Ezek megőrültek!

- Beth! – kiáltott Ozzy – Mi történt? Beth? Ott vagy?!

- Gyere értem kérlek! Félek! Bántani akarnak! Az öreg Jim azt mondta „ideje megleckéztetni őket, mutassuk meg a cafatnak” Kérlek Oz! Gyere értem!

- Beth!

A nő sírva fakadt a háttérből pedig hallatszott, ahogy több férfi kiabál. Hirtelen valami reccsent és Beth felsikoltott, majd megszakadt a vonal. Ozzy eldobta a kagylót és a motorjához ment. Útközben felkapta a fegyverét és az övébe dugta. Amikor felült a motorra elővette mobilját és J. D-t hívta. Nem érte el, így üzenetet hagyott neki. Beindította a motort és a gyár felé vette az irányt.

A gyár bejáratánál senki nem talált. Leállította a motort, és fegyverrel a kézben indult a bejáratához. Bent teljes sötétség volt. Ozzy az ajtóhoz lépett és megpróbált benézni az üvegen. Semmit sem látott, csak a lépcsőket. A kilincséért nyúlt, ekkor feltűnt az öreg Jim az ablak előtt. Eszelősen vigyorgott és belerúgott az ajtóba, az kivágódott és Ozzy elterült a földön. Feje hatalmasat koppant, fegyvere messzire esett. Ozzy felnézett és látta, hogy Jim mögött jön a többi munkás is. De Beth-et nem látta sehol.

- Helló Ozzy. – mondta Jim vigyorogva. – Most játszunk egy kicsit. Van egy üzenetünk neked és a mocsok bandádnak. Nem vagytok szívesen látott vendégek.

Jim nagyot köpött ami Ozzy mellkasán csattant. A munkások, némelyiknél lánc vagy vasrúd lassan körbevették.

J.D pont akkor hallgatta meg az üzenetet amikor Ozzy a gyárhoz ért. Azonnal tudta, hogy mi történt. Szólt Bachmannak és Rog Spearnek, hogy baj van. Motorra pattantak és eszelős iramban száguldottak a gyár felé.

J. D-ék már messziről hallhatták volna a férfiak üvöltözését, de a motorok zaja elnyomta. Csak a hatalmas embercsoportból tudták, itt valami nagyon nagy baj van. Leállították a motorokat, de csoport észre se vette őket. Ordítottak és eszelősen püföltek egy embert, aki a földön feküdt. A csoporttól távolabb több ember is feküdt, némelyik az orrát fogta és kezei közül vér csöpögött, mások hanyatt feküdtek. J.D látta, hogy némelyik férfinál fegyver is van, bot, vascső és olykor le is sújtanak a földön fekvő emberre. J. D megdermedt. Nem merete elhinni, hogy a csoport közepén fekvő ember Ozzy lehet. A barátja, a testvére. Csak állt mozdulatlanul, azt sem hallotta mikor Bachman a levegőbe lőtt. Lassítva látott mindent. A csoport ellépett a földön fekvő testtől, és lassan hátráltak. Bachman ordított, Rog pedig a fegyveréért nyúlt. A két motoros szinte egyszerre nyitott tüzet a csoportra. A munkások menekülni kezdtek, ki merre látott. Bachman és Rog feljűk indultak és sorra lőtték le őket. J.D nem vette le a szemét a földön fekvő Ozzyról. Miközben két társa a munkásokra lőtt, ő lassan felé sétált. Ozzy a hátán feküdt, arca véres volt. Mellénye szakadt, és tiszta vér. Fején jobb oldalt hatalmas seb tátongott. J.D el akarta fordítania fejét, de nem bírta. Minden seb, minden ránc, minden csepp vér az emlékezetébe vésődött. Amikor Ozzy mellé ért térdre esett és lassan megérintette barátját. Ozzy nem mozdult, szájából vér csorgott. A munkások fejvesztve menekültek körülöttük, s a lövések egy másodpercre sem maradtak abba.

- Oz... - mondta J.D majd felordított. Olyan hangosan, ahogy a torkán kifért. Ordított s érezte, hogy a szemét ellepik a könnyek. Düh gyász és bosszúvágy égette a szívét és e három keveréke ebben az ordításban ömlött a világra. Miközben ordított képek ugrottak a szeme elé. Emlékek amiket Ozzyval élt meg. Az első nap amikor találkoztak,

amikor elmentek a motorért, ahogy együtt dolgoztak rajta, amikor együtt dolgoztak gyárban, a gyárban ahol megölték végül, Ozzyék esküvője. És mind közül a legélesebben egy képet látott maga előtt. Amikor ő és Ozzy a klub tetején ültek, füveztek és a szabadságról beszélgettek. A szabadságról, amihez mindketten ragaszkodtak, akiért most hatalmas árat kellett fizetniük. J.D ordított, szájából nyál fröccsent, szeme könnyekben ázott. A megmaradt munkások megálltak, és Bachmanék se lőttek tovább. Minden szem J.D-re és a földön fekvő Ozzyra szegeződött.

A Dark Passengers az eset után gyorsan feketelistára került. A gyárat porig égették és mindenkit, aki részt vett Ozzy és Beth meggyilkolásában megölték. Ozzy és Beth temetésén nem voltak olyan sokan, mint Hap-én. De nem azért mert nem szerették vagy tisztelték volna. Nem. Aki nem jött az vagy táborban volt, vagy menekült. Vagy megölték. A Dark Passengers a temetés után elhagyta a várost, és a többi klub rejtekhelyére ment. Soha senki nem mondta ki nyíltan, de Ozzy halála volt az a katalizátor, ami megindította a felkelést. A klubok a kereskedők, a csempészek és mindenki, aki a Feketelistán volt szövetségre lépett. A Lázadás lassan kihajtotta virágát. A háború elkerülhetetlen lett.

Mikor a hírekben bementék, hogy a világ országai egyesülnek, és egy zászló alatt, a Hatalom zászlaja alatt fognak gyülekezni már mindennaposak voltak az ütközetek. A Nyugati Hatalom, ahogy az országot most nevezték, folyamatosan tiporta el az ellenállókat. A munkások egy része a fegyveres erőkhöz csatlakozott. Városról városra jártak és tisztogattak. Már nem gyűjtöttek be senkit, ha ellenállóra bukkantak azonnal helyben kivégezték. És a dolgozó nép mit sem törődött velük. A hírek csak a győztes rajtaütésekről számolt be hébe, hóba. Őket lekötötte a munka és a pénzük gyarapítása. Voltak, akik a gyárban estek össze, őket kivitték és a munkaidő lejártá után értesítették a hozzátartozókat.

Nem voltak sírok, csak névtelen betonkockák. Ezek jelezték a halottakat. Betonkockát, amikre a Hatalom felépítette megdönthetetlen bástyáit. A szabadság, ami eddig is halovány sugárként adatott meg az embereknek messze szállt. Már szinte nem emlékezett rá senki. Csak egy szó volt érzelmek nélkül. Egy kifejezés, amin mindenki egy kicsit elmélázott majd tovább futott a kerékben.

J.D és a Passengers csatlakozott a többi klubhoz és ők lettek a Lázadás fő alakjai. A Lázadás, ami az elnyomottak szívében az egyetlen reménysugár volt. A hegyekben bujkáltak, barlangokban és olykor a föld alatt. J.D éjszakánként csak ült és az eget nézte. Nézte és arra gondolt, hogy a szabadság Ozzyval együtt örökre meghalt.

- Közelednek. – mondta a férfi, Jack „J.D” Dorvin.

A távolban a porfelhő egyre nagyobb lett. Tovább duzzadt.

Véres háború dúlt. Hány éve is? – tűnődött J.D – Már magam sem tudom.

A napok egybefolytak számára, s ahogy a napokból hetek majd hónapok évek lettek s a Hatalom mind nagyobb lett J.D kezdte elveszíteni a reményt. Amikor Karent és Angie-t elhurcolták J.D összeomlott. A Lázadás ezek után nem sokkal elbukott. Akik túléltek a tisztogatásokat elmenekültek. J.D látta amint Rog holttestét egy halomba hurcolják. Bachman eltűnt, és a többiek is. Csak egyedül maradt. Menekült, nyomában a Hatalommal. Nem volt ideje megállni és pihenni, amit tudott összelopott, de így is többször a halál árnyékában járt. Éhség, szomjúság betegségek. És amikor egy pillanatra már megállhatott volna, nyomban megjelent a Hatalom. Mintha játszott volna vele. Hagyta, had higgye azt, hogy megúsza és akkor odasújtott. Egyre nagyobb és nagyobb sereggel. A Hatalom vasmarka lassan összezárult a torkán, és kiszorítja belőle az életet. Fáradt, sebesült és elcsigázott volt. A porfelhő pedig csak nőtt és közeledett. Már hallatszott a menetelő léptek hangja. Mintha lovag vágtnánának felé, dübörgésük zaja betöltötte a sivatagot. J.D a motorjára pillantott. Ozzy, Angie, Hap,

Karen, Beth, Bachman és a többiek. Láta az arcukat maga előtt. De leginkább Ozzy arcát látta. Ozét akivel együtt üldözték a szabadság eszméjét, akivel együtt éltek át azt. Ozét akit elpusztított egy erő ami rabigába döntötte az emberiséget. Pénzzel, vagyonnal. A Hatalom egy zöld bilincset húzott a szabadság kezére s a folyóba lökte. Mára már nem is emlékeznek rá, úgy élnek, mintha mindig is így lett volna.

- Én vagyok az utolsó. – mondta J.D – Az utolsó szabad ember.

A motorhoz lépett és felvette a puskáját. Régi medveölő volt. Régi, de megbízható. A nyeregtáskát a magaslat szélére vitte, kinyitotta, majd letette. A táská félig tele volt tölténnyel. J.D hasra feküdt és a porfelhőt bámulta, majd mikor az első alak feltűnt tüzet nyitott. Célzott és lőtt újra és újra.

Mikor a Hatalom seregei végül bevették a magaslatot csak üres töltényhüvelyek szőnyegét és egy, a végtelenbe tűnő keréknyomot találtak. Az utolsó szabad ember tovább harcol.

Írással való kapcsolatom először 13 éves koromban kezdődött. Akkor még ugyan más stílusok kipróbálásával zsonglőrködtem, de az évek során lassan kiforrott a valódi érdeklődési köröm. Legnagyobb hatással Philip K. Dick művei voltak rám, de végtelen ideig sorolhatnám a további írókat és filmklasszikusokat. A fikció az egyik legjobb közvetítő eszköz, mellyel a fantázia és elme határait képesek vagyunk tágabban értelmezni és tökéletes terepet biztosít arra, hogy az emberi viselkedés erkölcsi vonzatait bemutassuk más dimenziók és világok keretei között, így reflektálva az épp forgalomban lévő valóságunkra. Szeretek arra törekedni, hogy ne a csupán a felszín kerüljön bemutatásra, hanem egyedi megvilágítást kapjanak emberi érzésvilágok, drámai és erkölcsi problémák, és a lehetőség, hogy bizonyos alternatív időképeken keresztül a jelenben tudjuk újraértelmezni választásaink súlyát. És mindez elsősorban a humor segítségével tehető legkiválóbban érzékelhetővé, továbbá mindig nyitva vannak a kapuk olyan ötletek előtt, amelyek újabb és újabb felismerésekhez vezetnek bennünket.

Pálos-Tóth Bálint

Pálos-Tóth Bálint

Bellum

© OpenHU 2013.

Rago tompa fájdalommal járó puffanásra ébredt fel. Lefordult a rojtos kanapéről, ahol az előbb még javában horpasztott félmeztelenül, egy szál boxerben elterülve. A hirtelen ébredés következtében kábultan mocorgott a padlón, érezte a résnyire nyílt ablakon beszökő hűvös levegőt, ahogy ragadós testén próbálta felszárítani az izzadságot, mindhiába. Fölállt és lassan kikecmergett a konyhába. Itt-ott kajamaradékok díszeltek ehetetlen állapotban, a hűtő ajtaja résnyire nyitva, valaha volt jég szivárgott belőle. Morcosan bevágta a masina ajtaját, majd benyomta a kávéfőző gombját, vagyis azt a csonkot, ami annak a helyén volt. Leült az asztal melletti székre, de egyből fel is ugrott, amint érezte, hogy beleült egy ragadós sörfoltba. Körülnézett, és megrémisztette a káosz. Ez nem normális, kicsúszott a kezemből az élet, melyet ebben a testben kéne élnem. Elúszik az idő a fenébe. Az a rohadt játék. Abba kell hagynom.

Pár hét alatt összeszedte magát. Sok mindenről maradt le, érezte a legtöbb pillanatban. Míg átment a lakás, majd a saját belső állapotának takarításán, újnak és ébernek érezte magát. Elfogadta, hogy annyi időt elvett az életéből a játék iránti függősége. Szerzett magának melót, hogy egy ideig legyen miből megszereznie az életpontjait, ugyanis eddig minden percét mostani lemondásának tárgyára pazarolta. Cserébe viszont annyira jó volt benne, hogy szintjének megfelelően elég sok mindent megengedhetett magának, mert valóban ő volt a legjobb. Minden küldetést szinte hiba nélkül teljesített és bónuszpontjai miatt nem volt szüksége munkát vállalni, bőven volt mit a levesbe aprítani, és természetesen szórta is az életpontokat meggondolatlanul mindenféle egészségrontó 'élvezeti' cikkekre, így még többet kellett játszania, hogy mindig a kellő szintre hozza magát. De véget kellett vetni az egésznek, mert a játék vette át az uralmat.

Gardo bácsi adott neki munkát a kisvárosi régiségboltban. Az öreg Gardo rendes ember volt, nagy odafigyeléssel fordult a régi dolgok felé. Nem volt könnyű dolga, hiszen a szomszédban elektronikus gépeket kínáltak széles választékban, nagy, kék, villogó reklámtáblával beárnyékolva a régiségek iránti keresletet. Az Elek Tron's mindent megtett az üzleti színvonalért és az értékesítésért, ahogy azt a tulajdonosa Tron Elek, – aki a műszaki cikkek megszállottjaként még az

anya- és apakönyvében is megváltoztatta a nevét – , hangoztatta is: „A múltban nincs jövő!” De Gardo kitartó volt, nem foglalkozott Tron úr megszállott versengési vágyával, ellenben alapos kutatómunkája révén – az amúgy nem túl nagy vevőkörének – minden igényét ki tudta elégíteni.

Rago szeretett itt dolgozni. Bár nem tolongtak túl sokan a boltban, legalább volt ideje olvasni, bütykölni és felfedezni Lowennel a polcok titkait, míg főnöke beszerzési körútját járta. Lowen, a maga tizenkét évével az üzlet leggyakoribb látogatója volt, és azt a kevés jelentőséggel bíró – életkora miatt korlátozott – életpontját is itt nullázta le szinte teljesen, az esetek többségében. Helyes és okos fiúcska volt, aki, – míg iskolatársai az Elek Tron’s-ba siettek sulis után (vagy közben) – ő inkább Gardo bácsi birodalmába tért be a jól megszokott szürkés-kék ódon ajtón át, mely fölött rozsdás felirat díszelgett: „A múlt még nem múlt el.” Ezt Rago úgy egészítette ki magában: hiszen itt van rá a sok bizonyíték, hogy még most is létezik.

Eleinte minden jól alakult. Rago kényelmesnek érezte a helyzetet. Tisztességes munkája volt, és még, ha kevesebb, de legalább stabil életpont-jövedelmet hozott. Sajnos a harmadik értékválság óta meghozott összkormányzati rendeletnek köszönhetően az életpont rendszer sem volt kevésbé szánalmas törekvés az emberiség történelmében az anyagi javakhoz való hozzáférés és elosztás tekintetében. Ahol a cserekereskedelemben az emberi természet és mohóság elkezdődött, megerősödve ott folytatódott az ősi pénzvilágban, csak épp a közvetítő szerepet betöltő, változó valutáért való küzdelem vált mérvadóvá, ahol mindennek megvolt az ára, épp ahogy az meg lett határozva különböző érthetetlen, de elfogadott érvekre alapozva. A pénz bukása utáni káoszban darwini küzdelem töltötte ki az átmeneti időszak anyagi küzdelmeit, majd visszatértek az intézményes keretek és jöttek az életpontok. Sajnos az életpont-jövedelem mértékét is nagy részben a kereslet-kínálat határozta meg, bár itt több dologért jártak bónuszpontok, és az ember tudja csak, hogy mi alapján lettek kitalálva bizonyos foglalkozások, egészségi állapotok értékei, valamint társadalmi megbecsülés, tehetség és fontosság fokozatai. Ezt senki nem értette igazán, és inkább fogadták el előbb a rendszert az emberek és

harcoltak a benne érvényesülésért, minthogy elsőként harcoljanak önmagukért és csak utána kérdezzék meg, hogy mi is ez az újabb badarság.

Szóval Rago kényelmesnek érezte a helyzetet, a főnöke igen megbecsülte és közben sok mindent megtudott Lowentől a jelenlegi fiatalkori iskolai évekről. Eleinte csak néhány – hivatalos formalitásban hiányt nem szenvedő – levelet kapott a játékfejlesztő cégtől. Jogosnak érezte a kedves invitálást vissza a klubba, de a döntést véglegesnek tekintette. Felettébb furcsa is lett volna talán, ha nem próbálják visszacsábítani az abszolút legjobb játékost. Ilyenkor mindig megmosolyogta a levelet és arra gondolt, hogy a múlt még nem múlt el, hiszen itt van rá a bizonyíték, hogy még mindig létezik. Mennyire öncélú és irritálóan kényelmes helyzet lenne csak úgy elfordulni a múlttól, s közben azzal áztatni magunkat, hogy a múltban nincs jövő.

Hétfő reggel, mikor munkába indult, a postaládából egy ránézésre más jellegű és érvényű levelet kapott ki sebtében. Gondolta, hogy érdekes lehet, de majd a boltban elolvassa, első a kötelesség, és különben is nyitásra jön Mr. és Mrs. Leviarra a Notre Dame rózsablakának középső darabjáért, amin egy anya tartja a gyermekét. Jó vétel, értékemelő és ösztökélő bevétel.

Miután a Leviarra házaspár katartikus örömmel távozott a múkinccsel, Rago hátradólt egy ócska, de értékes karosszékben és addig a pillanatig szusszanhatott is egyet, amíg meg nem jelent Lowen.

- Te sosem vagy iskolában, kölyök? – förmedt rá kissé megilletődve Rago.

- Itt sokkal több dolog érdekel. – Lowen erőlködve mászott fel a lépcső korlátján keresztül egy 1863-as velozipédre. – Jobb lenne, ha azokkal a fura srácokkal lógnék, akik mindig a Tron's-ba mennek és építenek valami hülye elektromos kütyüt?

- Nem tudom, mindegy. – Rago közben előszedte a reggeli postát. Szórakozottan felbontotta a levelet, miközben gépiesen, oda se figyelve megkérdezte Lowent. – Milyen srácok?

Elkezdte olvasni magában:

Tisztelt Ragon Dialé!

Mély szomorúsággal a szívemben vettem tudomásul a játékból való távozását...

- Mi a...?

- Szóval, ezek a srácok senkivel nem barátkoznak és mindig együtt vannak...

Megértem, hogy sok idejét rabolta el a játék, de szükségünk van a magafajta rendkívüli emberekre...

- Ez komoly? – kérdezte szinte hangosan.

- ...igen. És egyáltalán nem úgy viselkednek, mint a többiek. Merevek, néha ijesztőek...

Ez a játék nem csupán játék. Nagy felelősséggel jár annak, aki részt vesz benne. Ez a felelőség sokkal nagyobb, mint hiszi, Mr. Dialel.

Rago megsédülve olvasta a sorokat.

- Még a szemük se áll jól. Mintha kicsit ferde is lenne...

Kérem, mérlegelje az ajánlatomat, amely meglehetősen bőkezű és nagylelkű. Ha játékos marad, magas honoráriumban részesítjük Önt az élet minden területén. Nem lesz gondja többé a megélhetésre, megkapja az Önhöz méltó elismerést.

Rago arcára kiült a megdöbbenés.

- ...és összegyűlnek néha az erdő határában és furcsa dolgokat csinálnak az egyik szerkentyűvel, amit építgetnek. Láttam, ahogy valamit elküldenek, de nem fény volt, nem is hang, csak, ha koncentráltam, akkor láttam valami elúszó foltot...

Remélem félredobja hamis vágyait egy kényelmes és lassú életről, és beismeri magának végül, hogy hatalmas tehetséggel van megáldva. Szükségünk van magára, Mr. Dialel. Ne hagyjon cserben minket!

Mély tisztelettel:

Rodan Gamerich

U.i.: A bolt előtt áll egy egy fekete Mustang. Nem kell mást tennie, csak szálljon be.

- Úristen, a főnök személyesen. Hát ezt komolyan nem értem... - Rago az asztalra könyökölve bámult maga elé.

- ... én sem tudom hova tenni, de gyanús, hogy ezek nem sima gyerekek.

- Őrület. – Rago próbálta értelmezni a leírtakat.

- Nem kéne tennünk valamit?

- Azt hiszem. – majd hirtelen felállt és kirohant az üzletből.

Lowen értetlenül nézte végig a jelenetet, majd mikor lélekjelenléte visszatért, sebbel-lobbal az ablakhoz igyekezett. Kezével letörölte a múlt idő porát az üvegről és kisandította. Megpillantotta Ragot, aki éppen egy – az út túloldalán parkoló – fekete Mustanghoz kiabált hevesen gesztikulálva. Majd kiszállt az autóból két bőroltönyös figura. Lassan dulakodni kezdtek Ragoval, leteperték a földre és hátracsavarták a kezét. Ekkor hirtelen a két öltönyöst eltalálta valamiféle kábítólövedék, és néhány rángás után el is kerültek a földön. Rago értékelve a lehetőséget, felpattant az útról és visszaszaladt az üzletbe, ahol Lowen tágra nyílt szemei fogadták. Lehúzódtak az ablakpárkány alá, majd óvatosan kilestek az üvegen keresztül. Vártak.

És akkor megjelentek a furcsa gyerekek. Öten voltak és alig különböztek. Odamentek a földön fekvő öltönyöskökhöz, berakták őket a kocsiba és hárman közülük szintén beszálltak, majd elhajtottak a Mustanggal. A másik két kölyök – ismeretlen fegyverrel a kezében – a bolt felé vették az irányt. Rago idegesen visszalopakodott a pénztárhoz, Lowen pedig bebújt egy ősi japán dob tokjába. A két gyanús gyerek benyitott a boltba.

- Ááá, sziasztok! – köszönt rájuk feszengve Rago. – Örülök, hogy a mai fiatalság még érdekelt a régi dolgok iránt. – ideges mosolyt eresztett el, miközben homlokáról lassan lecsorgott egy kövér izzadságcsepp.

- Hagyjuk ezt a színjátékot másik lapra, Ragon Dialel. – szólalt meg mély, rekedtes hangon az egyik fiatal gyerek, akarom mondani ránézésre fiatal gyerek. Fél fejjel volt magasabb a másiknál, emellett szinte teljesen egyformának tűntek.

- Kik vagytok, ööö, kik maguk? – megrökönyödését meg sem próbálta palástolni.

- Vissza kell térned a játékhoz. Ez az egyetlen esélyünk. – szólalt meg a másik srác hasonló hangon, melytől Rago hátán végigszaladt a hideg és felállt a szőr.

- Hogy mondd? – bámult rá értetlenül. – Honnan a fenéből...?

- Ül le! – szólt a kissé magasabb fiú és intett a másiknak, aki elfordította az ajtózárat. Egy kézmozdulattal, messziről, miközben a tenyere kéken fénylett.

- Hmm, rendben... – Rago megadta magát, nem volt mit tenni. Leült a karosszékre. – Ideje lenne beavatnotok, mert egészen pontosan nem igazán értem, hogy mi történik. Netán, esetleg...

- Jól figyelj! Nem vagyunk földi gyerekek. – jelentette ki rezzenéstelen arccal az alacsonyabb, most már egyértelműen nem földi.

- Ó! Valóban?! Ki gondolta volna?

- A bolygónk neve, ahonnan jöttünk: Saanu. – folytatta. – A holdunké pedig Loocoin, amit ti, kedves emberek, Bellumnak neveztetek el.

- Micsoda?! – Rago elfehéredett. – Bellum a játék neve.

- Rago, amiről te azt hitted, hogy játék, valójában nem más, mint a valóság. Csak ezt az apró részletet elfelejtették közölni a játékosokkal. Két éve kezdődött az egész. Az emberiség háttérkormányának egyik titokban tartott katonai szerve, az SSA (Secret Space Army) egy űrhadászati felderítés alkalmával talált rá a Loocoinra. Műszereikkel kiderítették, hogy az emberiség számára igen hasznos ritka fémek bányászhatók a holdunkon, ahogy ők nevezték őket, például a Holmium és az Ittrium.

- Amennyire tudom, a két fémelem ritka kincs. A Holmium különösen erős mágneses tulajdonságokkal bír, az Ittrium pedig használatos a számítástechnika, vagy a gyógyászati segédeszközök gyártásánál is, sőt akár lézerfegyverek is... ööö... együtt pedig a mágnesesség... te jó ég! Ezek az anyagok éppenséggel szükségesek űrhajók és fegyverek fejlesztésénél. És erről egy pokoli szót sem mondanak a Föld lakóinak?! Mióta hadi-készülünk mi az űrben??

- Ezt nem tudjuk. De annyi bizonyos, hogy ha ez a pusztító bányászterjeszkedés folytatódik, nagy bajba kerülünk. A Loocoin-on, információink szerint, külsőre a maguk viszonyítási rendszerében nézve a hullókkal hasonlatos, szépnek nemigen nevezhető, nem tudatos

lények élnek. Kölcsönhatásban élnek a bolygó mágnességével, így a populációjuk csökkenése kihat a planéta stabilitására.

- Hát vadnak elég vadak, gyorsak, agresszívek, és erősek. De a lézerágyú megtette ellenük a... elnézést a tapintatlanságért, nehezen szokom hozzá a helyzethez. – Rago lesütötte a szemét.

- Ha betolakodnának az otthonodba és az alapvető ösztöneid a létfenntartásra irányulnának, te is vadul védenéd, amid van. – nézett rá dorgáló szemekkel a kisebb fiú.

- És honnan tudjam, hogy mindez igaz? – hunyorított Ragon.

- Honnan? – nézett rá kérdően a másik gyerek, a kicsit magasabb. – Ti még mindig egy síkban gondoltok? Nem érzitek, hogy mi alapján tudnátok kételkedés nélkül döntést hozni? Azt hittük sokkal fejlettebb lények élnek az univerzumban errefelé. Nem csoda, hogy ennyire gyatrán működik az életpont rendszeretek. Az elv ugyanolyan lineáris tudatlanság alapú, mint az eddigi hozzáállások az anyagi léthez. Kritériumaitok, mely alapján felosztjátok az anyagot, csupán szűklátókörű és mohó csapdáit saját, determinált léteteknek. Ha már életpontokat használtok, nem gondoljátok, hogy mondjuk az érzelmi intelligencia, tudatosság, az ember önmagához való őszintesége vagy akár az érzelmi harmónia mértéke segítene az összkép kialakulásában? Ja, bocsánat nem gondoljátok. Az anyagi síkon túl minden csak hobbi. Mert annyi mindent gondoltok. Csak közben észre sem veszitek, hogy elfogadni egy rendszert, az abban való gondolkodással párosul és ezzel a cselekvés természetessége teljesen lekorlátozódik, a lehetőségek zárva maradnak, az önmegismerés meg smafu. Ha működne a többi változó figyelése és megélése, bizony egészen egyszerűen belátnátok, hogy nem rendszerre van szükség, hanem természetes nyitottságra, fölösleges elmekörök nélkül. Nem egy síkon való cselekvésre. No, de számunkra ez mellékes, ez a ti dolgotok. Viszont az igazság nem attól lesz az, hogy te úgy gondold, az attól még lehet mások igazsága is. És itt a lehetőség, hogy segíts megvédeni egyet.

- Ha tovább folytatódik a háború és a kitermelés, – folytatta a másik srác látva, hogy társa mondandója kissé mellbe vágta Ragót. – , a Loocoin tömegközéppontja megváltozik és a köztünk és holdunk közötti gravitációs tér torzulása megsemmisítő csapást mérhet két élő fajra,

köztük a mi civilizációnk teljes pusztulását is beleértve a súlyos következményekbe. Nincsenek úrhajóink, ezért nem tudunk elmenekülni. Boldogok vagyunk a bolygónkon, de ez a béke igencsak nagy veszélynek van kitéve.

- És honnan tudjátok mindezt? – bámult rájuk Rago. Megszédült a széken dülöngélve, majd az magasabbik fiú leült vele szembe az asztalra.

- Figyelmeztettek minket. – válaszolt az állva maradt gyerek, aki így már nem tűnt alacsonyabbnak. – Azt nem tudjuk ki, de nem is az a lényeg. Bolygónkon egyre gyakoribbá váltak az árapályjelenségek és egyéb gondokat okozó időjárás változások. A segítség névtelenül érkezett. Mivel népünk nem a technikai fejlettségéről híres, viszont tudati szintünknek megfelelően régóta békében és harmóniában élünk a planétánkon, egy ismeretlen jóakarónk üzenetet küldött nekünk a helyzetről, a lehetséges következményekről és rólad. És megajándékozott minket egy teleportációs eszközzel, továbbá egy-két elengedhetetlen eszköz megépítésével kapcsolatos hasznos tervrajzzal, hogy miként lehetünk mi is a te segítségedre. Azon most ne vesszünk össze, hogy hogyan nézünk ki valójában és miért ilyen testben sikerült idejutnunk, inkább indulnunk kéne. Sok lesz a szóból, ami a cselekvés rovására megy, és a ti időtök kicsit szorosabban telik, mint azt gondoltuk volna.

- Úristen, ez nagyon izgalmas! – bukkant elő Lowen teljes lázban égve.
– Induljunk, akárhova is megyünk!

- Te itt maradsz és vigyázol a boltra! – pillantott rá fenyegetően Rago.

- Mire várunk még, nincs idő arra, hogy marasztalj, és neked sincs szükséged a hisztire. Esélytelen, hogy kimaradjak ebből. – majd Lowen kiugrott a rejtekhelyéről és elindultak, miután Rago kitette a 'Zárva' feliratot az üzlet ablakába.

Ragon ütött-kopott Wolksvagen Transfusion-ével mentek, amit egy régi Transporterből alakított át vízhajtásúvá, ezt persze mélyen eltitkolta úgy általában. Ezzel a tragacssal kicsit hosszú volt az út, de egy órán belül így is odaértek az erdő eldugott határába, ahol egy rozoga faház díszelgett. Mikor beléptek, Rago elámult. Egy csúcskategóriás

számítógép kánaán várta, a legjobb cuccokkal, amiről csak valaha álmodhatott egy játékos.

- Azon dolgoztunk eddig, hogy visszatéréseidet semmi ne gátolja. Ha itt belépsz a játékba, nem tudják sem blokkolni a jeledet, sem leállítani a robotodat, amit irányítasz. Szabad kezet kapsz és csak a többi játékost tudják ellened fordítani. Úgyhogy nagyon gyorsnak kell lenned és óvatosnak!

Rago odaült a géphez. Hirtelen ellepték az emlékek, amelyek így már más köntösben nyertek értelmet. A játékban a cél az volt, – mily szörnyű ezt ilyen szemmel látni – , hogy felfegyverzett robotokkal minél nagyobb számban legyilkolják a bolygón élő lényeket és közben a főparancsnokság által kiadott missziókat teljesítsék, többek közt: bányaeépítés, nyersanyag-kitermelés, ellenség búvóhelyének felkutatása és elpusztítása, a bolygóra telepített hadihajó karbantartása. Eddig úgy hitte, hogy ez csupán merő felelősség nélküli adrenalin-ámokfutás.

- Sajnálom. – Nézett rá a két gyerekre. – Hibáztam, tudatlanságból.

- Ami elmúlt, az elmúlt. Itt az ideje tanulni belőle és jóvá tenni, amennyire lehet. – hangzott a válasz.

Rago belépett, mint a legkiemeltebb felhasználó. Míg a játék betöltött, RD végignézte a képernyőn, ahogy megmozdul az általa irányított robot, mely ő maga volt annyi időn át. A robot csupán játéknak tűnt, de valójában a Loocoin teljesen más gravitációja miatt kifejlesztett fegyvernek tervezték. Tömör fémből, hiszen egy ember rá sem tudott volna lépni a Saanu holdjára, elszállt volna, mint egy apró szellentés. Az egykori darálóbajnok most tudatos robotként szállt harcba egyedül, egy másik bolygón, két faj jövőjéért, akikre figyelt az univerzum egyik szeme, mert valamely ismeretlen erő szerint megérdemlik az esélyt a túlélésre. Legalábbis úgy tűnt, ez a helyzet.

Felvette a vezérlősisakot, mely a háromdimenziós látásért felelt, és a két konzolra tette a kezét. Hirtelen csöppent vissza a játékba, pont oda töltődött be, ahol épp nagy csata folyt. Az ő robotját ezek szerint továbbra is a felderítőtankban tartották, valószínűleg bíztak a visszatérésében. Rohadékok. Körbenézett és a rámpáról látta, hogy a Bellum egyik robotcsapata terepen van, rajtaütésen. Szerencsétlen bennszülött vadlények azt sem tudták, hogy ez a sok lézerfegyveres fém

gyilkológép csupán élettelen anyag, mely mögött megszállott emberek ülnek, illúzióban remegve a játékményért. Rago megfordult és a tank vezérlőjéhez sietett. Felhúzta a rámpát, majd rálépett a gázra. A masina csikordulva meglódult, s mire Rago az ágyúirányító állásba vezette a robotot, kellő lövőtávolságra került az ütközettől. A feszültségtől szinte megkeményedve sorozta meg a 'saját' robotjait. S azok darabokra esve hulltak szét a nehéz, szürkésbarna porban, egyik a másik után, valószínűleg a Föld több pontját értetlenséget és felháborodottságot szülve. De Rago tudta, hogy ez már nem játék, érezte.

Tapasztalatának, gyors reakcióképességének, és a múltban elért kiemelkedő teljesítményének köszönhetően vált egykor a legjobb játékos, és ez most nagyon jól jött. Ugyanis képes volt akár több robot között váltani az irányító szerepet, ami felettébb bosszantó tény a valódi ellenfélnek, aki jelen esetben nem a Loocion bennszülött populációja, hanem a Bellum hatalmassá nőtt családja. Már a tankban befogta az első figyelmeztető üzenetet, és mielőtt egy rakéta darabjaira szedte volna a űrjárművet fém utasával együtt, már egy másik – eddig alvó, azaz játékos nélküli – robot szemszögében találta magát az irányítótornyhoz vezető bal szárnyban, szerencsére egyedül.

Nincs túl sok ideje, míg újra bemérik, gondolta. Ezért gyorsan kellett cselekednie. Átgondolta a lehetőségeket, és lehetetlennek találta az észrevétlen bejutást a torony központi irányítójába, még a saját, kiemelt kódjaival is. Ezért egyik régi játékos társa jelszavával belépett a központi számítógép adatbázisába, mintha csupán érdeklődne a bolygó hőtéreképéről a továbbjutáshoz. Hacker-ismeretei most sem hagyták cserben. Pillanatok alatt megbabráolta az irányítótornyban lévő teljes alakos holografikus kivetítő rendszerét, – amin melleleg a játék főparancsnokának animált képe jelent meg mindig, mikor valamilyen parancs hangzott el a játékban lévők felé – , és a tartózkodási helyén működő kamera képét kezdte el sugározni a toronyba. Tudta jól, hogy zendülése miatt az összes játékost ellene ingerelték és ki volt adva a likvidálása. Mikor az ő robotjának holografikus képe megjelent a toronyban világítva, a közel kétmillió aktív felhasználó által irányított robotok azonnal cselekedtek a jutalom reményében.

Rago ámulva és feszülten kísérte figyelemmel, ahogy a pillanatok alatt végeláthatatlan lézertűz ostroma alá kerülő óriási torony és vele együtt az egész központi hadi bázis hatalmas robbanások közepette összeomlik a messzi bolygón. Majd hirtelen elsötétült a kép.

- Megszakadt a kapcsolat a katonák is irányítók között. – Rago leemelte a sisakot és felsóhajtott.

Lowen a nyakába ugrott és még a furcsa gyerekek is mosolyogva néztek rá.

Perceken belül már a távolodó autóból nézték, ahogyan a kis faház a múlt bizonyítékait eltüntető mohó lángok martalékává válik.

Mikor kellő távolságba értek, a furcsa gyerekek megállították az autót, és a magasabbik megszólalt:

- Rago, büszke vagyok rád. Ma csökkenő tudatlanságod ellenére önzetlenül, bátran és kételkedés nélkül cselekedtél. Bár be kell, hogy valljam, a mai alkalom tényleg csak játék volt. Ennyire az SSA sem amatőr, túl sok félelem irányítja őket ahhoz, hogy bárkinek valóban ennyi beleszólást engedjenek az események folyásába. Megérkezésünk előtt, elindult már egy takarító flotta a Galaktikus Tanács kérésére, mostanra már remélhetően eltakarították az emberi nyomokat a Loocoinról és a Saanu sincs veszélyben. Tényleg kedves és magas tudati szintű barátaink laknak ott, igazán szerencsés ökoszisztéma. Reggel környékén valamelyik pusztába irányítjuk az emberi űrhajókat, mintegy meglepetés-zuhanást szervezve, hadd részesüljön némi információban kicsit nagyobb rétegben az emberiség az emberiség űrbéli dolgairól. Meglátjuk, hogy mennyire előrehaladottan vagy ostobán kezelitek globálisan a helyzetet. De míg a magadfajta pozitív áldozatra kész emberek száma, ha lassan is, de emelkedik, és motivációban is részesül mindenki, aki hajlandó lépni önmagában a természetes intergalaktikus viselkedésmód, gondolkodás, érzelm- és tudatszint felé nyitni, addig nincs baj. Még nem keresi meg nyíltan a Tanács a Földet, túl sok időtök és energiátok megy el a rendszerekre, meg az egyéb butaságokra, de a helyzet biztató. Itt van ez a készülék, néha azért beszélgethetünk egy-két sort magánlányekként, kedves barátom. Sok sikert! – azzal a két gyerek kiszállt a kocsiból és eltűnt a fák között.

Eltelt néhány hónap és az események felgyorsultak. Fény derült az SSA űrfegyverkezési projekt elnagytitkára – azazhogy néhány katona és tudós bányászni próbált valahol az űrben –, de természetesen senki nem tudta, hogy ebben segédkeztek volna bármilyen gyerekek is, vagy kik. Nem az volt a lényeg, hogy hogyan, de a Földön szinte mindenhová eljutott – a határtalan fantáziájú sajtónak köszönhetően – az űrtechnológia jó néhány részlete, aminek jó, ha a tizede igaz volt. Még az eszkimók is tudtak róla, a guantanamoi börtönben is erről sugdolóztak a rabok, sőt még az albán bulvárlapok is ettől voltak hangosak. Az emberek azon kívül, hogy rácsodálkoztak, bizony eddig fogalmuk sem volt róla, hogy az emberiség egyes képviselői hová és hogyan jutottak el a világűrben, mondtak aztán mindent, amit gondoltak, ahhoz mérten, hogy mennyire mertek túlgondolni és tágítani eddigi fantáziakorlátaikon. Bár az erkölcsről és a bizalmatlansági titoktartásról kevesen értekeztek. A Nemzetközi Békekormány őrizetbe vette a Bellum fejlesztőit, és titkos nyomozást indítottak a szerteágazó projekt múltbéli részleteinek kiderítésére, de semmilyen komoly bizonyítékot nem találtak, hogy ez több lenne, mint játék. Sőt a vádlottak nagy bociszemekkel néztek, hogy semmilyen bolygóról nem tudnak semmit. A többi hírömleny megosztása fölösleges szócséplésnek minősülne, mert még mindig csak egy síkban gondolkozunk, mosolygott magában Rago, mikor letette az aznapi újságot. Felnézett egykori főnöke, Gardo bácsi aranykeretes fényképére és arra az ősi kelta urnára, miben öreg barátja hamvai pihentek. Jó emlékekkel gondolt vissza rá. Majd kilépett a csillogó kék ajtón, hogy üdvözölje az iskolából érkező kis barátját, Lowent, aki a délutáni műszak legifjabb tagjává lett időközben. Csípőre tett kézzel nézett végig a hatalmas üzlet kirakatán, mely Gardo és Elek boltjából lett összenyitva, s belül két részre osztva, aszerint, hogy a jelen kedves vásárlója a jövő vagy a múlt csecsebecsői között szeretett volna válogatni. A csodás hely felett egy vörösen izzó tábla díszelgett: Bellum. „Minden most történik” felirattal alatta. Rago elmosolyodott. Lowen vállára tette a kezét, aki felé fordult és izgatottan megkérdezte:

- Írtak ma a holografikus űrpostán?

- Pszt. – intett Rago vidáman. – jól vannak. Minden rendben.

Rónay Péter

iMplantm

Vakságnál is szörnyűbb sors, ha saját szemed válik árulóvá.
Sídhe közmondás

© OpenHU 2013.

– Mr. Cadigan, hall engem? – hallottam a távolból a főorvos, dr. Merion hangját. – Uram, az agyhullámai alapján magához tért. Kérem, ha hall engem, emelje fel a jobb mutatóujját! Úgy, köszönöm.

Most tudatosult bennem, hogy egy kemény ágyon hevelek, zsibbad az arcom és konkrétan semmit sem látok. Rémulten kaptam volna az arcomhoz, de a kezem talán arasznyit, ha mozdulhatott. Lekötöztek! Aztán beugrott, hogy kórházban fekszem, bár nem emlékeztem, hogyan kerültem ide.

– Mr. Cadigan, emlékszik a tegnapi napra? Tudja, hol van most?

– Kór...ház...ban – nyöszörögtem. Nehezemre esett a beszéd, mintha napok óta nem ittam volna. Megnyaltam a cserepesre száradt, undok nyálkával összetapadt ajkaimat. Éreztem, hogy valami pohárfélét tesznek a kezembe. A csuklómat fogó kötést levették. Óvatosan a számhoz emeltem a poharat, aztán mohó kortyokkal ittam meg a vizet.

– Kórházban – ismételt meg. – Robbanás történt... vagy micsoda.

– Igen, gázrobbanás történt a szomszéd lakásban. A tűz szétvetette a tévéjét, a szilánkok és a láng súlyosan károsították az arcát és a szemét. Hát ezért nem látok. Ezer Buddhára, megvakultam! Ne, könyörgöm, csak ezt ne!

– Meg... megvakultam?

Átfutott az agyamon az egész testemet megbénító gondolat: vége az életemnek! Oda a kényelmes, bár roppant unalmas bérszámfejtői állásom, soha többé póker és darts a haverokkal, elbúcsúzhatom a vezetéstől, a videóktól... éreztem, ahogy jeges veríték lepi el a testemet. Mellettem egy gép heves sípolásba kezdett.

– Csak nyugalom, Mr. Cadigan. A veszély elmúlt. Hamarosan újra látni fog. Szeretne?

– Igen, igen, hát hogy a fenébe ne?!

– Nővér, kérem, kösse vissza a páciens kezét. Biztonsági okokból.

Rémülten fordítottam a fejem a főorvos felé, bár teljesen hasztalanul, hiszen üres feketeség vett körül.

– Mi fog történni? Kérem!

– Biztosíthatom, minden rendben lesz. Rutin beavatkozás volt.

Olyan hang hallatszott, mint amikor érintőkijelzőt nyomkodnak. Fél perccel később éles fájdalom nyilallott mindkét szögödrömbe, de azonnal el is múlt, hogy felkiáltani se volt időm.

– Jól van, Mr. Cadigan, most már kinyithatja az új szemét. A könnyezés normális, pislogjon sűrűn!

Bár a kórházi szobában alacsonyra állították a fényintenzitást, így is hunyorognom kellett egy darabig. Aztán alig hallható zúgással, amelyet az elavult LCD monitorok adnak ki magukból, az új szemem alkalmazkodott a fényviszonyokhoz.

Szólni sem bírtam; a túlradó öröm és a véglegesség okozta iszonyat hullámai megnémítottak. Velem szemben a fekete főorvos kincstári mosolyt viselt az arcán, jobbán a nővér szorgalmasan jegyzetelt tabletjébe. A szoba egyágyas lábadozónak tűnt, tévével, művirágos éjjeli szekrénnel és átható fertőtlenítőszaggal. Mohón ittam be a látványt, ugyanakkor a borzalom jeges marka a torkomat szorongatta.

– Tökéletesen lát velük? Hány ujjamat mutatom?

– Kettőt – nyögtem ki nagy nehezen.

– Kiváló! Most olvassa le a hátam mögötti tábla harmadik sorát.

– A-B-E-3-4-H.

– Most a legalsó sort.

– F-G-6-8-B-D.

Eltátottam a számát. Soha, soha nem sikerült még a legalsó sort elolvasnom, egyik szemvizsgálaton sem, kivéve, ha egészen közel mentem a táblához. Tehát tényleg igaz, amit a hirdetésekben harsognak, meg a gerillamarketing posztokban írnak. Az iEyetm valóban jobb, mint az eredeti.

Rohadt tudatalatti reklámok! Beeszik magukat az ember fejébe anélkül, hogy észrevennénk, és beleszövik magukat a gondolatok közé!

– A fókusz és a nagyítás rendben, vizuális percepció megfelelő – sorolta dr. Merion, a nővér pedig híven jegyzetelt. Aztán intett a tábla felé, mire a betűk és számok sorai eltűntek. Helyettük a színvakság tesztek jól ismert pöttyei jelentek meg.

Ekkor már a hányinger kerülgetett. A gyomrom annyira összeugrott, mintha hasba rúgtak volna, a hátam alatt izzadság áztatta el a kórházi ágyneműt. Sikoltani akartam, csak éppen képtelen voltam rá.

– Mr. Cadigan, kérem, mondja el sorban a számokat.

– Nem! – Akkorát üvöltöttem, hogy kivágódott az ajtó, és egy tagbaszakadt őr rontott be. Dr. Merion legyintése állította meg. Ezer Buddhára, a régi, természetes szememmel észre sem vettem volna a kis mozdulatot!

A főorvos mosolya semmivé foszlott.

– Hogy mondta?!

– Én nem akartam új szemeket! – kiáltottam, és szívem szerint pusztá kézzel téptem volna ki a két iEye2025-öt. – Semmiféle szemműtétbe nem egyeztem bele! Szedje ki. Szedje ki azonnal!

– A biztosítása megkötésével ezt a beavatkozást is elfogadta. Ekkor már fröcsögött a nyálam.

– Akkor sem kényszeríthet a viselésükre! Nem fogok kémkedni mások után! Nem leszek a kormány bábja!

– Ugyan-ugyan, Mr. Cadigan, miféle butaságokat beszél! Biztos a sokk utóhatása. Nővér, húsz köbcenti Haldoplint.

A nővér a tablet érintőképernyőjére bökött, mire az infúzió automata felszisszent.

– Ettől majd megnyugszik, Mr. Cadigan – mondta a főorvos és leereszkedően mosolygott. – Pár napig még nem szabad felizgatnia magát, amíg az érhálózat és az idegpályák regenerálódnak.

– Értse meg, az igazi szemeimet akarom! Kérem, ültesse vissza őket!

A belé pumpált nyugtató hatni kezdett, éreztem, ahogy az izmaim ellazulnak. Mindössze a kétségbeesés maradt meg, mint fekete fátyol az özvegy arca előtt.

– A szemeim. A szemeimet akarom. Kérem...!

Dr. Merion nem foglalkozott velem tovább. Távolról hallottam az elmosódott hangját:

– Nővér, három óránként húsz köbcenti Haldoplin, éjszakára altató. Dr. Balmer pár nap múlva vizitáljon. Egy hét múlva jövök. Most úgy sem tudná a műtéti nyilatkozatot aláírni.

Körülöttem homályossá vált a szoba, a hangok elhaltak, a testemben zsibbadás terjedt szét. A sokk és a Haldoplin együtt kábult álomszerűségbe úzótt. A valóság a nyálammal együtt folyt szét.

Dr. Balmert sikerült meggyőzőnöm a nyugtatózás befejezéséről. Már kisebb sétákat is tehettem a szobában és a kórház folyosóján. Valóban feleslegessé vált a Haldoplin. A gondolataimba merülve kerestem a kiutat, amit éppen dr. Merion említett meg, bár minden bizonnyal tudta nélkül.

Ha az aláírással kell szentesítenem a műtétet, akkor csupán annyit teszek, hogy nem írom alá! Vak leszek, ám semmiféle borzalmat nem követhetek el.

Hiszen köztudott, hogy az Apple-Samsung iMplantm termékei minden adatot rögzítenek és továbbítanak a központba. A szemek a vizuális ingereket, a hallókészülékek az összes hangot és zajt, a kezek minden ujjmozdulatot, a lábak azt, merre jár velük az ember.

A cég mindent tudni akar és mindent meg is tud a beültetések révén. Eddig ez csupán egy bosszantó jelenség volt számomra. A PRISM-botrány óta megszigorodtak az adattárolás feltételei, ám ki bízik a kormányokban? Ha a javunkat akarják, miért tesznek mindenkit kémmé?

És hogy én spiclivé legyek, aki nem csak magáról, de barátairól, munkatársairól, minden vadidegenről, akivel összefutok, megosszak minden információt? És mindezt csupán azzal, hogy látom őket?

Magamban végigpörgettem az elmúlt hónapokat. Hány és hány szemlesütve gyalogló emberrel találkoztam, akik véletlenül se néznének fel? Hány olyan embert ismerek, akiket mindig fülhallgatóval a fülükben látni, hogy az az érzésem támadt a végén, talán már így születtek, és a műanyag borítású vezetékek valójában a testük részei?

Most kezdett derengeni a miéltre a válasz. Elképzeltem, milyen lesz majd, ha visszatérek a világba.

Hangot nem közvetít a kibernetikus szemem, de így is mennyit elárulna! Kikkel tartom ténylegesen a napi kapcsolatot, ha videokonferencián veszek részt, kikkel beszélek és hányszor, mit olvasok, akár egy megállóban, vagy a vécén ülve. A munkám miatt a cég összes dolgozójáról kiderülne, mennyit keres, mikor volt szabadságon, mekkora prémiumot kapott.

Azt mondják, csak a reklámok hatékonyabb elhelyezése a cél. Közismert, hogy a PRISM-botrány óta valóban csupán reklám céljából adható tovább minden adat. Ezért a kormányügynökségek is reklámozni kezdték magukat. Kiskapu mindig akad, ha nagykutya teszik le a nagy pénzt a mamutcégek asztalára.

De hogy én is részt vegyek ebben a színjátékban, akaratlanul árulója legyek barátaimnak és munkatársaimnak, tudván tudva, hogy csak behunyt szemmel szűnik meg az adatrögzítés?

Ha vak leszek, mindezt elkerülöm. Ám az élet minden általam ismert örömétől is elbúcsúzhatom.

Örökre.

Az egy hét hamarabb elrohant, mint eleinte hittem. Kezdtem megszokni a kiberszemem. A beépített funkciókat, és a szokatlanul éles képet leszámítva természetesnek hatott az iEye2025. Ha nem figyeltem oda, észrevétlenné vált a viselete. A felismerés rémülettel töltött el.

Szerencsére egyetlen este választott el dr. Meriontól... és az örökös vakságtól. Arra csak a felső tízezernek volt pénze, hogy magánklinikákon újranovesztesse az elvesztett végtagjait, kioperált szerveit.

Hogy méltón búcsúzzam a látók világától, egész este szörföltem a csatornák között – internet-elérhetőség nem volt az ósdi tévén –, játszadoztam az iEye beépített nagyítás funkciójával; valami elemi ragaszkodással szívtam magamba minden vizuális ingert, akár a halálraítélt a levegőt; tudván, hogy órákon belül vége mindennek. Jöhetett minden; kvízműsor, természetfilm, akció és vígjáték, brazil sorozat és persze reklámok. Extra hatású mosóporok, tamponok, meg persze autók, amiktől metroszexuálisabbnak érezheti magát minden férfi, és ezernyi más haszontalan termék.

Hamarosan bódult állapotba kerültem az ötven csatorna céltalan váltogatásával. Aztán egy esti talk-show megragadta a figyelmem.

A CNN-en éppen riport ment Henry Wadisonnal, az őszes halántékú, közkedvelt médiaguruval, aki pár éve került az Apple-Samsung

óriáskonzorcium élére. Plasztikai műtétekkel fiatalon tartott szókeség beszélgetett vele. A nő nevét nem tudtam, a riport már folyhatott egy ideje.

– Tehát abszolút biztonságos a technológia?

– Az S3-as széria garantáltan mentes minden káros hatástól. Éppen ezért is tettük lehetővé, hogy minél szélesebb réteg juthasson hozzá.

– A rossz nyelvek szerint az Apple-Samsung jelentős profitra tesz ezáltal szert. A konkurencia, ha jól tudom, be is perelte önöket.

– Nézze, az üzlet világa már csak ilyen. Természetes, hogy aki sikeres, arra sokan irigykednek. Viszont a kevésbé tehetősek fillérekért jutnak hozzá csúcstechnológiához.

– Ami nyomon követi, merre járnak, vagy felvesz mindent, amit látnak, hallanak, vagy mondanak.

– Ezek olyan kiegészítő szolgáltatások, amik lehetővé teszik, hogy majdnem ingyen adjuk oda a termékeinket. Aki akarja, lemondhat róluk.

– Amennyiben kifizeti a piaci árat.

– Természetesen! A páciensek információval fizetnek, amely információk jelentős része a termékeink tökéletesítésére szolgálnak. Az emberek eldönthetik, hogy átadják ezeket az adatokat, és cserébe gyakorlatilag ingyen élvezik az új karok, lábak, szemek és fülek minden előnyét, vagy pénzzel fizetnek értük.

– De ha nem pénzzel fizetnek, a privát szféra gyakorlatilag megszűnik létezni. Az emberek eltűrik a jogaik ilyen mértékű csorbítását?

– Méghozzá szinte kivétel nélkül! Emlékszik még a tíz évvel ezelőtti PRISM botrányra? Amikor kiderült, hogy a kormány valóban minden adatot begyűjt a szolgáltatók révén a felhasználókról? Magánlevelezés, privát fényképek, jelszavak, bankszámla adatok, kapcsolati háló – mindenről másolat került a kormányzati szerverekre. Ön szerint hány cég mondott csődöt a felhasználók tömeges távozása miatt?

– Tudtommal egy sem.

– Így van! Az emberek hóbörögtek, fenyegetőztek, majd ugyanúgy élték tovább az életüket, tudván, hogy a kormány mindent lát és hall. Miért? Megszokásból és mert „ingyen van”. Valaha, majd száz évvel korábban született egy regény, ahol a kormány terror révén éri el a lakosság

totális megfigyelését. Valójában semmiféle terrorra nincs szükség. Az emberek önként és lelkesen osztanak meg magukról mindent, ha nyerhetnek egy fülpiszkálót.

– Mégis, mit ad az iMplantm az információért cserébe?

– Teljes életet. Nézze, az obamacare-rel összefogva már a legsebezhetőbb társadalmi rétegek is megengedheti magának, hogy visszakapja a lábát vagy a kezét, újra lásson és halljon, vagy, hogy új szívvel, esetleg tüdővel éljen még pár évtizedet.

Wadison most egyenesen a nézők szemébe, az én szemembe nézett.

– Mondtam már a legjobb részt? Az S3-as optikai implantunkat beépített video lejátszó funkcióval is elláttuk. Egyelőre még szükség van egy komlink csatlakozásra a letöltéshez, de ami késik, nem múlik. Azok a szerencsések, akikbe az iEye S3-ast ültetik, kiválaszthatják a filmtárunkból a kedvenc műsorukat, pár másodperc alatt letölthetik, aztán csak becsukják a szemüket és valódi három dimenzióban élvezhetik a filmeket!

– Bámulatos, Mr. Wadison...

A riport még folyt egy darabig, de elvesztettem az érdeklődésemet a marketingblabla iránt. Mint a húszas évek legtöbb amerikai polgára, régen kifejlesztettem már a lekapcsolás képességét – ha reklámgyanús szöveget hallottam, egyszerűen kikapcsolt az agyam.

Arra riadtam, hogy odakint csörög egy nővér az ágytálakkal. A showműsor időközben véget ért, és a várható időjárásról csacsogott a bemondónő. Oldalra néztem, a fehér egyenszekevény tetejére rakott epapírra. Dr. Balmer nem vitte el, hiszen várta az aláírást, ami mostanság már csak annyit jelentett, hogy egy zölden világító ikonra bök az ügyfél.

Sokadjára vettem kézbe a merev tapintású epapírt, és még egyszer utoljára átfutottam a hivatalos jogi szöveget. Nagy sóhajjal életre keltettem a lapot.

Fényes felirat jelent meg, rajta egy rövid mondattal, meg a funkcionális analfabéták kedvéért egy túlhangsúlyozott kérdőjellel, alatta két gomb: egy zöld pipa és egy piros X.

„Biztos benne?”

Sokáig töprengtem. Végül remegő kézzel böktém az egyik ikonra, és visszatettem az epapírt az egyenszokrény tetejére. Végleges döntést hoztam. Valahogy nyugalom szállt rám; innen nincs visszaút. Túl vagyok rajta!

Hamarosan álomba merültem.

Az írás nálam akkor kezdődött (a betűk megismerése óta), amikor induló képzőművészeti tanulmányaim során először megpróbáltam szavakba önteni mindazt, ami képek létrehozására inspirál. 2010-óta a MKE Intermédián tanulok, ott belebonyolódtam a szakkollégiumi munkába egy ökológikus csoport keretében (2013-óta létező Permakultúra Műhely), és innen kerültem a Tilos Rádió egyik műsorához, amely pedig urbanisztikával foglalkozik. Valóban a jövő kérdése maga a jövő embere – bizonyosan képes segíteni magán, azonban mely kérdésekre keres választ, és mik azok az általános kérdések, melyek radikális változásokkal járhatnak együtt, és elképzelhető rájuk válaszolni. Ezen témák iránt kiváltképp érdeklődöm.

Sós József

Sós József

A konyhában

© OpenHU 2013.

Gabinak volt a kisvárosban a legtöbb pénze... mert régi bankjegyekkel volt kitapétázva az előszobája. Két szobája volt még, az egyik üres a jövő számára, de most a kis konyhában ivott. Lezuhant a repülőgép, amin a legjobb pasi utazott valahová, félúton. Ekkor jött Ildi, aki rögtön értesült a hírről. – Ez borzasztó! Gabi!... Ne aggódj, biztosan helyre hozzák, minden testet megtaláltak.

-Ami maradt belőle!-zokogott Gabi. – Jaj Istenem, megoldódik, tudod hogy mennyi embert rekreálnak ilyen baleseteknél - mondta a barátjánő.

-De ő nem szerette ezeket a dolgokat, egyébként én is remélem – mondta sírva Gabi, és kihúzta az asztal alól azt a széket, amit Ildinek szánt. – Ő tudod mennyire ezeket a régi korokat vette alapul, amikor még nem tudtak az emberekről biztonsági mentést csinálni, szerinte akkor érezték, hogy élnek.

Ildi leült és a megszokott őszinte véleményalkotásába kezdett:

-Ez óriási baromság. Későn értünk el arra a szintre, hogy így óvjuk az életünket, és tudod miért? Mert a pénzzel szarakodó világban ez nem indult el. Az emberi életnek nem volt akkora értéke, nem számított, hogy valaki lezuhan, most pedig jóval a pénz után elértünk oda, hogy a balesetek ellenére itt vagyunk. Anyukámat majdnem rekreálni kellett, amikor elesett, alig volt benne szusz. És persze nem élünk örökké.

-Igen, de Balázs szerint sokkal romantikusabb volt régen sok minden. Az emberi életnek volt egy íve, azt mondta, ez a megfoghatatlan túlélési harc, tudod, erről ír, ezt tanítja.

-Balázs nagyon okos, és ezt valahogy azért csinálja, mert ez a mai napig megvan. Attól, hogy rezüméket és krediteket adunk egymásnak, még pörög a dolog. A dédimamámnak tudod, milyen rossz volt az, amikor a politika a pénzhez volt kötve? Hülyítve voltak az emberek, sokan olyan alacsony szinten voltak tartva, hogy egyáltalán nem volt egy érdekes dolog az élet, inkább kiábrándító lehetett, ahogy a sok ember a pénzért loholt. Nem voltak célok, érdekek. A célok és érdekek a pénzhez voltak kötve. Egy ember akkor volt boldog, ha valami nem került pénzbe, vagy ha pénzt kapott, régen.

-Balázsnak csak tetszik a régmúlt, ennyi.

-Persze, csak szerintem nem lehet innen megérteni, ami már most, jóval a pénz után van, ennyi.

Gabi megint sírni kezdett. A rekreáció egy egész emberi testre és tudatra kiterjedő biztonsági mentésen alapult, Balázs sok közös emlékekkel lesz szegényebb, azonban mielőtt kiengedik a kórházból felkészítik erre, és tudomása lesz arról, mi történt vele. A kórházban az orvosok azért dolgoznak, mert legtöbbjüket gyerekkoruktól a biológia, a kémia és a műszaki tudományok érdeklik. Az orvostudomány, mivel a lehetőségek adóttak, világszerte napról napra sokat fejlődik.

-Ok, csak olyan szépek azok a régi filmek. Balázsnak biztos ez tetszett meg – mondta Gabi, akinek a figyelmét jókor kötötte le Ildi.

-Persze, tök izgalmas meg szomorú sok régi film. De mondom, a dédimamám, ha élne, tudna mesélni, hogy milyen volt a politika akkor. Minden kormányváltásnál, minisztercserénél sokan elvesztették a megélhetésüket, akinek beteg gyereke született, nem volt pénze a speciális élethez, sokaknak. Ma egyetlen társadalom fölött párhuzamosan ott van több száz kormány a világon, választhatsz, hogy melyik hozza meg a törvényeket, amik szerint az ügyeidet intézsd, és az a sok ügyes ember, aki összehangolja a működésüket. Bizonyos emberek felett ezek a kormányok, míg mások felett amazok. Mindegyiket a döntési pozíció meg maga a pozíció vonzza, sok kormány teljesen hülye ma is, de nincs ott a pénz, az egyedüli uralom, nem ezen múlik a befolyásuk. Eljutnak a-ból b-be, a hatalomhoz, de választhatsz közülük, egyszerre többet is. Ez régen nem volt így. Mivel a gazdaság pénzen alapult, fix összegben, azt valakinek tulajdonolni kellett, és ezzel tett szert a hatalomra. Akkor nem csak buzgó mócsingok voltak, hanem birtokolhatták a javaidat, a pénzalapok, bankok, stb. Ma egész más a bankok szerepe, tudod jól.

-A szervezés, a fiatalok pályakezdése.

-Ja, információs bankok. Akkor meg megkerülhetetlen hadi gépezetek voltak. Hívtad a kórházat?

-Igen.

-Mikor kapod vissza a Balázst?

-Fél óra múlva. Egy régi könyvet olvastam, amikor a baleset történt.

-De a legrégebbieket ebben a lakásban ti vagytok Balázssal – mondta nevetve Ildi.

-Balázsé a könyv. Akkor jelent meg, amikor tervbe vette sok ország a pénz megszüntetését. Egy rablóról szól, aki a pincében tartotta a rabolt pénzt, azonban miután megszűnt a pénz, a bankjegyekkel kikapétázta a lakást, hogy ne tűnjön fel, hogy rabolt azelőtt.

-Ezért van, hogy az előszoba?

-Igen - nevetett Gabi – Balázs pedig a szívemet rabolta el.

-De azt nehezen használná tapétának – viccelődött Ildi – Ez a pénzmánia minden egyetemen ott van. Minden folytonosság meg van ma is, ezek mélyen húzódo társadalom-lélektani dolgok. Jó gyerek ez a Balázs. Nem fog mást rabolni, ne félj, és nemsoká itt lesz.

-Remélem.

-Látod, ezt nem lehetett pénzben kifejezni. Pedig akkor is működött a figyelemgazdaság. Ha valakire többen figyeltek, figyelemtőke lett belőle, ami különböző pályákon hozta a pénzt annak, aki a tőke felett uralkodott, az emberek, még a nagy figyelmet kiváltó művészek is árucikkek voltak. Ma a figyelemgazdaság önmagát tartja fenn, és nem pénzt hoz, hanem a figyelem tényleges értékét. Ti figyeltek egymásra, azonban a pénz idejében ez nem minősült keresőképes figyelemnek, legfeljebb csak bátrabban culágerkedtetek volna valahol. Ma ez a figyelem is visszazivárog a világgazdaságba. Az egész hálózatba. Ahogy akkor pénzt ért az a könyv, ami Balázsé, ma eltartja az egész ezzel a könyvvel foglalkozó emberi hálózatot. Amikor ezt elkezdték kutatni, sokkal közelebb értek a pénz végéhez.

-Figyelek... - mosolygott Gabi.

Ekkor üzenet érkezett, hogy Balázst rekreálták, és úton van haza. Gabi nagyon örült, megkönnyebbült, és főzött egy kávé Ildinek. Beszélgettek még, de most már a baráti körről, az egyetemről, ahol Balázs és Ildi

dolgoznak. Gabi elmesélte, hogy nem mellesleg új kocsijuk van, amit együtt választottak. Gabit nagyon értékelik a munkahelyén, és Balázst is, ezért választottak egy nem túl nagy autót, olyat, ami az ízlésük szerint való, és megbecsültségükhöz méltó. Valóban, a világot a számos számítógép és emberi lelemény által elemzett figyelem, személyes kapcsolati rendszer eloszlása tartotta gazdaságilag egységben. Ám ekkor is meg kellett kapni valakitől ezt az autót. Az autó gyártója úgy juthatott hozzá a nyersanyaghoz és a robotokhoz, munkaerőhöz, hogy sok millió ember szerint remek autót gyártott.

-Köszö a kávét – mondta Ildi Gabinak. – Szóval Balázs lehet pénzmániás ma, régen pont a pénz fogta vissza a hasznos mániákat! Az emberek azt csinálták, amiből pénz volt, és nem biztos, hogy azt, amit jól tudtak volna csinálni. Pénz nélkül sok minden tőkeerős lett, ami régen eladhatatlan volt, de akkor és most is figyelmet generál. Balázs szakterülete a pénz, teljesen jogos, ma is a számítógépek úgy kalkulálnak bizonyos esetekben, amilyen metódusokat a pénztől örököltünk. De ez már ajándékgazdaság. Mindenki ingyen dolgozik, és mindenkinek ingyen dolgoznak mások. Ma már tényleg az ember karakterétől függ, milyen termékeket használ, azt, amire szüksége van. És nem a kacatot. Aki kivagyí, az kivagyí, de épp úgy kivagyí lehetek én is neki. A pénz idejében a vak szerencse vagy a lopás révén lehetett valaki kivagyí, míg mások lenézett olcsó alakok voltak.

-Igen, ez tetszik Balázsnak, hogy mind olcsójánosok vagyunk – nevetett Gabi.

-De megvan mindenünk! Ráadásul az ebben a jól működő szisztémában az ész nagyon tobzódik, minden adott a kutatásokhoz – lendült bele még Ildi – és aki jobban szereti a komédiát, hát szeresse, de régen a világ tele volt a pénz által taplóvá tett emberekkel!

-Sokszor szinte nem is értem a régi kultúrát...

-Nem érteni kell, oda kell képzelni a pénzt! Akkor a konfliktusok nem emberi konfliktusok voltak. Végig ott lebegett a pénz. Ki többet, ki kevesebbet ad ajándékba, de nem ugyanaz, mint amikor egy koldusnak adtak alamizsnát.

Ekkor csengett az ajtócsengő, Gabi az ajtóhoz sietett, és beengedte Balázst. Megcsókolták egymás száját, és Ildi is odaköszönt Balázsnak.

-Csúnya magyar szóval rekreáltak! – jelentette be Balázs.

-Emlékszel, hogy Bécsben voltunk? – kérdezte Gabi.

-Csak az utolsó mentésre emlékszem, a Doktor úr azt mondta, olyan lesz, mintha nyomtam volna pár visszavonást a gépen.

-A fő, hogy meggyógyultál! – ölelte Gabi.

-Itt tartottam a harcvonalat – mondta a munkatárs és barátnő Ildi.

-Sokat sírtam ám! – mondta Balázsnak Gabi.

-Sokba került ez a repülőút nekem... - suttogta kedvesen Balázs.

Schmid Dávid

Időszámításunk után

© OpenHU 2013.

Sötét, borús felhők takarták a ki tudja már milyen idős égboltot. Néhol, a messzeségben egy-egy villám hangja rázta meg a kihalt hegyvidéket. A Nap már csak ritkán bújt elő a biztonságot nyújtó felhők mögül. A hideg, érdes talajú síkságot hegyek sokasága vette körül.

Ezt a deres, fagyott földet taposta egy vándor, aki emlékek és élelem után kutat a messzeségben. Lépése bizonytalan, lassú, fáradékony, kicsit már öregesnek is tűnik. Egy-egy lépésnél túlságosan is behajlik a térde. Egy hasonló útja során talált bot nyújt neki támaszt a nehezebb akadályok leküzdésében.

Fejét és arcát csupa kosz és piszok borítja. A múltban történt súlyosabb sérülések nem múltak el nyomtalanul. Egyik szemére félig vak, ezért jobbnak látta egy kendővel eltakarni. A kendő is mocskos, de legalább már megszokta és nem zavarja az útja során. Dús haja, ápolatlan és bozontos, nem számít neki, fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia.

Öltözéke is éppoly hiányos, mint az elméje egy-két darabkája. Egy pulóvert, farmert és edzőcipőt hord már évek óta. Töretlenül folytatja az útját, megy előre az ismeretlenbe, amíg meg nem találja azt, amit keres. Előre tekint, a jövőbe, próbálja megfejteni a múltat, de közben a jelenre figyel. Hisz a sorsban, miközben elveti az Isteni származást. Csak egy cél lebeg előtte, a létfenntartás. Ez az egy akadály hárul elé nap, mint nap. Ez az ő sorsa.

Elér egy barlanghoz, ahol pár évszázadokkal ezelőtti romokat talál. Hatalmas gépek összetört maradványait nőtte be a moha. Pár helyen a fagy hatására egyszerűen csak letört a helyéről. Megvizsgálja, kezébe veszi, forgatja, nézegeti, de nem tudja kivenni mi lehetett ez az eszköz. Valószínűleg az Régmúlt Birodalmához tartozott.

A Régmúlt Birodalma egy kiterjedt, mindent behálózó civilizációnak a neve, ami itt élte a virágkorát pár évszázaddal ezelőtt. Nem sokat tudni erről a rejtélyes Régmúlt Birodalomról. Ebben a térségben lévő romok nagy része ehhez a civilizációhoz köthetőek. A Legendák szerint olyan hatalmas volt, hogy a határa még az Óceánok túlsó felére is elért.

Bement a barlang belsejébe. Ahogy egyre beljebb merészkedett ezen az ismeretlen helyen, úgy csökkent a látótere és egyre jobban elnyelte a sötétség. Már annyira bent volt a barlang mélyén, hogy rátelepült a

kínzó és fojtogató sötétség. A szeme már hozzászokott az ilyen helyzetekhez.

Egy pont után egy apró, fénycsík hatolt be. Megvilágítva és láthatóvá téve az előtte még javarészt sötétben pihenő acél és fémhulladékok sorát. A vándor közelebb ment, hogy szemügyre vegye.

A törmelékek mellett több nagyobb és hasonló gépek sora állt, békésen, több évszázados álmukat álmodják, még most is éppen. Odabicegett, lassan, kimérten és egy marék port lesöpört az egyik oldaláról. Egy felirat volt rajta látható. A vándor olvasni nem tudott, nem is volt rá szüksége az életben maradáshoz.

R E M

Két betű még hiányzott róla, valamikor az évszázadok során elnyelte az idő vasfoga. Felmarta, megemésztette és eltüntette. A vándor próbálta arcizmaait megerőltetve kimondani a számára jelentéktelen betűket. Kevés sikerrel. Csak egy nyöszörgést lehetett hallani.

A sok sikertelen erőlködés dühítette és kimerítette. Sietős és mogorva léptekkel visszafordult és a felszín felé igyekezett.

Amikor a felszínhez ért, megkönnyebbült és biztosította magát, azzal, hogy mennyivel könnyebb az élete a betűk megismerése és megértése nélkül. Kezdett megéhezni és megszomjazni. Hosszú utat tett meg ez idáig és még nem is csinált semmi érdemlegeset.

Továbbindult a távolban látható folyó irányába, hogy egy megfelelő helyet találjon a vad elejtéséhez.

Hamarosan meg is érkezett a megfelelő helyhez. Egy kicsiny tábort vert. Odament a folyó partjához és belenézett a víztükrébe. A saját megfáradt, idős képmása nézett vissza rá. Egy szomorú, de annál acélosabb arcforma. A vízmederben zöldes-sárgás színű, neonfényben úszó, világító folyadék játszott pajkosan.

A víz, mint valójával nem nagyon foglalkozott. Már hozzászokott a furcsa dolgokhoz. A víz is ehhez tartozott. Iható és neki ennyi elég is volt. A színével, ízével, illatával nem is törődött. Azon se gondolkodott

el, hogy mikor, de legfőképpen miért vált ilyenné a folyóvíz ezen a vidéken.

A két kezét bemártotta a folyóvízbe és egy jó nagyot merített belőle. Először ízlelgette, kóstolgatta, majd, mint, aki a saját vadállat ösztöne parancsát hajtja végre egyszerűen csak bedöntötte a kezében maradt folyadékot a szája szegletébe. Kellemes, magabiztos érzés kerítette a hatalmába.

Ezután elkezdte felállítani a csapdát az esti zsákmányhoz. Biztos, ügyes kézzel kötötte a csomókat a kötélen. Érdes tenyerével a talaj menti csapdákat állítgatta be. Mikor mindennel készen volt, akkor egy bokor mellé rejtőzött el és várt. Várt, amíg kellett.

A vándor próbált csendben maradni és figyelmesen hallgatta a folyó mellett található kisebb erdő hangjait. Hol zúgást hallott egy darabig, hol az állatok által kiadott hangot értelmezte. Minden apró jelet meg akart érteni.

Estefelé közeledett. A hőmérséklet is e szerint változott. Még a nappali időjáráshoz képest is hidegebbre fordult az idő. A vándor fázott, didergett, de tudta, hogy ki kell tartania. Az életben maradás kemény harc és csak a legkitartóbb és legbátrabb kerekedhet felül. Hogy a didergését enyhítse, a két kezét először összeérintette, majd dörzsölgetni kezdte és közben fújdogálta is.

Ha már ez sem segített rajta, akkor a két kezével összeölelte magát és picit izgett-mozgott, hogy így növelje a teste melegét. Már valamennyire világítottak a csillagok az égbolton, amikor hirtelen, egy szempillantás alatt egy éles, fájdalmas hang tudatta a vándorral, hogy a ma esti zsákmányát sikeresen elejtette.

Kibújt a biztonságot jelentő fedezékéből és odament az elejtett vadhoz. A sötét miatt nem látta pontosan, hogy mit is sikerült elkapnia, de annyit kivett belőle, hogy egy nagydarab és minden bizonnyal ragadozó állatot sikerült, a nagy állkapcsa és erős fogai láttán tudta valamennyire azonosítania.

Gyilkos mosoly jelent meg az arcán és tudatva az állattal, hogy ma este ő lesz a vacsorája. Nagy sóhajt eresztett meg, megkönnyebbült, hiszen ma este tud enni valamit és nem fogja gyötörni a korgó gyomor okozta

kellemetlen érzés sem. A levegőben már látni lehetett a sóhajának a nyomát. Még egyszer, utoljára összedörzsölte a tenyerét.

Az állatot a csapdával együtt felkapta a vállára és elindult a még jobban bicegő mozdulataival együtt. Hosszú út állt előtte, de remélte, hogy megéri neki, majd amikor megérkezik.

Senki nem tudta, hogy hova megy. Csak ő maga, de neki ez elég is volt.

A hideg ellen a szívében gyúlt melegséggel védekezett.

Amikor megérkezett, a szíve nem csak világított, hanem szinte felragyogott. A Kommuna már javában készülődött az esti lakodalomhoz. Minden vándor hozott magával valamit, valamelyik ételt, italt palackban vagy valaki egy gyógynövényt tartalmazó zsákot mutogatott büszkén a fiataloknak.

Minden vándorban volt egy fajta ellenérzés a másik felé. Mindegyik maga akart lenni a vezető és ezt meg is akarták mutatni a többiek felé az elejtett vadak számával, méretével, ritkaságok szerzésével.

Vezető nem volt. Közösen hozták a döntéseket, apró biccentésekkel, egy-egy rövidebb szavakkal, amik még fennmaradtak a Kommuna számára. Kommunikálni nem szoktak gyakran, mivel nem is nagyon tudtak, csak morgásokkal adták a mások tudtára a hangulatuk változását.

A vándor, aki utoljára érkezett meg, lerakta a zsákmányát egy mindenki által látható közösségi helyhez, ahol a többiek ma esti példányaik is voltak. Megkereste a szeretteit a vacsorának szolgáló hatalmas asztal körül és egy apró biccentéssel jelzett feléjük. Ők is bólintottak és leült melléjük.

Csöndben megvártak minden vándort, de amikor az utolsó is elfoglalta a helyét, némán, de annál zajosabban nekiláttak a vacsorához.

Így múlt el a Régmúlt Birodalma, hogy átadja a helyét egy annál jóval kezdetlegesebb civilizációnak, a Jövő Kommunájának.

...ez a pályázat volt a második, amelyre novellát írtam. Életem második novellája ez, így nem csoda, ha néhol hibás, vagy netalántán rosszul fogalmazott. Igazából az motivált arra, hogy megírjam ezt a művet, hogy közgazdaságot tanulok, és látom, hogy az egész pénzügyi rendszer az értékteremtő emberek kifosztásán alapul. Ezzel kapcsolatban születtek elméleteim (a helyes gazdaság struktúráját is felvázoltam), amiből hamarosan könyvet fogok írni. Személy szerint imádok sportolni, és megpróbálom élvezni az élet minden pillanatát, ami meglehetősen boldog emberré tesz! :)

Somogyi László Tibor

Somogyi László Tibor

Utazás egy másik világba

© OpenHU 2013.

Egy kis faluban, amely alig haladta meg a kétezer lakost, élt egy kisfiú, Antal. Ez a gyermek világ életében céltudatos lélek volt. . Szülei sohasem hittek benne, ám ennek ellenére ő minden egyes évben egyre keményebben tanult. Először régész akart lenni, de az évek viszontagságai odáig sodorták, hogy közgazdász lett. Végül elérte, hogy mindennapjai a számolásból, az üzletelésből és a kereskedésből álltak. Mindezt egy jól menő banknál tette Magyarországon. Később már egyértelmű lett az, hogy a pénz és az ezzel kapcsolatos teendők váltak a legfontosabbá számára. Lett egy szép családja is, ám munkája miatt egyre kevesebbet tudott velük lenni. Ezt gyermekei és felesége is egyaránt megszenvedte. Munkahelyén mindig nagyon zavarta valami. Volt ott egy idős bácsi, aki olyan megrögzött nyugalommal állt hozzá mindenhez, hogy még az idő múlása sem látszott meg a homlokán. Mindig boldog, jókedvű volt és egyszerűen nem lehetett kihozni őt a sodrából. Egy nap Antal már nem bírta ki és megkérdezte tőle:

- „Hogyan lehet az, hogy ilyen könnyen tudja venni az akadályokat? Más embernek már haja sem lenne, ha ennyi feszültséget kellene elviselnie..”

- „Ha mindent komolyan vennék, talán már nem is lenne” – felelte József nevetve

- „És hogyan lehetnék én is olyan nyugodt, mint ön?” – kérdezte ismét Antal

- „Meditálj fiam, meditálj” – válaszolt az öreg halk, mégis magabiztos hangon, majd tovább ment. – Antal nagyot nevetett magában és hazafelé úton ezen gondolkodott:” Meditálni? Én? Ugyan már! Azt sem tudom, hogy hogyan kell.” Majd, ahogy teltek múltak a hetek, Antal egyre idegesebb és idegesebb lett. Már napi szinten fáj a feje a sok feszültségtől. Egyszer mikor hazaért, eszébe jutott az öreg mondata a meditációról. Úgy gondolta kipróbálja, hiszen nem veszíthet vele semmit. Így először utánajárt, hogy mit és hogyan kell tennie. Vett pár könyvet, amelyhez jártak különféle vezetett meditációk CD-n. Mivel köztudottan ez a legbiztonságosabb fajtája az ellazulásnak, Antal ezzel próbálkozott. Odáig eljutott, hogy élete része lett ez a fajta tevékenység. Munka után mindig elvonult egy csendes szobába, gyertyát és egy

füstölőt gyújtott majd átadta magát a tiszta nyugalomnak. Ez nagyon sokat segített neki, hiszen már néhány hónap elteltével látszott a hatás. Antal nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb lett és még a tartása is javult. Több lett az emberi kapcsolata is, hiszen már nem úgy állt hozzá az munkatársaihoz, mint zavaró tényezőkhöz, hanem mint érző emberekhez. Ennek ellenére megmaradt egy rossz szokása. Járás közben állandóan hátra nézett. Mintha valami furdalta volna a lelkiismeretét. Ám ez a fajta viselkedés csak azután tört rá, mikor elkezdett dolgozni a munkahelyén. Korábban mindig is becsületes és tiszteltudó ember volt, de mikor a bankhoz került, furcsa gondolatok kezdtek benne megfogalmazódni. Egyre inkább úgy látta, hogy ez az intézményesített rendszer irányítja az országot és végső soron a világot is. Azt az elvet vette észre, miszerint a bank ad egy forintot annak, akinek semmije sincs, ám vissza már két forintot vár. Nos, mit tud tenni ilyenkor egy ember? Megmondom. Vesz fel még egy forintot, hogy törleszteni tudja a tartozását, ám így ismét tartozni fog a hitelezőnek. És így tovább. Antal közgazdász révén arra is felfigyelt, hogy az országunkat ilyen módon tartják adósság csapdában. Miért is? Mert az ország felvett hitelösszege nagyobb, mint az országban fellelhető összes pénz együttvéve. Rengeteget töprengett, hogy hogyan lehetne orvosolni ezt a gondot. Végül megoldásnak azt feltételezte, hogy több pénz kellene nyomtatni törlesztés céljából, de megdöbbenve vette észre, hogy a pénznyomtatás joga már nem a magyaroké, hanem azé a kontinentális szervezeté ahová tartozik. Miután ezt a tényt felfedezte nagyon elkeseredett, hiszen felismerte, hogy ő is ugyan olyan része enne a kifosztási folyamatnak, mint azok a hitelezők, akik csapdába szorították az országot. De nem tudott mit tenni. Féltette a munkáját és végső soron a pénzét is. Ezért hát folytatta az életét. Egyszer mikor meditáció közepén járt, hirtelen egy örömmámorhoz hasonló érzés futott végig rajta a hátgerincétől a feje tetejéig. Egy másik világon találta magát. Nem tudta, hogy hol van és azt sem, hogy mikor. Amit biztosan tudott, hogy itt és most! Ezt az egészet először álomnak hitte, aztán furcsán azt tapasztalta, hogy érzékszervei tökéletesen működnek. Érezte a nyíló rózsák illatát, hallotta a madarak énekét és még a patakban rejlő kagylók érdességét is meg tudta határozni. Miután ezt felismerte, már

nem álomban, hanem egy másik, rejtélyes valóságban kezdte magát érezni. Ez a világ olyan volt, mintha egy hatalmas és békés kertben lenne. Idős embereket látott, akik mosolyogva beszélgettek egymással. Szinte mindegyiknek olyan nyugodt és gondmentes arca volt, mint Antal munkatársának. Odament hozzájuk, mert nem értette, hogy mi is történni vele:

-„Meg tudja valaki mondani, hogy hol vagyok?” –kérdezte

-„Ez az a hely, melyet OPENHU-nak neveznek” - válaszolta az egyik bölcs

- „Az mit jelent”?- faggatózott ismét kíváncsian

-„ Ez egy olyan társadalom, ahol az alapvető értékek érvényesülnek. Itt nincs pénz, nincs lopás, hazugság, kapzsiság. Ezeket a tulajdonságokat ugyanis a pénz váltja ki.”

-„ De én hogyan kerültem ide?” – kérdezte Antal megszakítva az öreget

-„ Elmagyarázom. Minden anyag állóhullámokból áll, amelyeknek különböző rezgésszintjeik vannak. Ez annyit tesz, hogy több különböző frekvencián létező világ lehet egy helyen. A világ ahonnan te jöttél egy alacsony rezgésszinten létező materiális beállítottságú szféra. Erre azért van szüksége az emberi léleknek, mert itt a legnehezebb élni, és mint tudjuk a fejlődéshez elengedhetetlen a kemény, kihívásokkal teli környezet. Ide viszont, ahol most is vagy csak keveseknek sikerül behangolódniuk.”

-„ De én akkor, hogyan tudtam ide behangolódni?” –kérdezte ismét csodálkozva

- „Mi emberek több testtel rendelkezünk, amely mind más és más rezgésszintű. Amikor meditálsz, a fizikai testedből átlépsz a kazuális testedbe, ami lehetővé teszi számodra, hogy kapcsolatba lépj magasabb szférákkal. Így jutottál el hozzánk is.”

Antal már szóhoz sem tudott jutni. Szinte sokkot kapott. De hirtelen bevillant neki, amit az idős ember mondott, hogy náluk nincs semmiféle fizető eszköz. Így közzgazdász révén Antal feltette a következő kérdést:

-„Nem értem... Hogyan lehetséges fenntartani egy társadalmat pénz nélkül?”

-„Itt a valamit valamiért elv működik. Bár az sem mindig. Hiszen ha úgy adódik, hogy valakinek szüksége van segítségre, ám semmije sincs,

amivel viszonzni tudná azt, mi akkor is segítünk neki, mégpedig a lehető legnagyobb szeretettel és odaadással. „

-„De miért?” – kérdezte Antal meglepődve, mert nem akarta elhinni, amit hall

-„Mert emberek vagyunk!” – hangzott a rövid, ám annál bölcsebb válasz. Éppen megfogalmazódott benne egy újabb kérdés, amikor meghallotta a hangot, hogy vissza kell térnie. Először nem akart visszamenni, hiszen itt olyan boldognak érezte magát, mint még soha. Ezen a síkon nem múlt az idő és oly szabad volt, mint egy galamb. De aztán rájött, hogy még a Földön is van feladata. Ezért elbúcsúzott, majd visszatért a fizikai világba. Miután ismét otthon találta magát, azonnal papírt ragadott, majd leírt mindent, amire emlékezett. Ezután napokig gondolkodott, és arra a következtetésre jutott, hogy változtatnia kell az életén. Bement a munkahelyére és megköszönte Józsefnek a tanácsot. A tanácsot, amely eljuttatta OPENHU-ba. Ezt követően felment a főnökéhez és egyszerűen felmondott. A bankigazgató szinte könyörgött neki, hogy maradjon, hiszen ő volt a legjobb embere. De Antal nem maradt. Fogta magát és hazament, majd leült átolvasta a jegyzeteit,- melyeket meditáció után készített- és tervezni kezdett. Egy olyan új bankrendszert, amely nem kér kamatot a hitelre, és nem is ad kamatot a betétre. Miközben napról napra egyre pontosabban látta maga előtt a kitűzött célt, észrevett valamit. Többé nem nézett hátra járás közben. Felettébb különös és szokatlan volt ez számára. Emellett sikerült megszabadulnia minden lelki problémájától, amely eddig akadályozta. Már a családjával is jóval többet tudott együtt lenni. Elérte, hogy fiai példaképként tekintsenek rá, ezen felül felesége bizalmát is sikerült visszaszereznie. Ez tette lehetővé, hogy immár teljes emberként egy olyan bankrendszer alapjait tudja letenni, amely talán a jövőben a Földre is lehozza OPENHU-t!!!

Szabó Gergely

Ismeretlen hívás

© OpenHU 2013.

Most már hallak. Sok időbe telt, mire meghallottalak. Mire alkalmassá vált a fülem a hangod befogadására. De most már hallom, és azt hiszem, hogy soha többé nem fogok szabadulni tőle.

Ez a folyamat már nagyon régen elkezdődött. Milyen messzinek, milyen elérhetetlennek tűnik az a korszak. Halványan még emlékszem, mennyit hallottam akkor: hallottam reggel a vekker riadt csörgését, az autómotorok unott mormogását, a kréta okoskodó csikorgását a táblán, az iskolacsengő parancsát, a pénztárgép kattogását, a gördeszka kerekek idétlen nevetését, és a számítógép bűgását. Ezek a hangok határozták meg a napomat. És akár hiszed, akár nem, sokáig tökéletesen elégedett voltam velük. Ha eddigi életem órájára pillantok, azt látom, hogy csak az utolsó percben vettem észre a változást. Azt, hogy ezek a hangok - vagyis jobban mondva zajok – már nem elégítik ki a mindennapi igényeimet. Szűken éreztem magam ezek közé a csendtörések közé bezsúfolva. Ki akartam törni belőlük, mielőtt ezek a gépies effektek teljesen megfojtják az elmémet.

És ez sikerült is. Egyik pillanatról a másikra azt vettem észre, hogy ki tudom zárni a vekkert, az autókat, a krétát és minden mást, és végre meg tudok hallani egészen új dolgokat is. Hirtelen hallani kezdtem az állatokat. De nem csak a kutyák nagyképű erőfitogtatás-ugatását, nem csak az egerek nyughatatlan cincogását, nem csak a madarak érzelmektől túláradó sziréndalát, és nem csak a méhek zümmögése leplezte munkamániáját. Nem. Hallottam, hogy a vakondok a föld alatt olyan aritmetikai számításokat végeznek ösztönből, amilyeneket az ember hosszú évekig tanul. Hallottam, hogy a békák az eget faggatják szüntelen az eljövendő időjárásról. Hallottam, hogy a pókok a fákon futva az életről suttognak, amiből kár egy percet is a halálra való gondolással tölteni. Hallottam, hogy a hangyák propagandaszövegeket szavalnak végeláthatatlan teendőik végzése közepette. Minden mozgó állat a világon mintha egyszerre átváltott volna egy másik nyelvre, ami nem emberi nyelv volt, de mégis jobban értettem, mint bármifajta beszédet vagy írást egész életemben.

Hosszú idő telt el így. Aztán szépen, lassan a fülem újabb hangokat szűrte ki a többi közül. Megszólalt a fű. Az ezer, százezer és millió fűszál hevesen csacsogott, ahogy a legenyhébb szellő is meglibbentette

élénkzöld testüket. Mind ugyanazzal dicsekedett, és pedig azzal, hogy habár törékenyebbek a finom porcelánnál, mégis kibírják, hogy óriások taposnak rajtuk, és mindig újra talpra állnak. Vagy ha ez mégse sikerülne, akkor meg várnak türelmesen, hogy újra elég erőt gyűjtsenek ahhoz, hogy visszabújjanak a föld fölé. Mindig mosolyt csaltak ezzel az arcomra, ha fű közelébe értem. De nemcsak a fűszálakat hallottam, a virágokat is. A virágokat, akik minden emberi trombitást megszágyenítő fanfárt fújtak, hirdetve a természet újjászületését. Az tette játékkukat különösen lélekmelengető élménnyé, hogy trombitálás közben gyermekeik százait lehelték a levegőbe kis pollenekben, akik mind csilingelve nevettek, ahogy a szelek szárnyán vitték az új életet. De még a hervadó virágok hangja is kellemesen csengett, ahogy megköszönték a természetnek az élet ajándékát, és sírtak örömben, hogy ennyi születést hozhattak a világra. Aztán a fákat is hallottam. Ők a fűhöz és a virágokhoz képest csak halkán suttogtak, de aki meghallotta őket, annak hosszú földön töltött életük ezernyi bölcsességét mesélték el. Végtelen türelem susogott hangjukban, amit a természettől kaptak a célból, hogy el tudják viselni az életet azzal, hogy csak állnak és gyarapodnak. Nem védhették meg magukat semmilyen kártevő ellen, akik pedig igen szép számmal támadták őket már az idők kezdete óta, és most az ember jöttével még erősebb tábort alkottak. A fák azt suttogták, hogy nem haragszanak azokra, akik igaztalanul az életükre törnek: szerintük „ellenségeik” egyszerűen csak nem tudják, mit tesznek, mert az ő életük rövidnek tűnik a fákéhoz képest, és nem tudják igazán értékelni ezt a csodát. Ezért inkább a kártevők méltóak sajnálatra.

Megint hosszú időnek kellett eltelnie, hogy újabb fajta nyelvet értek meg, új hanghullámot fedeztek fel. Meghallottam a tüzet. Akárhányszor láng gyúlt a közelemben, hallottam, ahogy először bátortalanul ropogva hangoztatta hatalmasságát, majd ahogy egyre szélesebben terjedt, már mámorosan zúgott önnön erejének csodálatában. Minden egyes tűz a leghatalmasabb akart lenni a világon, ezért csak terjengett, felcsapott, szenvedéllyel kebelezte be maga körül a világot, de hatalomvágyát minden egyes meggyújtott négyzetcentiméter csak növelte. Úgy érezte, soha nem ütközik már korlátokba, és bármit képes elpusztítani. Aztán a végén, közvetlenül azelőtt, hogy kihunytna volna, mindegyik keserűen

döbrent rá, hogy míg ő azt hitte, hogy az égessel létrehoz magából valami hatalmasat, valami fenségeset, addig egész életében csak pusztított, és csupán füstölgő hamu maradt a nyomában. Az utolsó fellobbanás mindig a megbánást hirdette.

Újabb korszakok zuhantak a múltba, és én meghallottam a földet is. A földet, aki másról se tudott regélni, mint arról, hogy mennyire elfoglalt. Nem sietett ugyan, hanem ráérősen forgolódott csak tömegvonzás alkotta ágyában, de tette mindezt a legkisebb szünet nélkül, folytonosan. Néha megeresztett egy-egy olyan megjegyzést, hogy szörnyen viszketnek a bőrén az atomerómű-fekélyek, irritálják az iparvidék-pattanások, fázik a hátára pakolt temérdek betontól, de különösebb jelentőséget nem tulajdonított ezeknek a problémáknak. Nem voltak elég fontosak ahhoz, hogy foglalkozzon velük. Néha azt is meghallottam, hogy testében a nyersanyagok kapzsiságról és egyenlőtlenségről áradoznak, mint a legmagasztosabb érényekről, de a föld mindig próbálta elnémitani őket. Ez többnyire sikerült is, de ettől függetlenül a föld mindig mordult egyet, ha az ember kiásta az ásványokat az ő öleléséből, hogy jobban hallja az arany, az olaj, a gyémánt, a földgáz és sok egyéb más anyag buzdító szavait.

Hogy évek voltak, vagy csak hosszúnak tűnő másodpercek, nem tudom, de mindenesetre fülem nemsokára a tengert is érezte. Hallottam, ahogy a végtelen óceán minden része külön érzelméről beszél. Szeszélyesen hullámzó felszíne önfeledten játszadozott, és nevetett az élőlényeken, akik azt hitték, hogy át tudják szelni a tengert. Azokon, akik nem tudták, hogy valójában mindig a tenger szeli át őket. Kicsit lejjebb a tenger a fákénál is nagyobb mennyiségű tapasztalatról forgatta nyelvét, arról, hogy minden élőlény az ő kebeléből indult el a fejlődés útján, ezért mindenkinél jobban ismerte az élővilágot. Sőt, a történelmet is, hiszen rettentő mennyiségűt lenyelt már testek, roncsok és hulladék formájában. De nem dicsekedett hihetetlen mennyiségű tudásával, csak hallgatott, ahogy csak a mélység tud hallgatni. És a legmélye, ami mindenki más számára teljes sötétségbe burkolódik, a szerelemről bűg. A szerelemről, amit élőlények nem érhetnek meg, mert ez sokkal mélyebb, sokkal feltétlenebb és összehasonlíthatatlanul örök a teremtmények bármelyik szerelméhez képest. Ez az áhítattal teli

érzés, amit a víz a föld iránt érzett. Ezért öleli őt már örök idők óta, ezért igyekszik minden apró darabját átjární, ezért tölti meg a száraz rögöket étellel, növénygyermekék billióit szülve szerelmének. Ez az a szerelem, ami minden csepp vizet csordultig megtölt, és ez tart minden élőlényt életben.

Már épp elgondolkoztam volna, mennyi új hangot felfedeztem azóta, hogy kiléptem az átlagos emberi érzékek medréből, mikor újabb hullámok rezgették meg dobhártyámat. A felhők hangját azonosítottam. Ahogy lassan vonultak az égen, egyre csak elképedésüknek adtak hangot, hogy milyen csodálatos ez a világ. Vándoroltak töretlenül, és gyönyörködtek a zöld alföldekben, a fehér havasokban, a vörös sziklákban, a kék tavakban és tengerekben, a sárga sivatagokban. Nem értették, hogy sokan az emberek közül miért sietnek annyira, ha egyik helyről utaznak a másikra, és miért nem élvezik ők is a tájat, az illatokat és az apró zörejeket. Ha valakik, a felhők jól tudták, hogy az utazás maga az élet, az érkezés pedig a halál. Tehát aki siet, az nem siethet máshova, mint a halálba. A szél is megszólalt: a szabadságról szónokolt, miközben sebesen szelte át az eget, a legkisebb résen is átjutva, a legapróbb zugba is beférkőzve. Annyira imádta a villámgyors repülést, hogy noszogatótt mindent, ami az útjába került, hogy tartson vele, utazzanak együtt, de rajta kívül senki nem akar soha túl hosszú ideig odafenn maradni. A szél ettől néha haragra gerjed, és hurrikánok, ciklonok, tornádók formájában próbál minél több élőlényt és élettelen dolgot bevonni játékába, mindhiába.

Ekkor már teljesen elszálltam magamtól. Elöntött az önelégültség, de még inkább az elképedés, hogy mennyi hang szól az emberhez, ha van füle, és észreveszi. De ekkor megint új hang szólát az eddigieken. Először csak egy, és mire észbe kaptam, már több milliárd. Az is időbe telt mire azonosítottam, hogy kik szólnak hozzám. A csillagok voltak. Egészen más hangjuk volt, mint képzeltem. Csilingelést, varázslatos fuvolázást vártam volna tőlük. Ehhez képest kongtak. Kongásuk visszhangzott a kegyetlen úrben, amiben élettelenül lebegtek. Hideg hangjuk borzongást futtatott végig a hátamon. A fénylő gázgömbök messziről szikrázva ragyogtak, de belül fagyot és halált leheltek a világmindenségbe. És miközben komoran, már-már vádlón kongtak,

kihallatszott az is, hogy énekelnek. Mély, síron túli hangon éneklizsoltárukat a galaxisban, megszámlálhatatlan tagú kórust alkotva. Három szót énekelnek egyre, az idők végezetéig ismételve: EMBER, NE TOVÁBB! Napokig képes voltam őket hallgatni, és ez a hideg dal egy idő után mindig mást és mást mondott nekem.

Teljesen váratlanul - már meg sem tudom mondani, mikor, - egy minden eddiginél szívbe markolóbb hang jutott a fülembe. Zavartan mosolyogtam, hogy képességemet ilyen tökéletesre sikerült fejleszteni. Meghallottam a leghatalmasabb, ugyanakkor legmegfoghatatlanabb fogalom hangját. A Kozmosz szólt. Hihetetlen élmény volt. Csak álltam egy helyben valahol a földön, és a Mindenség beszédét hallgattam. Nem láttam, de a hangok alapján élénken megjelent előttem a Kozmosz közepe. Ne kérdezzétek, hol volt ez a centrum, és azt se, hogy egyáltalán megfogható dolog volt-e. Csak azt tudom a hangja alapján, hogy ez volt az a pont, ahol az élet minden szála összefutott. Ok és okozat bonyolult hálójá lebegett egy csomópont körül, matematikai képletek, filozófiák és természeti összefüggések milliárdjaival minden egyes parányi töredékében. Hallgattam, és már biztosan tudtam, hogy nem létezik véletlen. Nem létezik értelmetlen dolog sem. Ezek mind csupán az ember törékeny elméje alkotta szavak olyan dolgokra, amik kívül esnek a felfogási határon. Pedig a világmindenségben a legapróbb, úrben keringő atomnak röppályája is legalább ezer más dolog életét befolyásolja, amik újabb folyamatokat indítanak el, és ez a lánc oly sokáig fut, mire visszaér az atomba, hogy ez az emberi elmének már felfoghatatlan. A Kozmosz tudja ezt jól. Nem véletlen, hogy az embert a tér, az idő és a véges felfogóképesség ketrecébe zárta a Mindenség. Oda való.

Mindezek után azt hittem, nincs tovább. Hogy hallottam mindent, amit csak hallani lehet ezen a világon. Hogy már soha többet nem fogok új hangot felfedezni. Most jöttem rá, hogy tévedtem. Abban a pillanatban, hogy meghallottalak Téged. Egy csapásra minden másnak a zúgása, éneklése, csörgése, morgása, csobogása, csilingelése és még ki tudja, miféle zaja elnémult. Tökéletes csend borult körülöttem a világra. Már csak egyetlen egy dolgot hallottam, és azóta se hallok mást. A Te hangodat. Hallom, hogy hívsz. Nem tudom, ki vagy, azt sem, hogy hol

vagy, de azt akarom, hogy tudd: hívásod nem süket fülekre talált. Most már tudom, hogy létezel. És hidd el, meg foglak találni.
Csak annyi kell, hogy a többi érzékemet is hozzáfejlesszem a hallásomhoz...

Kémia-fizikát végeztem a Bolyai Egyetemen és ezt tanítom, továbbá a JATE filozófia MA szakon és a ME kulturális antropológia MA szakon.

Akkor kezdődött amikor megszülettem, vagy lehet azelőtt, ha Kantnak hiszünk.

Első alkotásom nagymamám sírverse hét éves koromban. Stílusom változó, leginkább pszichológiai antropológia.

Képleteket és novellákat, tanulmányokat írok. A PR Heraldban publikálok , a kulturális antropológia rovat szerkesztője vagyok, de vannak tudománytörténeti, filmtörténeti cikkeim, hírek a média világából és fotóművészetről szóló írások. Általában az én fotóimmal illusztrálok. Van egy emigrációs dokumentumfilmem az: „Itthonalanság”. Szeretem a keserű csokoládét, sokat utazom a világban, hétvégeken fotózok festek.

Turós Margareta Éva

Turós Margareta

Simona

© OpenHU 2013.

Simona olyan törékeny volt, mint egy nádszál. Sovány, haja rövidre nyírt, szemében pedig valami távoli homály. Láttam őt, amint ott feküdt a hideg vaságyon, abban a kórteremben, ahova anyámat követtem, amikor bevitte a lázlapot.

Sok beteg gyermeket megnéztem, néha játszottam velük, sajnáltam őket, mert ott kellett bezártan feküdniük, a madárfütyty és szellő nélküli sivár, kopott falú szobákban, lázasan, aggódó szülők nélkül, magányosan. Emlékeztem milyen is az, és azt akartam, hogy ne vessenek a gyermekes vicceimen. Azt hiszem akkor tanultam meg bohóckodni, és egybemosni a bölcsességet a mérhetetlen nevetetéssel, észrevétlenül, bolondosan, lebegőn. Gyermekként intravénásan kaptam a cinizmust, láthatatlanul és kikerülhetetlenül.

Simona más volt. Ő nem nevetett soha, csak nézett a semmibe, szótlánul, némán.

Mintha ott látta volna az egész életét, visszafelé. Sápadt volt és önmagába zárt. Egyedül volt a kórteremben, és amikor anyám után bementem, anyám rám kiáltott:

- Ide nem lehet bejönni, menj ki!

Nem értettem miért ne lehetne oda bemenni és mi történhet ott, mi az, amitől olyan tiltott hely, ahol az a légynek sem ártó Simona fekszik magányosan.

Amikor kimentem a hétpecsétés kórteremből, anyám elmagyarázta, hogy ez a lány egy rejtélyes betegségben szenved és ez nem írható rá a kórlapra, csak úgy, mint egy fertőző betegség, de ez ennél több. Nagyon megsajnálta Simon-at és megkértem anyámat, hagyja, hogy menjek be, nézzem meg őt. Ígérem, nem nyúlok semmijéhez, nem is közelítek, csak hagyja, hogy odamenjek.

Addig kérleltem, amíg beleegyezett.

Bementem a következő alkalommal és ránéztem. Ő visszanézett, rajtam keresztül bámult.

Csak kicsit volt nagyobb nálam, úgy tizenöt éves lehetett. Szerettem volna megkérdezni: mi a kedvenc színe, hova megy, ha innen kikerül, hol laknak a szülei, mit szeretne enni és ki a kedvenc színésze, milyen zenét hallgat és hisz-e Istenben? De nem kérdeztem. Ehelyett csak

néztem halkán és ő ugyanúgy nézett engem, mintha fájdalmaink helyet cseréltek volna.

Amikor elmentem, odamentem anyámhoz és kitartottam, meg kell mondja mi van Simonaval.

- Meg fog halni hamarosan. - mondta anyám a nővérek szokásos tárgyilagosságával.

Nem akartam, hogy meghaljon. Ha este duplán imádkozom, lehet kap még egy ennyi életet, ha erősen kívánom, ha hiszek benne, akkor nem halhat meg.

- Miért fog meghalni? - kérdeztem, a könnyeimmel küszködve.

- Mert. AIDS-es ., nagyon beteg. - mondta ki véletlenül anyám azt a mágikus szót.

- Mi az az "édsz"? - kérdeztem.

- Sehol ne mondd ezt el, véletlenül mondtam ki, nem is ez a baja. Csak nagyon gyenge. Egy vírus megtámadta, és tovább fertőzhet.

- Honnan kapta el? - kérdeztem.

- Honnan, honnan. az afrikaitól. Ezek eljönnek orvosira innen-onnan, és egy nejlonharisnyaért megkapnak minden lányt. Egy olcsó, pacsuli kölniért. Mert nekik jár. Ezek a szerencsétlenek meg bedőlnek mert nekik meg álmukban sincs. Azt mondja az anyja: egyetlenegyszer találkozott azzal a fiúval, nem is érti. De te ezt ne mondd tovább! Nem szabad pusztítani, semmi! Ne is lélegezz rá! Ki tudja milyen betegség ez, még nem ismerik pontosan.

Engem már nem érdekelt mit nem szabad, csak az a három szó járt a fejemben: Meg fog halni.

Nem akarom, hogy meghaljon Istenem! -imádkoztam este az ágyamban.

-Ma kihagyhatsz egyetlen afrikai gyermeket, csak rá figyelj! Ma rám sem muszáj...

Másnap reggel az anyámmal együtt bementem Simonához. Még gyengébb volt. Amikor nem láttak visszalopóztam hozzá, mert tudtam, hogy az ember azt kell tegye, amit érez, tűzön-vízen át.

A szemébe néztem és elmondtam neki:

- Nem fogsz meghalni! Elrendeztem tegnap Istennel. Komolyan.

Rám nézett, mint aki nem hisz a szónak. Akkor odaadtam a kezébe egy narancsot.

- Fogd, ez a tied! Nagyon szorítsd, mert tele van varázserővel! Mindennap egy kicsit jobban leszel.

Úgy bámult, mint aki a Mikulást látja megjönni nyáron. Mintha elmosolyodott volna, nagyon enyhén, nagyon halványan, akár egy pislákoló kis gyertya, amilyent a templomban láttam, amikor elvittek az ortodoxokhoz, de valami kis konkávság jelent meg a kiszáradt ajkai szélén. Egy pillanat volt az egész, aztán befele fordult.

Aznap este még hevesebben kértem Istent, hogy ha már ilyen jól sikerül neki ez a hosszabbítás, akkor gyakorolja. Nyugodtan aludtam el és azt álmodtam, hogy abban a kórházban csoda történik, és minden gyermek meggyógyul.

Simona reggelre nagyon belázasodott, csak délután mehettem be hozzá.

Sokkal sápadtabb volt és egy nap alatt még fogyott. Olyan volt, mint egy kis sérült veréb, az ágy egy éjszakán belül duplára nőtt körülötte.

Leültem mellé és megfogtam a kezét:

- Mondok neked egy mesét. Egy vándor menekül egy felbőszült vad elől. Szerencséjére előtte terem egy kút. Mivel nincs mit tennie, beleugrik, a menekülés reményében.

Ahogy zuhan, látja, hogy a kút mélyén egy sárkány van, aki tüzet okád. De esésében megakad, egy a kútból kiálló ágban.

Ahogy lóg a két veszély között, hallja, hogy az ágot egy egér rágja. Akkor tudja, hogy pillanatai meg vannak számlálva, és mit csinál az utasunk?

Becsukja szemét és lenyalja az ág leveléről a harmatos édes cseppet.

Simona rám nézett és szorította a narancsát, a sovány kis kezében. Akkor odahajoltam, megöleltem, és megpusziltam az arcát. Nem féltem, nem is volt mit féltennem.

Szeméből a hála jelét láttam, aztán elmentem dolgomra, mert lejárt a szökési időm.

Este megcsináltam a leckét és sok minden másra gondoltam. Valahogy megnyugodtam, mert a narancs hatott.

Délelőtt bementem a kórházba, felszaladtam a szobájába, hogy elmondjam a nagy hírt, megszülettek a kismacskák, de az ágy üres volt.

Rohantam a nővérszobába:

- Hol van Simona? - kiáltottam.

- Meghalt az éjjel. - mondta egy nővér.

Kimentem és leültem az ágyára. Mi történhetett, elfáradt az isten és egy pillanatra elaludt? Hogy halhatott meg, hogy meg sem várt. Olyan fiatal volt, olyan nagyon fiatal és szeretet éhes. Hová lett az a narancs?

Kerestem az ágy alatt, nem volt. Kinyitottam a fiókját, volt benne egy WC papír, egy zsebkendő, egy megszáradt kenyér és. a narancs.

Akkor elsírtam magam. Ki tette a fiókba??? Oda nyúltam, hogy elvegyem és akkor észrevettem egy apró képet. Fiatal mosolygós fekete bőrű fiú, fehér csillogó fogakkal, egész csinos.

Soha sem beszélhetek egyetlen szót sem, Simona falusi lány volt, és amint megtudtam egyetlenegyszer jött fel a városba, egy barátnőjével.

Elvettem a narancsot, és kimentem. Amikor egy kukához értem, bedobtam, aztán kezemmel megérintettem minden kerítésekből kiálló levelet, és amikor az utolsóhoz értem, a sarkon, behunytam a szemem és lenyaltam egyet.

Ez volt az én búcsúm.

Pénz, hatalom, dicsőség-abbban a pillanatban eltűntek számomra örökké, mert semmi nem mentette meg Simon-at és senki nem volt mellette abban az egyetlen pillanatban.

Ha nagy leszek, kitalálok egy másik Istent, aki egy szebb világot teremt, ahol Simona nem megy ki az utcára, ahol vidáman él, sok gyermekkel körülötte és etetik a szabadság madarait.

Jelenleg pszichológusnak és grafikusnak is tanulok, mert nagyon érdekelnek az emberi lelkek rejtelmei, valamint imádom az alkotás valamennyi formáját. Kisgyermekkorom óta írok kisebb-nagyobb kihagyásokkal, kezdetekben regénnyel próbálkoztam, három-négy éve pedig a novellák világába is belesöpöpentem. Igyekszem minden stílusban kipróbálni magam, szeretem a kihívásokat. Szerkesztettem már a tollal.hu oldalán, pár cikkem is megjelent már náluk, illetve a Tágrazárt Szemmel Blogmagazin oldalán is folyamatosan publikálok. Ha más novelláimra is kíváncsiak vagytok, nyomtatásban az Underground és Queer Kiadónál már jelent meg egy-egy írásom, valamint a Tanítványi Láncolat, Élő könyv - Élő irodalom és a Holnap Magazin több kötetébe is sikerült már bejutnom.

Szilágyi Heléna

Szilágyi Heléna

Értéktelenül?

filozofikus utópia

© OpenHU 2013.

Az ember olyan lény, aki szereti tudni, mi mennyit ér. Ezalatt nem éppen az anyagi értékre kell gondolni, hanem arra, ahogy görcsösen igyekeznek mindent mindennel összehasonlítani, összemérni, míg végül az egyiket jobbnak, szebbnek, különlegesebbnek nem ítélik meg a másik rovására. Ugyan sokszor megfogadjuk magunkban, hogy ezúttal más lesz, nem fogunk kivételezni és nem másokhoz képest kategorizáljuk be önnön tulajdonságainkat, de valahogy ott mélyen valami nem enged változtatni ezen. Mindennek és mindenkinek létezik egy ára, akár eszmei, akár kitalált, akár valós, amelyik segít számunkra eligazodni ebben a bonyolult felfordulásban, amit mi Földnek hívunk, és ami megrekedt a valóság egy primitív szemléleténél. Bárhogy törekszünk, ám emberi leszármazottnak nem létezhet olyan világa, ahonnan hiányzik az értékítélet és az összehasonlítás. Ez olyannyira zsigeri szükségletünk, mint az evés, vagy akár az alvás.

Az évszám nem fontos, az évszak sem, még a bolygó is feledésbe merülhet egyetemben az én kilétemmel, csupán az a lényeg, hogy a történetek szárnyra kapjanak és olyanok fülébe is eljussanak, akik képzelni sem mertek soha hasonlóra. Otthont kerestem, egy olyan helyet, ahol nem vetnek ki maguk közül, ahol jól érzem magam és nem kell álarcot hordanom. Utaztam, fényéveket szeltem keresztül, mire hírét hallottam egy világnak, ahol nincs se pénz, se szenvedés és mindenki egyenlő.

A jót kerestem, valami egészen másra találtam.

Amikor először megláttam a vállamig érő, múmiaszerű, mókás teremtményt, eléggé meglepődtem, de hamarosan aranyosnak találtam, ahogy piciny lábaival végigbotorkált a szállására vezető kavicsos úton. Étellel kínált, mert náluk minden mindenkié, senkitől sem sajnálják a jó falatot. Rögtön megdobbant a szívem! Végre egy világ, ahol nem siklott félre Rousseau elképzelése! Én is osztottam ezt a nézetet, szerintem is ez mételyezte meg az emberiség társadalmát és ennek köszönhető, hogy a huszonkettedik századra más bolygók energiaforrásaiból táplálkozunk. Nem beszélve arról, hogy annyira a feje tetejére állt minden, hogy a hatalmat összpontosítani kellett és ma már egyetlen hatalmas állam az egész planéta. Majd amikor a kis humanoid szerzet azt mondta a galaxis közös nyelvén, hogy nem fogad el az étékért

cserébe semmit sem, majdnem megöleltem, de visszafogtam magam. Sőt, mi több, nem is ismerte a kereskedelem, a pénz vagy a gazdaság fogalmát. Ez a paradicsom - mosolyodtam el.

Aztán jöttek a társai, akik tökéletesen úgy néztek ki, mint ő. Megdöbbenett a hasonlóság, de nem firtattam, viszont amikor már arról érdeklődtem, hogy kit hogyan hívnak, egyszerűen nem tudtak válaszolni. Azt mondták, hogy erre a kifejezésre nincs a nyelvünkben szó, így nem is lehet nekik olyan. Ez felvetett bennem egy újabb kérdést: ez vajon nem zavarja-e őket abban, hogy megkülönböztessék egymást? Értetlenül néztek rám. Kifejtették, hogy ők mindannyian egyenlők és egyformák, így tökéletesen mindegy, melyikük kicsoda, ha egyáltalán volt a kollektív elmén kívül önálló tudatuk is valaha. Megborzongtam. Ezzel az élet és a lét legszebb pontját iktatták ki! Az egyediséget és annak szeretetét, a változatosságot, meg magát a családot, a lelket, az érzéseket... Egy hangyaboly jutott róluk az eszembe, ahol mindenki csak dolgozik, ugyanolyan és semmi értelme, célja az életének.

Megköszöntem a vendégszeretetet, és tovább álltam. Alkonyodott, de nem érdekelt, mert haragudtam, csalódott voltam és nyűgös. A megérzéseim ismét cserbenhagytak, lehet, hogy csak egy délibábot úzók unos-untalan. Leültem egy sziklára és mire magamhoz értem a gondolatokból, már koromsötét ült a tájon. Pár apró követ a kezembe kaptam, majd tüzet próbáltam csiholni, mert amilyen bizakodva és lendületesen léptem ki az úrsiklóm ajtaján, mikor a planétára érkeztem, magamon kívül minden egyebet a fedélzetén felejtettem. Legalább egy fáklyára szükségem volt, hogy gyorsan a hajóhoz iszkoljak a ragadozók és hideg elől.

Ahogy nagyban ügyködtem a siker teljes hiányában, valami neszezést hallottam meg mögülem. Hátra kaptam a fejem, majd füleltem. Nem érkezett folytatás, így hallucinációnak hittem. Tovább pattintgattam a köveket, de immár morgás is keveredett a lassú léptek zajába. Végigfutott rajtam az áramütésszerű rémület. Kő van nálam, kettő is, és nem félek használni – gondoltam, bár semmiféle harci vagy túlélő technikát nem tanultam. Valójában nem voltam elég körültekintő, amikor a képességeimet felmértem egy ilyen típusú utazáshoz. A felszerelésemről nem is beszélve...

Magam elé sem tudtam emelni a kezem, egy szőrös, büdös leheletű bestia már tüstént rám vetette magát és nehéz testével a földhöz passzírozott. Levegőhöz alig jutottam, nem hogy védekezni tudtam volna! Az arcomba morgott, majd éppen nyitotta a száját, hogy elharapja a torkom, amikor egy ismerős motyogó-totyogó hangot hallottam. A ragadozó is felkapta a fejét, majd a következő pillanatban már kővé dermedve terpeszkedett felettem. A múmiafickó valami modern kütyüvel rácélt a fenevadra és egy olyan sugarat lövellt ki a szerkezetből, ami végül ezt tette a vadállattal.

A kis alak meg sem várta a köszönetemet, máris ledorgált:

– Annak ellenére, hogy mi a munkának és egymásért élünk, meg teljesen egyformák vagyunk, nem öletjük meg magunkat szántszándékkal! Itt éjszaka veszélyes! – morgott az apróság vékonyka hangján, majd egy kicsiny világítótesttel, amit magával cipelt, a lakjuk felé bökött. – Visszamegyünk, nem logikus kint tovább tartózkodnunk.

– Köszönöm, hogy megmentettél.

– Segítünk, ha tudunk – mormolta gépiesen.

– Valamit nem bírok felfogni – torpantam meg. – ,ha nálatok mindenki egyforma és egyenlő, akkor ki a vezetőtök? Van egyáltalán?

– Nincs. Tanítóink vannak. Egy másik faj.

Jól sejtettem. Egy társadalomnak szüksége van vezetőre, bárhogy is nevezzék. Ők pedig a hangyák, csak csöpp dolgozók a hatalmas bolyban.

– És nem zavar titeket, hogy egy másik faj irányít... akarom mondani, tanít?

– Elismerjük bölcsességüket, cserébe élvezzük a tudásuk és védelmük.

Ha nem tartottam volna udvariatlanságnak, megvakarom a kobakom és félrecsúsztam szemöldökkel bámultam volna a textilbe csomagolt teremtményt.

Bekopogott a barlangszerű lakás ajtaján, majd várt, amíg a többi szorgos manó ki nem nyitotta neki. Hirtelen felfoghatatlan és túlzottan égető lett az a töménytelen fényáradat, ami ekkor a nyakunkba zúdult. Először azt hittem, hogy csak káprázik a szemem, és a pupillám még nem szokott hozzá a fényviszonyokhoz, de tévedtem. Más is állt a háttérben. Egy számomra ismeretlen, ám lélegzetelállítóan szép lény állt előttem.

- Meghoztam a vendégünket, majdnem a másvilágra küldte egy orvadál
 - magyarázta az életmentőm.
 - Gyerme kem, nem mondták a picurok, hogy éjszaka nem biztonságos ez a környék? Még sosem jártál a bolygónkon, igaz-e? – kérdezte a fehér fényben úszó, szinte isteninek tűnő teremtmény.
 - Nem gondolkodtam, az érzelmeim vezéreltek.
 - Ember vagy, ez így van jól.
 - Ismered a fajom? A bolygóm?
 - Természetesen. Az univerzum valahány lakóját ismerjük és minden tudását felhalmoztuk.
 - És mondjátok, ti galaxis lexikonjai, létezik-e olyan civilizáció, amelyben semmilyen formában nem létezik a pénz? Úgy, hogy ez nem megy az egyéniségük rovására.
 - A személyiség tulajdon, az önmagad birtoklása. Önmagában önző cselekedet ennyire ragaszkodni az önösséghez, mert az élőlények nem erre teremtettek. Ők a természet, a világegyetem apró, szerves darabjai. Fontosak, de nem olyan formában, ahogy a hozzád hasonló magukat modernnek hívott kultúrák hiszik. Hogy ne legyen szükség pénzre, ahhoz nem is szabad birtokolnunk semmit sem.
- Ez még Marx elméleténél is elborultabb volt...
- És ezért ezeket a naiv és szorgos népeket munkára fogjátok tanítás címszava alatt? Kiveszíték az irányítást a kezük közül, kísérleteztek velük?
 - Ahhoz, hogy ezt megértsd, még nem vagy elég érett. És talán nem is leszel. Útmutatásra mindenkinek szüksége van. Térj vissza a hazádba, mert amit keresel, nem találsz meg, amíg az anyagi világban gondolkozol.
 - Hát éppen ez az! Nem akarok egyetlen olyan világ részese sem lenni, ami annyira felszínes, mint amilyen a Föld népe. Én nem akarok termék lenni, akit csak úgy eladhatnak! De itt sem akarok élni, ez még annál is rosszabb, ahonnan jöttem. Egy érzéstelen, üres világ, a lelki halál... – hátráltam ki a szobából, de még hallottam a mennydörgő hangú, fényes idegen utolsó mondatát, amit nekem szánt:
 - Akkor találsz rá, amit keresel, ha önmagadba nézel.

A hátammal kilöktem a nehéz ajtót, majd reszketegen, magamba mélyedve álltam az építmény előtt. Lecövekelttem, miközben barna tincseimet dühödtem dobálta a csípős, hideg szellő, de nem törődtem vele. Vacogtam, mégsem kerestem menedéket. Egyszerre túl sok minden járt a fejemben, a fénylény teljességgel porig sújtott nyomatékos szavaival. Viaskodtam önmagammal. Minden, amiben hittem, meginogni látszott, mégis küzdött bennem valami, ami azt mondta, igazam van. Igazamnak kell lennie! Ez nem lehet jobb annál, amit elképzelttem, amire vágyok, mióta megszülettem!

A páros csillag egyik tagja, amely a bolygó röppályáját deformálta, de éltető energiával is táplálta azt, ebben a pillanatban döntött úgy, hogy búcsút mond az éjszakának és arany sugaraival teleszórta a kősziklával, a homokkal és kórokkal borított tájat. Egy darabig élveztem, beszívtam magamba az éledő nap erejét és gyönyörűségét, majd ezzel az útravalóval terveztem tovább indulni. haza semmiképp sem vágytam.

Megfordultam, és azzal a lendülettel rögtön egy mellkasba ütköztem. Az első gondolatom az volt, hogy ez az alak nem származhat erről a bolygóról. Túl nagy hozzá. Aztán hátratáncoltam és elképedve meredtem abba a már jól ismert és tökéletesen megvetett, markáns arcba. Zigur a testvérbolygónk gyermeke volt, s bár azonos fajba tartoztunk, pár szembetűnő tulajdonság mégis az ellenkezőjét hirdette. A Földön élő rokonaihoz képest erőteljesebb felépítésű, rettentő magas férfi volt, bőre pedig bronzszínnel tündökölt a halovány napsugarak fényében. A haján és szemöldökén kívül elvileg csupasz volt minden testfelülete, a szeme alkalmazkodott az éjszakai fényekhez is. Ősei százötven évvel ezelőtt telepedtek le otthonában, ő már az ötödik ott született generációhoz tartozott.

– Gyere, kósza hercegnőm, most visszaviszlek – ragadta meg a karomat.

– Nem viszel te sehová, hitvány féreg! Nem leszek egy ilyen önző, akaratos és hatalmaskodó férfi felesége! – fogtam futásra a lábaim, de még mielőtt elmenekülhettem volna, elkapta a karom és magához húzott.

– Ezt nem te döntöd el – préselte keskenyre a száját, állkapcsa megfeszült. – A Föld a mi bolygónkra van utalva! Ez a frigy a legkevesebb, amiért folyamatosan kihúznak titeket a kulimászból. – Fejezte ki a gondolatait ide nem illő, de hozzá tökéletesen passzoló szavakkal.

– De nem én! – És ekkor beugrott, amit mondtak a tanítók. Önző, emberi, anyagi... ebben a pillanatban mind megtestesült bennem. Dacoltam az önzésemből kifolyólag, érzelemmel telve vagdalkoztam.

Rá kellett jönnöm, alázat kell ahhoz, hogy egy ember megvalósítsa az álmait. Illetve hatalom. És Zigur párjaként mindkettőt gyakorolhatnám. Életemben először készen álltam logikus döntést hozni.

– Itt nem csak te rólad van szó – morogta a fiú és ekkor ébredtem rá, hogy a hatalmaskodás az nem is az valójában, mint aminek hittem. Őt nem az önzőség vezérelte. Ez a törődés.

–Rólad is... – suttogtam megenyhülve.

– Meg két bolygó teljes lakosságáról. Ide összefogás kell, egységes rendszer és betartható, igazságos törvények. Én ehhez nem leszek elég, a te eszméid is kellenek. Mi, ketten, egy új világot alkotunk. Olyat, amelyet akarunk és olyat, ami mindenkinek jó lesz.

– De mindig lesznek különcködő, deviáns alakok...

– Ez így van. De mi nem is a tökéletességre, csak a működőre törekszünk. Érted? Érted már?

Egész végig kerestem egy megoldást, egy lehetőséget, de észre sem vettem, hogy az előttem van. Olyan eszmékben éltem, amik nem életképesek és vakon loholtam, hogy rá találjak ahelyett, hogy magam tettem volna érte. Hiszen tehettem volna! Én voltam a Föld uralkodójának egyetlen szem leánya, az örökös, aki jobba, szebbé és kevésbé felszínesebbé teheti a világot, mint amilyen. Én meg csak menekültem...

Zigur szürke szemébe néztem, és már láttam azt, amit előtte nem, mert elvakított a harag, amiért belekényszerítettek egy olyan helyzetbe, amibe szemernyi beleszólásom sem maradt. Már láttam, hogy működne. Az, ami köztünk van és az is, ami köztünk lesz. Nem kell tökéletesnek lennie, nem kell egyformáknak lennünk, s nincs szükség a felfedező expedíciónak sem.

Remegő ujjaimmal lefejtetem a karomról a kezét, majd belesúsztattam az enyémbé. Rámosolyogtam szelíden, majd megszólaltam:

– Menjünk, már várnak az alattvalóink.

– Már halálra aggódták magukat! – felelt a férfi, majd a saját úrsiklójához vezetett. – Hazamegyünk – sóhajtott megkönnyebbülve, aztán végignézte, ahogy helyet foglalok, majd ő is beszállt mellém.

Napokig tartott, amíg megérkeztünk a Föld testvérbolygójára, ahol már úgy léphettem a felszínre, mint Zigur jegyese. Nehéz feladat állt előttünk és azt is tudtam, hogy nem fogjuk tudni teljesen megoldani, de a legjobbat kellett kihoznunk abból, amink volt. Királyom hallgatott a szavamra, megvitattunk minden egyes részletet, majd a tanácsosok segítségével törvénybe iktattunk minden módosítást és szankciót. Beszüntettük a fizető eszközt, cserébe mindenki a munkájával dolgozott meg a társadalomban elfoglalt helyéért. A mezőgazdászok étket, a víztisztítóknak dolgozók vizet, az orvosok a gyógyítást adták. Mindenki azt, amire képes volt, és amihez értet. Senki sem maradhatott tennivaló nélkül! Még a legelárvultabb, legtehetségtelenebb embert is munkahelyhez juttattuk. Mindenkinek hasznosítania kell magát, cserébe mindenki igénybe vehet mindenféle szolgáltatást. Persze, maradtak ellenkezők és olyanok is, akik nem érezték fairnek ezt a berendezkedést. Nem hagyhattuk elhatalmasodni a nagyravágyókat és nem engedhettük porba tiporni a szegényeket. Egyensúlyra törekedtünk, valamint visszaállítani a családba és szeretetbe vetett hitet. Ám nem csak papoltunk, igyekeztünk helyes példával elől járni az említett összes területen...

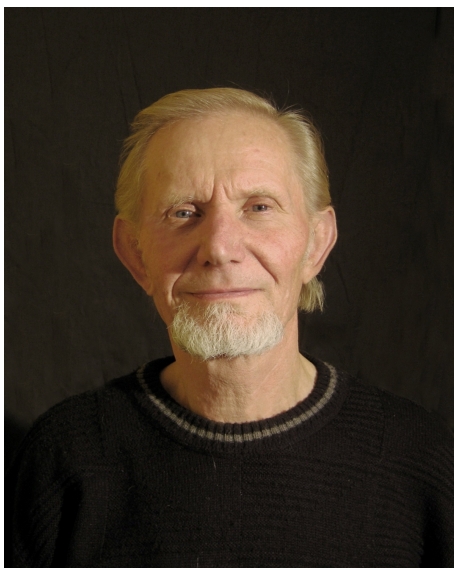

Szilágyi Heléna novellája meseszerűen pergeti le előttünk egy hercegnő útkeresését. Pályázatunkon 10. helyezést ért el.

Gondolatairól így ír a szerző:

“Amikor először megláttam a pályázati felhívást, nagyon megörültem, mert mostanában a sci-fik, valamint a fantasy-k világa birizgálja a képzeletemet legjobban. Bár a novella pályázatokon ezekben a stílusokban még nem nagyon sikerült elismerést szereznem... de éppen ez volt benne a kihívás! Aztán átböngésztem a honlapot és tudatosult bennem, hogy külön kikötések is vannak a témát illetőleg. Elsőre nem igazán tudtam mit kezdeni ezzel, de utána visszaemlékeztem az elmúlt időszakra, eszembe jutott minden, amin keresztül mentem.

Igaz, most tanuló vagyok, de volt majdnem egy év kihagyásom, ami során próbáltam munkát találni az alap diplomámmal – reménytelenül –, illetve belegendoltam a családom helyzetébe, ahol már jelmondatná vált, hogy „A pénz nem boldogít, viszont a hiánya tönkretesz.” Nem vagyunk telhetetlenek, igazából minden napért újra és újra megküzdöttünk. Édesapám egyesülete nem akart beindulni, édesanyám tartotta el a családot, én pedig alkalmi munkákat találtam csak, mivel semmiféle tapasztalatot nem szerezhettem eddig a szakmámban. Szóval megvolt bennem a vágy egy olyan világ iránt, ahol nem létezik a pénz fogalma. Aztán leültem a gép elé, de csak a tanulmányaim során szerzett filozófiai és pszichológiai bölcsességek keringtek a fejemben. Nagyon sokáig úgy nézett ki, hogy semmi épkézláb sztori nem fog kialakulni a szövegkezdeményből, majd az utolsó előtti nap megjött a szikra. Még a beadási határidő előtti utolsó pár órában is az íráson ügyködtem, három embert is megkértem, hogy olvassa át a kéziratot – nagyon hálás vagyok nekik, hogy az éjszaka közepén is szakítottak rám időt – és végül megszületett a mű. Meglepetésemre meg is lett az eredménye, nagyon örülök, hogy bekerültem az első tízbe!”

Tuza S Tibor a kissé formált nevem.

Erdei tanyákon peregtek gyermekéveim. Felnőttként, közel hatvan év óta, Sirok melletti, százlakásos pici falucskán gyarapítom szerzői éveim számát. Gyár és a közélet hosszan s aktívan belém karolt, de mellette, tollat is koptattam – időm, ha volt.

Írásom néhányát a gyár- majd falu lapja fogadta magába, de be is furakodtak tíznel több antológiába.

ÓH! TI NŐK! lett első önálló kötetem, majd ÍZEK SZIKRÁI és KÁPOLNAÉPÍTŐK osztoztak a helyen. Irodalmi Rádiónál írással, videóval négy éves lettem, s EGYMOSOLYÉRT címen ott vagyok a neten.

Tuza S Tibor

Tuza S Tibor

Doktor Hidró

© OpenHU 2013.

2018. május 10. este nyolc óra közelében jár az idő. György az erdész a Kalapos-tetői magasletről figyeli az erdő mozdulatlanságát. Olyan nagy a nyugodtság, hogy még a levegő sem mozdul. Máskor a szúnyogok, böglyök rajszerű jelenléte szinte elviselhetetlen. Most azok sem jelentkeznek. Mintha kihalt volna az élet. Ózbakot szeretne lőni az erdész, de az sem siet előbukkanni. Már erősen alkonyodik. Hamarosan egybe fog olvadni az erdő a föld és talán az ég is. Már-már unalmas a várakozás. Ha sokáig így lesz, talán még el is bóbiskol. Akkor aztán, jöhet is mehet is az őzbak. Hirtelen kivilágosodik a környezet.

-- Feljött talán a Hold? – Teszi fel György magának a kérdést, s kutatni kezdi tekintetével. Kicsit meglepődik, mert Nyugati irányban a Gazoskő fölött pillantja meg, s mintha lassan lefelé ereszkedne. Megdörzsöli a szemét, arra gondolva, hogy csak tévedés lehet.

A holdszerű valami – szinte a fákat súrolva – lassan leereszkedik a Vadaskertbe. Az erdész szeme elől most már eltűnik, de kis ideig még látja az ég felé törő fénysugarakat.

-- Ez vajon mi lehetett? – Töpreng néhány pillanatig. A fény megszűnése után igazi éji-sötét áll be. A vadászon végigfut a borzongás. Nem a félelem miatt, csak furcsa érzése támadt. Nem marad fenn tovább. Minek is maradna? Ily sötétben végig sem látna fegyverén. Kapaszkodva, lekúszik az ingó-mozgó létrán és sietve, néhányszor hátra tekintve, hazafelé indul. Eszébe ötlük, hogy a közelmúltban, igaz nem hivatalosan, lehetett hallani titokzatos fényekről s rejtélyes eltűnésekről. Még olyan hír is szárnyra kelt, hogy halálos beteg tűnt el, majd néhány nap után, gyógyultan előkerült. Legtöbben képtelenségnek tartják s csak viccként, meseként fogják fel, s úgy indul az útjára is. Gyógyultan előkerült beteget is hiába faggatják, nem tud magyarázatot adni. Lehetett akár földi kórházban is, mert visszaemlékezve, úgy tűnik neki, mintha csak álmodta volna az egészet.

Györgyöt nem hagyja nyugodni a látott fényjelenség. Értékeket rejtő ládikájából, régebbi újságokat keres elő, mert, mintha már olvasott volna hasonlóról. Egy, néhány éve eltűnt tudóson kívül – aki állítólag a vízzel működő motort feltalálta – nem talál egyebet.

Mi lett a feltalálóval? Lehet, hogy megölték, vagy elrabolták, hogy saját hasznukra fordítsák a találmányt? Valaki még olyanról is beszélt, hogy

valami űrjárművet készített, s elszállt az égbe. - Az égbe, ugyan hová és minek? - Működik az emberek fantáziája.

-- Ha esetleg így volt, miért hagyta itt a gyönyörű feleségét: Málinkát? – Kavargó a fejében több ismerősének. Szegény asszony, még mindig türelmesen és hűségesen vár. Pedig nincs könnyű helyzetben. A férjének volt főnöke: Surmó sűrűn ostromolni próbálja:

-- Én voltam a férjed legjobb barátja. A találmányát segitettem; a minisztériumban is voltam, hogy elfogadják. Nagyon sajnálom, hogy eltűnt. Téged is nagyon sajnállok. Szeretnék segíteni! Szólj, ha szükséged van valamire! Gyere el velem vacsorázni! Fontos vagy nekem. Igazán beléd szerettem. Hagyd, hogy megöleljelek! S hasonlókat mondva.

-- Ne! Nem! Nekem van férjem. Csak őt szeretem. – Utasítja el. De vajon meddig tud ellenállni? Nem-e fog hinni majd a szűnni nem akaró ravasz csábításnak?

A hetek sietve követik egymást. Három elfut az erdész látomása után, amikor a diszkóból éjfél után hazafelé autózó fiatalok, ismét látnak valami megmagyarázhatatlan fénygömböt leszállni. Kicsit megijednek. Így nem a közelébe, hanem elfelé iparkodnak. Beszélni sem nagyon akarnak róla, mert úgy gondolják, hogy nevetség tárgyai lennének, mert ez csakis UFO lehetett. Azt viszont, még most is tagadja a tudományos világ.

-- Hát akkor ez mégis mi, ha nem földönkívüli valami? --

*

Hidró társával együtt kiszállva az űrhajóból, elindulnak a város belsejébe. Mindenütt csend van, csak a toronyóra üti el a kettőt. A két éjjeli utas határozottan halad előre. Bizonyosan ismert számukra a cél. Egy kertés háznál megállnak. Ritka az ilyen épület a városban.

--Mintha várták volna őket – fény szűrődik ki az egyik ablakon. A szobában Dr. Spar feltaláló, tudós professzor ténykedik. Hatalmas könyv van előtte. Bele-beleolvas, majd jegyzetel. Az érkezők megkocogtatják az ablak üvegét. A tudós figyelmét elkerüli. Az ismétlésre azonban felfigyel. Az újabb jelre ablakhoz siet. -- Nem gondolva, hogy tartania kellene bármitől, vagy bárkitől – ablakot nyit.

Nem lát senkit. -- Lehet, hogy csak madár volt, vagy egy ág hajolt közerbe? – Fut át agyán. Kihajol, hogy körülnézzen. Abban a pillanatban két erős kar ragadja meg -- szólni sincs ideje – miközben kirántják az ablakon át. Szemét, száját gyorsan bekötve, magukkal vonszolják. Közel fél óra múlva megállnak. Ekkor egy aprócska szúrást érez s minden megszűnik körülötte. Nem tudja, hogy mennyit alszik, de amikor felébred, régi ismerőse a több éve eltűnt tudós: Dr. Hidró, vizsgáló tekintettel, áll előtte.

-- Hol vagyok? Hogy kerültem ide? Meghaltam s a Mennyorszáiban vagyok talán? –

-- Valami hasonló helyen van, de nem halt meg. Sőt! --

Kapja a mosolygós tudóstól a választ, de többet is megtud: most szembesül azzal, hogy az Üde nevű kis bolygón vannak. Ami alig néhány száz km. átmérőjű. Az életfeltételek a földiéhez hasonlóak, de sokkal egészségesebbek. Annyira, hogy itt a betegségek meg is szűnnek.

Itt nincs annyi növény, mint a földön, de többségüknek valamelyik része (szár, gyökér, levél, virág vagy termés) hasznos: ehető, vagy gyógyhatású. Négy méternél magasabb fák nincsenek. Itt állat is csak kevés van. Azok többségét az idejött Hidró hozta több részletben a földről. Van egy tenger is. Ami földi viszonylatban, bizonyosan csak tónak lenne tisztelve, mert összességében, alig ha nagyobb a Balatonnál. A közepében sziget is van, de azon fűféléken kívül, más növény nincs. Még egy árva fűz sem. Ami a földön igencsak gyakori a vizek közelében. Hal viszont van a vízben. Igaz csak ötféle. Egy abból is ragadozó. Ez talán még hasznos is. Szabályozza, hogy ne legyen túlszaporodás. Az ember előtt, mind ez hogyan került ide? Valamikor talán, lesz rá elfogadható magyarázat. Most még csak találgatni lehet.

A tudós, landoló helyek változtatásával, szinte negyedévenként utazik a két bolygó között, hogy a földi eseményekről megfelelően tájékozódjon és valamit magával vőve, gazdagítsa, egyre otthonosabbá tegye új lakóhelyét. Melyet, talán ő sem tudja, hogy mennyi időre választott. Hogyan jutott épen erre a kis bolygóra? Nem teljesen véletlenül. Ugyanis, előzőleg csillagászati tanulmányokat is folytatott. Készített egy erős távcsövet is, mellyel vizsgálta az égboltot. A közben talált a kis bolygóra, s eltervezte, hogy meglátogassa. S lám, sikerrel járt.

Járművét, több évvel ez előtt, maga tervezte és titokban egy földi szigeten építette. Csupán az alkatrészek elkészítéséhez – természetesen csakis beavatatlanoktól -- vett igénybe segítséget. Az úrhajót víz és napenergia működteti. Vízből plazmás állapotot produkál a szerkezet, s a hidrogén különválva, égés közben adja az energiát. Amely kölcsönösen együttműködik a Nap hő és az űr fagyasztó hatásának cirkulációjából keletkező energiával. Az űrjármű egy olyan összetett szerkezet, melynek Nap felé eső részén napelemek gyűjtik össze a hőt. Alul jégtömb szívja magába az űr hidegét. A két hőmérséklet között csatornarendszeren át folyik a körfolyamatú, gyorsan áramló cirkuláció. A folyamat közben, ventilátort és gépet hajtva, szinte villámszerű, energia termelődik.

Hidró az űrutazási feltételeket fejleszteni akarja, hogy több ember Földről való ideutazását lehetővé tehesse. Ehhez segítségre van szüksége. Ezért kényszerítette ide a másik nagy tudóst.

Spar, megismerve a már félig kész terveket, nem bosszankodik. Hiszen odahaza is valami hasonlót szeretett volna megvalósítani, de neki még fennálltak bizonyos ismerethiányok és más akadályozó tényezők. Most lelkesen kapcsolódik a munkálatokba. Fáradhatatlanul dolgoznak kilencven segítőikkel együtt. Kilencvenkettő lenne, de két fő, engedetlenség miatt, a szigetre száműzve lett. Ott aztán úgy élnek, ahogy kedvük, illetve lehetőségük adja. Nincs nagy választási lehetőségük. Halat azt ehetnek, s talán ízletes fűféléket is.

Itt az Üdén szinte mindenféle szakember megtalálható. A nagy tudós, az elmúlt évek során, őket gyűjtötte egybe, céljainak megvalósítására.

A nagyobb és modernebb űrjármű néhány hónap alatt elkészül. Ekkor Hidró, még az előző járművén, hat megbízható és felkészített társával együtt a Földre utazik feltárni és összegyűjteni az ide szállítandó embereket. Ez bizonyosan több hetet vesz majd igénybe.

Későeste, kihalt helyen, titokban landolnak. Itt lesz majd a találkozó is huszonegy nap múlva. Mindenki tudja a feladatát. Kettes csoportokban szóródnak szét. Csak a tudós indul egyedül. Első útja a párjához vezet. Éjfélre jár az idő. Csendben ajtót nyit. Párja mélyen alszik. Nem kelti fel. Az veszélyes lenne. Nagy bajt is okozhatna. Helyette nyugtató, álomkeltő és időérzék feledtető injekciót ad neki. Ez ébredéskor úgy

hat, mintha az eltelt magányos éveket csak álmodta volna. Férj a párja mellé fekszik, hogy az álom helytállónak tűnjön. Reggel, a tervezett szerint, tökéletes az ébredés. Az asszony, kicsit pironkodva, elmeséli álmát. Természetesen a zaklató főnököt sem kihagyva. Hidró redősre való homlokkal hallgatja, majd napok alatt nejébe táplálja a valóságot és felkészíti a majdani utazásra. Az ismeretlen bolygó, az ismeretlen életforma miatt, furcsa érzései támadnak Málinkának, de szereti férjét és bízik benne. Elhatározza, hogy követi akár a másvilágra is. A férj, Földre érkezése tizenhatodik napján úgy dönt, hogy titokban felkeresi volt főnökét. Egy aprócska kérdőre és felelősségre vonást szán neki a zaklatásért és múltbeli, cseppet sem jó szándékú, ravasz tetteiért.

Surmó egyedül van a laborban. Nem bízik senkiben és nem akar megosztani senkivel semmit, ami ő érdemét csorbíthatja. Rég óta szeretne valami maradandót alkotni, valamilyen formában híressé válni. Hidró-tól is próbált annak idején tudást lopni. Persze sikertelenül. Ezért nem is kedvelte beosztottját. Feleségét azért is próbálgatja környékezni, hátha valami jegyzethez hozzájuthatna. Mert bizonyosan maradt utána.

Most a víznek Hidrogénre és Oxigénre való szétválásával foglalatoskodik. Arcáról az elégedettség öröme tükröződik, mert úgy tapasztalja, hogy sikerrel járt. Ebben a pillanatban láng lobban s hatalmas robbanás rombolja le a labor falait. Hidró még szál lépésnyire lehet a robbanás pillanatában. Így baj nem éri. A romhalmazhoz fut, de Surmón már nem segíthet. Mielőtt bárki megláthatná, sietve távozik, Nem kíván feltűnni a híroldalakon, s gyanúba sem akar keveredni. -- Hogy később is titokban maradjon – úgy dönt, még a feleségének sem árulja el, ottani megjelenését. Talán, ha majd az Üdén lesznek.

Hidró, válogatott társait, más-más településről gyűjtötte. Ezt több okból tette: nem akart feltűnést kelteni több személy eltűnésével egy-egy helyen; aztán, többféle tudás, eredménnyel, csak több felől gyűjthető, és gondolt a mostani akcióra is.

Landolás után a társak, valamennyien, otthonukba próbáltak visszajutni, hogy megtudják jól vannak-e a számukra legkedvesebbek.

Azóta eltelt napok nem sok pihenőt hagytak számukra. Rejtélyes eltűnésükre kellett elsősorban elfogadható magyarázatot adni. Ez

többségében sikerült. Ám, az igazi megbízatás, a kiválogatás sem megy könnyen. Van, akinek sok a kedves barátja, rokona. Szinte falunyi embert szeretne magával vinni. Erre nincs lehetőség. Ugyanis az utasítás szerint, szervezőként, legfeljebb négy kedvencet és hat rászorultat – beteget, vagy veszélyeztetettet – vihetnek majd magukkal. Fertőző beteget nem. Nehogy a kis bolygó lakói veszélybe kerüljenek. Talán majd később, ha karanténnal is rendelkeznek, mert most még nem tudják, hogy az affélék megszűnnek-e ott. A nagy tudósnak, párján kívül, nincs sem közeli rokona, sem barátja. Viszont Málinkának van két idős nagynénje. Talán ott életük meghosszabbítható. Megérdemelnék, mert gyermekként igen sok szeretetet kapott tőlük. A faluban van egy nyomorék fiú és egy süket-néma leány. Talán rájuk is jól hatna a környezetváltozás. A tudós időközben megtudja, hogy Surmó után maradt egy árva fiúcska, még két éves sincs. Anyja meghalt a szülésben s most apja is. Jelenleg nevelőnőnél van, de az be akarja adni az Árvaházba. Hidró a fiúcskát is magával szándékozik vinni. A kiválasztás most még az érintettek előtt is titokban történik. Elszállításuk ugyanis, majd csak az új járművel lesz megoldható. Az rendelkezik speciális műszerekkel. Még a fertőző betegségek, a baktériumok jelenlétét is ki lehet mutatni. Az utasok majd, ellenőrzés után, egy fertőtlenítő kabinon áthaladva, újabb ellenőrzés után jutnak az utastérbe. De az még a jövő feladata. Most a felmérés, adatgyűjtés van folyamatban. Hét város körzetéből gyűlik a felmérés. Szerencsés a terület kiválasztása, mert a gyűjtő neve szinte azonos a közeli város nevével. Így: Miskolci, Egri, Debreceni, Szegedi, Soproni, Balassa és Fehérvári. Most elárulom, hogy a tudós valójában Egri Antal-ként lett Anyakönyvezve s csak egyetemi tanulmányai után vette fel a Hidró nevet.

Tévedés, hogy ne essen a gyűjtésben, a célszemélyek, eredeti nevük elé a város nevét kapják, jelölve 1-10 közötti számmal.

Elérkezik a landolástól számított huszonegyedik nap. Közeledik éjféli. Hat irányból aprócska villogások, mintha szentjánosbogarak lennének, közelítenek. A zseblámpányira növekvő fényektől feltárul a tér. Hatan itt vannak, de hol a hetedik? Néhány perccel később ő is megérkezik. Késését az okozta, hogy a párja nehezen aludt el, s addig nem tudott

észrevétlenül távozni. Palacknyi járművükkel, mely szintén a tudós találmánya, madárként, hangtalanul suhanták át a távot.

Itt vannak a landolás helyén, de hol az úrhajó? Hidró kis műszerére kattint s a talajból, mint egy vakond előbújik a jármű. Három héttel ez előtt, hat társa távozása után, a tudós jelzésére úgy kaparta az el magát, mint egy szorgos nagy bogár. Nyílik az ajtó. Beszállnak. Hamarosan Holdnyi fény gerjed, s az úrjármű lassan emelkedni kezd. Néhány pillanat múlva felgyorsul, s rövidesen ott fénylik a csillagok között.

A mini számítógépekbe táplált adatokat a központiba betáplálják, s külön-külön elemeznek valamennyi célszemélyt. Jegyzik: az életkort, az egészségi állapotot, az életkörülményt, sőt még az iskolázottságot is, mert meg akarják tudni, hogy a fenti körülmények hoznak-e majd változást: az emlékező tehetségre, a logikai gondolkodásra, a szépérzékre, a szeretetre és a teljesítő képességre. Már eddig is érdekes megállapításra jutottak. Ugyanis egyik Üde lakónak kinőtt az öt éve kiesett foga s van kinek a látása élesedett.

A munkának ez az előkészítő része kész. Következhet az igazi, nehezebb feladat. Amit vagy meggyőzéssel, vagy erőszakkal, de végre akarnak hajtani. Hidró töpreng, hogy leszálljon-e mind a két úrhajó, vagy csak a nagy? A kis járművel gyűjtsék-e egybe az utasokat, vagy valami busz félével? Éjjel, vagy nappal hajtsák végre? Az nyilván való, hogy nem mindenki szeme láttára. Vagyis, ha látják a végrehajtást, akkor sem tűnjön az nem minden napi eseménynek, mert akkor, talán, fegyveres támadástól is tartaniuk kellene. Az emberiség még mindig nem elég érett az ilyen tudományos munka fogadására. Végül úgy dönt, hogy megy mind a két úrjármű. A nagyot segédje: Spar vezeti. Hiszen annak születésében végig részt vett. Ismeri minden csinját-bínját. A kicsivel pedig ő megy. Az bárhol könnyen tud navigálni, s ha valahol szükség adódik, tud segítséggel, utasítással szolgálni, még távolabbról is. Természetesen, mindig, titkos és kódolt rádiókapcsolatban lesznek egymással.

Az indulást úgy időzítik, hogy éjfél közelében landolhassanak a Földön. Néhány felhő gomolyog az égen. Kicsit rejti érkezésüket. A vastag felhős, zivataros idő jobban rejtene, de nem kockáztatnak, mert némelyik villám alattomos, nem kiszámítható s még bajt is okozhatna.

Most már itt vannak, de hogyan történjen az egybegyűjtés? Szerencsére a felmérés során a szervezők végeztek némi manipulálást is. Kicsi műszerükkel a jelzett személyek agyába akarat befolyásolókat juttattak. Gyorsan kell majd dolgozniuk, hogy a végrehajtást, beavatatlanok idő előtt, ne tudják felfedezni. Balassagyarmat, Sopron és Székesfehérvár az első csoport. Első mozzanatként az a feladat, hogy kapcsolatba kerüljenek a kiválasztottakkal, és valamilyen módon különválasszák a többiektől. A betegek esetében rosszullétet okoznak, és több településen áthaladva, mentőkkel szállítanak. Ezt sem sikerül mindenütt zökkenőmentesen, mert több helyen kísérők akarnak csatlakozni. Csak helyhiányra hivatkozva, sikerül megoldást találni. Az úrhajóig így sem lehet, biztonsági okok miatt, eljutni. Segít a helikopter. Azt észrevétlenül szerzik be egy magánterületről. Egy kiránduló busz van beállítva a családtagok és más kedvenc személyek összegyűjtésére. Betegek szállítását követően, a szervezők nekik adják a jelzést, hogy készüljenek és szálljanak fel az érkező buszra. Az emberek úgy engedelmeskednek, mintha álmodnának. A buszjárat hajnal öt órakor indul az első csoporttal. A második csoport: Szeged és Debrecen. A harmadik: Miskolc és Eger. Az úrhajó Eger és Sirok között, a Kígyóspatak völgyében, a Rozsnaki út közelében várja az utasokat. Itt egy sátor-tábornak tűnő alkotás rejti az úrjárművet a kíváncsi szemek elől. Ide a betegek utolsó csoportja, helikopterrel, este tíz körül, a busz pedig, éjfél közelében van a helyszínen. Hidró az első csoporttal egy időben érkezik, s nyomban elkezd az emberek műszeres szűrését. Szerencsére fertőzött nem talál. A betegek részére kényelmes kórterem áll rendelkezésre. Az érkezőket ott helyezik el. A kedvencek részére hat férőhelyes szobák vannak kialakítva. Mindenki kényelmesen elhelyezkedik. A szervezők is kedvenceikkel maradnak. Ők még orvosilag is képzettek, s szükség esetén tudnak olyan segítséget is adni. Ugyanakkor, együtt a család, kellemesebben, nagyobb biztonságérzéssel utazhatnak. Hidróval a kis járműben, csupán felesége és a kis árva foglal helyet.

-- A kis árva megszerzésével akadt némi probléma. Kicsit kellett kutatni a nevelőnő után. S amikor megtalálta a nővel gyűlt meg a baja. Előbb pénzt követelt a gyermek eddigi neveléséért, majd erősködött, hogy

csak hivatalosan hajlandó átadni. Hidró a követelt pénzt megfizette, de a hivatalos intézkedést, a nő elkábításával lerövidítette, és gyorsan távozott a gyermekkel. – Ébredése a nőnek, lehet, nem lesz majd örömteli, de így legalább, megszabadult a gyermeknevelési és elhelyezési gondoktól.

Éjfél után egy órakerészen állnak az indulásra. Spar begerjeszti a nagy jármű hajtóművét, s az úrjármű egy perccel később emelkedni kezd. Éppen időben, mert szirénázó rendőrautók közelítenek. Vajon idejönnek, vagy csak erre vezet el az útjuk? Úgy látszik ide, mert máris letértek a mellékútra. Miért jönnek, és honnan tudják, hogy itt van valaki? És épen ők?

A rendőrök természetesen tudják a választ. Ugyanis időközben az elkábított mentősök magukhoz tértek, s néhány rokon is jelentette a hozzátartozóik szokatlan módon történő szállítását, illetve eltűnését. A rendőrség akcióba lépett, s a figyelő rendszereket is bevetve, próbálták felkutatni, hogy mi történt. Kik és hol hajtják végre az emberrablásokat. Így követve a folyamatot, nyomukba eredtek. A legutolsó begyűjtés után, lecsökkent a követési távolság. S itt összpontosult az elfogásra mozgósított erő. Mert mindenképpen, nagyszabású bűntényre gyanakodnak.

A nagy úrjármű, idő közben, már eltűnt szem elől. Láthatatlanul is, ott villog a csillagok között.

-- Hidró hallja a szirénahangokat. De miért nem indul már? No, végre!
– Felvillan az úrjárműn a fény. Abban a pillanatban a sátoztábor is megelevenedik, melyet valójában nem is sátrak, hanem ház nagyságú léggömbök alkottak. Most tisztán látszanak, amint külön válva, de egymás közelében emelkednek fölfelé. Azok takarásában a Hidró vezette úrhajó is lassan emelkedni kezd. Közben a rendőrautók megérkeztek, s utasaik ugrálnak kifelé. Fegyverek szegeződnek a repülő tárgyakra, de valaki elkiáltja magát:

-- Ne lőjete! Lehet, hogy közöttük vannak az elrabolt emberek is! – Egy fegyver azonban eldördül, átlukasztva egy léggömböt. Az szétpukkadva visszahull és beteríti a rendőröket. Mire kivergődnek alóla, a Hidró vezette jármű felgyorsulva, lőtávolon túlra emelkedik.

Ekkor, mintha parancsszó hangzott volna el, szinte egybe folyva, dörögni kezdenek a fegyverek. A parancsnok megint beleordít a hangzavarba:

-- Tüzelés állj! Ne lőjete! – Végre csen lesz. Csak a meglepett tekintetek bámulják a falánk módra, fényeket, titkokat zabáló eget.

A parancsnok arcán megjelenik a csalódottság borúja. S valakivel, rádiótelefonon beszél:

-- A terv nem sikerült. Induljon a „B” akció! -- Pár pillanat múlva apró fények közelítenek az úrjármű irányába. Repülőgépek, vagy elfogó rakéták lehetnek. Hidró bizonyosan érzékeli őket, mert gépével felgyorsulva, szinte pillanatok alatt, eltűnik szem elől.

-- Nincs. Nem találjuk. – Hangzik az éteren át a lehangoló bejelentés, s a hajsza, röviddel utána, véget ér.

*„**Tóth Ildikó** Szeghalmon született. Gyermekéveit Újirázon töltötte, középiskolai tanulmányait Berettyóújfaluban kezdte, Debrecenben folytatta. Gyermekkorra óta rajzol, fest, tervez különböző kiadványokat, illusztrál, kreatív tárgyakat készít, gyermekeket tanít, ír. 2000-ben költözött Békéscsabára, ahol újságíróként dolgozott és negyedévente az új képi alkotásaiból kiállítást rendezett. Mindig foglalkoztatta a világ gondja, az ember. 2002 - ben megjelent Társkeresés párválasztás én is boldog akarok lenni című interjúkötete, mely az egyre több válasra és az újrakezdés nehézségeire, veszélyeire kívánta felhívni a figyelmet.*

2008-ban Debrecenbe került, ahol szintén több alkalommal bemutatkozott alkotásaival kiállításokon, de kreatív ötleteit is megismerhette a város, hiszen nyughatatlan alkotó. A Kossuth téren Szabadtéri stációjárást is szervezett a festményei előtt, felhívva ezzel a figyelmet a húsvét igazi mondanivalójára és a kortárs művészetre. Technika és témaválasztása folyamatosan változik, mint ahogyan a kép mérete is. Az élet nagy dolgai foglalkoztatják, a belső szépség megmutatása színekkel, formákkal, ami mellett a külső gyakran eltörpül... Az évek múltával az írásában is egyre mélyebb gondolatok érdeklík.

Az emberi kapcsolatok, a szeretet fontossága, a kohézió hiánya, a virtuális világ veszélyei, a technikai fejlődés rákfenéje az idő múlása. Több novellapályázaton is eredményesen részt vett, de a sci-fi sem áll távol tőle. Hite szerint csupán addig elmélet valami, amíg a világ órájának kereke utol nem éri a nyitott szemmel járó gondolkodó embert. Jelenleg egy kreatív könyvön dolgozik, mely nem csak gyerekeknek szól. A könyv mottója: ami másnak szemét lehet alapanyag egy alkotáshoz, mert alkotni bármiből lehet, így ne csak nézz, láss is! Tóth Ildikó egy polihisztor. Élete, munkássága mindig több szálon futott és mindben igyekezett teljességre törekedni.”

Tóth Ildikó Gyöngy

Csak még egy ölelés

© OpenHU 2013.

-Már tizenegy óra is lehet. Lassan le kell botorkálni. Enni is kéne valamit és újra próbálkozni. Kettő körül már nem olyan hosszú a sor. Talán ma sikerül! – merengett gondolataiban az öreg hölgy. Hosszú ősz haja azonban még most is mozdulatlanul legyezőként szétterülve ölelte körbe arcát a keskeny párnán. Nézte a plafont és ébren álmódott tovább.

-Indulni kell! Ma csütörtök. Holnap egészen biztos, hogy még a kapun se lehet kilépni annyian, lesznek az utcán sorukra várva. De tagjai nem mozdultak. Csak feküdt, feküdt mozdulatlanul. Csupán gondolatai repültek a múltba. Repültek, mert a gondolatok nem öregsznek.

- 2007-be, amikor ide költöztem. Hmmm! Milyen kis lepukkant lyuk volt ez. De én felújítottam, hogy a gyerekekkel kényelmesen élhessünk itt életünk végéig. De ő másik városba maradt. Pedig, ha akkor velem jön ma is együtt lehetnénk, nem kellene családjával barakkban élnie. De önállóságra vágyott, szabad életre, mint akkor minden fiatal! De, amikor a búrákat felhúzták mindenki ott rekedt, ahol éppen akkor volt. Barakkokat építettek és oda kellett beköltözni mindazoknak, akiknek nem volt saját otthonuk. Pedig, hogy elterveztem! Emeletet csináltam és galériát ebbe a polgári lakásba. Neki csináltam a nagyszobába galériát, hogy tágas helyen legyen élettere. És ezt a kis kuckót magamnak! Mennyire szerettem! Milyen jó is itt fent aludni! Kár, hogy már csak ritkán merészkedek ide. Hiába ezek a lépcsők olyan meredeknek tűnnek. Meg, ha történe éjjel velem valami, hogy vinnének le innen. Pedig régen felmáztam a holdig! Körbeszaladtam a világot egy nap alatt, és kidolgoztam két embert is. De ma? Ma már a séta is futásnak tűnik. – elmélkedett a múltó idón és az elvesztett ifjú erón. Hosszas gondolati készülődés után oldalára fordult felhúzta egyik lábát. Görcsös ujjjaival megmarkolta a lepedőt és így próbált hasra fordulni. Majd amikor végre sikerült úgy négykézláb hátrafelé lecsúszott a kuckónak nevezett szoba faltól-falig érő ágyáról. Megállt, pihent egy kicsit, majd megpróbálkozott a létrán lemászni. Átlépett a túl magas küszöbön, majd hátrálva lépegetett lefelé erősen kapaszkodva. Ismét megállt pihenni egy kicsit és újra lépett egy fokot. Közben a kezét nézte. Elvékonyodott bőrén az erek vastagon kidomborodtak, mint

üvegfestéskor a kontúr. A barna foltok pedig, domborzati térképpé festették kézfejét. De elszántsága és kitartása mit sem változott az évek során még, ha egy ideje már minden több időt igényelt. De most is ment, mint évek óta minden nap a 9-es búra főterére, hogy megpróbálja a lehetetlent, kiállni a sorát és oda érni még időbe. Mert kell, mert ez a cél éltette már csak. Gondolataiból egy pittyenés hozta vissza, amit egy gépi hang követett marokmemóriájából.

-Önök negatív számláját további ezer nemzeti egységgel terheltük közüzemi fogyasztásai miatt, amit felhalmozás esetén halála után törvényes örökösének kell megfizetni.

-Igen - igen tudom. Már a lakásom sem ér annyit, mint a tartozásom ugye? ” Amíg élsz, adjál, ha meghalsz, hagyjál. „ Ha tudsz. Ez volt régen. De ma? Mit adjak, mit hagyhatnék szegény gyerekeknek, ha elvesztek mindent? Már alig eszek, már semmit nem veszek, de annyit számoltok fel ti rablók, hogy még a dédunokám sem tudja megfizetni! Arra utaztok, hogy annak a kevéske vénembernek is megszerezzék a lakását és végre mindenki barakkban éljen holtig tartó adósothokként ugye? – dühöngött magába miközben a fürdőbe a tegnap lavórba hagyott mosdóvízben arcát megmosta. Ünneplő ruhát keresett elő, és felöltözött. Kinyitotta a bejárati ajtót. Az őszi nap már fáradtan sütött. A légbúra alatt, mely a várost védte az UV sugárzástól még annyi sem érződött. Visszalépett kabátjáért. A szalagfolyosó korlátján a muskátlik, estikék már csak emlékképként éltek, mint a múlt oly sok szépsége. De a virágok illata még ott volt az orrában. Megállt kicsit. Mélyet szippantott a virágillatú emlékeibe és tovább csoszogott. Lábait csúsztatva vonszolta a lépcsőig, majd elindult az első pihenőt megcélozva. Megérkezve a kovácsoltvas korlátba megkapaszkodott és pihent egy kicsit. Új erőt gyűjtve fogak hiányában ínyét összeszorítva elindult, hogy végre leküzdje a maradék lépcsőóriásokat is, melyek az elsőről lefelé vezettek. Éhes volt. De naponta csak egyszer jutott ételtablettához, mert már egy ideje nagyon spórolt gyűjtögetett, hogy legyen elég nemzeti egysége, ha még is sikerülne a téren sorra kerülni. Reményekkel tele kinyitotta a kaput, de nem tudott rajta kilépni, mert még azon is túlért a sor. Üveges színevesztett szeméibe könny szökött. -Ma sem fog sikerülni? De nem adhatom fel! Nem halhatok meg úgy,

hogy... még egyszer! Csak még egyszer akarom! Éreznem, kell! – és csoszogva elindult a sor végére.

-Tíz perc múlva három óra. Kérem, akinek van, munkája vegye fel azt! – szólalt meg az utcán a központi hang.

A sorból többen dühüket titkolva kiálltak és elindultak sietve dolgukra. Így az öreg nő közelebb kerülhetett céljához, de egy cseppet sem örült a más kárának. Sajnálta őket, hiszen még olyan fiatalok voltak. Az idő lassan telt és a sor is lassan haladt. Néhányan szemükkel zúgolódtak is emiatt, mások reményekkel tele vártak a ház sarkát szuggerálva, mint, ha így hamarabb befordulhatnának, rajta és már láthatóvá válna a cél. A töpörödött nénike a szomszéd házat nézve ismét gondolataiba merült.

-Itt régen volt egy édesség bolt. Ott meg egy bódé. Újságot és cigarettát árultak. Újság! De szerettem az illatát! Milyen csodás volt, amikor a nyomdából meghozta a főszerkesztő és beleszippanthattam. Még a cikkemet is jobb volt így visszaolvasni. Ez az illat is eltűnt, mint ahogy a dohányfüsté is. Amióta a búrát felhúzták a város felé nincs cigaretta, nincs dohányzás, nincs tűz. Ki is aludt az óta minden melegség! Nincs virág, nincs, fa csak élet van, de milyen? Gépesített, irányított, céltalan. Mikor még fiatal voltam minden zöldellett és tele volt illatokkal. Az emberek jöhettek-mehettek az országba, világba kedvükre. Bezzeg ma már marokmemória, meg hangos gépi üzenet az utcán speciális rezgésű. És a chip a kezünkön. Még azt is tudják, hányszor megyek WC-re. De mit érdeklí ezeket, hogy egy 97 éves asszony hányszor ez vagy az? Megbolondult a világ. Nem tudnak ezek már semmit! Pedig, ha tudnák milyen jó volt munka után leülni a barátokkal, a fákkal, virágokkal körbe ölelt teraszra. Hány is volt a téren? Sok. Ittuk a hideg tonikot, süttettük arcunkat a nappal és nem volt búra! Hétségén meg elmentünk táncolni. Igaz, akkor már csak a lassúnál ölelkeztünk, de na! Még is csak voltunk, sokan voltunk együtt. Ott voltak a kollegák, akikkel mennyit nevtünk és még is ment a munka. Hová lett a nevetés? Ma már társaságba ezt sem szabad az utcán, mert a rezgés árt a búrának... A barátok és az a sok móka. Hétségén kiruccantunk az egyikhez, főztünk nyílt tűzön bográcsba máskor meg csak lógtunk valamelyik rendezvényen. Mennyien voltak itt a virágkarneválon is. Ugyan úgy, mint most ki se lehetett lépni a kapun. Ütemes zenére menetelve

vonultak meg-megálltak, táncoltak. De akkor még volt rengeteg virág is! És az a sok ember eljött, kijött társasággal és beszélgettek, nevettek. Énekeltek együtt a koncerteken, mert mindenki ismerte azokat a szívből jövő számokat. Ma meg az a gépi ízé. Ember nem is írhat már csak a gépeik speciális „zenét”. - szédelegni kezdett az éhségtől. Táskájából kivett egy ebédtablettát kettétörte és bekapta. A másik felét visszacsúsztatta dobozkájába, hogy meglegyen a holnapi adagja is. Óvatosan megszámolta nemzeti egységét, hogy rendben megvannak-e majd nyugtázta, hogy leért rendben, evett, de nem idő előtt, hanem három óráig kibírva, megvan a szükséges egység és a sor is halad szép lassacskán. Az alig száz méteres út azonban nem akart elfogyni pedig a nap már a búra széléig kúszott, de nem adta fel. Lábai egyre nehezebben bírták alig negyven kilóját. Leült a földre. A mögötte álló nő megvetően nézett rá. Szeméből olvasható volt, hogy: „Mit keres itt ez a vénasszony, hiszen ő már ezt megkapta. Meg kellett kapni többször! Akár naponta, hiszen az ő idejében...!” De a néni nem haragudott rá ezért. Szemébe megértéssel fogadta a fiatal nő gondolatait. Fejét lehajtotta szemeit becsukta és újra felidézte a múltat. Meglehet abból táplálkozott. Visszament az időbe akkorra, amikor szerelmes lett fia apjába és a kamion szűk hálófülkéjébe lefeküdtek aludni. Milyen jó is volt összebújva. Ott aztán nem lehetett haragot tartani. Olyan csöpp volt a fülke, hogy akkor is érezték egymást, ha éppen pokolba kívánták a másikat egy pillanatra és gyorsan békülés lett minden vita vége. Mert a testek közelsége, ha érzik egymást, ha melegítik egymást, képesek összeolvadni és az érzések felül kerekednek a buta vitán.

- Csodás volt, kár, hogy ma már...! – szólta el magát hangosan.

1-926-610-233-210! Első figyelmeztetés! Nyilvános helyen nem beszélhet a múltról! Amennyiben ezt a szabályt megszegi, 5 évre kitiltjuk a térről. Megértette?

-A térről! Ne! Csak azt ne! Lehet, már holnap meghalok! Kérem csak a térről ne! Még egyszer! Csak egyszer mielőtt meghalok, oda kell érnem!
– Szeme könnybe lábadt, de nem mert sírni, mert az is rezgésbe hozhatja a búrát. Lenyelte könnyeit most is, mint oly sok éve.

-Na mi lesz? Megy, vagy marad? – kérdezte a mögötte lévő nő. Az öreg hölgy száját erősen szorította ne, hogy hang jöjjön ki rajta.

Feltápáskodott és lépett kettőt az éppen mozduló sorral. Lábai reszkettek, de már nem tudta, hogy a félelem, a gyengeség, vagy a kora miatt. Megpróbálta gondolatait elhessegetni és meredten nézett a ház sarkánál feltűnő cél felé. De az embert az emlékek éltetik és, ha vannak, emlékek azokat többször fel kell idézni. És ő akaratlanul is idézte sorba egyiket a másik után. Érezte a frissen főtt étel illatát, a virágos rétét, a szerelemét, a kisbabáét. Újra bánta az elfecsérelt perceket és újra élte a boldog pillanatokot. Érezte a régi szabadságot, a fiatalságot, az erőt. És a kisfia, amikor megszületett. Azt nagyon érezte! Mindig rajta csüngött. Átkarolta a nyakát fülébe súgta, hogy „szeretlek” és nedves szájacskaival megpuszilta. És ettől milyen boldog volt. A boldogság felidézésétől pedig újra elmosolyodott és azt mondta: „Csodás volt kisfiam, amikor még...”

-1-926-610-233-210! Második figyelmeztetés! Nyilvános helyen nem beszélhet a múltról! Mivel ezt a szabályt megszegte, 5 évre kitiltjuk a térről.

A nénike ekkor már a téren állt. Előtte csupán egy ember várt az éves egy egészségügyi ÖLELÉSRE, mely ötven éves korig sorszám alapján előre egyeztetett időpontban ingyenesen megkapható ötven felett 5000 nemzeti egységért sorba kivárható. Ő lett volna a következő.

Felnézett a búra fölötti égre szemében reményvesztettséggel.

-Kisfiam! Ölellek! – és összerogyott. Chipje folyamatos sípoló hangot adott. Abba a pillanatba az ország másik végén a 17. búrában élő fia marokmemóriája pittyegett egyet, majd egy gépi hang közölte vele: „Az 1-926-610-233-210-es számú állampolgár 2063. évének 8 hónapjában a 22. napon 97 éves korában elhunyt. Tájékoztatjuk önt, hogy életében jogosan járó 2 azaz két temetési napból egyet igénybe vehet és elhagyhatja a lakhelye szerinti búrát és saját költségére egy utolsó ölelésre néhai 1-926-610-233-210 lakhelyére a 9-es búrába belépési engedéllyel elutazhat. Törvényeink szerint a kötelező központi hamvasztás miatt erre három nap áll rendelkezésére. Felhívom figyelmét arra, hogy örökhagyó 1-926-610-233-210 haláláig 123 000 nemzeti egység adósságot halmozott fel, melyet ön, mint törvényes örökös az utolsó ölelés előtt megfizetni köteles!”

„Ásztai Lili 1988-ban született Debrecenben, ahol jelenleg is él. A cívisvárosban végezte tanulmányait, érettségi után a klasszikus zene volt a fő irány, amit követett, de mindig nyitott volt más művészeti ágakra is. A könyvek világa már gyerekkorában is érdekelte, különösen La Fontaine meséi vagy a Garfield-képregények. A középiskola padjaiban a misztikus irodalom nyűgözte le, leginkább Edgar Allan Poe, ugyanakkor az orosz irodalom remekei is, mint például Dosztojevszkij művei vagy Bulgakov Mester és Margarita című munkája.

Újabban a klasszikus és kortárs lírai munkákon túl megfordultak kezében Füst Milán A feleségem története, Doctorow Ragtime, Szilágyi István Kő hull apadó kútba és Kurt Vonnegut A hazátlan ember című regényei is.”

Ásztai Lili

Ördögi kérés

© OpenHU 2013.

Ez a nap is úgy kezdődött Melinda számára, mint a többi. 7:30-kor keltette az ébresztőórája, aztán egyből a zuhany alatt kötött ki. Néhány perccel később már főzte is a kávéját, közben gyorsan felöltözött. Egy nívós kávéház egyik felszolgálójaként dolgozott. Szerette ezt a munkát, de csak ideiglenes anyagi forrásnak tekintette. Mialatt kávéját kortyolta, Áron arcképe jelent meg előtte. Körülbelül két hete találkoztak először egy színházi előadás után. Kevés szót váltottak, mégis érezték, hogy nem közömbösek egymás iránt. Azóta ritkán váltanak egy-egy üzenetet. Milyen képzeleteket szülhet az ismeretlenség varázsa... Alig ismerték egymást, mégis róla ábrándozott. Áron elutazik egy másik városba, ezért nem is gondoltak a folytatásra. Melinda előző este festett, ihletett kapott, egy gyönyörű tájat keltett életre a vásznon, ahol elképzelte életét vele. Két éve már, hogy megszerezte diplomáját a művészeti egyetemen, és az volt az álma, hogy híres festőművész lesz.

Elindult a munkába, de a szeme előtt hajtott el a busz, amivel időben beért volna, így elkésett. Zihálva mentegetőzött a főnöke előtt, aki mérges szemekkel meredt rá. Melinda hamar felvette a kávézó ritmusát. A munkaideje közepe fele járhatott, mikor egy idős úr lépett be, és egy eszpresszót kért tejszínnel. Melinda el is készítette, kivitte a férfinak, amikor rendezni akarta a férfi a számláját, rádöbbsent, hogy nem telik rá. Melinda megsajnálta:

- Hagyja csak, a vendégem volt. – mosolygott a kedves arcú bácsira.
- Nagyon köszönöm, kedveském. Ritkán találkozom ilyen jószívű teremtéssel. – hatódott meg az úr.

Mindennek tanúja volt Melinda főnöke, aki nem tapsolt örömeiben a jó szándék láttán.

- Melinda! Elhiszem, hogy kedves akartál lenni, de ebből nem lehet megélni. Ha minden rászorulón segítesz, csődbe megy a kávézó. És ha már itt tartunk, azt hiszem, ez volt az utolsó dobásod!
- Mit jelentsen ez? – kérdezte ijedten a lány.
- Szerinted? Sokadszorra késeled el a munkából, és még sorolhatnám. Ki vagy rúgva! – és ezzel ott is hagyta Melindát.

A lány lába földbe gyökerezett, fel sem fogta, mi történt. Pár perc múlva, mikor főnöke visszatért, és kifizette a félhavi bérét, tudatosult benne a végítélet.

Melinda már csak büszkeségből sem sírta el magát. Ezért sem kezdett védőbeszédbe, és nem is szállt szembe főnökével, mert attól tartott elcsuklott volna a hangja.

Miközben a táskájáért indult, összetalálkozott Dáviddal.

- Szia, mi a baj? Szomorúnak látszol. – kérdezte a fiú.

- Igen, az vagyok. Kedvenc főnökünk az imént rúgott ki.

- Ne viccelődj már!

- Nem vicelek. De hagyjuk is. Beszélte az ismerősöddel, akinek galériája van? Mikor találkozhatok végre vele?

- Nos, beszélünk. Egyelőre nem tud veled foglalkozni. – mondta lesajnálóan.

- Értem, semmi baj. Viszont nekem mennem kell. – próbálta tettetni Melinda, hogy nem esett neki rosszul, amit az előbb hallott.

Haza fele menet vett egy üveg bort. Útközben látott egy ugyanolyan férfit, mint Áron. Jobban megfigyelte és látta, hogy tényleg ő az. De nem egy másik városban, hanem egy másik lányban van. Legalábbis a nyelve biztosan benne volt...

Otthon a kanapéjára dőlt, felbontotta az üveget, és kortyolgatni kezdte. Fél üveg bor után andalítóan mámoros érzés lett úrrá rajta. Az járt a fejében, hogy nem lehet ilyen szerencsétlen, hogy semmi sem jön össze neki. Áron hazudott, a képei senkinek sem kellenek, és még ki is rúgták.

- Még a lelkem is odaadnám az ördögnek, csak hogy valaki megvegye a képeim... - ekképp gondolkodott Melinda, és mély álomba szenderült.

Odakint mennydörgött, villámlott. Valami történt azon az estén. Sejtelmes szélvihar kerekedett, köd szállt a földre. Valaki kopogtatott az ajtón. Melinda felriadt, és furcsállotta, hogy a nem várt vendég nem a csengőt használta. Még érezte a bor hatását az ereiben. Ajtót nyitott. A küszöb előtt egy magas, kalapot viselő, jóképű férfi állt. Hosszú fekete kabátot viselt. Amint meglátta Melindát, jobb kezével kicsit megbiccentette a kalapját, és sármosan mosolygott a lányra.

- Jó estét, maga Melinda, igaz? – hangja mélyen csengett, telt, basszus hangfekvése volt.

- Igen, én vagyok. Miben segíthetek?

- Úgy hallottam engem hívott. Bejöhetek?

- Én hívtam? – döbbenve kérdezte az alkoholtól kissé szédült hölgy – Nem... ez valami tévedés lehet. Én nem hívtam senkit.

- Oh, pedig hívott. De persze, még azt sem tudja, hogy ki vagyok. Ilyenek ezek az emberek. Tudatlanok, ostobák, meggondolatlan kijelentéseket tesznek. – folytatta a rejtélyes idegen.

- Elárulná végre kicsoda maga?

- Nos, több nevem is van, valaki Lucifernek hív, míg más Belzebubnak... Most használjuk az utóbbit, jobban tetszik. – mondta az idegen, és besétált a házba.

- Most ugye ugrat? Egyébként meg be sem hívtam... - ijedten válaszolt Melinda, bár izgatta, hogy ki lehet az idegen.

- Ugratni? Nem erősségem a humor. Az előbb kívánta, hogy eladná a lelkét is. Nos, erre lesz egy javaslatom. Ajánlatot teszek. Érdeklí? – kérdően nézett rá a leányra, és miközben mosolyra görbült a szája, megvillantak a fogai, amelyek kissé hegyesek voltak.

- Ajánlatot?

- Ne értetlenkedjen már... - mondta az idegen türelme fogytán – nagyon egyszerű ez az egész. Szerencsétlennek érzi magát, semmi sem akar összejönni. Egyszerű a képlet. Sikert, szerencsét, hírnevet akar? Népszerűséget? Válasszon és megkapja. Cserében 7 év múlva újra jövök, és a lelke az enyém lesz. Mindent meg fog kapni, amit csak megkíván, nem ez a legfőbb vágya?

Melinda elgondolkodott. Milyen jó lenne, ha sikeres is lehetne. Persze, hogy ezt szeretné. Nagyon csábította az ajánlat, viszont félt attól, hogy mi lesz 7 év után.

- És ha lejárt az idő, akkor meg fogok halni? – kérdezte végül Melinda.

- Nem lesz hosszú élete, ez igaz. De ne törődjön ezzel. Sikeres lesz, nevét mindenki ismeri majd. Inkább ez, mint hogy éljen vagy 100 évig, de ismeretlenül és szegényen. Még az is lehet, hogy magányosan, hisz, ahogy tudom, nincs nagy szerencséje a szerelemben... - kárörvendő vigyorral folytatta Belzebub – szerintem ez fantasztikus ajánlat. Nos, hogy dönt? Mondja ki, mit kíván!

- Igaza van, sok igazi művész élt rövid, de sikeres életet. Jól van, azt kívánom, hogy legyenek sikeres.

Az idegen azzal távozott is, sarkantyús csizmája kopogását még a szomszédok is hallhatták. Melinda még nem hitte el, hogy mindez megtörtént. Abban a pillanatban kapott egy telefonhívást. Egy régi osztálytársa volt az, aki galériát nyitott már 5 éve, Melinda képeit mindig is nagyra tartotta. Másnap nyélbe is ütötték az üzletet.

A megnyitón eszmélt fel igazán, amikor annyi ember nyilvánította ki gratulációját. Koccintottak, köszönetet mondott, majd barátnőivel elég sokat ittak ünneplés címszó alatt.

- Mondtam én, hogy felfigyelnek egyszer a tehetségedre. – örvendezett Dézi, a legjobb barátnője.

Másnap már arról cikkeztek, hogy egy új tehetség nevét ismerhette meg a nagydíjazott. Képeit vásárolták, Melinda alkotott, új lakásba költözött, majd egy év múlva egy újabb kiállítást nyitott Budapesten. Sok közismert művész jelen volt, ekkorra már az egész ország ismerte a nevét. Teltek, múltak a hónapok, már 5 év telt el a különös idegen látogatása óta. Melinda fürdött a hírnévben, interjúkat adott, show műsorokban szerepelt, sok helyre meghívták, VIP tagként kezelték színvonalas éttermekben, bárókban. Rengeteg pénze volt, azt sem tudta, melyik ruhát vegye meg, így megvette mindet. Azelőtt ilyen nem engedhetett volna meg magának. Mindene megvolt, még sem volt igazán boldog. Sikeres volt, mégis magányos. Barátnőire egyre kevesebb időt szánt. Festett, rendezvényekre járt, néha felszedett egy-egy srácot, majd reggel már csak a hűlt helyüket találta. Tudta, hogy ők is csak a hírnév miatt állnak vele szóba. Sosem volt szerencséje a szerelemben. Bárcsak ezt kérte volna inkább Belzebubtól. Persze, ha ez nem csak egy vicc.

Ahogy ezt kigondolta, hirtelen a forró nyári éjszakát hűvös szellő váltotta fel. Ködössé vált az addig tiszta levegő, és jégeső kezdett el esni. Kopogtattak az ajtón. Melinda nem várt senkit, épp volt egy szabad estéje.

- Ki az?

- Belzebub volnék, engedjen be. Ha jól hallottam elbizonytalanodott a szerződés mivoltát illetően, hát gondoltam jelentkezem. – szólalt meg az ajtó mögött a jól ismert mély hang.

- Hát akkor mégis létezik. – nyitotta ki csalódottan az ajtót a lány.

- Miért mit hitt? Hogy csak a mesékben, a mítoszokban létezem? Oh, nem kedveském. Ne haragudjon, hogy nem jelentkeztem, rengeteg dolgom volt. Nagyon sok ember üzletel velem. Még van pontosan két éve. Használja ki jól. Rendben? Tudom, mit akar mondani, de nincs alku. Kérdés?

- 2 év? Ilyen hamar telik az idő? Nem lehet valahogy visszatekerni?

- Melinda, drága. Sikert kért. Megkapta, nem? Van egy időkorlát. Ez 2 év múlva lejár. Ennyi. Bolond lennék 50 évekre adni a sikert. Valamiből nekem is meg kell élnem!

- Értem én, de nem vagyok boldog. Hiába van meg mindenem. Egyedül vagyok. – mondta Melinda könnybe lábadt szemekkel. – Egyáltalán nem említette, hogy ez mivel jár. És meg sem érte. Kipróbáltam, jó a siker, de inkább lennék névtelen próbálkozó művész, de barátokkal, szerelemmel... Most senkim sincs. Csúnyán elhibáztam. Azt hittem, sikerhez jár a boldogság is... Tévedtem.

- Nem hat meg a siránkozása. Nem kérdezett semmit. Még hogy felvilágosítottam volna arról, hogy a siker nem egyenlő a boldogsággal... Jaj, ne vicceljen már, azt hittem ez evidens. – mondta cinikusan az idegen, megemelve kalapját, megcsillantva félelmetes fogait.

Ezen kijelentése után hatalmas füstfelleggel távozott. Melinda megbánóan gondolt vissza arra az estére, mikor ezt a megfontolatlan kijelentést tette.

Másnaposan ébredt, kávéját kortyolgatta, és közben csak az járt az eszében, hogy telnek a percek. Egyik barátnője sem hívta fel, mindenkitől eltávolodott, mert sose volt rájuk ideje. A telefon már csak munkaügy miatt csengett. Újságírók hada kereste nap mint nap, adjon interjút a magánéletéről. De magánélete nem volt, így fel sem vette a kagylót.

A 2 év alatt folytatódott a mókuserék: kiállítások, rendezvények, partik... Esténként viszont a boros üveg volt a társa. Pontosán 2 év múlva éjfélkor megjelent az ördög. Iszonyú vihar tombolt azon az este.

- Szép jó estét! Eljött az idő! – mondta kísérteties vigyorral Belzebub.
- És akkor most mi lesz? Meg fogok halni? – félelem járta át a testét. – Én... én még nem is éltem igazán. Sikerre vágytam, de nem így... mi lesz velem? - zokogott Melinda.
- A teste nem fog tovább élni. Szívrohamot fognak majd megállapítani. Nos, ami a lelkét illeti, az enyém lesz. Mit gondol, én miből élek? – öntelt arckifejezéssel nézett a kétségbeesett lányra. – Semmit sem fog érezni. Ne féljen... - gonosz mosoly ült ki Belzebub arcára.
Melinda felé nyúlt jobb kezével, a szíve felé. A lány egy másodpercig nem kapott levegőt. Ekkor hirtelen dübörgést hallott, kapucsengőt, valaki kiabált az ajtóban:
- Melinda! Itthon vagy? Hahó! – egy női hang volt.
Melinda felébredt. Hol vagyok? – kérdezte magában, majd körülnézett. A kanapén feküdt abban a ruhában, mikor az ördög először megjelent. Ugyanúgy talált mindent maga körül. A majdnem teljesen kiürült boros üveg is ott volt az asztalon. Megnézte a telefonját, pontosan azt az időt mutatta, mikor a peches nap után hazatért. A dörömbölés az ajtón egyre idegesebbé vált. Gyorsan kinyitotta az ajtót.
- Dézi! Úgy örülök neked – ujjongott örömeiben Melinda. – Ha tudnád milyen álmom volt... sőt, rémálmom!
- Mi van veled? Beszítál, hogy így örülsz nekem? Akkor ezért nem vetted fel a telefont? Nagyon aggódtam. Bementem a kávézóba és mondták, hogy kirúgtak. Gondoltam, itthon leszel, de már egy bő fél órája csengetek, hívlak, és semmi válasz... – őrvongott Dézi.
- Ne haragudj, mély álomba zuhantam, de elmesélek mindent.
Beengedte Dézit, majd mikor csukta be az ajtót, hangos cipőkopogást hallott, ami épp a szomszédja lakásánál állt meg. Dermedten ismerte fel azt az idegen alakot, akit álmában látott. Ugyan az a hosszú fekete kabát, sarkantyús csizma, kalap. Az idegen észrevette Melindát, és kaján vigyor villant meg arcán, majd rákacsintott. Melinda testén átfutott a hideg, majd azzal a lendülettel becsapta az ajtót.

Balló Norbert

A sehoval tanú

© OpenHU 2013.

A metró a legjellegzetesebb. Vonat a sötétségen keresztül. Meg a hamburgeres. A büféárus. Az a kölni, amit múlt nyáron dobtak piacra. Még mindig nem tudom a márkanevét. Na meg a tipikus beszélgetés, egy csinos lánnyal, melyben hosszan ecsetelem a parfüm és a kölni közötti különbséget. Nagyon unom, a lány arca beszélgetésről beszélgetésre változik, mint a ruhája, csak a táská ismétlődik időnként. Mindig belefutok. Olyan jellegzetes beszélgetés típus ez, mint a 4-s a tízes számsorban. Vagy a 7-s. Ha Jungot veszem alapul, szeretem az ilyet, ha Osho-t a rabja vagyok, ha magamat: Már mondtam, nem tudom kikerülni.

Van még pár dolog a világban, de el tudják képzelni, anélkül, hogy mondanám, vagy leírnám. Helyettesítsék be, amivel szeretnék, gondoljanak erre a novellára úgy, mint valami gyorséteri szendvicse, amit olyan üdítővel és burgonyával kérnek amilyennel, akarnak.

Van két ember, akit aktívan szeretek: Egy fiú és egy lány az ismeretségi körömben belül. Fontos. Nem jelzem feléjük, és nem keresem őket, az szociopatára valló viselkedés lenne.

Néha becsöngetek az egyik exemhez, nincs sok. Ez olyan 5-ből egyszer bejön. Nem tudom modellezni vagy hasonlítani a dolgot, az ilyesmi többnyire páros számokhoz kötődik. Nem beszélünk sokat. Nem akarunk tudni. Erre valami fura könyv olvasása közben jöttünk rá, régen sokat olvastunk együtt. Talán néha hazudunk egy kicsit egymásnak, de semmi extra. Csak a megszokás.

Ott a vacsora, amit rendelék, a számlák, és az a sok ismert dolog. Persze a szappanoperát nem nézem.

Két okból mesélem el ezt a történetet: egyrészt mert csináltam valami szokatlant, másrészt mert történt velem valami szokatlan.

Furcsa dolog ez a második világháborús bomba. Először is jó nagy, másrészt rohadt nehéz. Nem hiszitek el mennyire. Hiába új építésű a ház, ha pince nem az, és a generál kivitelezés megviseli a pince falát. Beszakad, és az a nagy rozsdás behemót bepréseli magát, egyenesen a pincéd padlójára. Először azt hittem tengeralattjáró, esküszöm azt hittem, az engem ért sokk hatására jóval nagyobbnak tűnt. Nem örültem. Az ilyesmit nem lehet elvinni, többnyire helyben

felrobbantják, és hát nem mi voltunk hatalmon, úgyhogy nem számíthattam sok jóra. Szerencsére akár a szomszédok: csöndben éltem.

A már említett exemet egyszer áthívtam egy teára, sikerült maradásra bírnom, de nem volt sokkal izgalmasabb, az a nagy rozsdás behemót inkább közénk férközött, mintsem, hogy izgalmasabbá tette volna az éjszakát. Nem beszélünk róla, sosem értettünk egyet, annyira mást éltünk át, és ő nagyon igyekezett azt sugallni, hogy neki nincsenek titkai. Belőlem meg nem nézte volna ki, semmi komolyat. Elhitette velem, hogy nekem van egy ilyen kisugárzásom, és ennek később nagy hasznát vettem.

Ha valaki annyira egyszerű életet él, akkor valószínűleg senkit sem lep meg, ha elkezdek szobrászkodni. Volt egy-két lány, akik tudták, hogy utálok a szobrászokat, de ez még régre, az egyetemre vezethető vissza. Nem számoltam velük.

Olcsó alapanyagot vettem, nem kimondottan ilyesmire valót. Relatív olcsót. Egyfajta gipszkarton-cement technikát alkalmaztam, melyet újabb adag gipszkartonnal fedtem be. Elefántot készítettem. Egyfajta szilárd burkot a kicsikémnek. Roppant izgalmas munka volt, egyedül az ormány megformálása okozott némi nehézséget, mind alakjában, mind a belső drótos tartó váz megalkotásában komoly kihívást jelentett. Napi egy-két órát dolgoztam rajta, és alig két hét alatt kész lettem. A munka közben volt egy különösebb gondolatom, valahogy ráéreztem a szobrászokban munkáló dologra, persze fogalmam sem volt róla, hogy ennek a művészetnek a finom, csak hosszas tanulmányok által elsajátítható formulái mennyi hasonló örömet rejtjenek. Nem lett túl szép, meg sem próbáltam kifesteni. Ha jobban belegondolok jobban emlékeztetett mamutra, mintsem elefántra. Sebaj, gondoltam: A lényegét elrejtettem. Csináltam pár fotót, és feltöltöttem internetre. Gondoltam, talán egyszer, a halálom után világhírű leszek. A Ganésa nevet adtam neki.

Nem nagyon vették komolyan, a fotó eljutott pár helyre, egy-két nevesebb site is leköszölte, többnyire jókat mosolyogtak rajta, hogy a fényképeken egyértelműen látszott, hogy Ganésa nem fér ki a pincéből. Én hamar megszoktam, hogy alig négy méterre élek tőle.

Az, hogy egy ilyen rozsdás behemót becsúszik a pincém ajtaján, a többség szerint valószínűleg nem hétköznapi, sőt világszenzáció. Olyasmi, amit leközl a National Geographic. De mint kifejtettem ezzel nem lehet túl jól keresni, sőt... Sokat buknék a dolgon. Valószínűleg még a szomszédjaim is tönkre mennének. A Klárinak most született kisbabája ilyenkor minden forint számít. Kedveltem a szomszédjaimat. Mégis ez a szokatlan dolog, amit én csináltam: Értik Ganésa! A felfedezéssel és a kimunkálással együtt. Ha egyszer felrobban, úgys bekerül a National Geographic-ba, ha tetszik, ha nem. Rá fognak jönni.

Nos, a történet másik furcsa eleme, hogy egyik nap csöngettek, és mikor ajtót nyitottak egy roppant kedves idős hölgy, és egy gyönyörű fiatal lány állt az ajtóban, akik közölték, hogy Jehova tanúi. Én persze éppen vicces kedvemben voltam, a második kávé után, így hát azt feleltem:

- Én meg Hindu!

Már zártam is volna az ajtót, mikor a fiatal lány kedvesen felém szólt:

- Láttuk a képeket a művéről az interneten, és szeretnénk megcsodálni! Mi több meg is áldanánk!

Unottan válaszoltam:

- Jól van, csak híre ne menjen! Levezettem őket a pincébe majd körbe. Elismerően nyilatkoztak az alkotásomról. Majd hozzátették, hogy megvásárolnák. A sok erősebb volt, mint amikor a nagy rozsdás behemót beprézelte magát a pince falon keresztül. Meséltek valamit, aurákról, isteni jelenlétről, kinyilatkoztatásról és azt hiszem, hozzátették, hogy Ganésát tulajdonképpen nem is kell már megáldani, elég, ha átnevezik. Egyből rávágtam:

- Rendben!

- De hát meg se egyeztünk az árban. Olyan sokat nem tudunk fizetni és a falat is ki kell bontani, ha jól sejtem. – Jegyezte meg hihetetlenül kedvesen az idős hölgy.

Volt az egészben valami hihetetlenül groteszk. Mint amikor a nők egyenjogúságáért harcoló elszánt egyedülálló anyuka, a kisgyerekével a karjaiban mosolyog a választási plakáton.

Egy kellemes tea elfogyasztása közben megállapodtunk. Méltányos összeget ajánlottak, az összes engem ért stressz,

nyugtalanság és maga a munka is megtérülni látszott a nullák mögött. Végül megismételtem a szavaimat:

- Rendben!

Kezet fogtunk, megbeszéltük, hogy elmegyek az egyik istentiszteletükre, és hogy ne keltsek gyanút, egy jó nagyot rávágtam Ganésa fenekére. Mi több, még a pince átalakítása közben sem költöztem ki, nehogy valaki megsejtsen valamit. Egyedül a szállítás közben aggódtam: Mi lesz, ha a gipsz-cement réteg megreped és lelepleződik a titok. Nem így lett.

Jó fél év telt el, mire ismét meglátogattam őket. A templomban, nem adtak információt a két látogatómról, sem Ganésa hollétéről. Mindenesetre: Nem volt ott.

Középkorú nyugdíjas vagyok, civil foglalkozásomat tekintve külkereskedelmi üzemgazdász. Pár évvel ezelőtt, kellemes időtöltés, kikapcsolódás gyanánt kezdtem el írogatni nagyon rövid, változatos témájú novellákat. A történetek valóban igen különbözőek, mivel van közöttük lírai, humoros, megható, misztikus, romantikus, kalandos és krimi jellegű is.

2007. óta számos internetes honlapon - Árkád, Művész-világ, Irodalmi Jelen, Grafománia, Kaláka, Fullextra, Családinét, Londoni Gyermek Klub, Leselupe, Detgazeta, Óperencia, stb. - megjelennek az írásaim.

Számos antológiába beválogattak, és hazai, valamint határon túli irodalmi folyóiratokban - Föveny, Nyírségi Gondolat, Zempléni Múza, Holnap Magazin, Nők lapja, Breki, Dörmögő Dömötör, Opus, Gömörország, Erdélyi Toll, Székelyföld, Osservatorio Letterario, stb. - is helyet kaptak rövid kis írásaim.

2008-2011. között, az Ad Librum Kiadó gondozásában, öt, egyenként 50-50 novellát tartalmazó kötetem, továbbá egy három folytatásból álló ifjúsági naplóregényem jelent meg a következő címenek: „A legjavából”, „Fehéren, feketén”, „Tisztítótűz”, „Haláli (jó) történetek”, „Vízio” és „Zizi naplója”.

Mester Györgyi

Mester Györgyi

Szürkület

© OpenHU 2013.

Mint derült égből a villámcsapás, úgy érte a hír! Elbocsátások lesznek a cégnél, melynél hét év óta, speditőrként dolgozott.

Azt rebesgették, tizennégy százalékos lesz a leépítés, a neveket megismerve reménykedett, hogy ebbe nem esik bele, de aztán, a számot felkerekítették tizenötöre, és ő lett a tizenötödik százalék. Vagyis, a tizenötödik kirúgott, mivel a száz alkalmazottból tizenötöt utcára tettek. Először igazán fel se fogta, hogy mi történik vele. Reggel nem kellett sehová sietnie, idegeskedni, hogy elkésik. Amikor úgy-ahogy magához tért, munka után nézett.

Azzal tisztában volt, hogy a szakmájában nem tud elhelyezkedni, hát mással próbálkozott. Beállt egy afféle futárcéghez. Napestig lótot-futott a küldeményekkel, de szinte mindenhol elkésett. Nem volt hozzászokva a gyalogkakukk léthez, na meg nem volt biciklije sem, így busszal, villamossal döcögve, vagy éppen gyalogosan, sohasem tudta teljesíteni a feladatát.

Hamarosan felmondtak neki.

Tartalék pénze nem volt, bár mindig beosztóan, ugyanakkor napról, napra élt. Egyre kevesebbet evett. Időnként el-eladogatott valamit a holmijai közül. Így került elkótyavetyélésre először a hosszú, fekete kabát, melyet utoljára anyja temetésén viselt, majd követte a sötétkék öltöny.

Szinte észre sem vette, olyan váratlanul érkezett el a *hóvége*. Háziasszonyának nem tudta kifizetni az albérleti díjat, de szerencsére, volt még annyi „személyes” hitele, hogy kapott egy hónap haladékat.

Muszáj volt állást találnia. Következő választása egy ügynökségre esett. Ott próbálkozott, azonban ügynöknek se vált be. Hogyan is tudott volna hitelesen ruha- és cipőtisztító szereket megvételre ajánlani, amikor maga elhanyagolt, viseltes öltözéket, ápolatlan, kopottas cipőt hordott? Két hét után kítették a szűrét.

Már a mindennapi betevő falatra is alig jutott, megvált hát a féltve őrzött, jobb időkre félretett két pár bőrcipőjétől is. Már rég nem evett húst, egy kis gyümölcsre, kenyérré és sajtra azonban még futotta.

Jobb ötlete nem lévén, beállt lépcsőház takarítónak. Azonban még ezt sem sikerült jól csinálnia. Túl alapos akart lenni, ezért sosem készült el időre, amikor pedig igyekezett, felületesre sikerült a tisztogatás.

Ekkor kerültek sorra finomabb anyagú ingei, meg kellett válnia azoktól is.

Ott volt állás nélkül, pénz nélkül, megcsappant ruhatárral és életkedvvel. Közeledett a halasztott határidejű lakbérfizetés esedékessége.

Napközben, már egy ideje, szinte úgy osont ki a lakásból. Igyekezett senkivel sem találkozni, különösen nem a főbérelővel. Félt, hogy az adósok börtönébe kerül, meghurcolják, megszégyenítik. Már nem tellett gyümölcsre, s kenyérre sem. A sarki fűszeresnél volt még ugyan egy kis hitele, itt olcsó sajtot kapott, azt eszegette napot sosem látott, sötét szobája magányában.

Eljött a lakbérfizetés előtti utolsó este. Másnap fizetnie kell. Így vagy úgy. Fizetnie, ha másért nem, az életterheltségéért. Magára zárta az ajtót. Fel, alá járkált a szűk kis helyiségben. Egyszer csak megállásra készítette a foncsorhibás falitükréből rábámuló kép. Milyen szürke kis ember is lett ő. Szürke öltöny, szürke színűvé vált, rosszul mosott ing, poros fekete cipő. És az arca, mintha az is megszürkült volna. Fekete karikás szemek, beesett, sovány arc, meghegyesedett, hosszú orr, vékony, szinte átlátszó fülek. És a kezei is. Milyen soványak az ujjai, szinte karomszerűek. Kintről zajt hallott, összerezsent, mint mostanában minden zajra. Amióta úgy kellett ki-kiszöknie a házból, félenkké vált. Fokozódó idegességgel ide-oda kezdett futkosni a szobában. Le sem pihent, egész éjszaka fönn volt. Az asztal mellett elhaladtában, bekapta az utolsó falat sajtot.

Szállásadónőjének reggel az volt az első teendője, hogy felkeresse a fizetéssel elmaradt bérlőt. Bekopogott, majd lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Lement a kulcsesomóért, és rövid próbálkozás után, engedett is az ajtó. Kinyitotta és felsikoltott, mert lába mellett elszaladt egy nagyméretű, szürke egér. A szoba üres volt...

Köszönjük szerzőinknek, hogy létrejöhett ez a válogatás!

***Önnek kedves olvasó, pedig külön köszönet,
hogy megtisztelte jelenlétével antológiánkat.***

*2013-2014
OpenHU*

*Kiadó és szerkesztő:
Horváth Gábor
openhu.hgplsoft.com*